Edebiyat

Necati Tosuner

bana sen söyle

Roman

neden KİTAP

Bana Sen Söyle / Necati Tosuner

Necati Tosuner Kitaplığı:11
Roman: 3

Yayın Yönetmeni: Ece Özbaş
• Bilgisayar Uygulama: Adem Şenel • Kapak Tasarımı: Onur Gökalp
• Basın ve Halkla İlişkiler: Alev Aksakal
Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

1. Baskı / Şubat 2002 (Doğan Kitap)
2. Baskı / Ocak 2005

ISBN: 975-254-019-8

© Necati Tosuner / Neden Kitap

NEDEN KİTAP
Yayıncılık Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Büyükdere Cad. Tevfik Erdönmez Sok. Diker Apt.
No: 26/5 Esentepe/İSTANBUL
Tel: 0212 273 22 34 Fax: 0212 273 25 19
web: www.nedenkitap.com
e-mail: info@nedenkitap.com

GENEL DAĞITIM:
Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Alaybey Sok. No:7 Kağıthane-İstanbul
0212 220 57 70 (pbx) Fax: 0212 222 61 55
internet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

Bana
Sen Söyle

Necati Tosuner

NEDEN KİTAP

Yazara Dair

1944 yılında Ankara'da doğdu. 4 yaşındayken sakat kaldı.

1963'te ilk öyküsü yayımlandı. 1966'da İstanbul-Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi.

Bir süre Basın İlan Kurumu'nda çalıştı. Sonra birkaç yıl Almanya'da bulundu.

1977 yılında Derinlik Yayınları'nı kurdu, yayınevini 1986'da kapattı.

1983'te reklamcılık alanında çalışmaya başladı ve 1996 yılında emekli oldu.

Öykü:

Özgürlük Masalı (1965), Çıkmazda (1969), Kambur (1972), Sisli (1977), Necati Tosuner Sokağı (1983), Çılgınsı (1990), Bir Tutkunun Dile Getirilme Biçimi (1997), Güneş Giderken (1998)

Roman:

Sancı.. Sancı... (1977), Yalnızlıktan Devren Kiralık (2000), Bana Sen Söyle (2002)

Çocuk Kitapları:

Keleş Osman Evden Kaçıyor (1977), Keleş Osman'ın "Tarih"le Başı Dertte (1977), Dayım Balon Olmuş (1977)

Tiyatro Oyunu:

Fareli Sokağın Kızı (1991)

Ödüller:

– "Kambur" yer alan "İki Gün" adlı öyküyle TRT Öykü Başarı Ödülü (1971)

– "Sancı.. Sancı..."yla Türk Dil Kurumu Roman Ödülü (1978)

– "Bir Tutkunun Dile Getirilme Biçimi"nde yer alan "Armağan" adlı öyküyle Haldun Taner Öykü Ödülü'nde Birincilik (1997)

– "Güneş Giderken"le Sait Faik Hikâye Armağanı (1999)

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir

Eskiden, çilingirlerin bir yaygısı olurmuş. İşlerinde gereken gerekmeyen ne varsa, o yaygının içinde, çıkın edilmiş olarak dururmuş. Say ki, doktor! "Aman, yetiş!" denildi mi, çantayı kapan doktor gibi, çıkını kapıp koştururmuş. Ha, çilingir olmasa n'olur?.. Öyle san'ma!.. Çünkü, kapıyı kırsalar bile, çilingir yine gerekir. Gider, çıkını çözer, yaygıyı yayarsın. Sofrayı kurmuş olursun.

Rakıcılar demez mi "çilingir sofrası" diye?.. Derler. Ne benzetme ama!.. Üç beş vida, tornavida.. üç beş daha büyük vida, çivi.. çivi.. yan yana dizilmiş anahtar çengeli, içi oyuk olanlar, yanı oyuk olanlar, daha küçük olanlar.. kilit.. asma kilit.. çekmece kilidi.. kapı kolu, aynası.. taşınır mengene, eğe, daha incesi.. çekiç, kerpeten, kargaburnu... Evet! Beyaz peynir, zeytin.. domates, salatalık, biber.. turşu, arnavutciğeri, ezme.. daha acılı ezme.. haydari.. kavun! Hepsinin yeri bir ayrı. Hepsi kendi yerinde. Maydanoz. Maymuncuk da limonlu maydanoz demek oluyor, ha!

O zamanlar, Okmeydanı'nda, dayısının yanında kalıyordu. Yabancısıydı İstanbul'un. Otobüste geçerken görürdü: Karaköy'e doğru, "Açkıcı İşliği" diye bir yer vardı. Ya! Bir gün böyle anahtarcı olup çıkacağını nerden bileceksin!.. Bir de, yüksek bir yapının yan duvarında boydan boya, "Üstüpü" diye yazardı. Sordu da öğrendiydi: motorcuların yağlı ellerini sildikleri ham pamuk ipliği var ya, o... Bir kalabalık.. bir kalabalık.. insanlar Almanya'ya yazılıyorlarmış. Sahi, hiç heveslenmedi. Niçin?.. Çünkü bilir, anacığı bırakmaz. Bir de işçi anıtı olmuştur orada. Sonradan da anıtın kollarını kırmışlardır.

Herkese ve her şeye merakla bakardı eskiden. İçi öyle atardı. Oysa şimdi... Sanki, merak edecek şey mi yok?.. Var da, artık kendisi mi pek uzağında kaldı merak edilen şeylerin?.. E, öyle ya... İşte, oturmuş şurada.. yalnızca çayını yudumlayarak, çayın da tadını sanki -sigarasız- alamadan.. sanki hiçbir şeyden tat alamazmış gibi durarak.. bunu da bilerek, şu pek seyrek kullanılan -şu eski.. şu ağır.. şu hantal.. şu dilsiz- mengeneyle dertleşirmiş gibi sanki, ve bundan da kaçınarak.. açık demir kapının boşluğundan dışarıya bakarak.. ve bakarken, kapıda asılı duran "İşe gittim" yazısını ve altına yeni eklediği cep telefonu numarasını da sanki umursamadan geçip, dışarıya öyle bakarak; karşıdan görünen, kendisine geldiği taa oradan belli olan şu Bahar Apartmanı'nın kapıcısına pek aldırmadan, yine de onun gelmesini dört gözle bekliyormuş gibi olup yerinde hafifçe kıpırdanarak, işte geldim geliyorum diyen "siftah"ı karşılamaya çoktan hazır, öylece duruyordu.

"Aman usta, neyse burdasın hele..." diyor kapıcı.

Ve alışkanlığa dönüşmeye başlamış bir titizlikle, "İşe gittim"in altındaki numarayı hemen cep telefonuna aktarıyor önce.

"Bir kapı açılcak da..." diyor anahtarcıya sonra.

"Eh, açarız biz de... Çay söyleyim, ha?.."

"Kalsın! Çayın sırası değil..."

"İyi ya, sen git, yetişirim ben..."

"Yok usta, aman!.." diyor kapıcı. "Bu resmi iş... Polis kapıda!.."

Telefonla arkadaşı Salim'i bulamayınca bakmaya evine uğradığında, -üstelik- kapıyı da "öyle" -kilitlenmemiş- bulunca, korktuğunun başına geldiğini düşünmüştü Zeynel Bey. Kapıcı telefon etmişti, aşağı inilmişti ve polisin gelmesi dışarıda beklenilmişti.

Yine de, içindeki umudun körelmesine izin vermemişti Zeynel Bey. Salim'in dalgınlığına gelmiş olacaktı canım... Çekmişti kapıyı, çıkmıştı... E, kilitlemeyi de unutmuştu işte... Kimbilir şimdi nerelerde "tin tin" geziyordu... Hele öğrensindi olanı biteni, bu Zeynel'e neler demeyecekti bakalım!..

"Şu kadın" olmasa, buna kendini iyiden iyiye inandıracak. Yüzünün gerginliğinde bir yumuşama belirecek, yaramazlık yapmış gibilerden küçük bir gülücüğe dönüşecek. Ama, "şu kadın" bırakmıyor ki!.. Diyor da, "Ay, n'oldu amcaya!.." diyor. "Ay yazık! Sen evde öyle tek başına..." diyor. "Ay, koktu mu adamcağız yoksa!.." diyor. Balkonda duramadı da, başına hemen bir örtü alıp yanla-

rına geldi ya... Ah da ah! İyi iyi.. söyle de, başka bir şey söyle, yok!..

Derken, iki memur gelmişti. Polis arabası, meraklıların ilgisini Bahar Apartmanı'na çekmişti. Karşı balkonlar, pencereler hepten dolmuştu. Asansöre binilip dördüncü kata çıkılmıştı hemen. Telsizin sesi, hışırtısı.. apartmanda çınlar olmuştu. Kapıcı ile komşu kadın da yetişmiş gelmişti. Polislerden eli telsizli olan zili çalmıştı uzun uzun. İçeriden "çıt" yoktu, -ah, niçin olsundu ki!..

"Kimsesi yok mu?.." diye sordu öteki polis.

"Oğulları vardır ama, yalnız yaşardı..." dedi Zeynel Bey.

Memurlardan daha yaşlısı, kapıyı bir iki şöyle iteledi:

"Bu kilitli değil..." dedi.

Kendine dermiş gibi dedi, telsizin sesini de biraz kıstırttı:

"Kulağı duymaz mı?.." dedi sonra.

"Yok canım, bu zili duyar..." dedi Zeynel Bey.

"Siz yönetici misiniz?.." dedi daha genç olanı.

"Arkadaşıyım ben..." dedi Zeynel Bey. "Kuşkulandım işte..."

"İşine gitti yönetici..." dedi kapıcı da.

"Ay, n'olduysa amcaya!.." dedi komşu kadın.

Kapıcıya yakınlarda anahtarcı sordu polisler.

"Keşke içerde kimse olmasa! Salim ölmüş olmasa. Bomboş olsa içersi. Herkes gülse. Memurlar da gülse.

'Aman aman, ben de ne sanmıştım!..' dese bu Zeynel de. Utanmasa, alkış da tutsa polisler giderken. Sonra gülerek Salim'e anlatsa. Şöyle okkalı birer sade kahve, yanında birer de korsan sigara... Gülseler. Hah hah ha!.. "

Elindeki çantayı yere bırakıp kapıyı bir yokluyor anahtarcı. Şıp diye anlamış olarak hafifçe başını sallıyor. Sonra iç cebinden çıkarıyor gözlük kabı.. kalem kutusu gibi bir şeyi, cırcırını açıyor, içindeki maymuncuklar arasından bir maymuncuk seçiyor. Çömelip yerleştiriyor maymuncuğu kapının dilinin olduğunu varsaydığı yere, kanırtıyor şöyle bir.. ittiriyor dili içeri.

Açılıyor kapı.

Polisler giriyor eve.

İşte, anahtarlar kapı üstünde.

"Keşke içerde kimse olmasa!"

Zeynel Bey, kapıcı, -kalabalığını hemen toplamış- anahtarcı, süzülüyorlar içeriye, ve komşu kadın dışarıda duruyor.

Salim Bey'i, pencere önündeki koltukta, uyur gibi buluyorlar.

Elinde telsiz olan, şahdamarına iki parmağını tutuyor:

"Ölmüş bu!" diyor.

Onun dokunmasından Salim Bey'deki katılığı görüyor Zeynel Bey.

Sarsılıyor.

Salim Bey'in gömlek cebinden kimliğini çıkarıyor memur:

"Salim Alkın."

Evetliyor sessizce Zeynel Bey.

"Yaşı da varmış epeyce, ha?.."

"Yetmiş dört... Benden iki yaş büyüktür kendisi..."

Ve sesi titriyor Zeynel Bey'in.

Polis onun sırtına "tıp tıp" dokunuyor hafifçe.

Komşu kadın, kapıcıyı yanına çağırıyor.

"Ölmüş Salim Amıca, be abla!.."

Elini ağzına tutuyor kadın, ağlayacak oluyor:

"Ayy, melek gibi adamdı..."

"Melek gibi de yatıyo zaten..." demiyor kapıcı.

Telsizle bildiriliyor:

"Salim Alkın. Yetmiş dört yaşında. Normal ölüm gibi. Hayır, bir yakınını bulamadık daha. Yönetici işindeymiş. Tamam, bir arkadaşı var yanımızda. Doktoru bekleyeceğiz. Tamam, alırız muhtarı."

Memurlardan genci, tutanağı yazmak için ilişiyor ortadaki masaya. Otururken tabancasının kılıfını tutuyor alışkanlıkla.

Öteki memur:

"Kimse gitmesin bir yere..." diyor anahtarcıya bakarak.

Siftah'ı unutmaya hazırlanıyor anahtarcı, ve gün boyu işlerin kesat gideceğini de biliyor.

İki

Babasının işyerine öyle dalgın dalgın -dolmuşta- giderken, dün olanları düşünüyor değildi Pınar. Sonra, Aylin'in babası olacak "hayvan"ın o saldırışı, o öpmeleri.. memesini zorla emmesi aklına gelince, titremişti sanki ve ürküntüyle bir bakınmıştı çevresine.

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, Pınar!.."

İçinde bir burukluk duydu, çünkü başlayan "Aylinsizlik" üzüyordu onu. Kendini suçlayacak, Aylin'i kurtarmaya yarayacak bir şey arıyordu ve bulamıyordu. Koşup dert yandığı Aylin'in olan biteni öyle hafifsemesi.. hele, "Gel gidelim de senin baban da beni sıkıştırsın..." demesi...

Sanki iğrenmişti ondan.

"Ödeşecekmişiz de..."

Korkmuştu da.

" 'Keyfini çıkaraydın, kız!..' diyecekti nerdeyse..."

Öfkelendi.

Biliyordu, artık Aylin diye biri yoktu.

Ve olmayacaktı.

Aylin'in o anlayışından.. o anlayışsızlığından korkmak, insanlardan korkmaya dönüşüyordu.

Silmek, hepten.. her şeyi silmek.. sonra da unutmak istemişti.

Dolmuştan inince, karşı duvardaki yazıyı gördü:

"Unuttuğunuz bir şey kalmasın!"

Güldü de.

Damla'yı arasa mıydı? Arayacak ne vardı, her yaz Çınarcık'ta değil miydi Damla?.. Sanki bir an Damla'yı aldı, Aylin'in görüntüsü üstüne koydu. Yarın Damla'yı görecek olmak, çocuksu bir sevince dönüştü o anda. Aylin'i ve o yaşanılanı unutmaya benzeyen, bir içten içe serinlik duydu. Saçlarını şöyle attı geriye.. çantası sırtında, babasına vereceği o "muzip" armağanın paketini koyduğu torba elinde, mutluymuş gibi görünen -ve yine de şöyle biraz durgun- bir yüz taşıyarak, yürüdü.

Ona aldığı tişörte sevinerek bakacaktı babası, sonra arkasındaki yazıyı okuyacaktı.

"Daha kötüsü olabilirdi..." diyecekti. 'Yalnızlıktan Devren Satılık' yazıyor da olabilirdi burda... Yani 'kiralık' yerine, 'satılık', ha?.."

Gülecekti sonra da.

"Kızdınız mı?.." diye soracaktı ona.

"Yok yok, mesajı aldım ben..." diyecekti babası. "Hadi, çıkalım seninle..."

Baba-kız çıkacaklardı dışarıya.

Şu kahveye giderlerdi belki. Annesiyle babası boşanacakları zaman, günlerden sonra babasını görmeye gelmiş-

ti de, onu bir kahveye götürmüştü babası hani. Herkesler tanıyordu babasını, -"Ekrem Bey... Ekrem Bey..." diye diye. Ama orası kışlıktı. Şimdi bu sıcakta!..

"Canım, havalandırması hiç olmaz mı!.."

"Vardır vardır..."

Sonra:

"Söyle bakalım, ne istiyorsun?.." diye soracaktı babası.

"Çınarcık'a gidebilir miyim?.. Teyzemler'le..."

"Elbette!"

"Teşekkür ederim..."

"Hepsi bu mu?.."

"Baba, burda olmaz!.. Çocuk gibi... Sonra öperim!.."

Gülecekti babası.

"Benim kızım büyüdü!.." diyecekti kendine.

Sesli olarak diyecekti.

Sesinde sevinç de olacaktı.

Sonra da diyecekti ki...

" 'Hepsi bu mu?..' derken, 'İstediğinin hepsi bu mu?..' demiştim ben..."

Gülecekti Pınar da:

"E'vet!.. Hepsi bu..." diyecekti.

"Yine de.. bana sormadan karar vermediğin için, sağ ol!.." diyecekti babası. "Ayrıntılar nasıl da önemlidir, bir bilsen Pınar!.."

Susulacaktı.

"Belki biz birlikte bir yere gideriz, ha?.. Ne dersin?.. Ağustosta falan..."

"Annem.. üzülmesin..."

"Üzülmez Beyhan Hanım, ben söylerim. Şöyle.. çok değil, bir hafta.. Marmaris, ha?.."

İşte o zaman duramaz, kızarırdı.

Neyse, "Marmaris" demenin "Cem" demek olduğunu babası elbet bilmeyecekti.

"Hah, sen git şimdi, derlermiş ki: 'Ekrem Bey toplantıda!..' "

Geldi sayılır, şu karşısı işte.

"Fırat'ın tuttuğu ev bu yakınlarda olacak..."

Yok, dün olanları Fırat'a asla anlatmayacak.

"Peki, Okan'a anlatacak mısın?.."

Cam masada, Salı Pazarı'ndan alınma eteğinin otururkenki kısalmışlığıyla, öyle ilerlemiş yaşında ilk kez yüksek topuklu ayakkabı giymiş biri gibi duruyordu Fidan. Masadaki takvim "28 Haziran Pazartesi" diyordu. Fidan, takvime bilinçsizce, boynu bükük papatyalar çiziyordu. Gelenleri güler yüzle karşılıyordu. Sonra kolundaki saate -öylesineymiş gibi- hafifçe bakması gerekiyordu. Hemen küçük bir kâğıda, kimin saat kaçta geldiğini -sözde çaktırmadan- yazıyordu. Ve kâğıdı, iç telefon numaralarının naylonu altına gizliyordu. Bundan pek hoşlanmıyordu, ama işi buydu. Kendisinden böyle isteniyordu. Daha yeni sayılırdı, iki ayı dolmak üzereydi. "Günaydın!"dan sonra kendisine saati soranların ne demek istediklerini artık biliyordu. Olsun, takılıyorlardı canım, kötülük diye değildi. Hem, bu Fidan'a kötülük etmeyi niçin düşünsünlerdi ki?..

Cuma günü ona da pasta getirdiler. Ekrem Bey işten ayrılmış. Sonra aceleyle çıktı Ekrem Bey. Gülşen Hanım'ın da öyle telaşla seğirtmesine kendince bir anlam verdi Fidan ve yüzü ışıdı. Bu hep olur. Televizyonda film izlerken bile, öyle bir anlam varsa, yüzü ışır. O da sevecek. Şoför Salih'le konuşurken sıkılıyor. Yok, öyle değil.. canı sıkılıyor değil, utanıyor sanki. Aklından geçenleri biri okur diye korkulara kapılıyor sanki. Sıkıntı, bu. Sanki biraz da kızarmış oluyor yüzü. Ateş basıyor. Öyle olmasa da, ona öyle geliyor. Bir Cansu bunun farkında.

Der ki:

"Kız, söyle bakiim, sen yine niye kızardın?.."

"A, ne kızarması canım!.."

"Aşk bu.. aşk..."

"Senin olsun!.."

Gülüşürler. Cansu, iyi kız. Zaten burada herkes iyi.

Cam kapıdaki "Sizin için serinletiyoruz." yazısı, dışarının sıcağından içeriye girince daha bir anlam kazanıyordu.

Ama, Pınar şunu düşünmedi: Niye dosdoğru "Kapıyı kapayın!" yazmıyordu da, "Sizin için serinletiyoruz." diyordu. "Hey, serinlik olsun diye biz para ödüyoruz!.." mu diyordu? "Biz her şeyi yaratıcı biçimde söyleriz!.." mi diyordu? Bunları düşünmediği için, "Ah baba, ah!.." da demedi.

Fidan'a da, oturuşuna da pek dikkat etmedi.

Oysa, Fidan için durum Pınar'dan farklıydı. Geleni incelemek onun işiydi çünkü. Öyle değilse bile, öyle sayılabilirdi.

Bu yüzden de sorarak bakıyor Pınar'a. Sonra da:

"Kimi aramıştınız?.." diyor.

"Ekrem Bey'i..."

Telefona eli gidecek-ken, bir anda tutuyor kendini Fidan. Karşısındakine ne demesi gerektiğine karar vermek için, soruyor yine:

"Nerden geliyorsunuz?.."

"O benim babam..."

"Babanız, -mı?.." demiş bulunuyor Fidan.

Buna da Pınar şaşıyor.

İçinden bir ses engel oluyor Fidan'a, "Ekrem Bey ayrıldı burdan!.." diyemiyor.

O sırada, toplantı odasından çıkıyor Gülşen. İkisi de ona bakıyorlar. Gülşen, elindeki dosyaları liseli kız gibi bastırmış göğsüne, öyle dalgın, yanlarından geçerken bir an duruyor:

"Ne vardı?.." diyor Fidan'a.

"Ekrem Bey..." diyor Fidan.

"Pınar?.." diyor Gülşen. "Sen Pınar'sın, değil mi?.. Gel benim odaya geçelim..."

Bir şey demeden Gülşen'in ardına takılıyor Pınar.

"Ekrem Bey'in kızı"nın gidişine bakıyor Fidan. Ve çalan telefonla yerinden sıçrıyor.

"Ben Gülşen..."

Çok güzel bir soyunuk kadın resmi var duvarda. Kadın da güzel.. resim de...

Gülşen de.

Sol yandan, ayarlı perdeler arasından süzülen gün ışığı, onun sevecen yüzünde yansıyor, göğüslerinin görünürlüğünde ışıyor. Daha büyükmüş gibi oluyor göğüsleri. En azından, duvardaki kadının göğüslerinden daha büyükmüş gibi duruyor.

"E, ne var ne yok, Pınar?.." diyen bir Gülşen.

Pınar, çantasını ve torbasını, sehpanın üstüne bırakmış, Gülşen'in masası önünde oturmakta, Gülşen'e bakmakta.

"İyi." diyor Pınar.

Bir sigara yakıyor Gülşen...

"Bir şey içelim mi?.."

Duruyor Pınar öylece.

"Ne içelim?.." diyor Gülşen. "Soğuk bir şey, ha?.."

"Ben bir şey içmesem..." diyor Pınar.

Sesi sızlanır gibi...

"Babam.. nerde?.."

"Evet, Ekrem Bey..."

Kendi sözünü kesiyor Gülşen, sonra da başka telden çalıyor:

"Hani, birkaç yıl önce bir yılbaşı yemeği olmuştu... Sen Pamuk Prenses'tin... Ekrem Bey'le annen de..."

"Kont ve kontes..."

"Evet, onlar da kont ve kontes olmuşlardı..."

Kaptırıyor kendini Pınar...

"Sonra da bana kaplumbağa alınınca, adlarını Kont ve Kontes koymuştum..."

"Ne güzel!.."

"A evet, siz de..."

"Dansöz!"

"Yani.. dans etmiştiniz siz de..."

"Evet, oryantal yapmıştım... Ne döktürmüştüm ama, ha?.."

Hafifçe gülümsüyor Pınar.

"Ağbin gelmemiş miydi?.."

"Mızıkçılık etmişti o..."

Sigarasını solukluyor Gülşen, dumanları savuruyor...

"Annenle babanın ayrılmalarına üzüldüm, Pınar..."

"Bu kadın, üvey annen mi senin?.."

"Gerçekten..." diye ekliyor sonra.

"Babam nerde?.. Biliyor musunuz?.. Cep telefonuna başka biri çıktı..."

Hafta sonu Ekrem'le birlikte olduklarını, Pınar'a elbette söylemiyor Gülşen. Hele onun benzincinin orada nasıl öyle indiğini hiç söylemiyor.

"Telefonu bırakmıştır..." diyor. "Baban.. burdaki ortaklığından ayrıldı, Pınar..."

"Ayrıldı, -mı?.."

"Sana daha söyleyemedi demek ki... Çok yeni oldu, cuma günü ayrıldı burdan..."

"Peki, niye?.."

"Reklamcılıkta çok olur... Bir yer gelir, ortaklık biter...

Sorarak bakmayı sürdürüyor Pınar.

"Canım, Ekrem Bey'e iş mi yok!.." diyor Gülşen.

Üç

Sessizlik.

"Ne diyorum biliyor musun, Zeynel Evlat?.. Ölüm bir şey değil. Almışız yaşımızı... Kazık çakacak değiliz ya!.. Yeter ki, dert olmasın! Öyle yataklarda süründürmesin! Elden ayaktan koymasın!.. Hadi senin Nermin Hanım var, -ben n'aparım?.. Ne istiyorum biliyor musun?.. Şöyle geceleyin gelsin, "tık!" desin.. "pat!" desin, bitsin. Yağmur çamur falan da olmasın... 'Ölecek günü de buldu!..' demesinler. Olsun bitsin!.."

Zeynel Bey, elini bıyıklarından çekmişti:

"Tam da istediği gibi öldü..." demişti.

"Nasıl yani?.."

Bunu kim sormuştu?

Anahtarcı mı.. tutanak yazan memur mu?..

Salim Bey'den yana bir bakmıştı:

"Elden ayaktan düşmeden işte..." demişti. "Yağmur falan olmasın isterdi bir de, -cenazesinde!.."

Sonra da, gidip kanepenin ortasındaki işlemeli büyük örtüyü almıştı, getirip -herkesin gözü takılıyor diye- Salim Bey'in yüzüne örtmüştü. Kucağında duran mektubu, yerdeki zarfı almış, sehpanın üstüne, gözlüğün yanına koymuştu.

Sessizlik yeniden egemen olmuştu.

Muhtar gelince:

"Yalnız oturuyordu..." demişti. "Bende başka biri kayıtlı değil..."

Polislerden daha yaşlı olanı:

"Çocuklarını nasıl buluruz?.." demişti Zeynel Bey'e.

"İki oğlu var. Biri Almanya'da. Burdaki, Ekrem. Reklamcı..."

Telefonun yanında duran defteri açmıştı memur:

"Bakalım burda ne var?.." demişti.

Ekrem'in olduğu sayfayı açmış, cep telefonu numarasından onu aramıştı.

"Alo, Ekrem Bey?.." demişti.

Dinlemişti, dönüp:

'Ekrem Bey bu numarada değil artık...' diyor yahu!.." demişti.

" 'Nerdedir?' diye sorun bakalım..." demişti muhtar.

'Kardeşim, ben görevli polis memuruyum, nerden bulabiliriz Ekrem Bey'i?.. Ha, peki peki... Evinden..."

Kapamıştı telefonu bırakmadan:

"O işten ayrılmış adam..." demişti. " 'Evinden...' diyor. Şu numara olacak, 'otel'i çizmiş, üzerine yazmış..."

Aramıştı ve telesekreter çıkmıştı.

"Alın siz konuşun..." demişti Zeynel Bey'e.

Zeynel Bey, kendini tanıtmış, önemli bir durum olduğunu belirtmiş ve evinin numarasını bırakmıştı.

Sonra da eli bıyıklarında, kendine sorarmış gibi ortaya sormuştu:

"Ya tatile falan gittiyse bu adam!.."

"Olsun!" demişti muhtar. "Uzaktan telefon edip bunu dinleyebiliyorlar..."

"Ya ya, neler var şindi..." demişti kapıcı.

Bunu da anahtarcıya demişti.

Tam da anahtarcının telefonu çalmıştı o sıra. Ve polislere biraz sıkılarak bakmıştı anahtarcı, hemen susturmuştu telefonu.

"Bir de Almanya'yı arayın..." demişti memur.

"Neydi adı?.." demişti Zeynel Bey. 'Zafer' miydi?.. 'Z'li bir şey..."

Sayfayı açınca da en üstte kendi adını görmüştü.

"Ah, Salim Kardeeş!.."

Bir de kötü olmuştu ki...

Sonra, alttaki satıra parmağını koymuştu:

"Bu işte!" demişti. "Ziya. Sıfır sıfır kırk dokuz..."

"Şansı varmış..." diyor hükümet doktoru.

Sorarmış gibi bakıyor Zeynel Bey ona.

"Hiç değilse kokmamış adamcağız..." diyor doktor da. "Dün hava öyle kapamasaydı..."

"Ah, bu yalnızlık yok mu!.."

Hemen de kendini toplayıp doktora soruyor Zeynel Bey:

"Şimdi n'apacağız?.."

"Ölüm nedeni belli. Koyacağız cankurtarana, hastanenin morguna gidecek! Bulun yakınlarını, gelip alsınlar..."

"Ben şu telefon defterini alsa mıydım?.." diye memurlardan daha yaşlı olanına soruyor Zeynel Bey.

Açıklıyor da:

"Haber verirdim, -kimi varsa!.."

Memur:

"Detferin verildiğini ekle tutanağa..." diyor arkadaşına. "Doğal gaz, elektrik, su kapatıldı. Kapının anahtarı karakola teslim. Hepimiz basalım imzayı, bitsin bu iş!.."

Zeynel Bey, elindeki telefon defterini sehpadaki mektupla zarfın üstüne bırakıp, işlemeli örtüyü özenle yeniden örtüyor Salim Bey'in yüzüne.

Komşu kadın yine balkondaydı. "Amca"ya saygı olarak, koyu lacivert bir eşarpla örtmüştü başını. Sedyede indirilen üstü örtülü Salim Bey kapıdan çıkarılınca, kadın, hıçkırdı derinden.

Eli kolu bağlı kaldı.

Maçın doksanıncı dakikasındaki bu ortak yenilgiyi izleyen çevredeki insanların bakışları altında, sedye cankurtarana yerleştirildi.

Elinde sıkı sıkıya tuttuğu defter -ve defterle birlikte farkında olmadan aldığı mektup ve zarfıyla- Zeynel Bey de bindi, kapatıldı kapılar.

Hiç kimse bir şey demedi.

Önce polis arabası düştü yola. Cankurtaran, kendisinden umulmayan bir sessizlikle uzaklaştı.

Dört

Yol kıyısında yan yana yapıştırılmış afişlerdeki "Unuttuğunuz bir şey kalmasın!" yazısına şaşarak bakmıştı Beyhan.

"Bu da ne demeye geliyor?.." diye değildi şaşırması.

Ama şaşmıştı, çünkü sabahleyin de geçmişti buradan. Çok yeni yapıştırılmışa da benzemiyordu. Peki, o zaman niçin görmemişti?.. Öteki camın yanında, dipte oturuyordu takside. Pınar vardı yanında. Evet, Pınar çoktan inmişti ama aynı yerde oturmayı sürdürmüştü kendisi. Oradan da rahatça görülebilirdi... Niçin görmemişti?.. Araya kamyon falan mı girmişti tam geçerken?.. Yoksa, yola dikkat mi kesilmişti yine?.. Başkasının arabasına binince, yola dikkat kesilir hep. Yolu göstermek içinmiş gibidir, ama öyle değildir. Eh, arabayı Ekrem sürüyorsa, içi rahattır. Kendisi daha araba kullanmazken Ekrem kullandığı için belki. O eski "Vosvos"la Beyhan'ı yıllarca dağ tepe aşırdığı için...

Bir iç çekme hafifçe, -sanki gizliden.

"Unuttuğunuz bir şey kalmasın!" yazısı, iyice geride kalmıştı.

Hastaneden çıkmış olmak insanın gözünü mü açıyordu?..

"Ah Beyhan, ah!.."

Hiç olacak şey mi, unuttuğu ne çok şey kalacaktı kimbilir!.. İşte, belki de sakındığı asıl konuya daha yeni giriyordu... Evet, ne çok şey kalacaktı, hem de unutamadığı nelerle birlikte... Emek verdiği.. önem verdiği.. değer verdiği ne çok şey... Hepsi.. hepsi yok olacaktı!..

Hangisiydi yok olacak olan?.. Geride bıraktıkları.. bırakmak zorunda kaldıkları mı yok olacaktı, kendisi mi?..

Köprü geçiliyordu:

"Karşıda nereye, abla?.." diye sordu sürücü.

"Önce dümdüz gidelim de..." dedi Beyhan.

İnsanlar, demek ki böyle intihar ediyordu. Köprüye geliyorlar ve.. herkes kendi köprüsünden...

Herkes.. kendi köprüsünden aşağı!..

Yokluğa...

Şu haline Ekrem ne demezdi kimbilir!..

Evet, böylesine sarsılmayı beklemiyordu. Ne olmuştu ki, "ordaki şey"i almışlardı işte. Bayıltmamışlardı bile. Göğsünde küçücük bir şey... O mu sarsmıştı?.. Yoksa, iyiden iyiye belirmeye.. ve artık tümüyle ortaya çıkmaya başlayan gerçeklik mi?..

Eve mi gitseydi?..

Pervin'e ne diyecekti?.. Telefon ederdi Yuva'ya, ve Pervin'e derdi ki...

Yok, bu da hiç hoş değildi, -sanki gizliden bir iş çevirirmiş gibi...

" 'Unuttuğunuz bir şey kalmasın!' ha?.."

Yine öylesinden bir "saçmalık" görmemek için sanki, gözlerini kapadı.

Beyhan eve dönünce, kendi dünyasına dönmüş gibi oldu. Unutmasa da düşünmekten kaçındığı.. düşünmeyi bilinçli olarak ertelediği her şey, yeniden biçimlendi sanki. Pınar Çınarcık'a gidiyordu yarın. Onu uzaklaştırıyordu bilerek. Çarşambaya da Fırat taşınırdı. Gitmeyi o kendisi seçmişti. Gitsinlerdi. Böyle daha iyiydi. Evet, daha iyiydi. Beyhan da biraz yalnız olsundu. Bir başına kalsındı biraz. Derdiyle bir başına...

Ekrem'i arasın mıydı?.. Niçin arasındı?.. O da biraz uzak kalsındı, kaldığı uzakta...

"Nasıl ol-sa her şe-yin
zaman-la sonu yok mu?.."

Adlandırılmamış olsa da, kendiyle bir sözleşmesi vardı: Kesilip biçilmeden.. saçları dökülmeden, o eski fotoğraflara bakmak, yasaktı.

Ekrem'den boşanınca, odalarındaki gelinlikli evlilik resmini ve daha birkaç resmi toparlamış, ortalıktan kaldırmıştı. Şimdi gülecek! Yok, fotoğraflarda Ekrem'in gözünü oymuş değildi. Ve eskiden.. çok eskiden.. özenle düzenlenmiş o üç albümle birlikte, bir kutuya koymuştu resimleri, giysi dolabının Ekrem'den boşalan bölümüne, ayak-

kabılığa, kaldırmıştı. Üstüne de birkaç giyecek atmış, onları unutmaya yatırmıştı. Biraz da Pınar'la Fırat'tan gizlermiş gibi olmuştu sanki. Salondakiler -çocuklarla olanlar- yerlerini korumuşlardı yine. Salim Bey'in ayda yılda bir gelip oturduğu koltuğun yanındaki "Nezahat Hanım ve Salim Bey resmi" de kaldırılmamıştı. Fırat'ın askerlik resmi de duruyordu ama, o kendisi kaldırmıştı. "Askerlik mi kaldı artık!.." diye şöyle biraz da söylenir gibi etmişti.

Evet, eskilere dönmek yasaktı. Çarşamba olmadan, Doktor Selçuk Bey'e gidip onunla görüşmeden, durup durup duygulanmak da...

"Bakalım ne diyecek doktor?.."

Bunu düşünmek de yasaktı!

Şimdi ne yapmalıydı?..

Biraz uzansın mıydı şöyle?..

Önce Pervin'i mi arasındı?..

Yok, Ekrem'i aramasındı. Çarşambadan sonra arardı belki. Derdi ki, Ekrem, durum böyle böyle, -kötü çıkarsa. Temiz çıkarsa mı aramalıydı yoksa?..

"Ah, bir temiz çıksa!.."

Beş

"Kahve güzel."
Pek öyle meraklısı değil ya, aklına esti işte.

Aşağının uzanıp giden asfalt görüntüsüne bakarak.. yukarıdan, ıssız sokağı -iki yanda, şurda burda bırakılmış taşıtlar arasından- öylece tarayıp geçerek, sokağın görülebilen sonuna vararak, sağa kıvrılıp görünmez olan sokakla birlikte gidip gidip de yiterek.. oradan gemilere, trenlere, uçaklara ulaşıp, ırmaklar ve çöller ve okyanus kıyıları aşarak.. savaşlardan çıkarak, ölümlerden dönerek.. serüven kokusu ardından gitmeyi kendine gömlek biçmiş olarak, kendinden uzaklara yiterek.. aşklara düşerek.. aşklardan aşklara düşerek.. sarhoşlayıp ağlayarak.. duvarlardan duvarlara savrularak.. sakallarını yolarak.. bağırarak.. göğsünü yırtarcasına bağırarak.. ve yüksekle-re çıkarak.. ve oralardan düşerek, geride bıraktığı fırtınayı

unutmadan.. asla unutmadan.. o fırtınayı boynuna asmış olarak, öyle, geride bırakarak.. şimdiki kendinin elinden tutarak.. şimdiki kendinin elinden tutmuş olarak...

"Yazar olacaksan, kendini göreceksin!.."

Buna gülerek.

Kendine gülerek.

Onu bir daha yineleyerek.

"Yazar olacaksan..."

Sessiz, güzel, değişik anlamlar taşıyan bir gülüşle bakındı sokağa.

Uzun uzun bakındı Okan.

"Kahve güzel."

Pek öyle meraklısı değil ya, aklına esti işte.

Mutfağa gitti ve hazır kahve yaptı kendine. Oturup balkonda, içmeye başladı sonra. Yok, sigara içmiyor, -daha. Belki içmez de. Bir iki denemişti, hiç sevmedi. Öyle elbet, alışmasa iyi!

"Ah, Ernesto!"

Demin kahveyi getirirken, odasının duvarında asılı Hemingway resmine bir an durup bakmıştı.

"Yazar olacaksan..."

Yine böyle "Ah, Ernesto!" olmuştu. Ve yine böyle yarımdan gülmüştü.

Kahveyi yudumladı ağır ağır ve bulutsuz bir gökyüzüne.. karşı yapının üzerindeki gökyüzüne bulutlar çizmeye

başladı. Bilinmedik bir gökyüzü oldu orada! Bilinmedik bir gökyüzünün bulutları... Kendini rahat bıraktı. Yaklaşan o fırtına öncesi sezilen dinginlik. Düşünecekleri var...

Daldı kendine.

Dün eve döndüklerinde, onu kapıda bırakıp da giderken, "Annene söz etme istersen..." demişti babası. "Peki..." demişti ona ve evde, uzun uzun yıkanmıştı.

Önce, yıkanmaya korkuyormuş gibiydi sanki. Temiz olmak istiyordu ama, Tuğçe'nin kokusu.. gövdesine sinmiş olduğunu sandığı o güzelim koku, gitmesin.. silinmesin.. hiç silinmesin.. hep öyle kalsın istiyordu.

Tuğçe'nin de kimbilir nasıl yıkandığını.. yıkanmakta olduğunu bir an aklından geçirmişti. Ve hemen bunu unutmayı, Tuğçe'nin o çıplaklığını.. tadını.. terini.. düşlerinden kovmayı seçmişti. Tümüyle olmasa bile, başardı bunu, yine delirmedi.

Annesinin bir şey anlamasını istiyor değildi. Ama, bir şey sezinlemesini de gizliden gizliye bekliyormuş gibiydi sanki. Oysa, hiç kuşkulanmadı annesi: Onlar, baba-oğul biraz dolaşmışlardı.

Sonra, geceleyin kapanmıştı odasına, o ilk öyküsünü yazmıştı: "Dışarıda Yağmur Yağıyordu"

Balkona çıkmadan yeniden okumuştu öyküsünü ve "Hiç de fena sayılmaz, ha?.." demişti. Ama, Pınar'ın adını değiştirmeliydi. Ve gülmüştü kendine...

Bir günde iki mutluluk!..

Tuğçe'yi tanımak.. ve bir öykü yazmak!

Okan'ın odası.

"Bir dünkü havaya bak Okan, bir de bugünküne..." diyor Pınar.

Okan, durgun...

"Bunu dün söyleyince de doğruydu..."

Pınar, kaygılı...

"Yarın da mı, doğru olacak?.."

"Hava bozarsa, doğru olur... 'Bir dünkü havaya bak, bir de bugünküne...' deriz yine..."

"O da, doğru olur!.."

"Evet."

Sessizlik.

"Sana bir şey sorayım mı?.." diyor Okan.

"Benim kaplumbağaları mı soracaktın?.."

"Peki, önce onu sorayım... Ne yaptın?.."

"Kont ve Kontes'i asla başkasına vermeyecem. Dursunlar oldukları yerde..."

"Güzel."

Sessizlik.

"Öteki soracağın neydi?.." diyor Pınar.

Soruyor Okan:

"Pınar, senin adın ne olsun?.."

"Nasıl yani?.."

"Adın 'Pınar' olmasaydı, ne olsun isterdin?"

"Bilmem, hiç düşünmedim..."

"Aylin?.."

"Aman istemez!"

"Niçin? Karışıklık olur diye mi?.."

Elini elinin içine vuruyor Pınar, isyan edecek-ken, son anda tutuyor kendini:

"Boş ver şimdi..." diyor.

Dünkü yağmuru, Aylin'in babasını.. göğsünü nasıl acıttığını anlatmıyor Okan'a. Nasıl yıkıldığını da anlatmamış oluyor.

"Adım niçin değişiyormuş bakalım?.." diye de sormuyor.

Pınar sormayınca da, Okan anlatmıyor ona dünkü yağmuru, Tuğçe'yi ve dahasını...

Anlatsa da, her şeyi söyleyemez.

Bir öykü yazdığını da söylemiyor.

Söylemeyince, "Ver okuyayım!.." diye tutturmuyor Pınar da.

Başka bahçelerden geliyor Okan...

"Yine bozuk atıyor musun babana?.."

"Hıh! kolaydı..." diyor Pınar. "Bulsam, atayım..."

"O ne demek oluyor?.. Telefon et!.."

"Başka biri çıkıyor cep telefonuna..."

"Ajanstan arasaydın..."

"Gittim. Ordan geliyorum şimdi..."

Bir şey demeden bakıyor Okan.

Pınar da elini dizine vuruyor şöyle, diyor ki:

"Çok canım sıkılıyor! Sanki.. ne bileyim, kötü bir şey.. geliyor!.. 'Ben geliyorum!..' diyor. Tamam. Fırat ev tutmuş dün. Bizi terk ediyor. Şimdi de..."

Anlatsın diye bekliyor Okan, beklerken de duvardaki Hemingway resmine bakıyor.

"Şimdi de.. gittim ki, babam işten ayrılmış!.." diyor Pınar.

"E, olabilir..."

"Anlamıyorsun!.. 'Benim üçüncü çocuğum...' derdi hep orası için..."

"Demek ki, bir şeyler oldu..."

"Ve bunu bana.. kızına söylemiyor!.."

Hafifçe gülüyor Okan.

"Ve sen de buna bozuldun, ha?.."

Kalkıyor Okan, müzik setine gidiyor. Açıyor, sonra biraz kısıyor sesini. Gelip Pınar'ın yanına, çekyata oturuyor:

"Pınar, bunun seninle ne ilgisi var!.." diyor. "Bu, iş dünyası..."

"Yalnız.. bir şey daha var. Bir kadın. Orda, bir kadın vardı... Gülşen Hanım! Tamam, iyi kadın, candan falan ama..."

"Aşk dünyası..."

"Lütfen, Okan!"

"Peki peki..."

Hafifçe yanağını okşuyor Pınar'ın.

Pınar, kalkıyor yavaşça, balkon kapısına gidiyor. Arkası dönük, öylece duruyor orada.

"Yanağını okşadı, Pınar!.."

Yoksa, "Aylin'in babası" mı oldu Okan?

Hayır.

Peki, babası mı oldu Okan, -hani, annesinin yanağını öyle okşayan!

Belki.

Dönüp bakıyor Okan'a, -gözlerinde yağmur beklentileri.

Okan'sa, duvardaki Ernesto'ya bakmakta yine.

Yüzü gerilmiş.. parmakları kenetli, bakmakta.

"Ben babanın bir şeyi değilim..." demekte Tuğçe.

"Baban bana para vermedi!" demekte.

İlk kez mi okşadı Pınar'ın yanağını?

Ne var bunda!

Ne yok!

"Ernesto?.."

Bunu diyen Pınar.

"Sen bana böyle mi diyorsun?.."

Bunu diyen Okan.

Gelip Okan'ın yanına oturan Pınar...

"Erkekler niçin hep böyle kötü?.."

"Ne bileyim ben, herkesin öyküsü bir başka..."

Susulmakta.

Okan:

"Belki.. anneleri kötü olduğu içindir..." demekte.

"Aman canım sen de.."

Gülüşülmekte.

Altı

36

Her hafta başı Erguvan Çocuk Yuvası'na çiçek getiren, vazolardaki kesme çiçekleri yenileyen, büyük saksıları gözden geçirip topraklarına, sularına bakan, yapraklarını silen, sonra da ön bahçenin bakımını yapan çiçekçi, daha yeni gitmişti.

Pervin, onun ay başında gelip de alacağı parayı şimdi üç gün önceden ödemiş, o yaşlı -duran- adamın sevindiğini görmüştü.

"Nasıl da sevindi ya!.."

"Okan'a anlat da yazsın bunu..."

"İnsanları sevindirmenin mutluluk olduğunu, -mu?.."

"E'vet!"

Hafifçe gülmüştü.

"Sevindirilmeyi arayan bir Pervin!.."

"Ya! ne demezsin!.."

Beyhan'dan daha ses yoktu. Sabahleyin aramıştı telefonla, bir işi çıkmıştı. Öğleyi bulmazmış. Sonra anlatırmış, sonra... Yok canım, ne kusura bakacak!..

Oysa, merak etmiyor değildi. Hani, hiç dakika sektirmeyen Beyhan, neler oluyordu da, böyle.. son günlerde hep...

Bir Serdar Bey mi bulmuştu?..

"Sen buldun ya Pervin!.."

"Bulunan adam"ın adı niçin Serdar Bey oluyor şimdi?..

Sahi, dün niçin hiç umut vermemişti Serdar Bey'e?.. "O adam"a belki rastlamak diye öyle koştura koştura gidip de, umut veriyormuş gibi olmaktan -bile- kaçınmıştı sonra da...

"Kime ne umut vereceksin, Pervin?.."

"Doğru! Bende umut ne çok ya!.."

Peki, şimdi niçin düşünüyor "elin adamı"nı?..

Dün, ne de güzel bir gün olmuştu!..

"Haftaya yine gelecek misiniz?.." diye sormuştu Serdar Bey.

Gülümseyerek bakmıştı ona, hiçbir şey dememişti.

"Ben burda olacağım!" demişti "elin adamı"

Umut adına zırnık vermemişti ona:

"Bence, isterseniz burda olun, ama..." demişti adama. "Bana bunu söylememiş olun..."

Adam da tatlı tatlı bakmıştı yalnızca...

"Hoşça kalın..." bile dememişti, ve bisikletine binip gitmişti.

Yağmurda ağır ağır eve yürümüştü Pervin.

Yüzünde dünkü gibi bir gülücük şimdi...

"Haftaya!.."

"Daha çook var haftaya!"

Şimdi çat kapı Serdar Bey mi gelsin istiyordu?..

Sanki, istiyordu.

Arka bahçede çocuklar.

Ve bir de "abla"ları, bekçileri.. gözcüleri.. bakıcıları.. çobanları Seher!

Çocuklar, kendilerine ve birbirlerine bir zarar vermeden, orada her şeyi yapmakta özgürler.

Çocukların kalabalığı biraz seyrelmiş durumda. Çünkü, hafta sonu okullar kapandı. Yakınlarda yazlıkları olanlara, yıllık izinlerini okul tatiline denk getirenler de katıldı. Çocuklarını aldılar.

Onlara sevgiyle bakıyor Seher.

Her zamanki gibi coşkun, telaşlı ve oyuncu ve mızıkçılar. Azıtınca, hep birlikte azıtıyorlar. Seher, ellerini çırparak bağırırmış gibi yapıyor, şamata hemen kesiliyor. Susunca da, hep birlikte siniyor, sus pus oluyorlar.

Künklerden yapılmış tırtılın içinden, önündeki kum havuzuna emekleyerek çıkıyor Emre.

"Büyüyünce ben de öpüşecem!" diyor Ceren.

"Ne!"

Bunu diyen Emre.

Emre, dört yaşında ve altını doldurmuş gibi yürüyor hâlâ.

"Sen öpüşmeyecen mi?.." diyor Ceren.

Ceren, beş yaşında ve sanki çok büyük Emre'den.

Ceren'i göğsünden itiyor Emre...

"Sen kızsın!"

"Ben kızım ama senden büyüküm!.." diyor Ceren.

Ve itince kuma oturtuyor Emre'yi.

Sonra da duramıyor, çömelip sarılıyor Emre'ye...

"Ah, kimin bi tanesi!.."

Gülüyor.. gülüyor.. gülüyor Seher.

Pervin, yukarıdaki odadayken, dış kapının zili çalıyor.

"Kim bu?.."

Israrla ve inatla çalan bir zil...

"Beyhan mı?.."

Beyhan değildir, çünkü birbirlerine iş çıkarıyor olmamak için, hepsi anahtarlarını yanlarında taşırlar.

"Serdar Bey mi yoksa?.."

"Yok, daha neler..."

Pencereye gidiyor Pervin, dışarıdaki -kapı önünü gösteren- aynaya bir göz atıyor:

Çiçekçi.

"Hoppalaa!.."

Evet, böyle diyor ve cüzdanını alıp, oyalanmadan aşağıya yöneliyor.

"Yanlış mı geldi nedir?.."

Basamakları inerken kapıya giden Seher'i görünce, bir "dur!" çakıyor ona. Kendisi açacaktır kapıyı. Çocukların yanına dönüyor Seher.

Bir yanlışlık olduğuna kendini inandırmış, açıyor kapıyı Pervin. Ve hemen de çiçekçi çocuğa acıyor. Çünkü acı-

nılmayacak gibi değil. Perişan olmuştur. Ter içinde kalmıştır. İnsanın gözlerine.. gözlerinden de içeriye.. içine bakıyordur.

Şu yanlışlığa artık bir son vermek istiyor Pervin.

"Ne vardı?.." diyor.

"Çiçek... Size gönderildi!"

"Bir yanlışlık olmasın?.."

"Olur mu abla?.. Salkımsaçak Sokak, değil mi?.. No: Yimbeş... Ha?.. 'Erguvan' işte... Çocuk şeysi..."

"Evet, -de..."

"Beyhan Hanım siz misiniz?.."

"

"Değil misiniz?.."

"....."

"Beyhan Hanım yok mudur?.."

"Yani, Beyhan Hanım diye biri hiç mi yoktur?.."

"Var da, şimdi şu an burda değil kendisi..."

"Olsun olsun... Ben bunu bırakır giderim..."

Bir aranjman sepet.

Kurdela yok.

Yaldız baskılı bir etiket: "Çile Çiçekliği"

"Taa ordan mı geliyor bu?.."

"Ah, daha dönmesi var, abla..."

Kart falan yok.

"Kim gönderiyor?.."

"Biri..."

"Yok mu adı?.."

"Yok. Adını söylemedi... Paralı. Markla ödedi çünkü..."

"Bu Ekrem'in mi işi, Pervin?.."

Çiçekleri bir an okşuyor Pervin:

"Bırak bakayım, peki..." diyor.

"Şuraya bir imza, abla!.."

Pervin kâğıdı imzalarken, gözünü onun elindeki cüzdandan ayırmıyor çiçekçi.

"Beyhan Hanım yoksa, bahşiş de yoktur?.."

"Sen şimdi bahşiş de istersin..." diyor Pervin.

"Verirlerse, abla... Yırtık pırtık giyeceklerini veriyorlar. Onları almam. Para olunca başka... Dilenci parası olsa, alırım!.."

Gülüyor Pervin...

"Nasıl oluyormuş 'dilenci parası'?.."

"Kırış kırış olur... Olsun abla, kırış kırış olsun..."

Pervin'in cüzdandan para seçmesine bakıyor çiçekçi.

Uzatılan milyonlukla gözleri ışıyor.

"Al bakalım..." diyor Pervin. "Daha yeni ütülendi..."

"Sahi, ütülenmiş ya!.."

Onun gidişine gülerek bakıyor Pervin.

"Bakalım Serdar Bey de bu Pervin'e çiçek gönderecek mi?.."

"Gül'me!"

"Bakalım ne zaman gönderecek?.."

Çiçeği içeri alıp kapıyı kapıyor Pervin.

Serdar Bey'i dışarıda mı bırakmış oluyor?..

Yedi

"Damat"

Yıldız'ı istemeye gittiklerinden beri, onun adı böyle. Evlenmeden önce -biraz arkadaş çevresinde, daha çok da kız tarafında- Damat'a çıkan adının, bu iki yılda böyle yerleşip kalmasına şaşmıyor Erhan. Düşünmüyor çünkü. "Niçin?.." diye sormuyor kendine. Evet,

Ziya Amca, "Baba" oldu. Hatice Hanım'ı tanımazdı bile... O da "Anne" artık. Ama, hep öyle olmaz mı, yabancının birine baba demez misin, dersin, -sonra da dilin alışır...

Niçin -kendi- annesi onu anarken "Damat" diyor?

Bunu bir düşünse, bulacak.

Çözecek.

Şaka mı yapıyor annesi?.. Yoksa, bir şey demeye mi getiriyor?.. Üzerinde durmadı bunun.

Onun aklı başka yerde: Bir gün, "Erhan Bey" olacak.

"Ziya Bey"den de büyük olacak.

Yok artık, hemen de değil! Zamanı geldiğinde...

Hele böyle "Damat" denile denile yarın yaşlanmış ol-

mayı da istiyor değil. Yirmi beş yaşında bu kaygılara niçin kapılsın ki?..

Oysa, şunun bilincinde: Adına "Damat" deniliyorsa da, artık o da bir baba. "Küçük Salim"in babası kim?.. Erhan!

Çocuk doğmaya yakın, -yeni- annesi Hatice öyle diyesiymiş. Erkek olursa, -ki, olacak- adını Salim koysunlar. Salim konursa, uzaktaki babasının adını verdiler diye pek sevinirmiş Ziya Bey. E, ne de olsa ilk torun... Sonra Salim Bey, oralarda tek başına bir adam... Onu sevindirmek sevap bile olurmuş... Hem canım, Erhan'ın babası, kendi babasının adını torununa vermiş zaten. Savmış sırasını... İnsan her torununa da aynı adı koyacak değilmiş ya...

Yıldız'dan bunları dinlediğinde, hemen daha iyi bir yol buldu Erhan:

"Adını sen koy!.." dedi karısına. "Ne istersen onu koy!.."

Yıldız nasıl da sevindi!.. Yüzündeki al basmaları arasında nasıl da belli oldu sevindiği...

Erhan'ın elini şöyle usulca okşadı da, ne dedi:

"Aman, seninkiler alınmasın!.."

"Kim niye alınsın, canım!.." dedi Erhan. "Çocuğu doğuran sensin ya..."

Böylece, Yıldızgil istedi diye değil de, sanki bebeğin annesi öyle istedi diye, Salim koydular.

E, kimin damadıydı o?..

Buna da sevinmişti ya, bebeği görmeye geldiğinde, Erhan'ı bir kıyıya çekmişti annesi:

"'Salim' de nerden çıktı?.." demişti. "O şey adamın adı değil mi?.."

Kızmanın son sınırında kendini güçlükle tutmuştu Erhan:

"An'ne!" demişti. "Ne demek 'o şey adam'!.. Ziya Bey'in babası o adam. Dünürünün babası..."

"Onu demiyorum canım... Menderes'i astıranın adı değil mi 'Salim'?.."

"Meine Mutter!.." demişti Erhan. "Prima!.."

Gülmeye vurmuştu sonra da.

"Siz ne koyarsanız koyun..." demişti annesi.

Sonra da eklemişti:

"Ben 'Hasret' derim torunuma!.."

"ZİYA Türk Bakkalı"

Adı böyle. Ve ak zemin üzerinde bayrak rengi harflerle yazılı. Dükkânın üstünü baştan başa kaplıyor. Yazının hemen altında, enli enli yeşil ve beyaz çizgileri sokağa dikey inen bir tente var. İki yanı da körüklü. Yağmurda, fırtınada işe yarar. Nerdee! Keşke hep böyle güneş olsa da, tente de tenteliğini bilse ya!.. Bir sandık boyu dışarıya mal çıkarılır. Bir sıra dizilir. Meyvedir. Sebzedir. Sıranın sonunda, yaşlı bir kadın dururdu eskiden. Çiçek satardı. Tenteden yararlanırdı. Yaşlı bir Alman karısı... Frau Jankowska... Çay verirlerdi ona. Buna çok sevinirdi. Çay bardağına hayranlığını belli ederdi hemen. Öldü o. Bu kış öldü işte.

Dükkân, çok büyük bir yer değil ama, yine de bir "market" düzeninde. Ancak, giriş-çıkış aynı kapıdan.

Çünkü yer yok. Ve bir kapı daha açtırmazlar. Her şeyin kuralı var. Olmalı.

Bu dükkâna bu kapı, -böyle.

Neyse, Erhan bir dükkân açtığında.. kendi dükkânını açtığında.. o da olacak. İnsanlar geldiler mi, kapı kendiliğinden yanlara çekilecek. Yerler pırıl pırıl olacak. Böyle düz beton olmayacak. Silmesi kolay olacak. Hah ha, yerleri Erhan silecek değil!.. Olsun, o da kolay olacak.

Salim Bebek, bakalım o zaman kaç yaşında olacak? Yok, o kerata okuyacak. Yapsın yaramazlığını, -okusun. Kardeşi de olacak. Bu Erhan Baba niye yaşıyor be! Yok, pazar günü çalışmak yok! At çocukları arabaya! Ziya Babası ile karısı, onlar yaşlanmış olacak. Gelsinler be! Onlar da gelsinler... Çayırda yer mi yok!.. Mangal falan... Yok öyle, çayırda sandalyeye oturmak beylik değil! Almanya'ysa Almanya...

Saçlarının yanları biraz ağarmış -mı- olacak! Yok, Erhan bırakmaz kendini! Öyle, gerdandı.. göbekti... Yıldız da bırakmasın!

Ne diyor Ziya Babası?

"Dükkâna Alman geldi mi, sen ona bak. Senin Almancan iyi... Her şeyi bırak, gelen Alman'a bak sen... Alman'ın ayağı iyice alışsın buraya... Ben bizimkilere bakarım. Alman gelsin de, bir şey almazsa almasın, efendim... 'Viderziin!' desin gitsin, efendim... Onu da demezse demesin!.."

Ziya Bey bu. Adam biliyor.

Erhan da biliyor. Bilecek.

Yoksa, şu tatil köyü işi daha mı iyi, ha?..

"Arayan soran var mı?.." diyor Ziya.

Sonra da kasadaki yerine geçiyor gömleğinin kolunu katlayarak.

"Biri aradı, baba..." diyor Erhan. "İstanbul'dan!.."

Kaşlarını kaldırıyor Ziya...

"İstanbul?.."

"Evet. Adı, Zeynel..."

"Kim yahu bu Zeynel?.."

"Salim Babamızın arkadaşı olurmuş... Öyle diyor..."

"Bırak! borç para isteyecektir... Almanyalı'sın ya..."

"Önemliymiş..."

"E, paraa!.."

Gülüyor Erhan:

"Numarasını yazdım oraya..."

Oraya bakıyor, kâğıdı oradan alıp şuraya bırakıyor Ziya:

"Ne zaman aradı?.." diyor.

"Dokuz buçuk falan... Toptancı gelmişti, baba... Bilirsin, dokuz buçuğu atlamaz..."

Yüzü düşünceli bir Ziya...

"Türkiye'de on buçuk..."

"Etleri içeri mi alayım, yoksa?.." diye soruyor Erhan.

Ona bakmıyor Ziya...

"Çay var mı?.."

"Var..."

"Sen hele çay ver bana önce..."

Dipteki kapalı bölüme seğirtiyor Erhan hemen.
Bir küçük çocuk gelip elini tezgâhın üstüne açıyor...
"Annem bunları istedi..."
Sonra açarak uzatıyor öteki avucunu da...
"Burda para..."
Parayı alıp az yana bırakıyor Ziya:
"Önce telefon..." diyor.
Tezgâhtaki kutudan bir sakız alıyor çocuk.
Duruyor.. bir tane daha alıyor sonra.

Sekiz

Bu onun koltuğu.

Beyhan'ın.

Bu ev alınmamıştı daha. "İşler yeni yeni oturuyor..." diyordu Ekrem. Fırat iyice büyümüştü artık. Daha geniş bir yere çıkmışlardı. İlk kez, ayaklarını rahatça uzatacağı bir yatağı olmuştu Fırat'ın. Şimdi daha rahat ayak uzatmaya -mı- evden ayrılıyordu!.. Taşınılan evin iki bölümlü, büyük bir salonu vardı. Bir yanı boş gibi kalmıştı salonun. Sonra bir cumartesi, sabahtan gitti Ekrem. Ekrem de öyle Salim Bey kılıklıydı. Babası gibi kendi başına iş bitirmeyi severdi. Bu koltuk takımını almış döndü. Pek sevindi Beyhan. Çünkü akşama konukları vardı. Ve ilk kez bir konuk gelmiş olacaktı. Adamlar taşıdılar yukarıya. Üçlü kanepe ile dört de koltuk. Koltukların biri şimdi Fırat'ın odasında.

"Amaan, onu da götürsün!.."

Ve.. iki kare sehpa, bir de uzuncası, -ortaya.

Taşıyıcılar kendilerine göre bırakıp gitmişlerdi. Baba-oğul birlikte tutup, yeniden yeniden yerleştirmişlerdi.

"Tamam, en iyisi böyle!.." demişti sonunda Beyhan.

Pınar küçücük daha, sırasıyla hepsine tek tek çıkıp oturmuştu. Üçlünün de bir o ucuna, bir öteki ucuna oturmuştu. Kol konulan yerlerini okşamıştı. Sonra da:

"Bunlar benim!" demişti.

Gülmüşlerdi.

"Evet, sana çeyiz aldık..." demişti Ekrem.

" 'Çeyiz' ne demek?.."

"Kızların çeyizi olur..." demişti Beyhan.

Duvardaki büyük çerçeveli resmi de oradan şuraya almak gerekiyordu.

Ekrem'e:

"Sen çiviyi çak yeter..." demişti Beyhan.

Sonra da onları dışarı savmıştı. Sabunlu bezle iyice hepsini silmişti. Halıyı.. yerlerin muşambasını da silmişti. Salonun öteki yarısı öyle kalmasın diye, orayı da silmişti.

Ve konuklar gelince.. Birsen daha yeni oturmuştu, işte hemen de görmüştü:

"Bu koltuğun gülü ters..." demişti.

Hepsi de şöyle bir kıpırdanır, oturdukları yerin güllerine bakar olmuştu.

Evet, tersti.

Ekrem başını önüne eğmiş, yerin dibine geçmişti.

Oturduğu yerden kalkmıştı Beyhan, gidip oraya oturmuştu.

"Bu koltuk benim yerim olsun..." demişti.

Ekrem'e bakmıştı.

Ekrem, Beyhan'a bakmamıştı. Arkadaşına, Birsen'in kocasına bakmıştı.

Gülmeye vurmuştu Beyhan:

"Evdeki yerim belli oldu..." demişti.

Herkes de gülermiş gibi olmuştu.

Konuklar gittikten sonra, koltuğun karşısında dikilmiş kalmıştı Ekrem:

"Baktım baktım da hiç görmedim..." demişti. "Kör müyüm ben?.."

"Ya ben?.." demişti Beyhan. "Sildim sildim de görmedim ya..."

Sarılmışlardı birbirlerine.

"Ah, o zamanlar her şey başkaydı!.."

Birbirlerine sarılmış, öylece durmuşlardı.

Sonra da:

"Yok ziyanı..." demişti Beyhan. "Önlerine birer yastık koyarım ben onların..."

Öyle de yapmıştı.

Da, peki sonradan Ekrem ne yapmıştı?..

Bu ev alınınca, oradan taşınılmıştı. Artık "öteki ev" oldu adı. Daha önce kısa sürelerle oturdukları iki ev daha vardı, ama sanki yağmurdan sığınmak için kendilerini içlerine attıkları yerlerdi onlar. Adları falan olmadı. Bir de ilk evleri var. "Ankara'daki ev" denir ona, -Beyhan'ın gelin gittiği.. Fırat'ın ilk adımlarını sıraladığı...

Buraya taşınılmadan, koltuk takımı, yüzleri değiştirilsin diye döşemeciye gönderildi. Taşınıldıktan sonra da geldi. Onların yeni yüzlerine uygun renkte, salon perdeleri diktirmişti Beyhan. Çok şık durdu hepsi. Pırıl pırıl...

İş bitince de, yorgun argın oturuldu ya, Ekrem oturmuyor, bir bir koltukların altlarına

bakıyordu. Sonra da Beyhan'a ne diyordu?..

"Sen kalk bakalım ordan!.."

Bu da ne demek oluyordu?..

Karşıdaki koltuğu gösterdi Ekrem...

"Senin koltuğun bu!"

Şaşarak:

"Ters gül mü kaldı da, Ekrem?.." dedi Beyhan. "Nerden belli?.."

"Bunlar döşemeciye gitmeden onun altını işaretlemiştim ben..." dedi Ekrem.

Beyhan da Ekrem'i niçin kırsın?..

Kalkıp o koltuğa geçmişti gülerek.

"Sonra niçin kırdın Ekrem'i peki?.."

"Dur, açma o defteri!.."

Şimdi o koltukta oturuyor Beyhan.

Dün, çocuklar yattıktan sonra, öteki evin salon perdelerini yüklükten çıkarttı. İyi, Fırat'ın getirdiği ölçülere uygundu.

Demin onları Fırat'ın odasına götürmüş, koltuğun üstüne bırakmıştı.

Ve aklına mutfak perdeleri gelmişti.

Biraz bakınması gerekmişti, ama sonunda onları da buldu. Çiçek ve kuş resimlerinin rengi eski canlılığını yitirmişti ya, bekâr evine çoktu bile... Ölçtü, eni biraz fazla

gelmişti. Yoktu ziyanı, perdenin şöyle bolca dökülmesi, güzel bile olurdu.

Onları da ötekilerin yanına götürüp atar gibi bıraktı.

O mutfağı severdi Beyhan.

Küçük bir balkonu vardı. İnce, uzun iki kanatlıydı kapısı. Yan sokaktaki yapıların arka bahçelerine bakardı. Ağaçlar çelimsiz.. verimsizdi. Ağaçlardan daha çok, bırakılmış arabalar görünürdü. Olsun... En uzakta üç kavak ağacı vardı. Biraz esinti bulsunlar, salınırlardı. Hışırtıları ta oradan gelirdi. Pek güzel olurdu.

Pınar yuvadan dönmüş olurdu. Gelir, eteğine yapışırdı. Birlikte dışarıya bakarlardı. Ona, balkon demirine konan.. oradan balkona atlayan, bırakılmışları yiyen kuşları anlatırdı Beyhan. Onları sessizce alkışlamayı öğrenmişti artık Pınar. Martılar gelmezdi. Karga sevilmezdi. Kumruları severlerdi, serçeleri de... Güvercinleri, eh...

Çünkü...

Kalkıyor yerinden. Arasın artık Pervin'i! Duruyor. Yine erteliyor sonraya. Niçin? Ne var? Yapacağı bir telefon etmek değil mi? Onu merak içinde bırakmanın yararı ne? Eh, sırtı tutuldu. Hep Pervin'in sırtı tutulacak değil ya! Çorba yapıp getirmeye kalkarsa da kendi bilir. Sanki şimdi çat kapı Pınar gelirse, n'olacak? "Senin neyin var, anne?.." Vildan da birlikte gelirse? "Beyhan?.. Yuva'yı da mı boşadın yoksa?.." Pınar anlatmıştır teyzesine sabahki gidişlerini. "Annem arabasını almadı teyze, taksiyle gitti..." demiştir. "Söylemedi niyesini... Bir işi varmış... Annelerin

her işine karışılmazmış..." Vildan ne der?.. "Kızım bu annen küçükken de böyleydi. Hiçbir şeyini söylemezdi... Deli ederdi beni, deli..."

"Gül'me!.."

Sonra da dimdik, kararlı bir iki adım atıyor, -telefona değil, büfeye.

Çekiyor çekmeceyi. Bir sigara alıyor. İliştiriyor dudakları arasına. Saçlarını gözeterek yakıyor sigarayı. Diziyle yerine itiyor çekmeceyi. Niçin? Ne var? Bu sinir ne? Bir soluk çekiyor sigaradan. Üflüyor. Dönüyor geriye. İki adımdan sonra dikilip kalıyor ortada.

Pişman mı?..

Sigara diye, -mi?..

"Nasıl ol-sa her şe-yin..."

Keşke annesi sağ olsaydı. Keşke gelip şurada yanında dursaydı... E, başına da dikilmesindi ama... Gülüyor, -mu?..

Masadaki küllüğe yakınlaşıyor.

Üç yıl önce annesi de ölünce, Ankara'da kimsesi kalmamış gibi olmuştu. Söndürüyor sigarayı daha içmeden.

Yok, Ekrem'i aramaya hiç de kalkışmıyor.

"Hele şu çarşamba olsun da bir..."

Saçlarını şöylesine bir atıyor geriye, Pervin'i arıyor.

Telefon meşgul.

Pencereye gidiyor, oyalanıyor biraz, yeniden arayacak.

Yine en iyisi, Yuva'ya gitmek.. işe sarılmak...

Sanki, yerinde mi gibilerden arabasına bakıyor bir...

Sever "kirloş" arabasını.

"Sevdiğin ne de çok şey varken şu dünyada, Beyhan!.."

Dokuz

İki hafta falan önce, Fırat'la dedesine gitmişlerdi. Cumartesiydi ve öğleden sonraydı.

Fırat'ın arabasıyla gitmişlerdi. Salim Bey'i -yine- balkonda kendilerini öyle bekler bulmuşlardı.

Elindeki paketi uzatmıştı Pınar:

"Dede, bunu annem gönderdi..." demişti.

"Ya!" demişti Salim Bey.

Paketi özenle açıp bakmıştı.

Yazlık, kısa kol bir gömlekti.

"Pek de güzel..." demişti.

Beğenerek okşamıştı gömleği, demişti ki:

"Çocuklar, annenizin değerini bilin!.."

Ve ikisine de ayrı ayrı bakmış, onların -sessizce- onayını almıştı.

"Gerçi, Ekrem de iyi insandır..." diye eklemişti sonra da.

Salim Bey'e kahve yaptı Pınar.

Yok, kahveyi taşırmadı.

Sen, "Eli işte, gözü..." olmazsan, kahve niye taşsın ki?..

Salim Bey'e kahve yapmanın bir de kolaylığı vardı: Şekersiz içerdi. Tadını tutturmak diye bir dert olmazdı.

Evet, dedesi kahveyi beğenmişti.

Ya, kimin kızıydı o!..

Çok oturulmadı, çünkü Fırat'ın bir işi vardı. Söylemedi ama belliydi, Oyacığı'yla buluşmaya gidecekti.

Kapıda ayrılırlarken:

"Ee, yaz da geldi, çocuklar!.." demişti dedesi.

Okan mutfaktan dönüyor...

"Zeytinyağlı biber dolması.. bir de peynirli börek var, Pınar!.."

Pınar bir şey demiyor.

"Güzel olur soğuk soğuk, ha?.."

Bakışlarını karşıki yapılara kaçırıyor Pınar.

Okan gelip oturuyor masaya...

"Pınar?.."

Pınar dönmüyor.

Pınar'ın öne düşmüş bir tutam saçını alıp omzu üstüne bırakıyor Okan.

Pınar gözlerini ayırmıyor oralardan.

Okan da bakmış bulunuyor Pınar'ın baktığı yerlere, soruyor:

"Pınar? şimdi n'oldu ki?.."

Bir üzünç anıtı Pınar...

"Yok bir şey, Okan!.. Yok bir şey...

O gün, Aylin'i de getirmişti Pınar. Geçen yıl. Okan'a en iyi arkadaşı olarak tanıtmıştı onu. Sarışın bir kızdı.

Sanki çok değişikti. Biraz "pat!" diye her şeyi söylermişe benziyordu.

"Ay, sıkıldım ben!.." diyordu.

Bunu açık açık diyordu.

Sonra dışarı çıkıldı. Okan hiç de sevinmemişti bu işe. Gerçekte Aylin haksız sayılmazdı. Çünkü aylar sonra, kaçırılmaz güzellikte bir hava vardı dışarıda.

Yürünmüştü.

Bir ara, Aylin sanki özellikle geride kalmış.. kalmış da arkadan Okan'ı.. Okan'ın yürüşünü.. izlemiş gibi olmuştu.

Okan da tedirgin olmuştu.

Şu arkadaki parka gidilmişti ve gittiğine bin pişman olmuştu. Çünkü daha parka girilir girilmez, Aylin, deliler gibi koşmuştu. Ta ağaçların oraya kadar koşmuştu. Pınar'a bakmıştı Okan, neyse ki Pınar bir şey sezinlemiş değildi.

Alı al, moru mor gelmişti Aylin...

"N'aber, gençler?.."

Sonra da "Hadi, sen de koşsana!.." gibilerden Okan'a bakmıştı.

Pınar bunu görmüştü.

Sanki sinirlenmişti.

"Ay'lin!" demişti.

Pınar'a bakmıştı Aylin.

"Biz yürüyüşe çıktık!.." demişti Pınar. "Sen kendin koşarsan koş!.."

Omuzlarını silkmişti Aylin de. Önden yürümüş gitmişti.

Gönlünde Pınar'a ayırdığı yerde bir sıcaklık duymuştu o zaman.

"İstersen çıkalım biraz..." diyor Okan.

Pınar hızla dönüyor.

Ve çok değişmiş bir Okan buluyor karşısında.

Sanki, öyle!

Güvenle bakan.. dirençli.. ve...

Şaşarak sormuş oluyor:

"Ne yapmaya yani?.."

"Sen ne istersen..." diyor Okan.

"Ben ne istersem, -mi?"

"Evet."

Dalmış gitmişliğini çoktan unutmuş bir Pınar oluyor. Onun kolunu okşuyor hafifçe...

"Sahi mi, Okan?.."

Okan, bileğinden hafifçe çekeliyor Pınar'ı.

"Hadi, kalk!.. Çıkıyoruz..."

Gülerek kalkıyor Pınar ve mutlu bir yüzle Okan'ın odasına geçiyor.

Balkon kapısını kapatıyor Okan.

Pınar, tek omzuna takıyor çantasını. Elinde, içinde babasının armağan paketi olan naylon torba, asılıyor yüzü birden.

"Şimdi niye astın yüzünü!.." diyor Okan.

"Ben böyle elimde torbayla mı?.."

"İstemiyorsan burda bırak!.."

Birden seviniyor Pınar:

"Ay, çok iyi!.. Hem Beyhan Hanım da soramaz 'Bunda ne var?..' diye..."

"Sorsa n'olur ki?.."

"Babam görmeden başkası görsün istemiyorum, Okan!.."

"İyi. Koy şu çekmeceye!.."

"Ya, Pervin Teyze..."

Onun sözünü kesiyor Okan:

"Merak etme, annem benim burayı hiç karıştırmaz. Yani, açıklamak zorunda kalmam ben de..."

Gülüyor Pınar...

"Şimdi her şey çok daha iyi..."

Çıkarlarken, sanki çok değişmiş buluyor Okan'ı.

Bunu kendisinin başardığını sanıyor Pınar, ve seviniyor.

On

Atacan, halının ortasında, bacaklarını iki yana açmış, oturmakta. Dizlerinin arasında bir yumakçık durmakta. Cevizden az büyük ya, devrilmiş bir dağ gibi durmakta.

"Babanne?.."

Nermin Hanım, koltukta. İp sarmakta. Yerde otursa daha kolay olacak ya, yaşlılık. Oturamaz. Otursa da, dizini bükemez. Böyle iyi. Bir o dizine.. bir o dizine gitmekte, ipi yumak yapmakta.

"Babanne?.."

Adına "çile" demişler. Boşuna mı demişler?.. Hiç boşuna olur mu?.. Karışsın da gör, ne çile çektiriyor, -açayım diye diye.

"Babanne be!.."

"Hıı..."

Atacan, kendisine bakılsın diye beklemekte. Nermin Hanım da dalmış, sanki duymamakta.

"Bu bitti babanne, bu bitti!.."

Nermin Hanım, Atacan'a bakmakta.

Atacan, dizleri arasındaki yumakçığı parmağıyla göstermekte.

Nermin Hanım da pek sevinmiş gibi yapmakta...

"A, bitti demek!.."

"Ben şimdi n'apcam?.."

"Sen şimdi ne yapacaksın, biliyor musun?.."

Atacan kaşlarını kaldırmakta. Bilmemekte.

"Sen o yumağı alıyorsun... Evet. Şimdi düzgün düzgün açıyorsun. Bak bakalım, açabilecek misin?.."

"Hıhı..."

Atacan, elindeki yumakta ipin ucunu aramakta.

Nermin Hanım, düşünmekte.

Zeynel Bey gelmedi. Gelir gelir... Salim Bey'le vermişlerdir kafa kafaya, gazeteleri okuyorlardır. Bitiremezler! Mankenlere bakıyorlardır onlar, mankenlere!.. Baksınlar baksınlar...

Nermin Hanım, sessizden gülmekte.

Almanya'dan kim arar Zeynel Bey'i?.. Söylemezler. "Ben gene ararım..." der, kapatırlar. Belki bir manken işidir, ha?..

Nermin Hanım'ın gülmesi çoğalmakta.

Atacan, ipi ayağına dolaştırmayı sonunda başarmış olmakta. Koparmak istemekte. Çektikçe ip kopmamakta, sıkılanmakta.

"Babanne, bak n'oldu!.."

"N'oldu?.."

Atacan:

"Uf oldu..." demekte.

Nermin Hanım'ın yanına gelip, ayağını kaldırmakta, ona becerisini göstermekte.

"Bu uf olmamış oğlum, üff olmuş!.."

Atacan'ı yanına alıp, ipi çözmekte.

"Uf olmadı babanne, üff oldu. Üüüfff!.."

Nermin Hanım, Atacan'ı ipten kurtarmakta. İpi ondan uzağa koymakta.

Atacan da ortalıkta bir kuzu gibi sıçramakta.

"Dur şimdi, dur!.."

Atacan da duramamakta.

"Biraz çabuk büyüsen ne var sanki!.."

Nermin Hanım böyle demekle, başına iş almakta.

Atacan:

"Ölçelim.. ölçelim..." diye tutturmakta.

Nermin Hanım, çileyi karıştırmadan koltuğun yanına asmakta. Kalkmakta da aman pek güçlük çekmekte. Atacan elinden tutarak ona yardım etmekte. Birlikte, kapının oraya gidilmekte. Atacan duvara yaslanmakta, boyu ölçülmekte.

"Büyüdüm mü babanne, büyüdüm mü?.."

"Eh, biraz daha..."

"Neresi.. neresi?.."

Dönüp Nermin Hanım'ın duvarda parmağını tuttuğu yere bakmakta.

"İşte burası!.. Daha var büyümeye..."

Zeynel Bey'in işi: Duvarda küçük küçük çizikler bulunmakta. Temizlik yapılırken çizgiler özellikle korunmakta.

Ve oyunun ikinci bölümü başlamakta. Atacan çizgileri aşağıdan yukarıya tek tek göstermekte:

"Bu ne?.."

"Çişini söyledi."

"Bu ne?.."

"Yemeğini kendi yedi."

"Bu ne?.."

"Ona kadar saydı."

"Bu ne?.."

"Duvarlara yazı yazdı."

"Bu..."

"Beş yaşına girdi."

"O..."

"Okula gidecek..."

"O..."

"Sünnet olacak."

"O..."

"Delikanlı olacak."

"O..."

"Liseye gidecek."

"O..."

"Doktor olacak."

"Ben hep iğne yapıcam babanne, hep iğne yapıcam..."

Zeynel Bey eve dönmüş, bir kâğıt mendil gibi ak ve titrek, kapıdan usulca girmiş, kimsenin yüzüne de bakmamıştı.

Onu öyle görünce, Nermin Hanım da donup kalmıştı.

Atacan koşmuş, büyükbabasının bacaklarına sarılmıştı ya, pek yüz bulamamıştı. Sonra da ürkmüştü sanki, Nermin Hanım'ın eteği arkasına geçmeyi seçmişti.

Zeynel Bey, terliklerini giymiş, salona geçip koltuğa kendini bırakmıştı.

Sonra Nermin Hanım'a bakmış bakmış da:

"Salim Bey yok artık!.." demişti.

"Aa, kavga falan mı ettiniz?.."

"Keşke kavga olsa hanım, keşke kavga olsa..."

Dışarıdan öğle ezanı duyulmuştu.

"Yoksa?.."

"Ya! Yaa!.."

Nermin Hanım, dizine bir iki şöyle vurmuş, sonra elini ağzına tutmuştu. Atacan sinmişti. Gidip ipi almıştı, halıya oturup sarmaya başlamıştı.

Sonra.. Nermin Hanım, mutfaktan bir bardak su getiriyor. Alnını tutarak suyun yarısını içiyor Zeynel Bey, bardağı yanındaki sehpaya, telefon defterinin yanına bırakıyor.

Ona yakın oturuyor Nermin Hanım...

"Anlatsanıza Zeynel Bey, nasıl olmuş?.."

"Cumartesi, hani buraya geldi ya... O gömlek vardı üstünde. Koltuğa oturmuş öyle... Başı şöyle yana düşmüş biraz... Gören de der ki: 'Salim Bey, yine kestiriyor!..' Öyle. Ölmüş."

Oradan soruyor Atacan:

"Çok kan aktı mı büyükbaba, çok kan aktı mı?.."

Zeynel Bey'in dudaklarında bıçak gibi bir gülücük...

"Yok, kan akmadı oğlum, hiç akmadı..."

"Demek, onun için aradılar Almanya'dan..." diyor Nermin Hanım.

Heyecanlanıyor Zeynel Bey:

"Ha, aradılar mı?.." diyor.

"Seni sordular, 'Evde yok...' dedim. E, ben ne bileyim... Yine arayacak, öyle dedi arayan... Sonra n'oldu?.."

"Sonra.. koyduk cankurtarana, götürdük hastaneye. Morga kaldırdılar..."

"Morga, ha?.."

"E, Ekrem yok ortada. Öteki Almanya'da..."

Susuluyor.

Atacan da bozmuyor suskunluğu.

Zeynel Bey'in dizine elini koyuyor Nermin Hanım:

"Sizden bir şey rica edecem..." diyor.

Ona bakıyor Zeynel Bey...

"Bana bir şey olursa, buzluğa falan koydurmayın, n'olur!.."

Atacan, dizleri arasındaki yumakçığı gösteriyor, diyor ki:

"Bu bitti babanne, bu bitti..."

On bir

Yuva'nın yukarı katında, büyük odadaki çalışma masasında oturuyor Beyhan. Pencerenin açık kanadından dışarıya.. dışarının camda yansıyan ışıltısına.. kuş uçmaz kervan geçmez görünen dinginliğine bakıyor.

Belli belirsiz bir esinti: Tül perdenin kıpırdanmasıyla var olan esinti...

Yorgunluklar içinde. Kırgınlıklar içinde. Çaresizlik, hoşnutsuzluk.. kaygılar içinde Beyhan.

Çocuklar uykuda.

Odanın kapısı açık.

Her yer sessiz.

Eli işe varmayan bir Beyhan...

Beyhan, tedirgin. Ürkek. Sinik. Sanki yine de tetikte. Sanki felaket, bölünerek çoğalan.. çoğala çoğala artan.. büyüyen.. omuzlarına çöken, onu öylece çökerten dert, acı, iç yırtılması... Kanama. Sızı. Burkulma... Burkulmuş Beyhan, -yenilgin.

Geliyor Pervin. Kapıdan yanda, yerde duran çiçek sepetini biraz daha Beyhan'a doğru çeviriyor:

"Bak unutma, bana bir milyon borcun var..." diyor gülerek.

Daldığı yerlerden bakıyor Beyhan.

"Çiçekçi çocuğa verdim canım..." diye açıklıyor Pervin.

Beyhan, çiçeklere bakıyor, -uzaklardan.

Gülmeyi sürdürüyor Pervin:

"Görecektin, 'bahşiş' diye bir kıvranması vardı çocuğun..."

"Ah, sana borcum hep parayla olsa..." diyor Beyhan.

"O da ne demek şimdi!.."

"Sana nasıl da borçlandığımı bilmiyor muyum sanıyorsun?.."

"Hoppalaa!.."

Beyhan, Pervin'e değil de sanki yalnızca kendine söylermiş gibi, diyor ki:

"Daha ne kadar borçlanacağım da belli değil ya..."

Kapıyı kapıyor Pervin. Beyhan'ın karşısına geçiyor, sessizce duruyor. Ve.. oturup oraya, dirseklerini dayıyor masaya. Sonra iki elini birden açarak:

"Yine neyin var senin Allah aşkına!.." diyor.

"Yine?.."

"Kusura bakma ama, şu son günlerde..."

Hiçbir şey demeden bakıyor Beyhan.

Kımıldamadan.

Pervin, bakışlarını kaçırıyor ve masanın kıyısında parmağını dolaştırarak:

"Tamam, sormuyorum..." diyor. "Cumartesi söz vermiştin.. Sen isteyince anlatacaksın. Kendin isteyince... İyi. Derdin neyse, -ne!"

"Öyle ya!.."

"Nasıl 'Öyle ya!..' Beyhan?.. Sanki şu Pervin'in derdi yok mu?.."

Ona ilgiyle bakıyor Beyhan...

"Şu Pervin'in ne derdi var?.."

Ses etmiyor Pervin.

Beyhan'ın bakışlarındaki ilgi, sevgiye dönüşüyor:

"Okan mı?.."

Birden çekiliyor Pervin. Öylece put gibi oturuyor...

"Sen anlatırdın eskiden..." diyor Beyhan.

Sertçe:

"Eskiden!" diyor Pervin.

Bu sertliğe bir anlam veremeden bakıyor Beyhan.

Pervin de ellerini sallayarak kararının kesinliğini belirtmeye çalışıyor:

"Artık anlatmak yok!" diyor.

Sonra da coşuyor:

"Pervin Hanım var kafada kel?.."

"Beyhan Hanım yok anlatmak!.."

"Ugh! Yok anlatmak Pervin Hanım!.."

Gülüyor Beyhan...

"İlahi Pervin! Beni güldürdün!.."

Sonra da susuluyor.

Bakışılmıyor.

"Sen seversin anlatmayı..." diyor Beyhan. "Söyle, Okan mı?.."

Derinlerden çıkıp gelen bir Pervin...

"O, yazar olacak! Bir yazar..."

"Ne güzel!"

Hemen de kapılıveriyor Pervin:

"Sahi güzel, değil mi?.."

Mutlu bir Beyhan yüzü...

Ve.. onu yanıtlamak için gözlerini hafifçe kapamakla yetiniyor Beyhan.

Sessizlik, yine ortalıkta dolaşıyor sessizce.

Sonra, çiçeği göstererek soruyor Pervin:

"Ekrem göndermiştir, ha?.."

Kaşlarını kaldırıyor Beyhan...

"Yani.. başka kim olabilirdi?.."

"Hemen de alındı!" diye söyleniyor Pervin.

"Niçin canım?.. Niçin alınacakmışım ki?.."

"Neyi kutluyordunuz bakayım!.."

"Yok kutlama canım! O hep öyledir... Aklına esti mi..."

Onun sözünü kesiyor Pervin:

"Sen bu çiçeği akşam götür evine bence..." diyor. "Bakarsın gelir falan, görsün çiçeğini..."

"Alsın çiçeğini de kendi getirsin!.." diye sertleniyor Beyhan.

Susuluyor.

"Hadi biraz iş konuşalım!.." diyor Pervin. "Şu çocuk kulübü işini mutlaka çözmeliyiz..."

Önce sessiz kalıyor Beyhan, sonra da kalamıyor:

"Bilemiyorum ama..." diyor. "Belki bir süre.. benim hiç katkım olamayacak buraya..."

Şaşırmışlığını hemen topluyor Pervin:

"Sen hiç canını sıkma..." diyor. "Sen hiç canını sıkma, her şey.. bak göreceksin, her şey nasıl da gidecek yolunda..."

Ona hafifçe gülümsüyor Beyhan:

"Belki.. ben sana bırakırım burdaki ortaklığımı..." diyor.

"Beyhan? burda kötü giden ne ki?.."

Bir çocuk ağlaması geliyor. Bu sanki bir kurtuluş oluyor Beyhan için.

"Çocuklar uyanıyor..." diyor.

Ve kalkıyor yerinden, dışarıya yöneliyor. Kapıya yaklaştıkça hızlanıyor.

On iki

Ziya'yı görünce, bir terslik olduğunu anlamıştı Hatice.

Çünkü Ziya, o saatte eve dönmezdi, biir. Haber vermeden gelmezdi, ikii. Öyle, bükülmüş karton gibi durmazdı, üüç. Üstelik, bunca yıllık erkeği... Hatice bilmeyecek de, Frau Meier mi bilecekti?.. Frau Meier de nerden çıkmıştı!.. Yok yok, büyük bir derdi vardı Ziya'nın, -belliydi.

Evin her yeri dururken, sökülmemiş sobanın yanındaki sandalyeye ilişmişti Ziya; suskun, üşümüş de sanki ısınmaya çalışıyormuş gibi, -Hatice'ye de hiç bakmadan- çökmüş kalmıştı.

Onu kendine bırakmıştı Hatice de.

Sonra Ziya:

"Çok canım sıkkın, çok!.." diye inildemişti.

"Dur, sigarayı yakma!.." demişti Hatice. "Ben bir kahve yapayım sana..."

Hemen mutfağa koşturmuştu.

Kahveyi getirmişti ki, Ziya, bıraktığı gibi oturmakta.

Kara kara düşünmekte.

Erkek adam ağlar mı, ağlamıyor ya, hani dokunsan...

Ziya, kahveyi alacakken ellerinin öyle titremesine, sanki pek şaşırmış gibi olmuştu.

Masaya bırakmıştı kahveyi Hatice. Ziya gelip oturmuştu masaya, sigarayı yakmıştı. Dumanları savurmuştu. Onun karşısına oturmuş, beklemişti Hatice.

"Benim ağbim olacak o Ekrem, yok ortalıkta!.." demişti Ziya.

"Sen ne yapacaksın ki Ekrem'i?.."

Gözlerini bir an dikmişti Ziya...

"Babam ölmüş Hatice!.. Babam öl'müş!.."

"Vayy! çok yazık!.."

Bir şey dememişti Ziya. İndirmişti gözlerini de. Fincanı korkarak tutmuştu iki eliyle, güçlükle bir yudum almıştı. Dökülmeyince, yüreklenmiş, bir yudum daha almıştı.

"Vayy! gitti koca adam, he mi?.." demişti Hatice.

Sesi titrer olmuştu.

Hatice'ye bakmadan başıyla onu onaylamıştı Ziya...

"Ağbimi aradım, 'yok' dediler. Evinden aradım, evinde de yok. Not bıraktım, aramadı beni. Gene işyerini aradım. Gene yok. Anlattım durumu, 'Lütfen, yardımcı olun..' dedim. Ne deseler iyi?.. O işten ayrılmış bizimki!.."

"O iş Ekrem'in kendi işi değil midir de?.."

Elinin tersiyle atar gibi etmişti Ziya:

"Bilmem ki, n'aptıysa?.." demişti.

"E, sonra?.."

Sigarasını küllüğe sertçe silkelemişti Ziya...

"Yok, adam! Babası orda morgta yatıyor, adam yok! E tabii, işten ayrılmışın.. boşanmışın da zaten.. takarsın koluna reklamcı karılardan birini, ohh! Bodrum modrum..."

"Aman Allahım!.. Sen gitmeyecek misin de cenazeye?.."

"Uçak yok!"

"Sahi, okul tatili ya şimdi... Vay başımıza gelenler!.."

"Ayakta götürseler.. ayakta giderim de, -almazlar ki..."

"E, n'olacak şimdi?.."

" 'Gelmiyosanız biz kaldıralım...' diyor arkadaşı."

Sertlenmişti Hatice:

"Gitmeden olur mu, Ziya!.."

Sonra da kendi sesinden ürkmüş gibi, yumuşamıştı:

"İnsan iki eli kanda olsa gider... Koc'ca Salim Bey'i belediye mi kaldıracak?.."

Yarım ağız güler gibi olmuştu Ziya...

"Bugün hiç aklımdan geçmedi... Bizim Damat, 'İstanbul'dan biri aradı...' dedi de, hiç aklımdan geçmedi, -ki, hani... Hiç.. kondurmadım bile!"

"Hele dur, benim de içimde bir sıkıntı vardı... 'Bu da neyin nesi?..' diyordum. Demek, buymuş..."

Sonra elini Ziya'nın bileği üstüne koymuştu Hatice:

"Başımız sağ olsun!.." demişti.

Onu sessizce onaylamıştı Ziya.

Gözlerinde biriken yaşları daha akmaya kalmadan silmişti Hatice:

"Ne zaman olmuş, nasıl olmuş, Ziya?.." diye sormuştu.

"Evinde bulmuşlar, götürüp morga koymuşlar... Öyle diyor arkadaşı. Gene, hani ya Allah razı olsun adamdan..."

"Ayy! Ziya?.."

"Ne var?" gibisine bakmıştı Ziya.

Hatice de söylemeden duramamıştı:

"O bozulmuştur da İstanbul'un sıcağında..." demişti.

"Yok yok..." demişti Ziya. "Ben sordum... Yağmur ne yağmışmış oralarda.. olmamış bir şeycik..."

"İyi aman, iyi..."

Susulmuştu.

Hatice:

"Ee, n'apacaz şimdi?.." diye sormuştu.

"Bizim Damat, bakıyor çaresine... Buldu bir yer, giderim. Bulamadı..."

"Ya bulamazsa?.."

"Valla, yetişmiş torunu var... Fırat. Ona kalıyor artık..."

"Demek, onlar biliyorlar... Beyhan falan..."

"Ben aramadım. Bilmem. Benim durumum bir belli olsun da hele..."

"Yok canım... Duysalar ararlardı bizi..."

"E öyle..."

"Hem.. bir Fırat'la olur muymuş, Ziya!.."

"N'apayım, Hatice?.. N'apayım?.."

"Bin arabana git!.. Bak ben de gelirim senle..."

"Olmaz. İki gün daha mı kalsın adam orda?.."

"Allah'ın takdiri, -o da... Git, yıkanırken başında ol. Kendi ellerinle indir yerine..."

"İyi ya... Basar giderim olmazsa..."
"Ya! git sen, git..." demişti Hatice.
Sonra da çekine çekine demişti ki:
"Şey diyorum, mektubu almış mıdır dersin?.."
"Almıştır. Kaç gün oldu..."
Susulmuştu.
Kalkmış, yatmaya gitmişti Ziya.
 Bir saat demiş, iki saat yatmıştı.

Düğünde, Ziya'nın ailesinden kimse yoktu. Hatice Alman yurttaşı olduğu için, nikâhları belediyede kıyılmıştı. O zamanlar çalıştığı yerdeki Alman şef de Ziya'nın tanığı olmuştu. Memurun karşısında, masanın çevresinde dizili sandalyelerde oturulmuştu. Küçük bir odaydı, birkaç kişi de duvara sıralanmış, ayakta durmuştu. İmzalar atıldıktan sonra memur, Hatice'nin yeni soyadıyla ilgili şakalar yapmıştı. Anlayan gülmüştü. Anlamayan da gülermiş gibi etmişti. Bir de Alman fotoğrafçı vardı. Çok uzun bir adamdı. "Gelini öpebilirsiniz..."e sıra gelince, masanın üzerinden uzanmış, "Öpsene!.." diye Ziya'yı kolundan çekelemişti. Ziya da Hatice'nin duvağını hafifçe kaldırmış, yanaklarından öpmüştü. Alkışlanmıştı.

Çıkınca, arabalara doluşulmuş, kasabada şöyle bir dolaşılmış, uzak bir yerde, orman içinde gösterişli bir Türk Lokantası'na gidilmişti. Davul zurna yoksa da, dört katlı pasta eksik olmamıştı.

Yıldız doğduktan sonraki yaz, el öpmeye, Ankara'ya gidilmişti. On gün falan kalınmıştı. Nezahat Hanım, Hatice'ye iş yaptırmamıştı. "Ben titizimdir, kızım... Sen bebeğine bak, yeter..." demişti. "Bir de, bu Salim Bey'in kahve istemesi bitmez, arada bir de sen yaparsın..." demişti. Öyle de olmuştu. Günlerce baba-oğul balkonda oturmuş, kahve üstüne kahve içmiş, konuşmuşlardı. Daha çok da Salim Bey anlatmış, Ziya dinlemişti. Ekrem adı sık sık geçmişti. Ziya'ya, "Ben Ankara'yı hiç görmedim..." bile dememişti Hatice. Görecekti de n'olacaktı?.. O arada, Ekrem'le Beyhan, İstanbul'dan gelmişlerdi. Üç yaşında falandı, Fırat'ı da getirmişlerdi. Aman bir yaramaz!.. Onlar Beyhan'ın ailesinde kalmışlardı. Yatmadan yatmaya... İki gün sonra dönmüşlerdi zaten. Ekrem'in çokmuş işleri...

Beyhan hep Almanya'yı anlattırmıştı Hatice'ye. Düğüne gelemediler diye kızmasınlar istemişti Hatice'den. Hatice de kızmamıştı, çünkü çok birden olmuştu her şey, ve zamanında haber de verememişlerdi. Bebeğe altın taktı Beyhan. Hatice de bir oyuncak ayı verdi Fırat'a. Yaramazlık yaptı diye ikinci gün getirilmemişti Fırat.

Onlar döndükten sonra da, hep Ekrem anılır olmuştu. Demek, Ekrem önde gittiği için, Beyhan da önde gidiyordu. Hatice biraz alınmıştı ya, bunu hiç belli etmemişti.

Sonra, yolcu yolunda gerek, el öpüyorlar artık...

"Siz yerinizde rahat olun, yeter..." demişti Nezahat Hanım. "Başka şey beklemiyoruz biz..."

Salim Bey de demişti ki:

"Ailemizin yıldızına iyi bakın!.."

Ya!

Ölü evi.

Gün batmadan perdeler çekilmiştir. Televizyon kapalıdır ve evin sessizliğini artırmaktadır. Ziya uykudan kalkmıştır, kapıda görünür. Sessizlik daha da yoğunlaşır. Müjde gidip babasına sarılır. Ağlar. Onun sırtına "tıp tıp" vurur Ziya. Sedirde oturuyordur Şengül. Ne kıpırdar, ne ses eder. Başını eğmiştir Erol, kaşları altından bakar. Sokaktan yeni dönmüştür. Uslanma saati gelmiştir, bunu bilir. Hatice ışığı açar. Geçerken, Şengül'ün sandalyeye uzattığı ayağını ittirir. Annesine sert sert bakar Şengül. Ona Ziya'yı göstererek, günün anlamına dikkat çeken bir işaret yapar Hatice.

Ziya oturur, sigarasını yakar. Masa örtüsünün işlemelerini incelemeye koyulur.

Sessizlik, kendini belli etmeyi sürdürür...

Sonra:

"Ne diyor bizim Damat?.." diye soruyor Ziya..

"Yok uçak!" diyor Hatice. "Bizim eyaletten ilaç için yer yok. Ankara'ya da yok, başka yere de..."

Hatice'ye bakıyor Ziya.

Onun karşısına oturuyor Hatice:

"Sabahleyin Frankfurt'tan Antalya'ya bir turist uçağı varmış..." diyor. "Damat bir arkadaşını koymuş araya... Yalvar yakar işte, bir yer..."

"İyi. Antalya olsun varsın..."

"İstanbul'u sen ödeyecekmişin artık..." diyor Hatice.

"Canım, üçe beşe bakacak zaman mı da!.."

"He ya... Ben de öyle dedim. 'O bizim atamız!..' dedim. 'Üçe beşe bakacak zaman değil!..' dedim. Gece gelip arabasıylan alacak seni. 'Frankfurt'a ben götürürüm babamı...' dedi."

"Sağ olsun.. sağ olsun..." diyor Ziya.

"Bir de halamın oğlu aradı..." diyor Hatice. "Duymuşlar. 'Bizim yapacağımız bir şey varsa eğer..' diyor."

Hiç ses etmeden başını hafifçe sallıyor Ziya. Dalmış gitmiş gibi duruyor.

"Sen bir tıraş ol, gelen giden olur şimdi..." diyor Hatice.

"Baba! ben de gitmek istiyorum!.." diyor Şengül.

Hepsi ona bakıyor.

"Düğün değil, cenaze bu!" diyor Hatice.

"Pınar Hanım cenazeye gidiyor da ben niye gidemiyorum?.."

"Pınar da nerden hanım oluyormuş?.." diye sertleniyor Hatice. "Bak ben gidiyor muyum?.. 'Beyhan Hanım gidiyor...' diyor muyum?.. Ya!"

Erol da diyor ki:

"Ya!"

On üç

Dün, pazar günü, Fırat'ın tuttuğu evi beğenmişti Oya. Sonra da o bomboş evin sessizliğinde, Oya'yı öpmüştü Fırat. Onu ilk kez öpmüştü. Daha önce de -ayrılışlarda ya da sinemada falan- öpmeye kalkışmıştı Fırat. Ama, hep yüzünü çevirmişti Oya, dudaklarının yakınından bile öpülmeye izin vermemişti. Fırat da üzerine gitmemişti onun.

Oysa dün, hiç kaçırmamıştı dudaklarını. Fırat, uzun uzun öpmüştü onu. Sonra da Oya'ya bakmıştı. Oya'nın yüzünde yansıyan kızarmışlığı görmüştü. Sanki yeniden öpülmeyi bekliyordu dudakları. Yeniden öpmüştü Fırat. Ona sıkı sıkıya sarılmıştı Oya.

"Öh'höö!.."

Gelen, evin kapıcısıydı.

"Badanayı ben yaparım..." demişti adam. "Sabahleyin benim kayınçoylan bir gireriz ucundan.. yarından sonra gel bir bak, bitmiş olur!.. Hem, hesaplı da olur. Sokağa avuçlan para mı atacaksın da... Yok, yağlıboya ister isen illa, o zaman adam bulmak gerek... Buluruz da, yalınız

mesarifli olur. Hadi gel deyince de gelmezler ha!.. Sen bilin ya, bu kapılar silindi mi, yeni gibi olur. Badana bitsin, bizim kadınlan bir gireriz ucundan, pırıl pırıl olmuyor mu hele..."

Oya adama biraz kuşkuyla bakmıştı ama, Fırat, işin bitme hızına kaptırmıştı kendini; boyaydı, sabundu.. neyse gereken alsın diye, para vermişti kapıcıya. Sonra da iş bitince daha ne ödeyeceğini sormuştu. Yok, ne verirsen ver olmazdı öyle... Badanası, temizliği.. hepsi...

"Sen bizi hoş tut!.." demişti kapıcı. "Biz de koşarız çoluk çocuk ne işin olursa..."

Ve Fırat'ın aklından geçenin iyice altında bir fiyat söylemişti. Fırat da anahtarı ona hemen bırakmıştı.

Sonra da birden aklına gelmişti, annesinin verdiği mezurayla, perde ölçüsü almıştı.

Çıkılınca, suskunluğunu bozmuştu Oya:

"Sen de adama hemen güvendin!.." demişti. "Ya yaptığı iş bir şeye benzemezse?.."

"Benzer benzer..." demişti Fırat. "Sen 'usta' diye ortalıkta dolaşandan kork!.."

"Ben karışmam, ev senin..." demişti Oya. "Keşke yağlıboya da yaptırsaydın..."

Susmayı seçmişti Fırat. Arabayı çalıştırmıştı, kalkacak...

"İnsan bir pazarlık yapar..." demişti Oya.

"İnsan..." diye söylenmişti Fırat, takmıştı vitesi.

Onun öyle kızmış gibi görünmesine ilgiyle bakmıştı Oya.

Fırat da düşünmüştü: "Ben insan değilim..." alınganlığını mı sürdürsün, pazarlık bilmeyen dangalak olarak mı kalsın, yoksa söylesin mi gerçeği, diye.

Sonra da:

"Emlakçının adamı varmış bu işlere bakan..." demişti. "Onun istediği fiyatın üçte birini söyledi kapıcı..."

Oya da gülmüştü:

"Kayserli... N'olacak!.." demişti.

Gülme sırası da o zaman Fırat'a gelmişti:

"Sen Kayserli görmemişsin!.." demişti. "O yine de pazarlık ederdi..."

Fırat'ın omzuna şöyle bir vurmuştu Oya da.

Bugün, akşam çıkışa doğru, telefon geldi. Çok şaşmıştı Fırat, çünkü arayan Oya değildi, Tuğçe Hanım'dı.

Evet, Tuğçe Hanım! Sarışın. Öğleden önce "müşteriyi görmeye gittiği" firmadaki patronun asistanı. Biblo seven. Penceresinin içi biblolarla boydan boya doldurulmuş olan. Biraz.. kendini de bir biblo yerine koyarmış gibi görünen ve.. güzelliği tamam da, ne vardı onda?.. Onu öylesine çekici kılan neydi?.. O pek özen gösterdiği kibarlığı mı?.. "Çıtkırıldım" demek de sanki haksızlık olurdu. Yakışıyordu da. Ama, tuhaf bir durumdu. Hani neredeyse, kadının başını fena döndürdüğüne inanacaktı!.. Öyle sululukları sevmez. Yoksa, "Al beni, muz gibi soy!" diyen bir kadın. Duruşuyla da.. bakışıyla da. Doğrusu, -niye saklasın- büyülenmişti. Her şeyi güzeldi. Hele, ellerini öyle çocuklar gibi çırpması ne güzeldi!

Sonra, "Sanki tanıdığım birine benziyorsunuz, Fırat Bey..." de demişti.

Yok, ona yalnızca gülümsemişti.

Çünkü, o sırada patronun odası boşalmıştı, ve söz nereye uzanacaksa, yarım kalmıştı.

Toplantıdan sonra, o konuya yeniden dönülmemişti. Araya zaman mı girmişti? Kibarlığında eksilen bir şey yoktu. Önden gidip asansöre geçirirken, o sarı renkli giyiminin parıltısına.. her adım atışındaki değişkenliğe kapılmış, onun ardı sıra yerlerde sürünmüştü. Öyle olmadıysa da, yerlerde sürünmeye değer bulmuştu onu. Sonra da, yine görüşme dilekleri.. falan...

Ve.. telefon!

Fırat Bey kendisini düşünmüş müdür diye merak etmişti Tuğçe Hanım. Onun için aramıştı. Yoksa, akşamleyin bir işi falan mı vardı Fırat Bey'in?..

"Ev taşıyorum..." demişti Fırat. "Badana yapılacaktı, bekliyorlardır..."

Yalan da sayılmazdı. Ama, bekleyen Oya'ydı.

Akşam, salatacıya gittiğinde, Oya oradaydı. Biraz başı ağrıyordu Oya'nın. Yok, çok değildi.

"O evde kumar falan oynanırsa, ben adım atmam..." dedi Oya.

Ona bir şey söylemeden baktı Fırat. Çünkü, Oya dün de söylemişti bunu ve Fırat yine sessiz kalmıştı.

"Annen ne dedi ev için?.." diye sordu Oya.

"Tuhaf! Sanki 'Seviniyor!' diyeceğim nerdeyse..."

"Seni nasıl olsa elinden kaçıracağını anladı demek ki..." dedi Oya. "Hepten kaçırmamak için, akıllı kadın!.."

Salatayı masaya bırakıyor, otururken:

"Perdeleri hazır ettim, 'tıp' geldi..." diyor Beyhan.

"Sağ ol, anne! Demin gördüm benim odada..." diyor Fırat.

Pınar, annesinin bardağına su dolduruyor.

"İstersen sen geç ağbinin odasına..." diyor Beyhan.

"Aman istemem!.." diyor Pınar, -sertçe.

Beyhan da bir bakıyor Fırat'a...

"Niye kızım, o oda daha büyük ya!.."

Pınar, kendi bardağına su dolduruyor...

"Kont'la Kontes alıştılar yerlerine, anne..."

"Ne var canım, kaplumbağa.. oraya da alışır!.."

"An'ne! Ya cayıp geri gelirse?.." diyor Pınar. "İkide bir ben oda değiştiremem, a!.."

Fırat, caymasını bekleyen kardeşine sevgiyle bakıyor...

Pınar da sürahiyi "pat!" diye bırakıyor masaya:

"Fırat Bey! Sizin kolunuz uzun, kendi suyunuzu almaya alışın artık!.."

Gülerek bakıyor Fırat...

"Aklıma ne geliyor, biliyor musunuz?.." diyor sonra da.

"Söylersen, bileceğiz..." diyor Beyhan.

"Belki de güleceğiz..." diyor Pınar, -oralı değilmiş gibi.

"Bakarsınız bir basketbolcuyla evlenir Pınar... Kolları şöyle bir buçuk metre olan, ve..."

Söyletmiyor Pınar:

"Öyle uzun kol meraklısı olan, o Oya Hanım'ı bırakır, başkasını bulur!.."

Sessizce duruyor Fırat.

Tuğçe'nin o incecik.. o upuzun kollarını mı düşünüyor?..

Bir ona.. bir ona bakıyor Beyhan.

Çarşambadan sonra neler yitireceğine mi bakıyor?.. Neler!.. Gözleri dolu dolu olacakken tutuyor kendini, diyor ki:

"Soğutmayın hadi yemeğinizi!.."

"Son Akşam Yemeği..." diye söyleniyor Pınar.

Sessizlik "küt!" diye düşmüş oluyor ortaya.

Çatal bıçak sesleri büyüyor sessizlikte.

Kimse kimseye bakmıyor.

Ve.. aklına gelenle birden yerinden kalkıyor Pınar.

Onun telefona gitmesine.. numarayı tuşlayıp beklemesine.. canının sıkılmasına.. "Baba, beni arar mısınız?.." demesine.. "Sevgiler..." diye eklemesine.. telefonu bırakıp dönmesine... Küskün küskün yerine oturmasına, bakıyorlar.

Sonra:

"Bugün babama gittim, anne!.." diyor Pınar. "Teyzemle alışverişten sonra..."

"A! ne yapıyor bizim Ekrem Bey?.."

"Yoktu ki..."

"Müşteriye gitmişlerdir..." diyor Fırat.

"Dinlesene Fırat! Babam ayrılmış ajanstan!.."

Bir sessizlik oluyor.

"Ah Ekrem.. ah Ekrem!.." diye söyleniyor Beyhan.

Köşede duran, akşam eve getirdiği çiçeğe söylüyor bunu sanki.

Sorarmış gibi baktıklarını görüyor çocukların...

"Kaç kez söyledim ona, kaç kez!.." diye sinirleniyor.

'Şu Aykut'u bırak!' diye, hiç dinletemedim. Şimdi şimdi geliyor aklı başına..."

Pınar, kaygıyla süzüyor annesini.

"Cebinden arayalım..." diyor Fırat.

"Evet Fırat Bey, sanki ben düşünemedim!.." diyor Pınar. "Ara da, gör! 'Ekrem Bey artık bu numarada değil...' diyor biri..."

"E, şirketin telefonuydu..." diyor Beyhan. "Demek ki, o ayrılınca verdiler başkasına..."

Çatalını tutuyor havada:

"Şimdi anlaşıldı, niçin babamın arabası yoktu evin önünde!.." diyor Fırat.

"Nasıl yani?.." diyor Pınar.

"Cumartesi.. ben babama gittim ya... Arabası yoktu. Bu, konuşuldu da... Ama, bakıma verildiğini söyledi bana. Sonra da, gideceği yere.. bir arkadaşıyla buluşacaktı, ajanstan birinin nikâhı varmıştı..."

"Varmış-tı!.." diye kesiyor Pınar.

Bakıyor, ama aldırmıyor ona Fırat...

"Benim arabayla götürmüştüm gideceği yere... Körçeşme'de inmişti babam... Demek..."

"Bir bildiği var!.." diye ekliyor Beyhan. "Ya da, başka bir iş kuruyordur. Ekrem, bu! Boş duramaz! Belki, 'Söylemek için daha erken..' diye düşünmüştür, ha?.."

Dalıyor Fırat.

"Taa nereden çiçek göndermiş..." diyor Pınar.

"Ya! ne demezsin!.." diye söyleniyor Beyhan.

Dönüp çiçeğe bir bakmadan edemiyor:

"Yakında anlarız..." diyor sonra.

Daldığı yerlerden dönüyor Fırat...

"Anne?.. Bir şey soracam..."

"Ne?.."

Duraksıyor bir an, yine de soruyor:

"Babamla yeniden evlenmeyi.. hiç.. düşünüyor musun, anne?.."

Gözlerini kısarak bakıyor Beyhan. Sonra da tıpkı Ekrem'in hep yaptığı gibi uzatıyor kollarını, elleriyle kadrajlıyor Fırat'ı, diyor ki:

"Ajan provokatör!"

Masaya yumruğunu indiriyor Pınar:

"Hayır efendim! O ajan değil! Senin oğlun o!.."

Pınar'a başıyla bir "aferin" çakıyor Fırat.

Duramaz olmuş bir Pınar...

"Lütfen bize, 'Çocuklar böyle şeylere karışmaz!' falan da de'me!.."

Fırat'tan bir "aferin" daha...

"Tamam!" diyor Beyhan.

Onu yatıştırmak isteyen bir işaret yapıyor eliyle...

"Tamam! Size dürüstçe söyleyeceğim ne düşündüğümü... Ama, bir daha bu konu..."

"Açılmayacak!" diyor Fırat.

Pınar'a bakıyor Beyhan, o da başıyla onaylıyor hemen.

"Güzel. Bir gün evlenirsem.. biriyle evlenirsem bir gün eğer.. o, Ekrem olabilir..."

İki kardeş bakışıyorlar: Bu "iyi" bir şey mi.. "kötü" bir şey mi?..

Pınar'a tabağını uzatıyor Beyhan:

"Şunları topla, meyveyi ortaya çek!.." diyor.

Pınar kalkıyor ayağa. İçlerindeki artıkları birbirlerine ekleyerek tabakları biriktiriyor bir köşeye. Küçük tabakları dağıtıyor. Yanlarına çatal bıçak bırakıyor. Meyveyi ortaya koyup, oturuyor yerine.

Birden kalkıyor Fırat:

"Belki dedem biliyordur bir şey..." diyor telefona giderken.

Yanıt yok.

Düşünceli, dönüyor masaya:

"Nereye yittiler bunlar?.." diyor oturunca.

"Ne yitmesi canım!.." diyor Beyhan. "Yatmıştır Salim Bey... Hadi yiyin, karpuz güzel..."

Bakışıyor çocuklar.

Sonra, anımsadıklarıyla hafifçe gülermiş gibi oluyor Beyhan:

"Babanız bir kez daha böyle yitmişti..." diyor. "Eğer, yitmekse..."

İlgiyle bakıldığını görüyor...

"Ben bir şey yapmıştım.. Ekrem de çok kızmıştı..."

Pınar:

"Ne yapmıştın ki, anne?.." diye soruyor.

Ona aldırmıyor Beyhan, durup yaslanıyor arkasına, gülüyor yeniden.

Anlatıyor sonra...

Ekrem, öyle çok kızınca, masanın üstünde duran güneş gözlüğünü almıştır, -kendi

gözlüğü- ve Beyhan'a göstere göstere, "çat!" diye.. "çat"! diye, saplarını kırmıştır. Gözlük elinde, çekip gitmiştir sonra. Gözlüğü yaptırmaya gibi gitmiş ve üç gün eve görünmemiştir.

Meğerse, o zamanlar çalıştığı yerin altındaki gözlükçüye götürmüştür.

Adam bakmış bakmış, ne demiştir?..

"Ne yaramaz çocukmuş bu!.." demiştir.

Çünkü o gözlük düşmeyle kırılmaz ki öyle...

Gülüyor Beyhan.

Fırat, çekinerek:

"Anne, bizim ev yıkılmış!" diyor.

Önce yanlış anlıyor Beyhan. Fırat'a "Sen de bir tekme atıyorsun ya, evi terk etmekle..." diyecek-ken, tutuyor kendini.

"Akşamleyin, Egemen Sokak'tan geçmiştim..." diyor Fırat. "Yıkıyorlar. Sizin yatak odasının iki duvarı yarım yarım duruyordu yalnızca..."

"Eh, yıksınlar bakalım..." diyerek yerinden kalkıyor Beyhan.

Onun tepkisiz kalışına şaşmış olarak, dönüp Pınar'a bakıyor Fırat.

Pınar, omuzlarını kaldırıyor yalnızca.

Cep telefonunu getiriyor Beyhan, uzatıyor Pınar'a:

"Al bakalım..." diyor. "Artık bir cep telefonun var!.."

Seviniyor Pınar, ama kızarıyor da...

"Ya sana gerekirse, anne?.."

"Gerekmez. Bak, gittiğin yerde kapsama alanı dışına çıkmak yok, ha!"

Telefonu okşar gibi masaya bırakıyor Pınar:

"Söz..."

"İyi. Benim kızım sözünü tutar..."

Fırat'a dönüyor:

"Sana sormadım ya..." diyor. "Senin için, 'Pınar'ı iskeleye bırakır...' demiştim Vildan Teyzene..."

"Bırakırım elbet..."

"İyi."

Pınar'a dönüp ekliyor sonra:

"Akşama doğru telefon etti teyzen. Diyor ki: 'Gel de bir gör, Sosyete Pazarı'ndan aldıklarımızı...' Ben de 'Canım, ne gerek var!.. Siz beğenmişsiniz ya...' dedim. Sabahleyin bir de buraya yorulmasınlar diye, hani dedim ki: 'Fırat götürür...' "

"Anne, sorun değil!.." diyor Fırat.

Derken de, cüzdanından bir onluk çıkarıp telefonun yanına koyuyor.

Şaşarak soruyor Pınar:

"Bu ne, Fırat?.."

"Sakız parası..."

"Ne sakızı, Fırat!"

Gülüyor Fırat...

"Akıllı kızlar sakız taşır yanında..."

Beyhan kapıya dönüp:

"Hoş geldiniz Ekrem Bey!.." diyor.

Gülüşülüyor.

Ve dalıp gidiyor Beyhan.

Ekrem şimdi çıkıp gelmiş olsa...

Pınar koşup kapıyı açmış olsa...

Ekrem -sözde- biraz uzak dursa...

"Nasılsınız, Beyhan Hanım?.." dese...

Ya da pek yakın dursa.. kolunu şöyle beline sarsa...

Çocukların yanında diye, hafifçe ittirse onu Beyhan...

Ekrem de aldırmasa, sıksa belini.. çekse kendine.. saçlarını koklasa...

...kötü mü olurdu!

On dört

Gece.

Balkonun öteki ucuna yürüyor Okan. Sokak lambasının ışığı ağacın ardında, ölgün. Önündeki karanlık, sanki daha da yoğunlaşmış gibi oluyor.

O açıdan da bakıyor dünyaya.. karanlığa...

Biraz sağa dönünce de, sokağın kıvrıldığı aşağı köşedeki ışık, aradaki yapının -sonradan kapatılmış- balkonu engellese de, "Ben burdayıım!.." diyor.

Evet, bunu belki de Okan'a diyor.

Gülemiyor Okan.

Dönüp bakıyor balkona.

Gündüz Pınar'la oturulmuş o balkon, şimdi Pınar'sız bir balkon...

Gülemiyor.

Kollarını dayıyor demire.

Ve geceyi dinlemeyi.. ilerlemiş geceyi dinlemeyi sürdürüyor.

"Pınar, ey Pınar!
Ey gece! Ey, sessiz gece! Ey, yıldızı yok gece!
Ey, yıldızı yok gecenin sessiz karanlığı!
Ey, içimin karanlığı! Derin karanlığı...
Ey, içimin sessizliği.. çaresizliği...
Ey komşular! Ey dünya!
Ah, Ernesto! sen duy beni! "

Akşamüstü, Pınar'dan ayrılıp da eve döndükten sonra, babası telefon etmişti. Tatile gidiyordu. Babasını bilirdi Okan. Evet, yine aniden karar vermişti Kadir. Şu ara işler tavsamışken hazır... İki hafta gidiyordu. Artık, dönünce görüşürlerdi. Evet, yine o motele gidiyordu. Nimet Hanım da geliyordu. Arabayla gidiyordu. Babası denizde kendine dikkat etsindi. Söylediğine kızmasındı ama, arabada deli deli sürenlere aldırmasındı. Yok, Okan hiç merak etmesindi, oğlunu yetim bırakmaya niyeti yoktu Kadir'in. Hayır, söylemişti ya Okan, bir yere gitmek istiyor değildi. Ne isteyecekti babasından, güle güle gitsindi.. güle güle gelsindi. Hayır, parası vardı. Peki, teşekkür ederdi. Evet, bankada bulunsundu. Peki, annesine söylerdi selamını. Bak dünkü o şey var ya, hani Tuğçe... Unutsundu Okan o işi. Hem unutsundu.. hem unutmasındı. Tamam, öyle yapardı. Hayır, annesi bir şey anlamamıştı. İyi iyi, belli etmesindi hiç. Çocuk

değildi artık. Elbette, telefon diye bir şey vardı. Söz! gerekirse babasını arardı.

Dün Tuğçe ile yaşadıklarını sanki unutabilir miydi Okan?.. Unutmayı düşünmemişti bile!

Niçin unutsundu ki?..

Peki, niçin.. elini -bile- tutmadığı Pınar, dün o her şeyini tanıdığı Tuğçe'nin yerine geçiyordu şimdi?..

Şaşıyordu, evet.

Nasıl geçebiliyordu?..

Ve, dünkü o yaşanılmışlıktan gelen sevinç, şimdi olmayan Pınar'la gölgeleniyor, üzünce dönüşüyordu.

Bunun anlamı neydi?..

Yazmalıydı bunu!

Yazmak, bir çareydi Okan'a...

Pervin işten dönünce:

"Evet, neler yaptın bugün?.." diye sormuştu.

"Pınar geldi, dolaştık onunla biraz..." demişti Okan.

Şaştığını gizlememişti Pervin...

"Dolaştınız?.."

Bunun üzerinde durmamayı seçmişti Okan:

"Babam aradı..." demişti. "Yarın sabah tatile çıkıyormuş..."

"Güzel!" demişti Pervin. "Yalnız gitmez Kadir..."

"Evet, Nimet Hanım'la..." demişti Okan. "İki hafta..."

"Çok güzel!" demişti Pervin.

Sesinde kin yoktu. Yazıklanma bile yoktu...

Kadir: Pervin'in amcasının oğlu.
Biricik erkeği, kocası.
Nimet: Kadir'i Pervin'in elinden almaya kalkan o tezgâhtar kız.
Okan: Sakat doğan çocuk. Düzgün yürüyemeyen.
Pervin'in acılarının toplamı.
Kadir Bey: İlkinden ders almayan, ikinci çocuk için diretip Pervin'i soğutan koca. Okan'ın babası.
Nimet Hanım: Pervin'in altı yıllık imam nikâhlı kuması. Çocuğu olmayınca, Kadir'i Pervin'in elinden almaya kalkışmış olmakla kalan o Nimet.
Fıçı gibi olmuş, -diyorlar.
Ernesto: Ernest Hemingway. Okan'ın düşleri.
Pervin'in tek sevinci olan Okan'ın.
Pervin: O da kim!

Akşam, yemekteyken:

"Pınar da Çınarcık'a gidiyor sabahleyin..." demişti Okan.

Sesini iyi dizginlemişti, bir üzgünlük belirtisi vermemişti.

"İyi ya..." demişti Pervin.

"Babası için kaygılanıyor hep..." demişti Okan.

"Adam yalnız diye mi?.."

"Bilmiyorum, belki o da var ama, Ekrem Amca işinden ayrılmış..."

"Bunun tasası da Pınar'a mı kalmış?.. Bak, Beyhan bir şey söylemedi bana..."

"Bilmiyordur. Daha yeni..."

"Yok canım, bilse de söylemez..."

"Bir de, Fırat'a canı sıkılıyor..."

"O ne yapmış peki?.."

"Ev tutmuş kendine, taşınacakmış..."

"Tamam. Pınar da gitsin Çınarcık'a, hepsini unutsun!.."

Durup annesine bir bakmıştı Okan.

Pervin de:

"Hem sen Pınar'ı merak etme!" demişti. "Vildan Teyzesi var onun. Keşke, herkesin bir Vildan Teyzesi olsa..."

Sonra da sözü değiştirmişti:

"Nasıl, başladın mı yazmaya?.."

"Başladım sayılır, anne..." demişti Okan.

Hafifçe de gülmüştü, mutlu bir Okan yüzü olmuştu.

Ayrılık Çeşmesi

Genç kızın uzun saçları vardı. Güneş, yaprakların arasından uzanıyor, kızın saçlarını okşuyordu. Konuşmuyorlardı. Genç kız, ertesi sabah

uzaklara gidiyordu. Adamın da içinden sanki bir şeyler gidiyordu.

"Bunun anlamı ne?" diye kendine sormuştu adam.

Bunun bir anlamı var mıydı? Onu sevdiğini kendinden saklamak mı istiyordu?

Saklanabilir miydi bu?

Akşamdı. Park, ıssızlaşmıştı. Az önce çocuk seslerinin yükseldiği, şu oyuncakların olduğu yer, şimdi bomboştu. Anneler ve çocuk bakıcıları, yapışmışlardı çocukların ellerinden, hemen evin yolunu tutmuşlardı.

Önlerindeki çakıl dökülmüş ince yol, çocuk bahçesinden gelen yolla birleşiyor, gidiyor, parkın girişine varıyordu. Orada,şimdi parkın çıkışı olarak duruyordu.

Kızın uzun saçları vardı. Güneş, yaprakların arasından uzanıyor, kızın saçlarını okşuyordu.

"Kalkalım mı artık?.." dedi kız.

Kalktılar.

Çakıl yolda yürüdüler. Adam kendi ayak seslerini dinledi. Nasıl beğensin?

Beğenmedi.

Yolun sonuna yaklaştıklarında, adama baktı kız. Orada, çimenliğin başladığı yerde, çiçekleri sulamaya yarayan bir musluk duruyordu.

Yerden az yukarıdaydı musluk. Hortumu ise, bir çekseler de kördüğüm olsam dermiş gibi, yerde dağınık duruyordu.

Kız, musluğu açtı. Yüzünü yıkadı.

Geldi adamın yanına. Önce ellerini silkeledi.

" 'Ayrılık Çeşmesi' olsun bunun adı!" dedi.

Ayaklarının üstünde yükselerek adamı yanaklarından ıslak ıslak öptü ve sırtında çantası, hızla gitti sonra.

Yürümeye korktu adam.

Gece.

"Okan?.."

Ürkmüş gibi dönüyor Okan.

"Oğlum, bir derdin mi var?.. Bana söylemediğin..."

"Yok anne!.." diyor Okan. "Ben iyiyim..."

Boynunu bükmüş, balkon kapısında duruyor Pervin.

"Gel, sen de bak..." diyor Okan. "Gece ne güzel!"

On beş

Şu annesi de çok ömürdü doğrusu... Asansörün orada Pınar'a bir sarılsın.. bir hüngürdesin!.. "Ah benim kızım.. ah Pınarım benim!.." desin... A, nerdeyse Pınar da ağlayacak!.. Aman, duygusuzları iyi oynamıştı yine de...

"Askere gitmiyorum, anne!.." demişti.

Hah, bir Süheylanım eksikti!

Kadın, çıt olsa kapıda biterdi, yine öyle olmuştu.

"Aman Beyhan Hanım, bir durum mu var?.." demişti.

"Yok yok, Süheylanım... Pınar tatile gidiyor da teyzesiyle, duygulandım biraz..."

Nasıl da özürler dilemişti kadından!..

"İyi iyi, ben de sanmıştım ki..." demişti kadın.

Annesini asansöre ittirmişti Pınar:

"Sanma!.. Sanmak, yanılmaktır..." diye de söylenmişti.

Beyhan da, Pınar'ın geçende konuştuklarını anımsamasına hafifçe gülmüştü. Sonra da telaşla dönüp aynaya bakmıştı:

"Neyse.. boyalara bir şey olmamış..." demişti.

Annesi arabasına binip gittikten sonra, dışarıdaki sabahın güzelliğini görememişti Pınar. Çünkü hemen içeri girmişti.

Neyse ki kalkmıştı Fırat...

Nasıl kalkmasındı?.. "Ben çıkıyorum, Fırat!.." demişti Beyhan. Fırat, "Ben kızını iskeleye bırakırım, merak etme sen..." diye sızlanmıştı ya, hiç işe yaramamıştı. "Fırat! seni kalkmış göreyim..." demişti Beyhan, yorganı da çekelemişti. "Tamam tamam, anne!.." diyerek kalkmıştı Fırat. Beyhan da -ödül olarak- onun saçlarını bir karıştırmış, gitmişti.

"Sen de bu kahvaltıyı abarttın ama!.." diyor Pınar.

"Demin anası.. şimdi danası..." diye söyleniyor Fırat.

"Aman götürme! Bir taksiye biner giderim kendim... A, çok kibarsınız, beyfendi!.."

"Taksiye binermiş!.. Kızım! taa, saat onu beş geçe kalkacak!.."

"Hayır efendim! Benim yüzümden işinden kalmanı istemiyorum!.. Beni bırak iskeleye, erkenden işine git sen de..."

"Peki peki..." diye ayaklanıyor Fırat. "Sen hazırsan çıkarız hemen..."

Ve Fırat, kalkmış masadan.. çayının son yudumunu alacak-ken, telefon çalıyor.

Bakışıyorlar.

"Vildan Teyzemdir belki..." diyerek telefona seğirtiyor Pınar.

Karşıdakini dinleyince de çok şaşırıyor:

"A, merhaba Hatice Yenge!.." diyor. "Teşekkürler.. biz iyiyiz. Sizler nasılsınız?.. Geldiniz mi? Ha, Almanya'dasınız... E, annem işine gitmişti Hatice Yenge... Tamam, söylüyorum telefonu: Ön numara aynı oluyor, sonra..."

Fırat'ın arabasında giderlerken, düşünceli görünüyor Pınar. Onun saçlarını şöyle bir seviyor Fırat. Omuz silkmekle yetiniyor Pınar, dönüp ona bakmıyor bile.

Bir sigara daha yakıyor Fırat.

"Fırat, biliyor musun?.." diyor Pınar. "Anneme çok şaşıyorum. Ayrılırken.. biliyor musun, çok tuhaftı. Çok üzgündü, görsen... Ben tatile gidiyorum diye, o kadar niye üzülsün?.. Sence de tuhaf değil mi?.."

"Evet. Bir tuhaflık var ama..." diyor Fırat.

"Nasıl yani?.."

"Ben evden ayrılmak istiyorum diye hiç kızmadı. Sanki benden çok istiyor gitmemi. Perdeler falan..."

Susuluyor.

Uzuyor suskunluk.

Birden:

"Fırat, çok mu seviyorsun Oya'yı?.." diyor Pınar.

"Bilmiyorum..." diyor Fırat.

"Eğer çok seviyorsan..." diyor Pınar. "Ben senin hatırına idare ederim onu..."

Fırat da:

"Dur bakalım..." diyor. "Dur bakalım..."

On altı

Uzun bir gün olacağını bilerek kalkmıştı Zeynel Bey yataktan. Öyle telaşlı da değildi. Üzerinde varlığını duyumsadığı sorumluluk, onu her zamankinden daha ağırbaşlı yapıyordu. Erkenden kalkmış ve aynanın karşısında durup, güzelce tıraşını olmuştu.

"Ölüm, olgunlaştırır insanı!.."

Sonra da acı acı gülümsemişti aynaya...

"Bakalım, Salim Bey'in oğlu Ziya'yı da olgunlaştıracak mı?.."

Yine sinirlenmişti işte!

Dün, çok sıkıntılı bir gün olmuştu Zeynel Bey için. Çünkü, o belirsizlikler.. ve elinden beklemekten başka bir şeyin gelmiyor oluşu, onu yormuştu. Ekrem'i bir bulabil-

se, biraz rahatlayacaktı. Not bırakmıştı ona. Sonra babasının öldüğünü belirterek bir not daha bırakmıştı. Tısss! Öyle de değil, "tısss!" sesi bile çıkmamıştı Ekrem'den.

E hadi, Ziya arasa ya! Tamam, uçak yoktu. Bakalım, bulacak mıydı?.. Bakalım, ne zaman bulacaktı?.. "Gelmiyosanız biz kaldıralım..." demişti ona. Günlerce o adam orda mı duracaktı?..

Ziya da, "Ben sizi ararım, amca..." demişti, aramaz olmuştu.

Pek sıkıntılanmıştı doğrusu...

Sonra, ortak arkadaşlardan.. tanıdıklardan birkaçına telefonla haber vermişti. Sahi, kimse de ölümü Salim Bey'e konduramıyordu: "Vay be! Salim Bey, ha?.." deniliyordu. Ama, onları aramayı bıraktı. Çünkü, yukarı kata çocuğu yatırmaya onların evine giderken, "Bey, telefon meşgul çıkacak..." demişti Nermin Hanım.

Yapacak bir şey yoktu.

Yürümüştü balkona: Salim Bey'in geldikçe hep oturduğu sandalye, işte boş duruyordu.

Salim Bey olmayacaktı artık... Balkonda, öyle üzgünlükler içinde oturdu Zeynel Bey, ve kendini karşıdaki Camlı Köşk'e bakıyor buldu. Şakir Bey'in köşküne...

Dünya, ne Şakir Bey'e kalmıştı, ne Salim Bey'e...

Zeynel Bey'e de kalmayacaktı!..

Geçmiş.. hep geçmiş...

Birden.. aklına düşenle fırlamıştı oturduğu yerden. Cankurtaranda giderken fark etmişti ya, Salim Bey'in telefon

defterini alırken altındaki mektubu ve zarfı da almış olduğunu... Almanya'dandı. Arka kapağın içine koymuştu hani...

Hemen içeri koşturmuştu.

Defterin arkasında mektubu bulmuştu.

Okumuştu.

Okudukça iyice sıkıntılanmış.. sıkıntısı, kızgınlığa dönüşmüştü.

"Rezil!" demişti.

Evet, o Almanya'daki Ziya, babası koskoca Salim Bey'e diyordu ki...

Çok sinirlenmişti.. çok...

Giyinip içeriye geçti sonra. Eli bıyığında durup bakındı. Nermin Hanım yoktu, ama sofrayı kurmuştu bile. Oturdu yerine Zeynel Bey. Nermin Hanım da onu çok bekletmedi, kapıda göründü:

"Tıraşını oldun mu, iyi iyi..." dedi.

"Sen bana bir yarım çay koy!.." dedi Zeynel Bey ona.

Biraz sertlenirmiş gibi baktı Nermin Hanım...

"Ölenle ölünmez Zeynel Bey, ölenle ölünmez!.."

Sonra da kırılgın bir sesle ekledi:

"Önce biraz bir şey yiyin, -iki lokma..."

Elini kaldırarak onu sakin olmaya çağırır gibi etti Zeynel Bey:

"Çocuklar inince, birlikte yeriz hanım..." dedi. "Sen bana bir yarım çay..."

Masadan fincanı alıp mutfağa gitti Nermin Hanım.

Akşamleyin, evde hep mektup konuşulmuştu. Her zaman ağlamaklı gibi duran gelini Ayşenur, iyice ağlamaklı olmuştu. Zeynel Bey, oğlu Cavit'e, son bir kez daha arattırmıştı Ekrem'i. İyiden iyiye bileylenmişti Zeynel Bey: Ekrem'i bulsa, hem haberi verecekti ona, hem de mektubu... Ama, Cavit de ancak not bırakabilmişti.

Çok sonra, Almanya'dan telefon gelince, yelkenleri hemen de indirmişti Zeynel Bey. Telefonu eliyle kapatıp evdekilere:

"İyi. Almanya'daki oğlu geliyor!.." demişti.

Sevinmişti.

Ziya'ya kızgınlığı sanki geçermiş gibi olmuştu. Hatta, onu karşılayacaktı bile. Peki, onu nasıl bulacaktı?..

'Siz hiç zahmet etmeyin...' diyecem ama..." demişti Ziya da.

" (...)

Telefonda bunlar konuşulmuyor. İznin olursa bir şey demek isterim. Baba ocağı çarçur olsun istemem. Korkarım bundan.

Evlenmek ister gibiyseniz biz mani olmayız. Burdaki Sabire Hanım sorup durarmış. Bizim Hatice-

den numaranızı almış. Kadın iyice niyetli gibi. Bugün yarın İstanbulda olur. Sizi arar.

Ben şunu derim. Abim (sağ olsun) ne vardı yuvasını yıkacak. Bakarsın reklamcıdan bir kadınla evlenir. Bunlar benim başımı ağrıtır. Ben isterim ki, babam ocağı gene tütsün. Şu Salim bebek bile yarın görsün dedesi evini.

He derseniz, geldiğimde tapu işini yaparız. Ne var. Hepi topu iki kardeş. Ben abimin payını satın alırım. Tapuyu bana yapın. Ev gene sizin. Size biraz vereyim. Bankaya koyun. Nargilenizi rahat rahat fokurdatın. Ayrıca bir isteyiniz olursa gelmeden bana bildirin.
Dünyanın binbir türlü hali var. Evin bir anahtarı isterim bende bulunsun. Bu geldiğimde alırım. (...)"

Birlikte gidileceği için, yukarıdakiler de kahvaltıya gelmiştir. Cavit ve Ayşenur. Ötekiler kalkamadı daha. Atacan'ın yokluğu da ortalığın sessizliğinden belli oluyordur.

Mektubu babasından yana, masanın üstüne bırakıyor Cavit:

"Dün de söyledim, baba..." diyor. "Bu mektuptan bir şey çıkmaz! Okuma gözlüğü sehpanın üstünde duruyordu diyorsunuz... Mektup da kucağındaydı... Diyelim, bu mektubu okudu Salim Amca, ve sinirlenip kalp krizi geçirdi. Böyle bile olsa... Siz ne yapabilirsiniz ki?.. Kim ne yapabilir?.. Elbette oğlu

Ziya yapmaz bir şey... Mektubu yazan o... Ekrem'i bulamadık. Aramıyor. Siz unutun bu mektubu... Tamam, verin Ekrem'e... Görünce verin, ama.. yapacak bir şey yok şimdi..."

"Yahu, Cavit..." diyor Zeynel Bey. "Bak, yeni fark ediyorum: Ben, sıkıla sıkıla 'Baban öldü!' dedimdi ona.. Ziya da bana, evin anahtarının nerde olduğunu sorduydu!.."

"E, aklını bozmuş!.." diyor Nermin Hanım. "Aman bey, kurcalama! Üzüldüğünle kalırsın sen..."

"Canım babama ne!.." diyor Ayşenur. "Onlar kendileri bilir... Mal da onların.. miras da..."

"Benim kendi kendime yapacağım bir şey yok..." diyor Zeynel Bey. "Mevtayı bir an önce yerine vermenin peşindeyim ben... Arkadaşlık görevi, elbet..."

Ayşenur işine bırakılacaktır, oradan havaalanı...

Nermin, acele etmesin, yavaş gitsin diye sıkılar Cavit'i.

"Uçak erken gelmez ki... Acele edilecek ne var!.." der Ayşenur da.

Cavit de, zaten uçağın Antalya'ya inmesinin saat on biri bulacağını söyler. Yani, yavaş sürecektir. Tamam, havaalanında beklemeyecektir Cavit. Babası yapar canım...

Zeynel Bey'e göre, insanlık onlarda kalsındır yine... Çünkü, yol bilmez, iz bilmez.. sudan çıkan balığa döner o Alamanyalılar burda...

Kapı çalar.

Ayşenur açar kapıyı.

Gelen Savaş'tır. Saç baş dağınıktır.

"Ooo, yönetim kurulu toplantısı var, ha?.." der gülerek.

Kendini, torunu Savaş'ın küpesine -yine- bakmış bulur Zeynel Bey.

On yedi

Masa başında çocuklar çepeçevre. Pervin ve Beyhan orada. Mutfakta Seher.

Azıtmaya başlayan çocuk sesleri, Pervin'in uyarısı üzerine kesilir. Ve o sırada telefon çalar. Beyhan kapıya yakındır, "Ben bakıyorum, Pervin..." diyerek masadan kalkar ve salona yönelir.

Pervin, çocuklar yine şamataya başlayacaktır diye elini masaya vurmaya hazırlanmıştır ki, çocuklar hiç ses çıkarmazlar, Beyhan Öğretmen'in gidişine bakarlar.

Hep böyledir. İçlerinden birinin bir şeyi yapması yeter. Ötekiler de onu izlerler. İzlemekle de kalmazlar, dahasını yaparlar. Biri bağırırsa, ötekiler daha çok bağırır. İşte, çıt yok. Ve şimdi, suskunlukta yarışıyorlar.

Yukarı koşturmak yerine, merdiven altına gidip, duvara -yükseğe- asılı telefonu kullanmayı seçiyor Beyhan. Ondan önce de, saçını şöyle geriye atıp, omzunda telefonu yaslamaya yer açmış, duvara bir kordonla takılı kalemi

de alışkanlıkla eline almıştır. Ve orada duvarda duran yapışkanlı kâğıtlara yıldızlar çizmeye başlamıştır bile.

(Yükselmeye başlayan çocuk sesleri.)

BEYHAN - Buyrun, Erguvan Çocuk Yuvası...

HATİCE - Aloo?.. Beyhan Hanım'ı istiyorum...

BEYHAN - Benim, buyrun?..

HATİCE - Alo Beyhan Abla, sen misin?..

BEYHAN - Hayrola Hatice Kardeş, sen pek aramazsın?..

HATİCE - Sanki sen hep ararsın da, öyle mi Beyhan Abla?..

(Seher görünür, Beyhan "Tamam!" diye eliyle bir işaret yapar ona.)

BEYHAN - Haklısın Hatice, ne vardı?..

HATİCE - Senin Ekrem Ağbi'yi sorardım, nerdedir?.. Bizim Ziya hep aradı, hiç bulamadı!..

BEYHAN - Ekrem nerdedir, bilmiyorum ki Hatice...

HATİCE - Herifi boşamayı bilin de, nerdedir bilmenmi, Beyhan Hanım!..

BEYHAN - Aa, Hatice?.. N'oldu ki, niye konuşuyorsun öyle?..

(Pervin kapı ağzında görünür. Dönüp uyarınca, çocuk sesleri kesilir.)

HATİCE - Amanın duymadın mı?..

BEYHAN

HATİCE - Salim Bey.. kayınbaban...

BEYHAN E'vet!..

HATİCE - Ayol burda sağır sultan duydu... Öldü adam, öl'dü!..

BEYHAN - Öldü, -mü?..

(Pervin salona geçer.)

HATİCE - Belediye kaldıracakmış ölüsünü de, gene bizim Ziya yetişiyo...

BEYHAN

HATİCE - Ziya oraya geliyo, derim, Ziya!..

BEYHAN - E gelsin, oğlu...

(Beyhan tümüyle arkasını döner, yıldızlar çoğalır.)

HATİCE - Hani nerde öteki.. o sevgili Ekrem oğlu?..

BEYHAN - Ay, bilmiyorum ki...

HATİCE - Al bakalım Salim Bey'i!.. Fırancalayı size yedirir, ekmeği çok görürdü bize ya, gene ne varsa Ziya'da varmış, he mi?..

BEYHAN - He ya!..

HATİCE - Sen benlen dalga geçmek isten ama...

BEYHAN - Allahını seversen, Hatice! Ne dalga geçmesi!.. Ne zaman.. nasıl olmuş?..

(Çocuklar Pervin'in ardında birikmeye başlar.)

HATİCE Nasılını neyi İstanbul'dakiler bilir, anam!.. Bu Hatice.. bu gurbetlik yerde, ne bilecekmiş!..

BEYHAN Peki, cenaze ne zaman?..

HATİCE Ziya Bey bilir artık... Hayırlısıylan...

BEYHAN - Peki, sen beni şimdi niye aradın!..

HATİCE - Aradım ki, bilesin... Sen o eve bir daha adım ataman ya, ama ben yazın geldiğimde Salim Beyinizin oturacam evine, uzatacam ayacıklarımı, oh! Oohh!..

BEYHAN Yaparsın... Yap! Bana ne?..

HATİCE - Ama şekerim... İsterisen sen de gel, bak!.. Beyhan, duvara çarpar gibi kapıyor telefonu, kalem elinden düşmüş, bir iki şöyle sallanır oluyor.

Ve dönüp bakıyor ki, ardında bir sessizlik ordusu.. tüm çocuklar orada. Sonra çocukları önüne kuzu gibi katıp sınıfa sokuyor Seher.

Pervin:

"Neler oluyor, Beyhan?.." diyor.

Alnını tutuyor Beyhan:

"Eltim. Almanya'dan arıyor..."

"Ee?.."

Beyhan, eli hâlâ alnında, merdivene yöneliyor.

Sonra durup, isyan ediyor:

"Sesiyle üç bin kilometreden iğneliyor kadın! Sanki ben ona ne yaptım!.."

Pervin, hafifçe koluna giriyor Beyhan'ın:

"Terbiyesize bak sen!.." diyor.

"Terbiyesiz ki, ne terbiyesiz!.. A, her yanım tir tir titrer oldu..."

"Keşke açar açmaz kapasaydın telefonu suratına!.."

"Nasıl kaparsın?.. Salim Bey ölmüş..."

"Ayy! sen severdin o adamı!.."

Başıyla sessizce onaylıyor Beyhan.

"Dur, ben sana su getireyim..." diyor Pervin.

Korkuluğa tutunarak basamakları çıkıyor Beyhan.

"Ay Beyhan, gitti koca adam!.."

"Gider. Dünya bu... Siz ne zaman gidiyorsunuz, Beyhan Hanım?.."

Yukarıda ona yetişiyor Pervin. Durup sudan biraz içiyor Beyhan...

"Ay, adam öldü de kimsenin haberi olmadı!.."

Başını yana eğip, "N'aparsın?.." gibisine kaşlarını kaldırıyor Pervin.

"Ay, belki de kaç gün oldu!.."

"Ekrem bilmiyor mu?.."

"Pervin! Ekrem ortada yok!"

"Nasıl?.."

Kapı çalınıyor.

"Biri baksın kapıyaa!.." diye Seher'in seslendiği duyuluyor.

Hemen iniyor Pervin, kapıya koşuyor.

Açıyor kapıyı.

Gülen bir adam karşısında.

"Aa! Serdar Bey?.. Siz misiniz?.."

On sekiz

"Aman iyi, geldiniz mi?.." demiştir komşu kadın balkondan.

Eli çantalı Ziya'ya bakmış, ama Zeynel Bey'e demiştir.

Zeynel Bey de kadını o zaman balkonda görmüş, başıyla onaylamıştır.

Kadın, elini göğsüne tutarak eğilip sormuştur:

"N'oldu?.. Kaldırdınız mı amcayı yoksa?.."

"Yarın öğlen, hayırlısıyla..." demiştir Zeynel Bey de.

"Bizim buranın camisinden mi?.."

"Öyle, kısmetse..."

"Aman iyi, ah garibim!.." demiştir kadın.

Sonra da gözleriyle Ziya'yı göstermiştir bir şey demeden.

"Oğlu..." demiştir Zeynel Bey. "Almanya'daki..."

Ziya, karakoldan aldığı anahtarları o zamandan beri avucunda tutmaktadır ve dış kapıyı açacak olan hangisidir gibisine incelemektedir o sırada.

"Ah kardeş, böyle günde gelmek varmış..." demiştir kadın.

Elindeki anahtarlardan başını hiç kaldırmadan öylece durduğunu görmüştür adamın.

"Durun ben size kapıyı açıvereyim!.." diyerek içeriye koşturmuştur.

Sonra da apartman kapısı ötmüştür.

Zeynel Bey ve Ziya, evi serin, sessiz ve boş bulmuşlardır. Sanki evi öyle serin, sessiz ve boş bulduklarını birbirlerine söyleyecek olmuşlardır, ve bir şey söylemeden durmayı seçmişlerdir sonra. Çantasını girişte bırakmıştır Ziya, Zeynel Bey geçsin diye biraz yana çekilir olmuştur.

Zeynel Bey salona girmiştir, gitmiş gitmiş.. o koltuğun karşısına dikilmiştir:

"Biz, polisler falan içeri girdiğimizde..." demiştir Ziya'ya. "İşte, şurda oturmuş duruyordu..."

Sonra, üstlendiği küçük rolün tadını çıkarmak isteyen büyük bir oyuncu gibi, oturmuştur koltuğa, Ziya'ya oynayarak anlatmıştır:

"Şöyle oturuyor. Sanırsın ki, kestiriyor Salim Bey. Çocuk gibi. Görsen.. melekler gibi... Her kötülük onun dışında kalmış gibi! Böyle. Bu eli böyle düşmüş..."

Sıra mektuba gelince, çıt etmemiştir Ziya'ya.

Kalkmış arkasındaki pencereyi açmıştır.

"Şurda bir cam açalım, iyi iyi..." demiştir.

Sonra da anlatmayı sürdürmüştür:

"Demek ki, cumartesi olmuş olacak... Üstünde yine aynı gömlek vardı çünkü. Bize geldiydi o gün... Biz onunla

karşılıklı birer sade kahve içer, yanında birer sigara tüttürürüz. 'Korsan' deriz sigaraya, öyle... Doktor da ne dedi?.. Dedi ki: 'Şansı varmış...' Pazar günü hava bir bozdu burda!.. Her yeri sel götürdü, -bir yağmur... Yoksa, bu sıcakta.. aman, neyse..."

Koltuğun yanındaki sehpanın üstünde, vazoya dayalı duran Küçük Salim'in fotoğrafını görünce, babasının mektubu aldığını anlamıştır Ziya. Hiç ses etmemiştir.

Zeynel Bey de dünkü yerine otururken görmüştür Ziya'nın nereye baktığını.

Sanki yakalanmışlık gibi bir kaygıya kapılmıştır Ziya, ve açıklama gereğini duymuştur...

"Benim torun, kerata!.."

Eğilip yandan resme bir göz atmıştır Zeynel Bey:

"Bak sen! O da Galatasaraylı'ymış..." diye şaka da yapmıştır.

Ziya da fotoğraf çekilirken çocuğun alnına sarı kırmızı bandı nasıl güçlükle bağladıklarını anımsamıştır da, güler gibi olmuştur.

"Adını Salim koyduktu..." demiştir.

"İyi iyi.. adı unutulmaz!.." demiştir Zeynel Bey de.

Kanepenin üstünde öylece atılmış duran örtüyü göstererek eklemiştir:

"Bak, şu örtüyü örtmüştüm yüzüne..."

Sonra da durup sormuştur:

"Sana bir şey deyim mi?.."

"Buyur, amca..."

"Ahh, Salim Beey!.." demiştir Zeynel Bey.

Bunu kendisine der gibi, ama sesli olarak demiştir.

Ziya da masaya oturmuş, onu dinler olmuştur.

"İnsanlar, muhtaç değillerse.. ölenlerinin bazı eşyasını, hani.. yatağını, giyeceklerini, şusunu busunu.. fakirlere dağıtırlar. Sen beni dinle, -gerçi güzel örtü ya- bunu da ver gitsin!.."

Sitem dolu bir sesle:

"Benim gözüm malda mülkte mi de, Zeynel Amca?.." demiştir Ziya. "Ama gel ki n'aparsın,vakit dar! İnşallah, ağustosta geldiğimde yaparım dediğini..."

Zeynel Bey kısa bir bakmış:

"Yap yap.. sevaptır!.." demiştir.

Bir sessizlik olmuştur.

Sessizlikten kaygılanmıştır Ziya:

"Valla, Zeynel Amca..." demiştir. "Bana bugün öyle iyiliğiniz.. emeğiniz geçti ki, hani demem odur, ben de sizin için.. elimden gelen bir şey..."

Elini şöyle kaldırmış, onun sözünü kesmiştir Zeynel Bey:

"Bu işler bir şey beklenerek yapılmaz!.." demiştir. "Onu yerine verelim yarın, -hayırlısıyla... Benim başka bir dileğim yoktur..."

Ziya:

"Ben de böyle elim boş çıktım geldim ya..." derken, kapı tıklamıştır.

Bakışılmıştır, Ziya kalkıp kapıyı açmıştır.

Gelen, komşu kadın ve kapıcıdan başkası değildi. Başına yarım bir örtü almıştı kadın, ve biraz ağlamışlığı da belli oluyordu. Elinde bir tepsiyle onun ardında duruyordu kapıcı. Kadın, aşağı sokağın başındaki börekçiye göndermişti kapıcıyı.

"Bir kilo suböreği alacaksın..." demişti. "Meyve suyu da al! Vişne suyu, kayısı, şeftali.. birer ikişer al işte... Çeşit olsun. Börek de öyle olsun. Birini yemeyen içmeyen, ötekini yesin içsin..."

Masaya yaymıştı getirilenleri kadın. Tabak bardak, çatal bıçak.. peçete bile vardı...

Kendisi oturmamış, gitmişti. Giderken de, tepsiyi falan unutmasın diye, kapıcıyı sıkılamıştı.

Kapıcı içeriye elektriği açmaya gidince, kıç cebinden cüzdanını çıkarmıştı Ziya, bir on mark seçmişti, ve masanın kıyısına bırakmıştı. Zeynel Bey'e de bir bakmış, başını içeriden yana atarak, kapıcı için olduğunu belirtmişti.

Zeynel Bey de hafifçe başını sallamıştı.

Kapıcı parayı alınca, duraksamış, öylece kalmıştı. Elindeki paranın mavi rengine bakıyor değildi elbet, diyeceği vardı. Sonra, Zeynel Bey'e dönerek:

"Anahtarcı yemin verdirdi söyleyim diye..." demişti. "Parasını istiyor adam..."

"İster..." diye onaylamıştı Zeynel Bey.

Sonra da Ziya'ya açıklamıştı:

"Dün polise kapıyı o açtı..."

Aranıp bir on mark daha uzatmıştı Ziya:

"Babamızı öte yana borçlu gönderecek değiliz..." demişti.

Börek güzeldi.

"Ya yeğenim, bu babayın yaptığı da iş değil, ha!.." diyor Ziya.

"Anlattım, amca!.." diyor Fırat. "Bulamadım. Buraya gelmeden baktım evine. Yok. Ben ne yapayım?.."

"O yok diye cenazeyi bekletemeyiz..." diyor Ziya.

Eli bıyıklarında:

"Yok yok, o olmaz!.." diyor Zeynel Bey. "Hani bilsek, olur. 'Ben şu saat geliyorum..' demiş olsa, eh!.."

"Yani, o Bodrum'da gezecek tozacak diye..."

Ziya'ya dönüp sertçe bakıyor Fırat:

"Amca! Ne Bodrum'u!.."

"Canım, sözün gelişi... Bodrum olmasın da, başka yer olsun..."

Fırat'ın omzuna elini koyuyor Zeynel Bey, -bir fırtınanın başlamasına engel olmak istermiş gibi...

"Oğlu burda. Torunu burda. Cenaze bekletilmez... Siz olmasanız, ben toplarım konu komşuyu, katarım muhtarı önlerine, ben kaldırırım!.."

"Babam da istemezdi böyle olmasını..." diyor Fırat.

"İstemezmiş!.." diye söyleniyor Ziya.

Yapma böyle gibilerden ona bir bakış atıyor Zeynel Bey.

"Canım, onun babasıysa, benim de ağbim..." diye kendini savunuyor Ziya.

"Lafı uzatmayın!.." diyerek kesmek istiyor Zeynel Bey. "Ben..."

Ziya, kaptırmış kendini, sanki duymuyor onu.

"Doğrusu annenden de hiç beklemezdim..." diyor Fırat'a. "Sen tut, kaç yıllık yuvanı yık!.."

"Ben ne yapayım, amca! Kadın düştü pavyona..."

"Yok be! Ne pavyonu?.."

Dalga geçtiği belli olan bir Fırat...

"Öyleymiş gibi sanki..."

Hah anlamış, bakan bir Ziya...

Zeynel Bey:

"Ben kalkıyorum!.." diyor Ziya'ya. "Sabahleyin gelir, alırım seni..."

Fırat da kalkıyor...

"Ben sizi bırakayım, Zeynel Amca..."

"E, iyi olur valla..."

Fırat, yine de bakıyor amcasına, diyor ki:

"Buyrun, bize gidelim..."

"Yok yeğenim, ben kıvrılırım şu kanepede... Yaz günü.. n'olacak!.."

"İstersen git..." diyor Zeynel Bey de. "Bu ev basmasın seni..."

"Yok yok, basmaz!.."

"Anahtarlar sende!" diye uyarıyor Zeynel Bey, -anlamlı.

Eliyle cebine vuruyor Ziya:

"Bende.. bende..." diyor, -anlamadan.

Çıkılıyor.

Arabaya binilince, bir sigara çıkarıyor Fırat:
"Kusura bakmazsınız, değil mi?.." diyor.
"İç be evlat!" diyor Zeynel Bey.
Bunu Salim Bey'in yerine dermiş sayıyor kendini sonra.
Sigarasını solukluyor Fırat...
"Niçinse, amcamgil bizi hiç sevmedi..."
"Ben bilirim niyesini!.." demiyor Zeynel Bey.
Yaklaşan akşama bakıyor, susuyor.

On dokuz

Dalyan'da, akşam iyice ilerlemişti ve sanki onlardan başka pek kimse de kalmamıştı. Az daha beklerlerse, güneş iyice batmış olacaktı. Uzaklarda bir gemi, çok yavaştan yavaştan uzaklara gidiyordu. Bakınca gidiyordu. Denizden hafif bir esinti geliyordu, ve sanki günün sıcağını unutturmak istiyordu. Ortalık sessizdi. Kıyıdan ayrılan, mavisi solmuş bir teknenin biraz "patapat" etmesi sessizliği bozdu. Ama gücü yetmedi onu yok etmeye, -iki martı oradan oraya uçtu, yeniden egemen kılındı sessizlik.

Böyle olmasa bile, denize bakmak, bunları düşünmeye yetiyordu.

Şunu da düşünmeye yetiyordu: Peki, şimdi ne olacaktı?..

Öyle kapıyı açıp da, karşısında herhangi biri yerine "Serdar Bey"i görünce, çok şaşırmıştı Pervin.

Serdar da onun bu şaşırmasına, -hiç kıpırdamadan ve tek sözcük de etmeden- küçük bir gülücükle karşılık vermişti.

Sonra da elindekini uzatmıştı:

"İzniniz olursa.. bunu size getirdim, Pervin Hanım..." demişti.

Saydam bir paketti. Fazla büyük değildi. Erguvan rengi bir duvar tabağı vardı içinde, ve kâğıtsız çikolatayla doluydu.

Pervin, yüzünün yeniyetme bir kız gibi kızardığını duydu.

Bir şey diyecek oldu.. bir şey diyemedi.

"Tabağı sizin için almıştım..." dedi Serdar. "Rengi, burayı bulmama yardım etti..."

"E, evet. Ben pazar günü bizim burayı anlatmıştım size..."

Güldü Serdar...

"Çikolatalar da çocuklar için!.. Ama Pervin Hanım, demin buraya gelirken kaygılandım. Ya dedim, çikolata yasaksa çocuklara!.."

"Yok hayır, öyle şey olur mu?.." dedi Pervin.

Sesine kendi de pek şaştı, gülmeye vurdu sonra...

"Şimdi çocuklar bayram edecek!.."

"Güzel."

"Ay böyle güneşte kaldınız, içeri gelseydiniz..."

Serdar da diyeceğini bir çırpıda dedi:

"Bilemiyorum, akşam daha önemli bir işiniz vardır belki. Ama, size rastlamak için taa

pazar gününü bekleyemedim, Pervin Hanım! Akşam.. diyorum ki... Ben kahvede olacağım. Dalyan'daki o kahvede... Keşke, siz de gelebilseniz..."

Pervin de az daha diyordu ki: "Aman Serdar Bey, sizin derdiniz kahve değil!.." Demedi. O anda, onun yerine di-

yecek bir şey de bulamadı sanki. Serdar da beklemedi. Gülümseyerek, başıyla selamladı Pervin'i, dönüp gitti.

Koşar gibi gitti.

Gülmesini saklayamayan bir Pervin...

"Ne gün ama!.."

Semtin delisi eline bir aşk mektubu tutuşturmuş.. tutuşturup da hemen kaçmış gitmiş gibi oldu Pervin.

"Dünyanın işleri!.."

Böyle gibi oldu.

İçeri girip kapıyı kapadı sessizce, ve ardına yaslanarak durdu.

Dedi ki:

"Adama teşekkür bile etmedin!.."

Güldü sesine.

Sonra da oradan içeriye seslendi:

"Çocuklaar!.."

Susulmuştu.

Ne çok şey anlattılar!

En çok da Serdar anlattı. Pervin'in sormasına gerek kalmadan anlattı. Birbirlerine eskisi gibi uzak değillerdi, ama yakın da sayılmazlardı. Daha alınacak çook yol vardı aralarında. Aralarında bir şey daha vardı: İkisi de, karşısındakini anlamak istiyordu.

Anlıyordu da.

Bunun farkına varmak, daha da yakınlaşma gücünü kazandırıyordu onlara.

"Bu yaz güzel geçecek!.." dedi Serdar.

Sonra tatlı tatlı baktı.

"Bu adam ne güzel gülüyor, Pervin!.."

Bir şey demeden baktı Serdar'a.

Sonra susuldu.

"Sustunuz..." dedi Pervin sonra.

"Boşlukta tutunacak bir dal oldunuz bana, Pervin Hanım!.."

Pervin şakaya vurdu...

"Aman dikkat edin, kırılmayım!.."

Sonra da ciddileşti...

"Bunu söyledim size, Serdar Bey... Ben, evliyim!.."

Serdar'ın yüzünden bir fırtına geçti, alnı kırışmış oldu:

"Biliyorum.. biliyorum..." dedi. "Ben boşanıyorum, ama siz evlisiniz..."

Kalkıldı.

Çocuklar çikolataya bayılmıştı elbet. İçinde birkaç tane kalmış tabağı Seher'in elinden alınca, yukarıya çıkmıştı. Beyhan telefonda konuşuyordu. Fırat'la konuşuyordu. Sesi yüksek değildi, ama sanki çınlıyordu. Tabağı usulca masaya bırakmıştı. Gidip sokağı gören pencerenin önünde durmuştu. İnce, uzun ve "antika" görünüşlü dolabın yanına, erguvan tabağı asmanın güzel olacağını düşünmüştü.

Telefonu kapayınca:

"Bu da nerden çıktı, Pervin?.." diye sormuştu Beyhan.

Dönüp hafifçe gülümsemişti ona.

Bir şey demeden durmuştu.

Çikolatadan almış:

"Üzümünü ye, bağını sorma!.." demişti Beyhan.

"Bir tanıdık..." demişti ona.

Biraz daha gülümser olmuştu...

"Ha, Fırat ne diyor?.." diyerek konuyu değiştirmek istemişti.

Gözlerini hafiften kısarak bakmıştı Beyhan...

"Ne desin çocuk!.."

Dalyan'da, akşam iyice ilerlemişti ve sanki onlardan başka pek kimse de kalmamıştı. Az daha beklerlerse, güneş iyice batmış olacaktı. Uzaklarda bir gemi, çok yavaştan yavaştan uzaklara gidiyordu. Bakınca gidiyordu. Denizden hafif bir esinti geliyordu, ve sanki günün sıcağını unutturmak istiyordu. Ortalık sessizdi. Kıyıdan ayrılan, mavisi solmuş bir teknenin biraz "patapat" etmesi sessizliği bozdu. Ama gücü yetmedi onu yok etmeye, -iki martı oradan oraya uçtu, yeniden egemen kılındı sessizlik.

Böyle olmasa bile, denize bakmak, bunları düşünmeye yetiyordu.

Şunu da düşünmeye yetiyordu: Peki, şimdi ne olacaktı?..

Pervin, bunu kendine sormak bile istemezdi. Oysa Serdar, yeni yaralı olmanın verdiği engel tanımaz bir yüreklilikle, saldırmaya.. her şeye saldırmaya hazırdı. Yine de, beklemeyi seçmişti. Pervin'den gelecek küçük bir işareti beklemek, ve...

Şimdi.. şu anda mutlu olduğunu kendinden niçin gizlesin Pervin?..

Buna kalkışmıyor.

Ama, korkuyor da mutlu olmaya. Bir dert çıkar.. ve her şey bir anda kırılır.. dökülür.. ve kendisi de ezilir diye, yine ezilmiş kalır diye korkuyor.

"Senin derdin ne, Pervin?.. Senin derdin ne?.."

"Hah, derdin ne.. ya!"

Ona ilişmeden, yanında dimdik duruyor Serdar.

Katılaşmış gibi öylece duruyor.

"Her şeyi böyle bırakacak mıyız, Pervin Hanım?.."

"Sen ona bunu sorma! Kendine sor!.."

Kıpırtısız denizle gelen dinginlik. Güneşin rengiyle biçimlenen üzünç. Hadi uçsun artık diye beklenen şu martı. Uçmaz martı. Biraz daha artan serinlik. Kendini unutturmak isteyen o martı. Düğümlenmiş bir Pervin...

"Serdar Bey?.."

"Buyrun, Pervin Hanım..."

"Sizden rica etsem..."

"Bir şey söylemeseniz.. ben gitsem..."

Öylece duruyor Serdar.

Oradan usulca ayrılıyor Pervin. Kıyıdan da uzaklaşıyor. Hızlanıyor sonra.

Şimdi evine gitsin. Gel bakalım, Okan! Baban aradı mı? Aman, aramazsa aramasın! -Nimet'in şişko terine sarılırsa sarılsın!- Annen bugün biraz erken yatsa, Okan! Hasta değil. Canını bir şey sıkmadı. Yorgun.

Yapsın yapsın. Sabah erkenden gitsin. Dilekçeyi versin.

Yirmi

"Ben dedeme üzülmüyorum..." diyor Fırat. "Hep şöyle düşünmüşümdür: E, yaşlı. Bir gün ölecek. Bir sabah uyandıracaklar beni. 'Kalk kalk, deden ölmüş!' diyecekler, ve..."

Araya giriyor Beyhan:

"Annen çekecek yorganı üstünden, 'Kalk kalk!' diyecek, ha?.."

"Evet. Babam ya da... Ama, öyle olmadı hiç..."

"Buna mı üzülüyorsun?.. Çünkü Almanya'dan aldık haberini de..."

"Hayır. Üzüldüğüm, böyle zamanda babam yok!"

"N'apalım, 'kısmet' diye bir şey var... Bir yerlere gitmiştir o... Sen gittiğin yeri söylemezsen çocuklarına, seni nasıl bulsunlar?.. Kısmet!.."

"Bilemiyorum. Üzüldüğüm..."

"Bak. Haber gelince telefon ettim ona. 'Ordaysan ses ver, Ekrem!' dedim. 'Benden ne gizleniyorsun!' dedim. 'İşten ayrıldınsa ayrıldın!' dedim. 'Baban öldü! Salim Bey öl-

dü, Ekrem!' dedim. Daha ne diyeyim?.. Belli ki, evde değil. İki gün kafa dinlemeye bir yerlere sığınmıştır o... Üzüldüğün neydi senin?.."

"Babam yok ortada ve.. inanır mısın, amcam sanki tadını çıkarıyor bunun!.."

Sinirlenmiş olarak masadan kalkıyor Beyhan...

"Ah oğlum, bunlar karıkoca aynı kaba yapıyor!.. An-

lattım ya sana Hatice denilen karının ettiğini... Aman Tanrım! İnsanı nasıl konuşturuyorlar!.."

Gidip pencere yanındaki yerden ayarlı ışığı kısıyor. Gelip oturuyor yerine. Sonra da gülüyor kendine:

"Ben çayı getirmeye kalkmıştım..." diyor.

Çayı Fırat getiriyor.

Onun çayları koymasını bekliyor Beyhan:

"Deden beni severdi!.." diyor sonra.

"Biliyorum. Hani, Pınar'la gitmiştik ya, 'Annenizin değerini bilin!' dedi bize."

"E, bilin siz de!"

"Anne? biz senin değerini bilmiyor muyuz?.."

"Bilirsiniz, -de..."

"Dedem.. yani, o koskoca Salim Bey.. ona bir gömlek gönderdin diye mi dedi bunu yalnızca?.."

"Haticeler'in de çekemediği o! Malını da sizlere verir diye korkmuşlardır!.."

"Ah, bugün babam olacaktı ki!.."

"Bakma sen, baban da bir şey yapamazdı!.. Onların huyları öyle..."

Susuluyor.

"Gördün mü?.." diyor Beyhan. "İnsan, nerden bilebilir ki, son kez görüştüğünü yani... Böyle olacakmış demek ki... Sen yoktun. Askerdeydin. Biz babanla ayrılmadan önceydi. Hafta sonu gitmiştik ona... Balkondaki çiçekleri hep sökmüş kaldırmış!.. Pınar da tutturdu, 'Dede siz bir kedi alsanıza...' diye. 'Kediye bakmak kolay mı?..' dedim ben, -hani, çiçeğe bakamayan, kediye nasıl baksın ki... A, adam bir alındı!.."

"Dedem bu! yapar..."

"'Bir daha gelmeyin!' falan.. öyle diyor... Çok üzüldüm. Ama sonra gönlümü aldı. 'İnsanın kızı olsa yapar senin yaptığını!..' dedi bana. 'O da yaparsa...' dedi. Sonra..."

Dalmış gitmiş bir Beyhan...

Gidememiş, dönmüş gelmiş bir Beyhan...

"Ne diyordum?.. Ha, insan bilemiyor yani... Ne vardı sanki geçen gün ben de gelseydim sizinle?.. Boşandımsa, Ekrem'den boşandım!.."

"Nerden bileceksin, anne!.."

"Ya! Öyle, nerden bileceksin!.. Yani..."

Susuyor Beyhan.

Bir şey söyleyecekmiş de, duraksamış.. sonra da susmuş kalmış gibi oluyor.

Söylemeden de edemez oluyor...

"Ne diyorum biliyor musun, Fırat?.."

Bunun arkasından ne çıkacağını merakla bekliyor Fırat.

"Benim başıma bir şey gelirse..." diyor Beyhan. "Sen Pınar'a sahip çıkarsın, değil mi?.."

Fincanı ağzına götürecek-ken, duruyor Fırat, "pat!" diye bırakıyor masaya...

"Haydaa!.."

Hemen de gülermiş maskesini takıyor Beyhan...

"Oya'ydı falan dinlemez, sen onunla ilgilenirsin, değil mi?.. Kız kendini bulana kadar hiç olmazsa, ha?.."

"Anne, sen ciddi misin?.."

Biraz daha gülümsüyor Beyhan'ın gülermiş maskesi...

"Peki, sen bana şimdi bunu niye söylüyorsun?.." diyor Fırat.

"Canım, bana bırakılırsa ölmeye hiç niyetim yok. Yok da, hani belli mi insanın başına ne geleceği.. nasıl, ne zaman geleceği?.."

"Kızının babası var!.."

"Var. O, evlenir yarın. Belli mi olur!.. Kadın ister mi Pınar'ı?.. Aman, ben de neler diyorum!.."

Onun fincanı alan elinin titrediğini görüyor Fırat. Canı müthiş sigara istiyor o anda. Sonra, aklına takıldıkça, daha da çok istiyor sigarayı. Çıkıp, bir dolaşıp gelmeyi düşünüyor. Bunu da müthiş istermiş oluyor. Peki, ne engel oluyor ona?.. Annesinin duruşu...

Masada eskiden hep Ekrem'in oturduğu ve artık hep boş duran yere bakarak soruyor Beyhan:

"Sen yarın taşınıyorsun, değil mi?.."

"Çok canım sıkıldı, anne... Öyle ters bir zamana geldi ki..."

"Taşın taşın, sen... Ölenle ölünmüyor!.."

"Taşımacı, bizim İrfan'ın bir tanıdığı... Rica edelim de erteleyelim, dedik. Sonra, adam yerinde yoktu. 'Boş ver! sabah gelir, eşyanın taşınmasına ben bakarım...' dedi İrfan. 'Sen cenazeyle ilgilen...' dedi."

"Aferin çocuğa!"

"Anne, İrfan koca adam!"

"Aferin koca adama!"

Coşuyor Fırat. Sinirleri boşalmış olarak dolu dolu gülüyor. Ve birden kesiyor gülmeyi:

"Neyse, dedem duymaz!.." diyor.

"Evet. Duyamaz..." diyor Beyhan.

Susuluyor.

"Akşam ablamı da aradım..." diyor Beyhan. "Pınar yoktu. Hani, Damla var, onunla çıkmışlar. 'Yok, siz gelmeyin!..' dedim onlara. 'Pınar'a söyleme, sonra söylersin...' dedim."

Bir şey demiyor Fırat.

"Ben de, benim eve gittim..." diyor sonra. "Anahtarı aldım. Evi pırıl pırıl yapmışlar..."

"Güzel."

"Yarın için izin verdiler. Sabah kamyon taşıma falan.. bitsin, gidip Zeynel Amca'yı alacam..."

"İyi. Yapacaksın elbet!.."

"O da susarak konuşuyor, -dedem gibi... Sonra onunla gider, amcamı alırız..."

"Çok iyi."

Susuluyor.

"Hayret, senin cep hiç ötmedi!.." diyor Beyhan.

"E, kapattım çünkü..."

"Oya'dan ne haber?.."

"İyi. Bildiğin gibi..."

"Kalk, Pınar'ı bir ara istersen!.."

"Yok, aramayım, anne!.. Şimdi bir şey kaçırırım ağzımdan..."

"İyi ya.. sahi, versene bir sigara!.."

"Anne! ne diyorsun sen?.."

Yine de gömlek cebine davranıyor Fırat.

Kalkıp, ağzı kulaklarına varmış olarak yakıyor annesinin sigarasını.

Oturuyor yerine, elindeki sigarayı evirip çevirip.. gülerek yakıyor sonra.

Ona hiç bakmıyor Beyhan.

Sigarasının dumanlarını üfleyen bir Beyhan...

"Ah! Salim Bey!.. Derdimi unutturdunuz bana!"

Yirmi bir

Dün, Zeynel Bey ve Fırat gidince, Ziya'nın ilk yaptığı Almanya'yı aramak olmuştu.

Hatice'ye:

"Ben salim'en geldim!.." demişti.

Derken de, Salim Bey'in adıyla ona ettiği oyunun farkında olmamıştı.

Hatice de:

"Aman Ziya, ne aramadın!.. Meraktan öldüm..." demişti.

Yok, işler yolunda gidiyordu. Yarın toprağa veriliyordu. Geceleyindi uçak. Sabaha Frankfurt'ta olurdu. Hayır, Damat gelmesindi. Dükkânı boşlamasındı. Kendisi gelirdi. Bir trene biner gelirdi. Nerelerdeyse, daha yoktu ortalıkta Ekrem Bey. Hayır, baba evinin çöpüne bile kimseyi dokundurtmayacaktı. Tamam tamam, anahtarları almıştı. Canım, artık Beyhan Hanım mı kalmıştı ki!.. Yok yok, hiçbir şey yapamazdı o.

Telefonu kapatınca, hemen anahtarları çıkarıp anahtarlığına eklemişti. Ya ya, havaalanında polisten geçerken ötmesindi!..

Gülmüştü de hafifçe.

Gülerken de gömlek cebinin üstünde elini hafifçe tuttu. Karakolda, Zeynel Bey için yazılan tutanağın bir kopyası Ziya'ya verilmişti. O da, "Nedir?" gibisine bir göz atmış, katlayıp cebine koymuştu. Çünkü, okumaktan nefret ederdi Ziya. İnat eder gibi nefret ederdi. E, Hatice de yoktu, -"Al şunu oku!" desin.

Sanki, evi didik didik etmek geliyordu içinden. Ama, bu isteğini bastırdı. Gidip odaları şöyle bir dolaşmaktan bile kaçınır oldu. Çünkü, ya "zırrr!" kapı Ekrem gelirseydi! Ya babası mektubu ona vermişseydi! Sakallarını kaşırsaydı Ekrem... Sakallarını kaşır da, "Almanya gördün, adam mı oldun!.." derseydi. Canım, Ziya'nın yaptığında ne vardı da?.. Çıkıp elin bir karısı gelsin de, Salim Bey'e üç gün kahve yaptı diye sahiplensin miydi babasından.. anasından kalanı?.. "Bir şey diyen olursa, sen de sıçar sıvarsın ağızlarına!.." demişti Hatice. E yani, üç yaş büyük olmayla da...

Televizyonun altındaki çekmeceyi yavaşça açtı. Tümüyle çekmedi, eğlip bakındı. Banka defteri durmuş, Ziya'yı bekliyor! Hırsızlama bir sevinçle elini uzattı, defteri aldı. Baktı, pek bir şey de yoktu. Canım, nesi olacaktı ki emekli adamın!.. Peki, annesinin bilezikleri nerdeydi?..

Gülermiş gibi oldu.

Salim Bey'di bu! Ortalık yerde bırakacak değildi onları elbet... Kimbilir nereye, bir eski çorabın içine saklamıştı!..

Defteri yerine koydu. Belki mektubu yırtmış atmıştı babası. Başka bir şeye el sürmeden, itti çekmeceyi. Ve televizyonun üstünde duran Fırat'ın askerlik resmi devrildi. Arkasındaki resmin yaslandığı mumluk görünür oldu. Mumun öyle yanmış tükenmişliği ona bir şey çağrıştırmadı. Fırat'ın resminin devrilmesine de aldırmadı. Şöyle aldırdı: Düzeltecekken eli duraladı.. ve çekti elini, öylece bıraktı resmi.

Kapının çalması, yüreğini hoplattı. Gelen kapıcıydı. Boşları alacaktı. O gidince salondaki kanepeye uzandı.

Sonra babasını mı düşündü?

Anımsadıklarını bir sıraya koymaya mı kalkıştı?

İki damla yaş geldi mi?

Güneş tepedeydi. Yakıyordu.

Ağaç, caminin duvarı dibindeydi. Yerlerin betonuna direnmiş, sanki kurumuş gibi cılızlaşarak bahçeye doğru kendini uzatmış, ve çok cenaze kaldırmış olarak orada öylece duruyordu. Onun -hiç yoktan çok daha iyi- gölgesinde, Zeynel Bey'in haber verdiği birkaç yaşlı adam duruyordu. Sessizdiler ve "sıra bende değil" oynuyorlardı. Uzaktan -kadınların oradan- bakılınca, ağaç da sanki -hâlâ– "sıra bende değil" dermiş gibi görünüyordu.

Kadınların arasında en çok ağlayan, Salim Bey'in komşusu kadındı. Kara gözlük takmıştı, ama burnunun kızarmışlığı, nasıl da ağlamışlığını belli ediyordu. Apartmandan birkaç kadın daha vardı. İçlerinde en yaşlı olanı, ağlayan komşuya -sanki- imrenerek bakıyordu.

Beyhan onlara yakındı ama ayrıymış gibi duruyordu. İnce ipekten kara bir örtü sarmıştı başına. Ekrem'in geleceğinden umudu kesmişti artık, ve dalgın dalgın bakıyor, hiç ağlamadan.. gözleri bile yaşarmadan- öylece solgun duruyordu. Baktığı yerde, içinde Salim Bey'in olduğu varsayılan- tabut duruyordu.

Birden Orhan'ı görünce sevindi Beyhan. Ona Ekrem'e değil, Vildan'a sarılır gibi sarıldı...

"Ah, Orhan Ağbiii.. sen gelmezdin cenazeye!.."

Beyhan'ın sırtına "tıp tıp" vurdu Orhan...

'Ekrem'in haberi yok...' dedi Vildan, ondan geldim işte..."

Sonra erkeklerin yanına gitti.

Ziya, Zeynel Bey'in yanından ayrılmaz olmuştu. Onun gölgesinde de kapıcı duruyordu. Artık Ekrem'in çıkıp gelmesine de aldırıyor değildi Ziya. Orhan'a da hiç aldırmadı. Salim

Bey'in komşuları, berberi.. Orhan elierini sıktı herkesin. Ziya'nın da elini sıktı ya, yasak savar gibiydi, -soğuk durduğunu sezmişti. Yanağını okşadı Fırat'ın.

Ezan okunmaya başladığında, Zeynel Bey:

"Haydi, namaza..." dedi Ziya'ya.

Orhan başıyla hafifçe onayladı.

"Ben anneme bir bakayım..." dedi Fırat.

Beyhan oğluna:

"Babanın yerine de üç kürek toprak at!.." diyecek.

Mezarlığa gitmeyecek.

Annesinin dediğini unutmayacak Fırat.

Dönüşte, mezarlığın kapısına gelinirken Fırat'a:

"Baban ortaya çıkınca beni bir arasın..." diyecek Ziya. "Şu ev işini bitirelim!.."

Zeynel Bey çok sinirlenecek buna.

"Eh, senin yolun uzak..." diyerek başından savacak Ziya'yı.

Zeynel Bey'e teşekkürler ettikten sonra, Fırat'ın arabasından çantasını alacak Ziya, yanında kapıcı, uzaklaşacak.

Başını iki yana sallayacak Fırat, bir şey demeyecek.

Zeynel Bey, arabada:

"Al oğlum bunu babana ver de, malınızın ne mal olduğunu bilin..." diyerek Fırat'a uzatacak mektubu.

Fırat, katlanmış zarfı alacak, torpido gözüne atacak.

Yirmi iki

Pencere, oturduğu yere göre Beyhan'ın arkasında kalmış durumda. Dışarıda akşam oluyor, bu bilinmekte, pencere görülse de.. görülmese de...

Ve pencereden kuş sesleri geliyor.

"Ah, serçeler Beyhan!.."

Sessizlik.

Onun kuş seslerini dinleyişine bakıyor Doktor Selçuk. İlişmiyor ona. Sonra yavaşça kalkıyor masadan, yandaki kitaplığa gidiyor. Üstte, yatırılmış olarak duran kalın, ciltli kitabı indiriyor. Getirip masaya bırakıyor. Onu hazır etmiş oluyor.

İngilizce bir kitap olduğunu görebildi Beyhan. Sırtı ona dönük değil kitabın, yüzü de masaya örtülü.

Cumartesi günü buraya ilk geldiğinde yaptığı gibi, doktorun sakalına bakıp duruyor değil. Ekrem'in artık kesmiş olduğu sakalıyla onu karşılaştırmıyor da. Ekrem'i düşünmüyor artık. Bir şey de düşünmüyor.

"Bunlar serçe..." diyor doktor sonra.

"A evet!.."

"Alıştılar buraya..." diyor doktor. "Ben de pencereyi aralık bırakıyorum biraz..."

Yüzünde hafif ve solgun bir gülücük Beyhan'ın.

"Bakın, Beyhan Hanım..." diyor doktor. "Ben, hastayla olabildiğince açık konuşulması gereğine inanan bir hekimim. 'Hasta hakları' bakımından da doğru olan bu. Ayrıca, sizin beni anlayacağınızı.. anlayabileceğinizi biliyorum. Bu yüzden, sizinle daha açık.. daha ayrıntılı konuşacağım."

Sonra parmağıyla dikkat çekmek istermiş gibi şakacı bir işaret yapıyor:

"Ama çaylarımızı unutmayalım..." diye ekliyor.

"A evet!.." diyor Beyhan.

Sakin...

"Bunu demin de dedin, Beyhan!.."

"Yok ziyanı..."

Çayından bir yudum alıyor Beyhan.

Elindeki fincanı inceliyor sanki. Bir kilim deseni var üstünde. Kilimin çizgileri ortaya geldikçe niteliklerini yitiriyor ve bir renk anaforu olarak var oluyorlar orada.

Doktorun fincanı, daha ilginç: ötekinden değişik renklerde bir anafor, ortaya gelince, bir kilim deseni oluşturuyor. Daha ilginç çünkü, kendi fincanı -ortasında bir anafor da olsa- bir kilim resmi yine de. Ya doktorun fincanı?.. O neyin resmi?..

"Bunları benim eşim yapıyor..." diyor doktor.

"A evet!.."

"Bey'han!"

Gülmeye sığınıyor...

"Çok güzel ikisi de... Sanki, iki fincan birbirlerini bütünlüyorlar gibi. Öyle değil mi?.. Biri olmayınca, öteki yarım kalıyor."

"Evet, yarım kalmış bir fincan!.."

Çayını yudumluyor doktor.

Sonra, konudan uzaklaştırmak istermiş gibi, biraz uzağa bırakıyor fincanı.

"Şimdi bir özet yapalım..." diyor. "Bir sabah, göğsünüzde bir başkalık fark ettiniz. Sol göğsünüzde. Kendine dikkat eden bir insansınız. Bu nedenle, siz onu fark ettiğinizde, o artık eskimiş bir olgu da değildir. Ve hemen o gün - cumartesiydi, hafta başına bile ertelemediniz- bir doktora başvurmaya karar verdiniz. Ve buraya.. bu Camlı Köşk'e, derneğimize geldiniz. Güzel. Panik de yok. Bu da iyi. Pazartesi günü, size mamografi ve biyopsi yapılmadı, çünkü dıştaydı, ve ordaki varlığı belliydi. Tanı kolaydı o bakımdan... Sonra, sizin o kuşkulanmış olduğunuz şeyi aldık. Bunu pek söylemeyiz ama, size söyleyeyim... Alınca, bir bakarız..."

Kendini kaptırmış bir Beyhan...

"Renginden mi anlaşılır?.."

"O aldığımız şeyi şöyle keseriz. Ayva gibidir. Pütürlü. Evet, en çok da ayva gibi, bıçağa direnir. Pütürlü ayvanın kesimi gibi bir özel kıkırtı... O zaman 'Eyvah!' deriz..."

"Siz, öyle 'Eyvah!' dediniz mi doktor, bendekine baktığınızda?.."

"Evet ama... Yine de, emin olmak isteriz. Ve, 'kesin' emin olmanın yolu da, patoloji raporudur..."

Masanın üstündeki telefonu gösteriyor Doktor Selçuk...

"Siz gelmeden az önce telefonla görüştüm patolog arkadaşla. Raporun yazılması üç dört gün sürer. Ayrıntılı araştırılır.. hücre yapısı incelenir, türü.. dağılma niteliği... Sonra raporu size verirler. Kapalı olarak verirler. Çünkü, patologlar fikir açıklamak istemezler. Siz de bana getirirsiniz raporu. Ama, sonuç olumlu çıktı. Biliyorsunuzdur sanırım, 'olumlu' çıkması, 'istenmeyen durum'dur. 'Olumsuz' anlamına geliyor. Bu konuyu kimseyle konuştunuz mu?.."

"Yoo, hayır."

"Demek, kendi kararınızı kendiniz vermeniz gerekiyor..."

Başıyla onaylıyor Beyhan.

"Evet. Size anlattığım bölüm, işin tanı bölümü. Gerçekte, en önemli bölüm de bu. Çünkü, şu anda biliyoruz ki, hastalık.. var. Ha, bu durumda ne yapılır?.. Sizin konuyu nasıl algıladığınıza bağlı... Doğrusu, -yaygın bir anlayışla- göğüs, kadın cinselliğinin bir simgesi olarak.. algılanmakta. Ve bu da işimizi güçleştiriyor. Oysa, sizin durumunuz çok sevindirici. 'Erken tanı' denir ya, ancak bu kadar olur!.. Hastalık çok yeni. Beyhan Hanım, siz bu işten kurtulacaksınız, inanın!.."

"Korktuğum başıma geldi, doktor..."

"Yok yok! öyle düşünmeyin... Diyelim, benim şu anda bir şeyim yok, ama yarın ben de hasta çıkabilirim... Bu, böyle. Sizin, daha yeni başlamışken hastalığınızı öğrenmiş olmanız, büyük olanak, Beyhan Hanım. Bence, çok büyük bir fırsat bu. Bu fırsatı kaçırmayın..."

Umutsuzca başını iki yana sallayan bir Beyhan...

"Göğsünüzü alalım, bu dert bitsin!"

Saçını şöyle bir geriye atan ve karşısındakine üzünç dolu gözlerle bakan.. bakmakta sanki direten bir Beyhan...

"Şimdi, bu görüşmeyi burda keselim isterseniz. Patoloji raporunuzu alınca, bir iki başka doktorla da konuşun..."

Doktorun sözünü kesiyor Beyhan:

"Ah, öyle değil!.."

"Hayır hayır, başka doktora danışmanızı güvensizlik saymam ben..."

"Benim güvenemediğim siz değilsiniz, Selçuk Bey... Bakın, bugün eski kayınpederimin cenazesi vardı. Tamam, yaşını yaşamış bir adam, ununu elemiş falan.. hani öyle derler.. ama,

Ekrem cenazede yoktu!"

"Kocanız..."

"Evet. Eski kocam. Babasının cenazesinde.. nasıl olmaz!.. Benim güvenemediğim budur... Hayat!.."

"Nerdeyse diyeceğim ki: 'Keşke, güvenmediğiniz ben olsaydım...' Birkaç doktor dolaşırdınız o zaman, inanırdınız ki.. bu, kaçınılmaz!.."

"Yok, anlatın siz lütfen... Sonra.. -bunu söylemem de yakışık almaz ya- ne güzel anlatıyorsunuz!.. Sanki..."

Gülerek bakan bir Doktor Selçuk...

"Sanki, biliyor musunuz Selçuk Bey, bu bir oyun sanki ve ben de.. 'hasta kadın'ı oynuyorum. Tuhaf. Acı veriyor ama.. hoşuma da gidiyor..."

Susuluyor.

Sonra, yavaş bir sesle:

"Anlatın lütfen..." diyor Beyhan yine.

"Peki, anlatıyorum. Erken tanı bir şanstır. Bu bitti. Bu şanstan yararlanmak için de, sol göğsünüzün alınması.. tümüyle alınması, zorunlu. Çünkü..."

Bir anda kendini söze girmiş buluyor Beyhan:

"Ben şu yukardaki okulda öğretmendim. Kıştı. Araba kullanmakta da yeniydim daha. Park edecek yer yoktu. Bir yer vardı ama, oraya girmeyi de ben başaramıyordum. Yerler buz tutmuştu ve başkasının arabasına çarptırırım diye korkuyordum. Baktım, az aşağıda biri var. Arabasının ön camındaki karları temizliyordu. Koştum gittim adama. Geldi adam. Çok kibar biriydi, -hiç öyle gülmek falan yok. Güzelce park etti benim arabayı. 'Koltuğun ayarını bozmadım...' dedi bana."

Gülerek bakıyor Doktor Selçuk:

"Öyle bir olay benim de başıma gelmişti..." diyor sonra. "Çok güzel bir hanımdı. Ben de onun arabasını park etmiştim. Evet, kıştı. Siz de.. birinden bir şey isterken hep öyle yaprak gibi titrer misiniz, Beyhan Hanım?.."

Hafifçe gülerek bakıyor Beyhan:

"O adam sizdiniz..." diyor. "Cumartesi burdan çıkarken, 'Ömrün bu adama borçlanmakla geçiyor, Beyhan!..' dedim kendime..."

"Sakal durumu..."

"Efendim?.."

"Beni sakalımdan mı tanıdınız?.."

"Ekrem'in de vardı..."

"Var-dı?.."

"Evet, kesti o. Ben onu boşayınca, kesti..."

Gülüyor Doktor Selçuk:

"Ah! erkekler!.." diyor.

Şakaya vurmayı seviyor sonra da...

"Leyla beni boşarsa.. ben de keserim!.. Yani..."

"Yok, yapmasın!.." diyor Beyhan.

Güçlükle ancak duyulabilen bir sesle diyor bunu. Sonra, yavaşça yükseliyor sesi:

"Görüyorum ki, size borçlanmalarım hiç bitmeyecek, hele, bu durumdan sonra..."

'Bu durum'dan kurtulacaksınız, Beyhan Hanım. Evet, biraz sıkıntısı olacak size... Ama, bu dertten yakanızı sıyıracaksınız siz. Şu da var..."

Masanın üstündeki kitabı alıyor doktor, ilgili yeri açıp Beyhan'a doğru çevirerek bırakıyor onun önüne. Beyhan masaya yaklaşıp resimlere.. göğüs resimlerine bakıyor, sanki kızarıyor da.

"Bakın şu..." diyor doktor, serçeparmağıyla bir resmi göstererek. "Normal bir göğüs gibi, değil mi?.. Bunda göğüs alınmamış. Hastalıklı yer çıkarılınca silikon konulmuş. İç protez diyoruz ona. Bu tür bir tedaviyi size öneremem. Çok zorunlu durumlarda bile, belki... Göğsün varlığı hasta için çok önemliyse eğer... Bir film yıldızıdır, diyelim... Ya da, hastanın ruhsal yapısı sağlıklı değildir, göğsünün yokluğunu kaldıramayacak bir durumdadır.. eh, o zaman...

Bu konservatif meme tedavisi, kesin olarak radyoterapi de gerektirir..."

"Benimki solda zaten..."

"Hayır, yürekle bir ilgisi yok. Çünkü ışınlamanın derinliği çok hassas ayarlıdır ve teğetleme olarak yapılır. Ama, her üç hastanın birinde, çoğul odak ortaya çıkmakta. Bu bakımdan, ben size göğsün tümüyle alınmasını öneririm. Bakın şu resim. Sağlığına kavuşmuş... Koltuk altı lenf bezeleri de alınmıştır, çünkü hastalık hemen oraya sıçrayacaktır. Meme böyle açılıp makro alınınca, lenflere de kolayca ulaşılır..."

"Işın tedavisi?.."

"Önce yok. Eğer, nüksederse... Çünkü böyle tümüyle temizlemekten amaç, hastalığın üç ay sonra başka bir odakta kendini göstermesine engel olmaktır..."

Arkasına yaslanıyor Doktor Selçuk:

"Bu günler geçecek, Beyhan Hanım!.."

Kitabı kapatıyor Beyhan:

"Demek ki, buraya gelirken..." diyor. "Bir şey çıkmayacağı.. temiz çıkacağı umudu, -gizliden de olsa- içimde varmış..."

"Lütfen, içinizde bir yıkıntıya yer vermeyin!.." diyor doktor. "Kendinize.. geleceğinize.. bana güvenin!.."

Gülümsemeyi -güçlükle de olsa- başaran bir Beyhan...

"Ne zaman ameliyat olmalıyım?.."

"Karar verdiğiniz en kısa sürede."

"Yani?.."

"İsterseniz, pazartesi bile yapabiliriz..."

"Ah, o kadar çabuk karar vermek.. bu.. nasıl bir ameliyat bu?.."

"Ameliyat iki saat sürer..."

"Önceden kan falan?.."

"Bir ünite kan yeterlidir. Zorunlu olmazsa, onun da verilmesinden sakınılır. Çünkü, vücuttaki kanın bağışıklık sistemini, olumsuz etkileyebilir yabancı kan. Ameliyattan sonra, hasta ertesi gün ayağa kalkar. On gün sonra taburcu olur. Dış protez takılır. İthal. Sutyen biçiminde. 18 modeli var. Mayo biçiminde olanı da var. Fark bile edilmez. Yani ellense, meme sanılır. Ondan sonra, artık onkoloji bölümünün hastasıdır. Kemoterapi. Bir program düzenlenir. Bir iki aylık bir sürede. Serumla verilir ilaç. Kusmaya karşı etkili ilaçlar vardır.

Yine de, biraz bulantı yapar. Daha çok, psikolojik bir şey..."

"Saçlarım..."

"Evet, saçlar dökülür..."

"Herkesin mi?.."

"Herkesin. Peruk takar hasta. İlaç verilmesi bittikten altı ay sonra yine çıkar..."

"....."

"Beyhan Hanım, saçlarınız böyle çok güzel. Ama yarın bir kuaförе gidin, iyice kısaltın bence..."

Yirmi üç

Deniz karşıda. İyice eğilmiş güneşliğin ardında kalıyor denizin yarısı. Denizin görünen bölümüne bakarak, soyulmuş ve dilimlenmiş şeftali atıştırmakta Vildan. Pınar, yanında oturmakta. Kıpırtısız denize, kıpırtısız bakmakta Pınar. Dalmakta.

Aşağıda, kıyıdaki yoldan insanlar geçmekte. Çeşit çeşit insan geçmekte. Tanıdıklar.. tanımadıklar.. bir daha görülmeyecek olanlar geçmekte. Bisikletli gençler, kum kovalı çocuklar.. mısırcı, baloncu.. kalçasını tutarak yürüyen yaşlı bir kadın, yanındakine eğilip önlerinde gidenleri fiskoslayan bir kadın daha, fırından ekmek taşıyan bir garson, bir bebek itilmekte arabasının tentesi indirilmiş, kasketini arkaya iten bir adam geçmekte sigarasını tüttürerek ve bir eli arkada, kolları bilezik dolu birkaç kadınla geçmekte aşağıdaki emlakçının yanında çalışan genç, neydi adı, Hamdi! Hamdi geçmekte kadınlara coşkulu coşkulu bir şeyler anlatarak. Kaset satıcısı geçmekte, bisiklet tekerli arabasını iterek. Yine o dilenci adam geçmekte. Hem

dilenmekte, hem geçmekte. Çabuk çabuk geçmekte simitçi. Geçememekte... Çünkü, çarşafçı kadın simitçiyi durdurup simit almakta. Simit yiyen çarşafçı kadın geçmekte.

"E, böyle yapılmaz ki..." diyor Vildan.

Dönüp şaşarak ona bakıyor Pınar.

"İnsan, teyzesine biraz yardımcı olur..."

"Sen de söyle, teyze!.." diyor Pınar. "Ne varsa, yapayım..."

"Baksana, şeftalileri hep bana bıraktın!.. Ben de atıştırıyorum ha bire... Biraz yardımcı ol!.."

"Aman teyzee!.. Ben de sandım ki..."

Tam da öyle "Ben de sandım ki..." deyince, gülmesi yarım kalıyor Pınar'ın. Annesinin, "Sanma efendim! Sanmak, yanılmaktır..." diyen sesini duyuyor sanki.

Bir şeftali dilimi alıyor ve gülermiş gibi oluyor yeniden.

"Annem şimdi olsaydı..." diyor, duruyor.

"Ee, Pınar Hanım?.."

'Sanma efendim!' derdi. 'Sanmak, yanılmaktır...' derdi..."

"Dün bir, bugün iki.. annesini özledi kızımız!.."

"İnsanların birbirlerinden öyle uzak yaşamaları bir kader mi, teyze?.."

"Uzak yaşamak yine iyi..." diyor Vildan. "Çünkü Pınar, ölüm var!.. Şimdi bizim şu

Osman sağ olsa da, keşke taa Almanya'da olsaydı... Bir Alman kadınla evlenmiş olsaydı... Çoluk çocuğu Türkçe bilmez olsaydı... Orhan Enişten iflas etmiş de, o da ba-

basına yüz mark gönderirmiş olsaydı... Ben o yüz markla tencere kaynatırmış olsaydım... Ama, gelin hanım göndertmeseydi... Aç dursaydık..."

İtiyor şeftali tabağını. Duygulanmış.. sanki tir tir titrer olmuş.. söyleyecek Pınar'a

Salim Bey'in öldüğünü. Dedesinin artık yok olduğunu... Bakıyor Pınar'a. Tutuyor kendini, söylemiyor. Şöyle diyor yalnızca:

"Keşke!"

Pınar nereden anlasın Vildan aklından neler geçiriyordur?.. Anlamıyor. Üzünç dolu, nemlenmiş gözlerle bakan teyzesine sarılıyor:

"Teyzem benim!.." diyor.

Sonra, eğlendirmeye çalışıyor onu...

"Kız vallahi, ben çalışır sana bakarım, Vildoş!.."

Onun saçlarını seviyor:

"Ah ah!.. diyor. "Sen büyüyünce bakalım nasıl bir dünya olacak!.."

"Ay! ben büyümedim mi daha!.."

"Aman, hiç acele etme!.." diyor Vildan.

"Sen pazar günü görseydin, adam bu Pınar'ın üstüne nasıl çullanmıştı!.."

"Unut şunu! Sen ona ne bakıyorsun büyüdüm diye?.. Üç yaşındaki çocuğa da saldırır onlar... Sapık o.. sapık!.."

"Hayvan! İnsan, kızının arkadaşına öyle.. şey yapar mı?.. Hayvan!"

"Unut şunu!.. Bak ne diyorum biliyor musun, Pınar?.. Şimdi beni bu 'tombul' halimle kaldırmasan sen... İçeri..

mutfağa gitsen.. dolapta dondurma olacak... Az bir şey, ama olsun varsın... Şöyle iki tabağa bölsen de, getiriversen..."

"Ah teyze! lafı nasıl da değiştiriyosun?.."

Pınar'ın süzülerek kalkışına, salınarak gidişine bakıyor Vildan. Sonra da iç çekiyor...

"Yaa, Salim Bey de yok artık..."

"Öyle Vildan Hanım, öyle... Bakalım ne anlatacak gelince senin Orhan Bey?.."

"Ne anlatsın ki?.. Cenaze işte..."

"Yok yok, öyle deme Vildan, öyle deme.. on altı yıl oldu, camiye adım

attı mı bu adam?.."

"Yaa, sen sabah erkenden kalk, 'Demek, Ekrem'e haber veremediler...' de. 'Cenazeye benim gitmem gerek..' de."

"Aman! Pınar'a da annesi söylesin, saklayan o!.."

Dondurmaları getiriyor Pınar:

"Buyrunuz, efendiiim... Bu da suyunuz!..

"Aman kızımın her şeyi pek tertiplidir!.."

Kirpiklerini kırpıştırarak oturuyor Pınar...

"Efendim, gelsin dondurmalaar!.."

"Yarın denize gidelim..." diyor Vildan.

"Ay! Damla da istiyordu..."

"İyi ya, sabahtan..."

"Yeni mayomu giyerim, ha?.."

"Giyersin..."

"Akşam yemekten sonra gelir Damla, çok sevinecek!.."

"Hafta içi.. kalabalık olmaz..."

Susuyor Pınar.

"Sen niye durdun öyle?.." diyor Vildan.

"Bak görüyor musun, Fırat bugün taşındı kendi evine, hiç aramadı!.."

"E arar canım, dur bakalım..."

"Ama Okan sabahleyin aradı... Şey.. o da bir tuhaf!.."

"Nasıl yani?.."

" 'Sen ne zaman geliyorsun?..' dedi bana. 'E, daha yeni geldim..' dedim. Öylesine sormuş-muş..."

"O çocuğun durumuna da pek üzülüyorum ben..." diyor Vildan.

"Hiç de üzülme, teyze!.." diyor Pınar. "O bir yazar olacak... Çok da bir şey yok ki onun durumunda..."

"Sen insanları bilmezsin Pınar, bilmezsin..."

Susuluyor.

Onun dalmış gitmiş duruşuna bakıyor Vildan.

Çok da susulmuyor:

"Teyze?.." diyor Pınar. "Orhan Eniştemi çok mu seversin?.."

"Kalk kalk! içeri gidelim..." diyor Vildan. "Aşağıdakiler kızartma yapmaya başladılar yine..."

Her şey nasıl da çabuk toz tutuyor!.. Bitiremediler şu yolun yapılmasını. Aman bir araç geçmesin, toz bulutu, dükkândan içeri doluyor. Kapıyı kapasan olmuyor, sıcaktan bunalıyorsun. İnsan kendi soluğunun sıcağını duyar-

mış oluyor. Kendi soluğunun sıcağından nefret edermiş oluyor. Satış matış da yoksa, sanki toz da.. sıcak da artıyor. Bir bakıyor çırağa, o da anlıyor hemen. Kovayı kapıp koşturuyor. Suluyor yolu maşrapayla ata ata. Eh, biraz gider böyle, sonra?..

Be adam, şu tavandan otuz santim çalacak ne vardı!.. E, çalacak ağbi... Oysa, şu tavan otuz santim yüksek olsa... Neyse, geçen yıl iyi akıl etti! Ortadaki kolonu kestirdi. Neydi o öyle, karşıki raflar.. raflardaki malzeme.. insanın üstüne üstüne yürürmüş gibiydi. Kolon kalkınca ortalıktan, bir ferahlık oldu. "Yahu, bizim dükkân büyükmüş be!" gibi oldu.

Tentenin altından eğilerek geçen bir adam göründü. Sonra boya kutularının ardında kaldı.

Adam kapıya yönelince, tanıdı:

"Vay! Orhan Ağbim gelmiş!.."

Kapıda durdu Orhan.

"Bu yıl geç kaldınız, ağbi..."

"Evet ya, öyle oldu..." dedi Orhan, dükkânın önündekilere bakmayı sürdürdü.

"Buyur içeri, çay içelim..."

"Yok yok, girmeyim Recep..." dedi Orhan. "Evde beklerler... Şeyi soracaktım.. bu oturak kaça, bu oturak?.."

"Oturak mı?.." diyerek kalkıp kapıya gitti Recep.

"Ha, hela taşını diyosun sen..." dedi. "Klozeti..."

Orhan bir şey demeden baktı.

"Valla, İtalyan o..." dedi Recep. "Pavarotti ağbi, Pavarotti..."

"Neyse işte... Kaçadır?.."

"Ağbim sen ne yapacaksın da klozeti?.." diye şaşarak sordu Recep. "Hayırdır?.. Daha geçen yaz yeniletmedin mi evin her şeyini?.."

"Yahu Recep, sana ne zararı var bizim evde hani bir hela taşı daha olsa!.."

"Yok ağbi, yani derim ki..."

Kapının zilini duyunca:

"Hah, enişten geldi..." diyor Vildan.

Sonra kapıda bekliyor ya, Orhan'ın çıkması da uzun sürüyor. Sonra, ardında kıpkırmızı olmuş bir gençle görünüyor Orhan. Sönen ışığı hemen açıyor Vildan.

"Geç oğlum, geç içeri..." diyor Orhan.

Genç, içeriye geçiyor ve hela taşını -Orhan'ın gösterdiği yere- salonun girişteki sol köşesine bırakıyor, ve sessizden bir "Ohh!" çekiyor sonra.

Para sıkıştırıyor onun avucuna Orhan:

"Hadi, bir şey içersin bununla..." diyor.

Süklüm püklüm çıkıyor çocuk.

Pınar'a bakıyor Vildan, Pınar gülmemek için kendini güçlükle tutmakta.

Ellerini yüzüne kapatıyor Vildan, sormadan da edemiyor:

"Orhan, bu nedir?.."

Balkona yürürken diyor ki Orhan:

"E, bana bir şey olsa, kim alacak!.."

İKİNCİ BÖLÜM

Bir

Bir kola kutusu.

Sessizlikte kumsala uzanan denizin.. sanki, körelmiş tırnaklarıyla kumsala tırmanan ve oracığa uzanan denizin.. yenik düşüp geri çekilen, sonra edemeyip yeniden yeniden gelen, köpük olarak gelen, artık iyice güçsüz kalan ve ağırlıklarını bırakarak geri çekilen denizin attığı bir kola kutusu. Kumlarda öylece duran... Duramayan, duyulur duyulmaz bir tıngırtıyla suya doğru yuvarlanan.. sonra öylece kalakalan, durmak zorunda kalan bir kola kutusu.

Ve sanki son kurşununu atan deniz... Hırsla kopup gelen deniz. Deliren, delirdikçe güçlenen.. güçlendikçe coşan.. grileşen, kararan.. canavarlaşan deniz. İşte, ulaşılan.. yeniden yükseltilen kola kutusu.

Tutunamamış, yükseltilmiş.. yeniden yüzdürülmüş kola kutusu, kumsalda daha da öteye sürükleniyor ve sürüklenirken de bağırıyordu:

"Kurtarın beniii!.."

Kim duydu onu?

Yoksa, kola kutusu değil de bağıran deniz miydi?

Öfkelenen.. öfkeden alnı kırış kırış olan deniz, kola kutusunu damlacıklar üstünde iteliyor.. iteliyor.. getirip oraya atıyordu ve.. yok, bağırmıyordu, söyleniyordu yalnızca:

"Alın şunu da başımdan!"

Bunu kim duydu?

Evet, çekildi gitti deniz.

"Ben gösteririm..." demiş gitmiş bir deniz oldu sonra.

Bunu kim gördü?

Peki, niçin "şunu da" demişti?

Evet. Deniz, "şunu da" alın başımdan, demişti. Çünkü, kola kutusunun az ötesinde, fırtınanın en hırçın zamanında getirilmiş ve atılmış bir ceset yatıyordu.

Yüzükoyun yatıyordu.

Yenilgin bir boksör eskisi gibi kolları öyle savunmada kalmış olarak ve bacakları aynı çırpınışta ayrı ayrı kasılmış, sonra da hep öyle kalmış.. hep de öyle kalacakmış gibi, dümdüz yatıyordu.

Orada, denizin biraz uzağında bir karaltıydı artık.

Karaltıyı önce Şişgöbek gördü.

Ama, daha önce kola kutusunu.. kutunun ışıldayan ıslak kırmızısını görmüştü ve sıska bacaklarıyla koşup gelmişti Şişgöbek. Eğilip yere, çelimsiz kollarıyla uzanmış ve iki eliyle tutarak almıştı kutuyu ve doğrulup ufacık göbeğini -kendisine epeyce büyük duran göbeğini- yeniden dünyaya tam da göstermişken, ve kutunun sevinci ışırken gözlerinde ve öyle çılgın.. öyle mutlu bakınırken çevreye, orada, az ötedeki karaltıyı görmüştü.

Önce, Karaadam'a uzaktan baktı Şişgöbek. Bakarken de, narin boynu armut sapı gibi

bükülmüş, kafası yana sarkmıştı.

Şöyle bir iki adım ona doğru yürüdü.

Yok, bir şey demedi Karaadam.

Yok, kıpırdamadı.

Sanki uyuyormuş gibi yaptı Karaadam.

Hiç kıpırdamadan bekledi.

Hiç kıpırdamazsa.. hep uyuyormuş gibi dururs a, Şişgöbek'i kandırırmış sandı. Bekledi ki, Şişgöbek yaklaşsın. Hele, ona biraz daha yaklaşsın! Ve köpek gibi fırlasın yattığı yerden.. kapsın Şişgöbek'i, örtsün karalığını üstüne.. parçalasın onu, yesin yesin.. diye bekledi.

Kola kutusunu sıkı sıkıya tutarak, hemen geri dönüp koşmaya.. kaçmaya başladı Şişgöbek.

Kaçarken bacakları birbirlerine dolanıyordu sanki ve diken batmış gibi yırtınıyordu:

"Ünüş lan Ünüüşş! Lan baksanaaa!.."

Ağabeyi Ünal, durup ona bir baktı uzaktan:

"Ne var lan, ne delirdin gene?.." diye bağırdı.

Sonra da çalımla söylendi:

"Burdan başka İstanbul yok!.."

Çünkü, kıştan sonraki ilk toplamaya çıkışta Şişgöbek'i de Ünal'ın yanına katmışlardı. Ve yapacağını da yapmıştı sıpa! Yine böyle "Ula Ünüüşş!" diye bağırmıştı ve o tüm toplayıcı takımı, -kadını erkeği.. çoluğu çocuğu- onu gümüş buldu sanmış, "Bu çırpı bacağı da Allah yarattı!" dememiş, bulduğu gümüşü kapmak için çocuğun üstüne çullanmışlardı. Da, Ünal güçlükle kurtarmıştı onu ezilmekten.

"Karaadam orda lan, Karaadam!.." dedi Şişgöbek.

Ünal, gözlerini hafifçe kısıp kardeşinin geldiği yerleri bir taradı ve karaltıyı gördü.

İki

Geceleyin, fırtınanın uğultusuyla uyanmıştı Beyhan. Sıçramıştı yatakta. Yara yeri de, "Sen sıçrama!" demişti ona. Sanki kötü bir şey olmuş gibi, bir korkuya kapılmıştı. İşte, hastanedeydi. Kendine gülmüştü...

"Kötü bir şey, ha?.."

"Beterin beteri yok mudur?.."

"Daha beteri ne olacak ki, Beyhan?.."

Sonra, duvardaki gece lambasının ipini çekti, ışığı açtı. Kalkıp terliklerini ayağına geçirdi, sabahlığını sırtına aldı. Sağa sola tutunarak pencereye vardı. Perdeyi araladı, bir şey görünmüyordu. Yağmur camlara vuruyor, camlar titriyor.. sesi, fırtınanın uğultusuna katılıyordu.

Gidip lambayı kapamaya üşendi. Perdenin içine girerek dışarıya baktı. Uzun süre durdu pencerenin önünde, yağmurun sesini.. camların uğultusunu dinledi.

Yağmur da coştukça coşmuştu...

Cama.. camın serinliğine alnını yaslamış, geceye bakmıştı Beyhan. Karanlığa.. karanlığın derinliğine bakmıştı,

Ekrem'i görmüştü. Gülümsemişti olmayan Ekrem'e. Yağmurda kalmış, ıslanmış, ıpıslak olmuş bir Ekrem düşünmüştü. "Ben geldim, Beyhan!.." demişti Ekrem. "Sana geldim... Nerden bileyim hasta olduğunu.. ameliyat olduğunu nasıl bileyim?.." demişti. Yatağın kıyısına ıslak ıslak oturmuştu. "Bilseydim, koşar gelirdim..." demişti. "Bak senin için bir şiir yazdım..." demişti. "Evet, ıslandım gelirken..." demişti. "Çiçekleri aldın ha?.. Onları boş ver, o zaman daha iyisi yoktu..." demişti. Elini hafifçe sevmişti. "Ağrın var mı?.. Yaran acıyor mu?.." demişti. "Şiirimi okuyacak mısın?.." demişti. Sonra da birdenbire ne demişti?.. "N'olur Beyhan, yeniden evlen benimle!.." demişti.

Doktor Selçuk'tan gerçeği öğrenip de eve döndükten sonra, o gece, yapayalnız bir Beyhan'dı evde. Ne çocuklar vardı.. ne de...

Ama, böylesi daha iyiydi. Çünkü, düşünmesi gerekiyordu. Her şeye hazır olmalıydı. Ne gelecekse gelsindi.. karşısında hazır bir Beyhan bulmalıydı. Ölüm bile, -gelecekse!..

Ameliyat olacaktı. Kendini kandıracak değil. Ağlamanın sızlanmanın bir yararı yoktu. Önce, yapacaklarını bir sıraya koymalıydı. Her şeyi sırasına göre bir bir yapmalıydı. Sonra, biraz ağlarsa da ağlasındı. O da bir şeydi. Acı acı gülümsemişti böyle düşününce. Evet, öyleydi: Acı acı gülümsemek de bir şeydi...

Ertesi gün, sabahleyin işe giderken, Ekrem'in Yuva'ya gönderdiği çiçekleri çıkarıp kapıya koydu. Sepetiyle koydu. Yeterdi durdukları... Ekrem Bey de çiçeklerini görecektiyse, n'apalım gelip görseydi...

Yuva'da çocuklar uykuya yatırılıp da ortalık sessizleşince, yukarıdaki odada oturdular Pervin'le. Pervin çalışma masasındaydı. Beyhan ortadaki masada, onun karşısında.

Beyhan, çekingen bir sesle:

"Sana bir söyleyeceğim var..." dedi ona.

Bir şey demeden Beyhan'a baktı Pervin, bekledi.

"Burası için, benim yerime çalışacak birini bulmamız gerekiyor..." dedi Beyhan.

Hiç renk vermeden baktı Pervin...

"O.. ne diye, Beyhan?.."

"E görüyorsun, epeydir aksatır oldum burayı. Dışarda işlerim falan çıkıyor..."

"Birini bulmak sorun değil..." dedi Pervin. "Buluruz. Okula telefon ederiz. Yeni bitirmişlerden birini gönderirler. Eğer sen öyle istiyorsan. Ama benim anlamadığım..."

Durdu Pervin. Beyhan'a baktı. Sonra da söyleyeceğini söylemiş oldu...

"Geçen gün de, burdaki payını bana bırakmaktan falan söz ettin... Nedir?.. Benden mi hoşnut değilsin, işten mi?.. Ne var?.. Söylemiyorsun da. Ben de.. hani çekiniyorum doğrusu sormaya..."

"Ben hastayım, Pervin..."

Donmuş kalmış bir Pervin gördü Beyhan. Saklamadı artık, göğsünü gösterdi parmağıyla:

"Bunu almaları gerekiyor-muş..." dedi sessizce.

Birden rengi gitmiş, dokunsan.. dokunmayı düşünsen ağlayacak bir Pervin olmuştu. Gözlerini kaçırdı ondan Beyhan. Kapıya baktı. Kapıda bakacak ne vardı, işte kapalı duruyordu!..

Pervin gelip onun yanına oturdu.

"Ameliyat ne zaman?.." dedi.

"Yakında. Ben hazır olunca..."

"Ne demek 'hazır'?.."

"E, dün cenaze vardı. Akşam bunu öğrendim. Öyle çok yapacağım şey var ki... Belki ertelenir birkaç zaman, ne bileyim!.."

"Ne işin var da canım, sen burayı falan düşünme!.."

Bir şey demedi Beyhan, başıyla hafifçe onayladı.

"Ah, ben ne salağım!.." dedi Pervin.

Ona gülümseyerek baktı Beyhan.

" 'Bu kadının ne derdi var?..' diyordum ben de kendime. Yahu, sorsana! Canım nasıl sorarsın?.."

"Şimdi Vildan gibi konuştun... O da böyle diyecektir..."

"O bilmiyor mu?.."

"Kimse bilmiyor daha... Hele, Pınar'a söylemesi hiç kolay olmayacak..."

"Ama Beyhan... Tamam, kolay değil ama, 'Pınar'a nasıl söylerim?..' diye dertlenilmez ki... Sen kendini düşün! Ah, bencil ol biraz, bencil!.."

Başıyla hafifçe onayladı Beyhan.

"Ama göreceksin, hepsi geçecek..." dedi Pervin. "Sakın bırakma kendini! Bu hastalık tanımıyor seni Beyhan! Tanıt ona kendini!.."

O sırada kapı açıldı, gelen Seher'di.

Pervin, "pat!" diye vurdu masaya elini:

"Se'her!" dedi. "Şurda bir şey konuşuyoruz kadın kadına..."

Seher korktu, telaşa kapılarak, dedi ki:

"Ben de kadın sayılırım, abla..."

Gülmeden edemedi Beyhan.

"Kapı vurmak yok mu!.." dedi Pervin.

"Özür dilerim, kahve falan istersiniz diyerekten..."

"Çık dışarı! kapı vurmayı öğren..."

"Tamam tamam..." diye yatıştırdı Beyhan. "Ben kalkıyorum zaten..."

Beyhan, gidip arabasını yıkatmaya verdi. Sanki hiçbir şey olmamıştı ve olağan yaşamı sürüyordu işte. Peki, şimdi sırada ne vardı?.. Saçlar. Bir kuaföre girdi, iyice kestirdi onları. Dünya biraz da kısa saçlı bir Beyhan görecekti, -saçları dökülmüş bir Beyhan görmeden önce.

Olsun, gülmeyi başardı yine de.

"Gece nasıl da fırtına vardı öyle!.." diyor hemşire. "Korkmadınız değil mi, Beyhan Hanım?.."

Önce biraz duraksamış gibi oluyor Beyhan.

Unutmuş muydu geceyi?

"Buranın camları biraz öter de..." diye açıklıyor hemşire.

"A evet, ama çok korkmadım..." diyor Beyhan. "Hatta, camların uğultusu güzeldi bile..."

Beyhan'ın koltuk altından dereceyi alıyor hemşire, bakıyor:

"Ateşiniz yok..." diyor.

Yandaki kanepeyi gösteriyor sonra:

"Kızınız nerde?.."

"Gelir gelir..." diyor Beyhan. "Gelir birazdan..."

"İyi. Bir şey isterseniz, beni çağırın..."

Sonra da elinde tepsi, çıkıyor odadan.

"Ne iyi insanlar!.. Ne temiz insanlar!.."

Odanın uçuk mavi duvarlarına bakıyor Beyhan, ameliyattan sonrayı anımsıyor yine.

Yeni ayılmaya başlamış daha, ve çok makyajlı bir melek, eğilmiş ona bakıyor...

"Geçti artık... Her şey bitti, Beyhan Hanım!.."

Melek, konuşuyor!

Genç bir melek bu. Çok genç. Alıyor Beyhan'ın kolunu, getirip, eli göğsünün üstüne gelecek biçimde yerleştiriyor:

"Yaranızı tutun, Beyhan Hanım!.." diyor.

Elini okşuyor melek...

"Artık her şey bitti!.. Geçti artık..."

Yeniden dalmış oluyor Beyhan.

Anımsadıklarıyla bir gülücük biçimleniyor yüzünün durgunluğunda.

"Artık her şey bitti!.. Geçti artık..."

Sonra da geceyi düşünüyor. Gelmeyen Ekrem'i...

Bağışlamaya, kendini hemen de hazır buluyor...

"Niçin inat ediyor!.."

" 'Niçin' mi?.. Sen onu boşadın, Beyhan!.."

Çok yorgun, çok...

Geceleyin de böyle olmuştu. Pencerenin önünde dururken, birden, ağır bir yorgunluk duymuştu. Gidip yatağa sığınmıştı ve o an anlamıştı üşüdüğünü. "Pınar korkuyor mu şimdi?.." diye düşünmüştü, ve "Ah Pınar, ah!.." olmuştu ya, yine de onu eve göndermekle iyi ettiğine inanmıştı. Biraz korkmak da gerekliydi insana...

Salı günü, pansumana geldiler.

Sargısı iyice küçültüldü. Daha gevşek olarak bandajlandı.

"Hızla iyileşiyorsunuz..." dedi adam.

Eh, alıştı göğsünün ona buna açılmasına. Bir yerlerinin görünmesinden hep utanmıştır oysa... Ekrem'den bile sakınırdı kendini. Bir gün, yeni aldığı bir şeyi -kombinezon muydu, evet- deniyordu aynanın karşısında, Ekrem'e yakalanmıştı. Nasıl utanmıştı ya!

Ekrem de:

"Deniz kıyısında herkes daha fazlasını görmüyor mu?.." demişti gülerek.

"O başka..." demişti Beyhan da. "Çünkü, mayoyla giyinik sayılıyor insanlar..."

"Haklısın..." demişti Ekrem, askının birini indirmişti. "Şu şöyle düşse.. ne anlamlara geliyor!.."

Sonra da omzundan öpmüştü onu.

Uyuyacak.

"Nerde kaldın, Pınar!.."

Uyusun.. uyusun!..

Üç

Sonra bir gün annesi çıkmış Çınarcık'a gelmişti.

Akşamları saat sekiz buçuk olsun, Pınar'a verdiği telefon "bip bip" ederdi. "Denetim var!.." derdi Pınar da yanındakine. Yanında ya teyzesi olurdu, ya Damla. Geleceğinden hiç söz etmemişti. "Hafta sonu sen de gelsen ya..." demişti Pınar. Öylesine demişti. "Dur bakalım, hafta sonuna yıl var daha..." demişti o da.

Sonra, öyle haftanın ortasında, bir gün...

O gün geç kahvaltı edilmişti. Masadan kalkmıştı Orhan Enişte:

"Ben kahvenin yolunu tutuyorum, hanımlar!.." demişti.

O gittikten iki dakika sonra, "zırr!" kapı!

"Orhan'dır!" demişti teyzesi kapıya giderken. "Yine ne unuttuysa!.."

Eniştesi değildi. Gelen annesiydi. Ses onun sesiydi:

"Nerde benim canımın içi?.." diyordu.

Pınar, telaşla koşmuştu kapıya, hızla atılmıştı annesinin üzerine. Sarmaş dolaş olmuşlardı. Teyzesi, onlarla kapı arasında tombul tombul sıkışmış kalmıştı:

"Ayol! durun durun, kaçmıyosunuz ya..." demişti. "Hayırdır, Beyhan?.."

"Yok bir şey, abla..." demişti annesi. "Aklıma esti, geldim!.."

"Sen aklına eseni pek yapmazsın ya..." diye söylenmişti teyzesi.

"Orhan Ağbi evde mi?.." diye sormuştu annesi, -hani, çok şamata yaptılar aman!

"Yok canım, o durmaz evde bu saatte..." demişti teyzesi. "Hadi, geç içeri, geç..."

Ve birden eklemişti:

"Ooo, Beyhan Hanım... Saçlarınız konuşuyor!.."

"Sahi mi abla, kötü olmamış, ha?.."

Şaşmış kalmıştı annesine bakarak, sonra edememiş:

"Ay, anne sen n'aptın!.." demişti.

Annesi de şakadan kızmıştı:

"Evet, Pınar Hanım... Unuttuk sizden izin istemeyi..."

Sonra da üstündekini silkeleyerek:

"Aman, ter içinde kaldım arabada!.." demişti. "Abla seninkilerden bir şey giysem ben..."

"İyi ya, al içerden istediğini..." demişti teyzesi gülerek. "Sana pek bol gelir ya..."

Pınar sofrayı toplamaya girişmişti de, kolundan tutup balkondan yana çekelemişti teyzesi:

"Boş ver şimdi..." demişti. "Sonra yaparız, sonra..."

O da teyzesine heyecanla anlatmaya başlamıştı:

"Demin diyorum ki kendime: 'Annemde bir değişiklik var..' A, görmüyorum saçlarını nasıl kestirmiş... Körüm ben, kör..."

"Çıkarıp astım içimdekini de!.." diyerek balkona geldi Beyhan.

Sutyeni çıkarmıştı. Açık yeşil bir tişört giymişti. Durup denize baktı, sonra birden döndü:

"Abla, salondaki o şey ne?.." dedi gülerek. "O klozet..."

Ellerini dizlerine vurdu Vildan:

"Ah Beyhaan!.." diye yakındı. "Orhan'ın işi... O ölürse kim alacakmış!.."

Gülmesi bir anda soldu Beyhan'ın...

"Osman'ın ölümünü üstünden bir türlü atamadı eniştem..."

"Aman buna da şükür..." dedi Vildan. "Geç otur, geç..."

Pınar'ın karşısına oturdu Beyhan. Ona değil, Vildan'a bakarmış gibiydi. Pınar da annesinin göğüslerinden.. uçlarının tişörtteki hafif belirginliğinden gözlerini alamıyordu.

"Bir şey getiremedim, abla..." dedi Beyhan. "Ellerim böyle boş geldim..."

Derken de, kollarını göğüslerinin dolgunluğu üstünde kavuşturdu, uçlarının görünürlüğünü gizledi. Ve sanki, -yine de- ürperdi.

Vildan şakaya vurdu:

"Ellerim böy-le booş!

boş mu kala-caktıı?.."

Pınar gözlerini aldı annesinin göğüslerinden, şakaya katıldı hemen:

"Gözümde hep böy-le yaaş!

yaş mı ola-caktıı?.."

Beyhan, ablasına Pınar'dan yana bir işaret yaptı. Vildan hemen anladı: Beyhan, "Salim Bey'i biliyor mu Pınar?" gibisine soruyordu. Ona "yok" etti kaşlarını kaldırarak.

Beyhan da anlattı:

"Pervin'e dedim ki: 'Bana izin ver de, bir Çınarcık yapayım...' Sonra, Yalova'ya arabalıyla geçtim.. geldim işte..."

"İyi ettin, iyi..." dedi Vildan. "Gezeriz biraz... Denize falan gideriz..."

Sonra da güldü:

"Mayo getirdin mi, mayo?.." dedi. "Benimkine hiç güvenme!.."

Saatine bakarak:

"Ay, yok!.." dedi Beyhan. "Üçte falan yola koyulurum ben..."

"A, öyle hemen olur mu?.." dedi Vildan, -Pınar'a da bir an baktı. "E, niye geldin o zaman?.."

Pınar bir şey demedi.

"Canım, 'Aklıma esti...' dedim ya!.." diye söylendi Beyhan. "Duramadım işte..."

Gülmeye sığındı hemen:

"İsterse, Pınar'a da yer var arabada..." diye ekledi sonra.

"Burda aç kaldı.. götür de emzir sen onu biraz..." dedi Vildan.

Pınar hafifçe güldü. Göğsü söz konusu olunca yine ürperdi Beyhan:

"İster-se..." dedi yavaşça, dönüp denize baktı.

"Anne, saçların ne güzel olmuş öyle!.." dedi Pınar.

Denize bakmayı sürdürerek, elini saçlarında bir dolaştırdı Beyhan:

"Hamfendi beğendi!.." dedi.

Pınar, teyzesine baktı.

"Sahi, söylesene!.." dedi Vildan.

O dönüp bakınca da sordu:

"Sen niye kestin saçlarını?.."

Bir an bocaladı Beyhan...

"Çünkü, boşandılar!.." diye atıldı Pınar. "Babam sakalını kesti, annem saçlarını..."

"Ne ilgisi var!.." diye isyan etti Beyhan. "Sıkıldım, kestim işte..."

Sonra da lafı değiştirmeye kalkıştı:

"Baksana, siz Aylin'le atıştınız falan mı?.." dedi Pınar'a.

"Eh, biraz..."

"Dün aradı.. senin burda olduğundan kızın haberi bile yok..."

Vildan o konuyu kapamasını kaşlarıyla belirtti Beyhan'a.

Pınar da gördü bunu, bir şey anlamamış gibi durmayı seçti sonra.

Sonra da duramadı, dedi:

"Anne? sen babamı kıracak bir şey mi yaptın?.."

Saçları sanki -hâlâ- uzunmuş gibi, başını geriye attı Beyhan:

"Ben ne yapmış olabilirim ki?.."

"E, niye hiç aramıyor?.." diye sızlandı Pınar.

"Bana kırıldıysa, sizleri arasın kızım!.."

"O zaman bul adamı!.."

Bunu annesine değil, teyzesine bakarak söyledi Pınar.

"A, niçin ben buluyor muşum?.." dedi Beyhan.

Pınar annesine döndü, dedi ki:

"Boşayan sensin, anne!.."

"Hah, aldın mı limonu?.." dedi Vildan da.

"Ne limonu!.."

"Geldiğinden beri kızla uğraşıp duruyorsun, Beyhan..."

"Canım, özledim ayol..."

"Özlemiş-miş..." dedi Pınar. "Bir de özlemese..."

Kalktı, balkonun ucuna gitti. Onları ardında bıraktı. Fiskoslarını da duymaz oldu. Denize baktı. Görmeden baktı denize, ve:

"Ben de kestirecem saçlarımı!.." dedi.

"Ha'yır!" dedi Beyhan.

Pınar hızla döndü:

"Çünkü..." dedi, geçti dalgasını. "Kızlar, annelerinin her yaptığını yapamaz!.."

"E'vet!"

"Görürüz..." dedi yalnızca ve yine arkasını döndü sonra.

Aşağıdan bir ses bağırdı:

"Pınar Ablaa?.."

Bakmadı Pınar.

"Pınar Abla bee!.."

Eğilip aşağı baktı. Ağacın gölgesinde birkaç kadın oturmuştu, oya işliyorlar, gülerek de Pınar'a bakıyorlardı.

Murat da balkonun altına gelmişti ve kendisine bakmasını bekliyordu.

"Ne var?.." dedi ona Pınar.

Bu beklemediği sertlikten ürktü Murat, dönüp kadınlara baktı bir. Kadınlar gülerek, ona "Hadi hadi..." yaptılar.

"Pınar Ablaa!.." dedi Murat.

"Nee!.."

"Ben Damla Abla'yı almıycam... Ben seni alıcam..."

Kadınlar bastı kahkahayı.

Koştu geldi Vildan:

"Ulan bacaksız!.." dedi. "Sen askerliğini yap önce!.."

Bacaksız da dönüp geri öyle don düşmüş koştu, kadınların yanına vardı. Orada eliyle saydı:

"Ben askerlik yapıcam.. sonna.. Pınar Abla'yı alıcam..."

Bir kahkaha daha.

"Geçen yıl gitmiştik hani, neydi oranın adı?.." diye sormuştu annesi.

" 'Cevizlik', onu mu diyorsun?.." demişti teyzesi.

"Evet. 'Cevizlik' ya... Duruyor mu orası?.."

"E, duruyor..."

"Biraz dolaşmaya çıkmadıysa..." diye söylenmişti Pınar da.

"Dolaşmaya çıkmadıysa..." diye vurgulamıştı annesi.

"Ne.. ne?.." demişti teyzesi. "Ne dolaşması! Haa Cevizlik, -mi?.. Canım, o hep öyledir... Dolaşır.. döner..."

"İyi. Kalkın oraya gidiyoruz!.." demişti annesi.

"Kalk kız, kalk..." demişti teyzesi. "Annenin parasını harcayalım biraz..."

"Harcayın elbet... Erguvan Holding niçin kazanıyor ki?.."

Sanki buna niyetlenmiş biri daha vardı: İçeriden telefon çalmıştı.

Sesi tanımıştı annesi:

"Pınar, senin telefon..." demişti.

"Damla'dır..." demiş, içeriye koşmuştu Pınar.

"Söyle ona, Murat onu almayacak, seni alacak!.." diye gülmüştü teyzesi.

Telefonla dönmüştü Pınar. Damla'ydı.

"İsterse Damla da gelsin!.." demişti teyzesi.

Annesi sanki bir an karşı çıkacak gibi olmuştu, ama bir şey dememişti.

Cevizlik, kumsalın başladığı yerdeydi. Kışlık kasabanın sona erdiği yerdeydi bir bakıma da. Kıyıda, iki yapının arası kazıklar üstüne kalın tahta döşenerek denize doğru uzatılmıştı. Yoldan iki basamakla çıkılıyordu ve denize doğru kazıklar artan yükseklikler kazanıyordu. Çatısı da epeyce yukarıdaydı. Eskiden tavanı yoktu. Tavan arası

da. Bakınca çatı görünürdü. Kuşlarla baş edilemediği için, suntayla kapatıldı sonra. Gerçekte lokanta olan, kumsaldan yandaki yapıdır. Üç dört masalık bir yer. Hava bozmazsa, içeride kimse oturmaz. Araya -duvara- bir kapı açılmıştır, gömme basamaklarla dışarıya gidilir gelinir. Dışarı yanda, kapının üzerinde, bir geyik kafası, çatallı boynuzlarıyla durur. "Ne gereği var?.." gibi durur. Boynunda bir de "maaşallah" asılıdır. O da "Kim asmışsa asmış..." gibi asılıdır. O kapıdan müşteri gelmez. Gelenler, yoldan yandaki basamakları çıkar, çapraz çatılmış kalaslar arasındaki geçiş için bırakılmış boşluktan lokantaya girerler. Ama pek seyrek olarak, bir gezgin karıkoca, -boyunlarında fotoğraf makineleri, sırtlarında çantaları- duvara oyuk o kapıdan görünür.

Kumsaldan gelip lokantaya girmişlerdir ve aradaki kapıdan "Böyle buyrun!.." denilmiş, basamaklar gösterilmiştir. Yukarıya çıktıklarında onlar da şaşarlar. Gülüşülür. O zaman Cevizlik de biraz Hoca'nın türbesine benzemiş olur. Öteki yapınınsa lokantayla bir ilgisi yoktur. Lokantaya bakan -biraz yukarıdaki- tek penceresi de içten örülmüş, ilgisizlik yoğunluğu artırılmıştır. Oranın adı "Kumsal Motel"dir. "Cumsal Motel" denilir gülünerek. Peki, niçin "Cevizlik" denilir?.. Bunun bir öyküsü var mıdır, bilinmez. Buna önem veriliyor da değildir. Ama adını bulunduğu yerden almadığı kesindir.

Karşı yanda oturulunca, denizin içindeymişsin gibi olur. Ama güneşti ve daha da güneş olacaktı. Onlar gölgeyi, yol kıyısını seçmişlerdi. Hafta içi olduğundan boş sayılırdı. Akşama yine dolardı, -o başka.

"Domuz eti olsa, onu bile yerim..." diyordu Vildan.

Hep bir şeyler -daha- istiyordu. Neyse ki, yesin diye başkasına da üsteliyor değildi. Ya da, çok üsteliyor değildi. Hele Damla'ya hiç...

Yeniyetmeliğin "kendine eziyet etme dönemi"nde bulunuyordu Damla. Her şeye, -özellikle de sofraya- pek uzaktı. Zayıflıkla sıskalık arasındaki çizgide, parmakları ucunda duruyordu sanki. Her şeyi dinliyordu, ama hiç ses etmiyordu. Sorulanları kısa kısa yanıtlamanın dışında, hiç konuşmuyordu. Oysa Pınar biliyordu: Yalnız olduklarında hiç de böyle değildi.

Beyhan ona annesini, ailesini, okul durumunu, Ankara'yı.. epeyce sormuştu da, Pınar onu uyarmıştı:

"An'ne!.."

"İyi canım, aman!.." diye söylenmişti Beyhan.

Elini de şöyle sinek kovarmış gibi etmişti.

Durup durup annesini kendisine bakarken buluyordu Pınar. Bir anlam veremiyordu, ama "Ne var anne?.." diye de sormuyordu. Niçin sormuyordu?.. Alacağı yanıttan mı sakınıyordu?.. Karşısında oturduğu için öyle oluyordu belki de. Ama öyle değildi, çünkü, bakarken yakalanınca, gözlerinde derin bir üzünç beliriyordu annesinin. İç çekecekken kendini tutmuş gibi oluyordu. Sanki öyle oluyordu. Sormaya korkuyordu Pınar.

O sırada, yan masadan bir adam ayağa kalkmış, yola seslenmişti:

"Ekrem Bey!.. Ekrem Bey!.."

Pınar, hızla dönmüş, adamın seslendiği yana bakmıştı. Beyhan da. Elindekini bırakmadan, Vildan da. Damla da bakmıştı sonradan.

Bir adam gülerek lokantaya yönelmişti.

İlgisi yoktu.

Vardı: Adı, Ekrem'di.

Sonra basmışlardı kahkahayı. Damla bile güler gibi olmuştu. En çok da Pınar gülmüştü.

"Babamdan kurtuluş yok, anne!.." demişti.

"Ay sahi, ya bizim Ekrem olsaydı!.." demişti Vildan.

"Ah, yaa!.." demişti Beyhan.

"Ben iki yazdır görmedim Ekrem Amca'yı..." demişti Damla.

Damla konuştu diye, bakışıp gülüşmüşlerdi.

"Görsen, belki tanımazsın..." demişti Vildan.

"Niye canım, tanımazmışım!.."

"Belki ben bile tanımam..."

"Neden peki?.."

"Çünkü, sakallarını kesti..." diye açıklamıştı Beyhan.

Pınar iki elini masaya koymuştu, demişti ki:

"Ben babamı özledim!"

İşte, içinden bir çığlık yükselmişti, ama onu tam zamanında tutmuştu Beyhan.

"Sen bilsen ki, annen!.."

Bunu dememişti.

Onlara hastalığından söz edemeyeceğini de anlamıştı.

Gözleri dolu dolu olmuştu.

Sandalyeye asılı çantasını açmıştı, bir şey aramıştı.

Bulamamıştı.

"Peçete al..." demişti Vildan ve peçeteliği ittirmişti ona doğru.

"Siz bana bakmayın, geçer şimdi..." demişti Beyhan.

Pınar yavaşça kalkmıştı masadan, kapalı bölüme gitmişti.

Kolonya istemeye gitti sanılmıştı.

O yokken:

"Kıza, 'Salim Bey ağır hastaymış..' dersin, abla!.." demişti Beyhan.

Buna duygulandı sanmıştı Vildan:

"Tamam.. tamam..." demişti.

Pınar, tek bir sigara ve bir kutu kibritle dönmüştü.

Buna gülünmüştü.

"Bu iyi oldu işte!.." demişti Beyhan.

Sigarayı yakmıştı. Dumanı yukarılara üflemişti.

Sonra da kalkılmıştı. Beyhan yolunu uzatmasın diye orada ayrılınmıştı. Arabasına binip gitmişti Beyhan. El sallamışlardı ona, ve yavaş yavaş yürüyerek eve dönmeye başlamışlardı.

Bir ara Pınar'a:

"Annen söyleyemedi..." demişti Vildan. "Deden iyi değilmiş..."

Damla, Pınar'ın koluna girmişti.

Sonra, sessizce yürümüşlerdi.

Çok sıcaktı.

Pınar, öyle uzaktan, iki parmağıyla bir öpücük gönderiyor kaplumbağalarına.

Kont ve Kontes'ten bir yanıt bekliyor değil elbet.

Ama sürdürüyor oyunu yine de:

"Hadi bakalım, eve göz kulak olun, ha!.." diyor onlara.

Hazırladığı çantayı kapatıyor. Durup dinliyor cırcırın kapanırkenki sesini, onu da güzel buluyor sanki.

Aman aman çıksın artık!

Çınarcık'ı, Damla'yı aramayı düşünüyor bir an.

Yok, lafa tutar ki şimdi...

Geç kaldı hastaneye.. geç kaldı!..

Dört

Evet, dedesi olsaydı, öyle derdi:

"Yaşşa evlat!" derdi.

Mezarlıktan sonra, Zeynel Bey'i evine bırakıp da dönerken düşünmüştü bunu Fırat.

Arabada hafifçe gülmüştü bile. Üstüne düşen görevi yerine getirmiş olmanın sevincini yaşıyordu. Sonra da üzüldü:

"Babam kendini hiç bağışlamayacak!.." dedi.

Sesli olarak dedi.

Bir sigara yaktı...

"Eee, 'kısmet' diye bir şey var ne de olsa..."

Annesi böyle mi demişti?..

Birden mektubu anımsadı ve o zaman yanlış bir şey yaptı: Mektubu okudu.

Ve sinir oldu.

Sinirden gözü görmez oldu. Tam bir trafik canavarı kesildi. Sağdan soldan yükselen korna sesleriyle kendine geldi.

"Sakin ol, Fırat!.." dedi. "Kaza falan çıkarma şimdi bir de..."

Mektubu katlayıp gömlek cebine soktu.

"Hay'van!" dedi.

Amcası olacak:

"Baban ortaya çıkınca beni arasın..." demişti bir de.

"Hayvan ki, ne hayvan..." dedi.

Anayola çıkınca aklına geldi: Önce, İrfan'ın çalıştığı yere uğrayıp, ondan evin anahtarlarını almalıydı.

Öyle de yaptı.

Oya aramasa, sanki onu unutmuş gitmişti Fırat.

"Çok yorgunum, gidip yatmak istiyorum..." dedi ona.

"Evet, İrfan taşıttı eşyayı..." dedi.

"Nesini anlatayım, Oya?.. Cenaze işte.. nasıl olur ki!.." dedi.

Eve geldiğinde, her yer arapsabunu kokuyordu hâlâ. Çevresine bakınınca, canı iyice sıkıldı: Ne çok iş vardı! Hemen de bunu unutmaya zorladı kendini. Salonun bir köşesinde, somyanın üstüne atılmış yatağa yöneldi. İki kutu bira getirmişti yanında. Biranın birini açtı. Oturdu çarşafsız yatağın üstüne. Sigara kutusunu boşaltıp küllük yaptı, ve yaktı sigarayı.

Amcasının mektubunu cebinden çıkardı, üst üste geli-şigüzel dizilmiş kitapların oraya bıraktı. Babası da kardeşi-ne bir mektup yazsındı bakalım...

İşte, kendi evinde ilk günüydü.

Annesini aramayı sonraya erteledi.

Nasıl da yorulmuştu!..

Yaa, dünyanın işleri böyleydi işte...
Dedesi Salim Bey de.. artık...
Öteki birayı açtı.
Yarısında beğenmez oldu birayı.
"Buyrun, Fırat Bey!.." dedi. "İşte, özgürlüğünüz..."
Yine de bitirdi kutuyu.
Ayakkabılarını atıp öylece uzandı yatağa.

Bir de şunu düşündü: Önce elektriği açtırmalıydı.
Uyumuş gitmişti sonra.

Ertesi akşam, Oya kapıda kalmıştı.

Çok değil, on dakika. Olsun, kapıda kalmak, kapıda kalmaktı... Yine de, bunu pek sorun yapmamış gibiydi Oya. Çünkü, öyle olmasını telefonda kendisi istemişti. Ev, onun çalıştığı yere dolmuşla üç duraktı. Bir yerde buluşup gitmek yerine, doğrusu da öyleydi. Gerçekte, Oya'dan önce eve varıp, ortalığı biraz toplar sanmıştı Fırat. Oya da gelince, zil çalışmayacak olursa, aşağıdan telefon edecekti. Hah, nerdee!.. Oya aradığında yollardaydı daha...

Kapıdan girilmeden onu uyarmayı da akıl etmişti:

"Bak, içerisi.. dandini!.." demişti.

"Canım bana ne, dandiniyse dandini..." demişti Oya da.

Önce öyle de yapmıştı. Salondaki tek oturulacak yer olan, yatağın oraya gitmiş, kıyısına ilişmişti. Boş bira kutularını da görmüştü elbet.

"Oo, işret başlamış!.." demişti.

Ona bir şey demekten kaçınmıştı Fırat.

Dün mutfağa girmemişti hiç. Her şey taşıyıcıların bıraktığı gibi tezgâhın üstünde, "Sürpriz!" diye dalga geçerek duruyordu. Elindeki torbaları kapı koluna asmış ve hemen geri dönmüştü.

"Üff! camları açsan..." diyordu Oya, -haklı olarak.

Pencerenin iki kanadını da ardına dayadı. Gelip bira kutularını topladı, biraz güler gibi etti Oya'ya. Oya hiç oralı olmadı. Topladıklarını mutfağa bırakınca, açılır kapanır masayı aradı.

"Masaa.. masaaa!.." diye seslenerek aradı.

İçerideki odada buldu onu. Getirdi, pencerenin önüne yerleştirdi.

Oya gelip bir baktı. Kolunu Oya'ya sardı Fırat:

"Her şey yoluna girecek..." dedi.

Ondan sıyrıldı Oya:

"Girer, umarım..." dedi.

Suskunluğu seçti Fırat.

Bir sigara çıkardı, dudakları arasında kaldı sigara.

Yakmadı. Çünkü:

"Bir de küllük derdi çıkarma, şimdi..." diye uyarmıştı kendini.

Masayı ararken görmüştü sandalyelerin yerini. Koştu yine içeriye, biri ters çevrilip üst üste konmuş iki sandalyeyi getirdi. Pencerenin yanına, karşılıklı yerleştirdi.

"Daha perden yok mu senin?.." dedi Oya.

"Olmaz olur mu?.." dedi. "Var, -da..."

Sandalyelerden daha gösterişli olanı aldı, pencerenin karşısına yerleştirdi.

"Sen böyle.. eve arkan dönük otur!.." dedi.

"Şu masayı bir silseydik..." dedi Oya.

Ona bir şey demedi ama, durdu bir an, "O da nerden çıktı!.." dermiş gibi bakıp kaldı.

"Peçete falan da mı yok?.." dedi Oya.

Çantasından kâğıt mendil çıkardı Oya, sildi masayı. Kâğıdın kirini göstererek katladı mendili sonra, uzattı:

"Atılacak!" dedi.

Bayrak yarışındaymış gibi kaptı Oya'nın elinden mendili.. ve mutfağa koştu. Biraz da, oradan kaçmak istemiş gibiydi sanki... Mutfak kapısında durup elindekini evyeye basketledi.

"Atıldı!" dedi.

Babası da böyle yapardı bir şey atarken, -güldü kendine.

Çok işi vardı.. çok...

Mutfak karanlık olmaya başlamıştı. Bir elektrikçi getirmeliydi. Elektrik açılınca elbet... Şurada bir ampul olsa, nasıl da iş görecekti!.. Önce bulaşık makinesi, evet. Üstü ocaklı olsun! İyi. Ve buzdolabı... Dolabı şu yana koyar. Prizlere de bir baktırırdı. Kirli su gidişi, falan... Küçük televizyon şimdilik çoktu bile. Maçlar başlarken düşünürdü daha büyüğünü... Salona yerden aydınlatmalı bir lamba alırdı. Pazar günü Oya öyle dememiş miydi?..

Gidip perdeleri mi bulsaydı?.. Bulsa da Oya'ya gösterse miydi?.. O sonraydı, şimdi...

Hemen mumları çıkardı. Mumları dikmeye uygun bir şey ararken de, tabakların arasına konulmuş peçeteleri gördü. İkisini alıp masaya koşturdu.

"Önce peçeteler..." diyerek üçgen üçgen yapıp masaya, yerlerine koydu.

Bir şey demedi Oya.

"Oya! lütfen..." dedi ona. "Daha yaşanılmamış bir ev burası..."

Kıpırtısız bir Oya...

"Sen hafta sonu bir gör, nasıl her şey yerli yerinde olmuş..."

Ağzını açmaz bir Oya...

"Kapının anahtarını değiştirecem..." dedi ona. "Yaptırınca, birini sana veririm..."

"Aa, ben ne yapacakmışım senin evinin anahtarını!.."

Yanmamış sigara dudaklarında, öyle şaşarak baktı Fırat. Sonra da:

"Öyle ya..." diye söylenerek mutfağa gitti.

Satın aldıklarını hazırlayıp masaya taşıdı. Kendi de oturdu sonra.

"Yarın cuma..." dedi Oya. "Sen yine pokere gidersin..."

"Pokere gitmiyorum, Oya! Arkadaşlarla buluşmaya gidiyorum!.."

Susuldu.

"Sen de gel!.." dedi Fırat. "Ne varmış sanki?.."

"Ya ya..." yaptı Oya.

Susuldu.

İşte, deniz uzakta, ve.. var.

Yamacın altında dizili evlerin pencerelerinde, ışıkların bir bir yanmasını izlediler.

"Ben dedemi severdim..." dedi, şarabından bir yudum aldı Fırat.

Sigarasını yaktı, dumanları bakılan denizden yana üfledi. Duman, "Ben gitmem!.." yaptı, geri geldi.

"Şarap fena değil, ha?.." diye sordu.

Soruya aldırmadı Oya.

Eliyle dumanları dağıtır gibi etti, masadaki mumlar titredi...

"Sen cenazeye benim gelmemi istemedin, beyfendi!.." dedi.

"İstemedim değil! Birdenbire oldu işte... Hem, n'apacaktın ki orda?.."

"Öyle mii!.." dedi Oya, çatalını da tabağın kıyısına hafifçe vurdu. "Acılı günde yakında olunması istenmez mi?.."

"İşte, yanımdasın ya!.. Dedemi toprağa vermişim. Amcam miras diye tutturmuş. Babam yok. Babasının cenazesinden haberi bile olmadı adamcağızın. Annem bir tuhaf. 'İlle sen taşın...' diyor sanki. Ve.. işte, sen yanımdasın Oya!.."

"Çevir bakalım!.."

"Yani Oya... Böyle iğnelemiyor musun, şeytan diyor..."

"Şeytanın adı ne?.."

"Ha?.."

" 'Tuğçe' mi?.."

Oya öyle deyince, donup kalmış.. bir karşılık verememişti Fırat. Bu da sanki suçüstü yakalanmışlık gibi olmuştu.

Kinlenerek bakmıştı Oya. Sonra da dışarı bakmıştı...

"Bugün seni aradım, bulamadım..."

"Bulamadın, -mı?.. Görüştük ya..."

"Daha önce bu... Aradım..."

"Cepten arasaydın ya..."

"Dinlesene! Aradım, bana, 'Tuğçe Hanım, siz misiniz?..' dedi telefondaki..."

"Ne bileyim hangi dangalaktı o!.."

"Nerden çıktı bu Tuğçe Hanım?.."

"Müşteri."

"Peki, Tuğçe Hanım da var mıydı cenazede?.."

"Olsa ne var, Oya!.."

"Belki Beyhan Hanım'ın yanında durmuştur. Acısını paylaşmak için..."

"Sahi, sen ciddi misin?.."

"Ben bunu sana gösterecem, Fırat!.." demişti Oya.

Kalkmıştı yerinden, çantasını koltuğu altına kıstırarak karanlığa doğru yürümüştü. Aralığa açılan kapıyı bulmuştu, görünmez olmuştu.

Dışarının ışığı içeriye vurmuştu bir ara.

Sonra kapı çarpılmıştı, yine karanlık olmuştu.

Sonraki hafta sonu, o cuma gecesi, sinema çıkışında, yakındaki bir kahvede -kahvenin dışarıya bakan bölümünde- Tuğçe ile oturulmuştu.

Dondurma söylemişlerdi.

O yoğun kalabalık, birden dağılmış gitmişti ortalıktan.

"Ne güzel!.." demişti Tuğçe. "Gece.. sessizlik..."

Sonra da gülmüştü. Sanki kendini tutamıyordu Tuğçe, ve daha da büyüyordu gülmesi.

Merakla bakmıştı Tuğçe'ye: Niçin gülüyordu, anlaşılır gibi değildi.

Parmağını dudağının üstünde dolaştırmıştı Tuğçe:

"İyi ki bıyıklı değilsiniz, Fırat Bey!.." demişti sonra.

"N'oldu ki?.."

"Bıyıklı adamların.. ay çok kötü oluyor dondurma yemeleri!.."

Yine gülmüş, delidolu bir Tuğçe olmuştu.

Ona bakarken kendini de hafifçe gülermiş bulmuştu Fırat.

"Siz hep böyle misiniz?.." demişti Tuğçe.

"Böyle, nasıl?.."

"Yani, herkese de böyle misiniz?.. Böyle, ölçülü..."

"Bilmem. Belki. Evet..."

"Ben de bilemiyorum, doğrusu..." demişti Tuğçe. "Böyle dikkatli olmak.. iyi bir şeydir, belki..."

"Evet, belki 'ölçülü' ama, umarım 'ölçülü biçili' demiyorsunuz..."

"A, yook!.." demişti Tuğçe.

Susulmuştu.

Fırat, sigarasını yakmıştı onun. Çünkü, yakılsın diye beklemişti Tuğçe.

Yalnızca gülümsemişti sonra:

"Ben herkesin üstüne böyle düşmem, Fırat Bey!.." demişti.

Telefon çalmıştı. Pınar'dı.

"Fırat! kaç saatir telefonun niye kapalı?.." diyordu.

"Babam nerde, Fırat?.." diyordu.

"Korkuyorum Fırat, bul onu!.." diyordu.

"Sen erkek değil misin, nasıl bulursan bul!.." diyordu.

"A, kimdi o?.." diye sormuştu Tuğçe. "Ne güzel konuşuyor öyle bıcır bıcır..."

"Kardeşim..." demişti ona. "Pınar..."

O sırada bir cankurtaran, gecenin sessizliğini diken diken ederek geçmişti.

Ürperti dolu bir sesle:

"Fırat Bey, beni eve bırakırsınız, değil mi?.." demişti Tuğçe.

Ertesi gün, uyandıktan sonra yatamaz olmuştu Fırat. Oysa cumartesiydi, ve yataktan çıkmayıp uykuyu uzatmayı severdi. Kalktı. Biraz şaştı da kalkmasına, ama öğle olmuş sayılırdı zaten.

Pencerenin önünde kahve içiyor, sigarayı söndürmeden yenisini yakıyordu.

Deniz uzaktaydı ama ışıltılar içindeydi ve göz alıyordu.

Fırat, denize.. ışıltısına bakıyor, ve kara kara düşünüyordu.

Pınar'ın dünkü sesi:

"Babam nerde, Fırat?.." diyordu.

"Korkuyorum Fırat, bul onu!.." diyordu.

Peki, nasıl bulacaktı?..

Telefonu duyunca, telaşla yatak odasına koştu.

Arayan İrfan'dı.

"Başım dertte, İrfan!.." dedi Fırat. "Başım büyük dertte..."

İçine bir kurt düştüğünü anlattı ona.

"Gidip eve bir bakalım o zaman..." dedi İrfan. "Ne duruyoruz?.."

Yine ne varsa, arkadaşı İrfan'da vardı...

Öğleden sonra gidildi.

Camcı bulundu.

Balkona merdiven kuruldu.

Ses etmekten sakınılarak çıkıldı yukarıya.

Sardunya, tek kırmızı çiçeğini de dökmüştü; sararmış, kavrulup kalmıştı balkonda.

Tül perdeden içerisi görünmüyordu.

Balkon kapısı, boylamasına iki parçalıydı. Ortadan açılıyordu.

"Evet, sana söylediğim gibi..." dedi İrfan. "Bunu ittirir açarız da, kapatamayız sonra..."

"Kırarız camı..." dedi Fırat.

Sonra, döndü camcıya baktı.

"Al, sen kır!.." dedi camcı, -çekici Fırat'ın eline tutuşturdu.

Fırat çekice baktı önce: Küçük bir şeydi ve incecik sapı vardı. Adama döndü sonra.

Camcı, onun bir şey demesine kalmadan açıkladı:

"Ben, cam kırmam, cam takarım!" dedi. "Dert alamam bu yaştan sonra..."

Bir adım da geri çekildi.

"Hadi hadi..." yaptı İrfan başıyla Fırat'a.

"Yavaş vur!" dedi camcı. "Sıçratma! Önce çatlasın yeter..."

Camı güzelce indirdi Fırat.

Sonra perdeyi araladı, bakındı.. ve yanlamasına süzüldü içeriye.

Ev, o cumartesi baba-oğul birlikte çıktıkları gibi durmaktaydı. Hatta, babasının Fırat'a yemesi için ısrar ettiği kek de kurumuş ve küflenmiş olarak masanın üstünde duruyordu.

Kahve fincanları da bıraktıkları gibiydi. Aynı yerlerdeydi ve Fırat'ın fincanında kalan kahve küf tutmuştu.

Demek, iki haftadır babası evine hiç gelmemişti.

"Yoksa?.."

O anda içi "cızz!" etti Fırat'ın.

"Hayır baba! Sen de ölme dedem gibi!.."

Fırtına gibi gitti içeriye.

O odaya.. o odaya baktı.

Yoktu.

Sevindi buna.

"Aman neyse!.." dedi gülerek.

Bavulu gördü orada. Kapı ağzında, duvarın dibinde duruyordu. Şöyle bir kaldırdı.. kaldırması bile gereksizdi, dokunsa anlaşılacaktı, bavulun içi boştu.

"Bavulunu almadan mı gider tatile?.."

Kaygılandı yine.

Döndü geri. Gidip banyonun önünde durdu. Işığı yaktı. Ürkerek yavaş yavaş açtı kapıyı.. yoktu. İşte, duşun perdesi de açık duruyordu.

Sevindi yine.

Işığı söndürdü. Mutfağa bakındı. Dışarının kapısı da kilitliydi elbet, salona döndü yeniden.

Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Düğmeye bastı, hışırtılı, "bip bip"li sesi dinledi.

(Not bırakmayan birileri.)

(Zeynel Amca) - Ekrem, oğlum ben Zeynel. Babanın arkadaşı. Beni hemen ara! Önemli. Gece.. gündüz, hemen! Numaram...

(Amcam denilen) - Ağbi, başımız sağ olsun! Köln'deyim

(Zeynel Amca) - Ekrem, oğlum ben Zeynel. Babanın arkadaşı. Beni aramadın. Numaram...

(Zeynel Amca) Ekrem, ben Zeynel. Babanın arkadaşı. Beni hemen ara! Haberler kötü. Salim Bey vefat etti. Numaram..

(Not bırakmayan biri.)

(Bir kadın) Her şey yoluna girer, Ekrem!.. Beni ara...

(Pınar) Baba, beni arar mısınız?.. Sevgiler..

(Bir adam) Ben Cavit, Ekrem Bey. Salim Bey vefat etti. Bizi şu numaradan arayın!..

(Amcam denilen)- Ağbi, ben İstanbul'a geliyorum. Orda görüşürüz.

(Ben) Baba, işten ayrılmışsınız. Görüşelim.

(Not bırakmayan biri.)

(Annem) - Ekrem, seni bulamıyoruz. Orday-
san ses ver, Ekrem! Benden ne giz-
leniyorsun! Tamam, işten ayrıldınsa
ayrıldın, ne var bunda! Baban öldü!
Salim Bey öldü, Ekrem! Beni me-
rakta bırakma!

(Ben) - Baba, annem dedemin öldüğünü
söyledi. Bizi arayın.

(Not bırakmayan biri.)

(Not bırakmayan biri.)

(Amcam denilen)- Ben o görevi yerine getirdim ağbi.
Köln'deyim. Tatilin bitince ararsan,
konuşuruz.

(O kadın) - Ekrem... Seni daha önce de
aradım. Beni ara!

(Bir adam) - Ekrem Bey, ben ev sahibiniz... 5
Temmuz geçti Ekrem Bey, bankaya
bir şey yatmamış. Arayın da bir gö
rüşelim...

(Pınar) - Babacım, ben Çınarcık'tayım.
Dedem ölmüş.. -hıçkırma- siz
nerdesiniz?.. Beni arayın lütfen!..

Pınar'ın hıçkırmasıyla, gözleri buğulandı Fırat'ın.

Bekledi. Not bırakılmayan birkaç arama da geçince, "çalışıyor" ışığı söndü, ses de kesildi. Balkonda kendisine bakmakta olan İrfan'a döndü Fırat:

"Yok..." dedi.

Çıktı balkona.

"Eh, gözün aydın!.." dedi camcı da.

Bilgisayarın üst köşesinde duran -Pınar'ın verdiği- kaplumbağa çıkartmasında gözleri Fırat'ın.

"Fırtına da neydi öyle!.."

"Ya! yaz ortasında!.."

"Fı'rat! Bırak e-mail'leri! Şu süpermarketin raporunu yazsan ya!"

Bir ses:

"Ne o, virüs falan mı çıktı?.." diyor.

Dönüp sese bakıyor Fırat: Mine.

Hani, Oya'ya "Tuğçe" diyen...

"Efendim?.." diyor ona.

"Bilgisayarında, diyorum... Virüs falan mı var?.. Dalmışsın da..."

"Yok, virüs değil Mine!.. Bir o eksikti yani..."

Kaşını kaldırmaya anlam katan bir Mine...

Mine'yi görmeyen bir Fırat...

"Karakola gidip bir daha sorsam mı?.."

Beş

"Ah, oğlum! Seni pek merak ettik..." diyor Nezahat Hanım.

Ekrem'e.. oğluna diyor.

Doğrusu, korkuyor Beyhan.

Nedir bu?

Uyuyor değil ki, düş görüyor olsun...

"Dur şimdi hanım, rahat bırak çocuğu!.." diyor Salim Bey.

Ekrem de hafifçe gülümsüyor.

Sonra da gülmesini gizlemek istermiş gibi, sakallarını şöyle bir sıvazlıyor eliyle.

Evet, sakalları var.

"Bu ne demek oluyor, Salim Bey?.." diyor Nezahat Hanım. "Anası babası onu nasıl merak etmişlerdir, çocuk bilmesin mi yani?.."

"Tamam Nezahat Hanım, tamam!.." diyor Salim Bey.

"Ah kızım, bu adam ağzımı hiç açtırmaz benim..." diyor Nezahat Hanım.

Ne! Beyhan da mı orda?

Ne zaman oldu bunlar?

Nerde oldu? Gerçekten, -mi?

"Siz ona bakmayın, çocuklar!.." diyor Salim Bey. "Sizin yanınızda böyle mazlum bu..."

Hırkasını yerleştiriyor omzunda, -demek kış. Gülerek ekliyor sonra:

"Yoksa.. ben üç söylersem, bu, beş der... Ne beşi! on beş.. on beş!.."

Beyhan'a bakıyor Ekrem.

Yaramazlıkta yakalanmış bir çocuk gibi bakıyor.

Yüzü ne güzel!

Ekrem'in yüzü...

"Anne?.. Ben mi uyandırdım?.."

Üzerine eğilmiş olan Pınar'a bakıyor Beyhan:

"Geldin mi?.." diyor. "Uyumuyordum ki..."

"Sanki uyanmışsın gibi oldun da..."

"İlaçlardandır..."

Annesinin yanağına bir öpücük konduruyor Pınar.

"Sokulma..." diyor Beyhan. "Bak nasıl terledim..."

Gerdanını siliyor şöyle, elinin ıslaklığını gösteriyor kızına.

"İlaçlardandır..." diyor Pınar.

"Açıver şu pencereyi..."

Titizleniyor Pınar...

"Hayır. Olmaz efendim, böyle terliyken..."

"Kızım, yaz günü..."

"Yok yok, anne... Belli mi olur?.."

Bir çözüm bulmuş gibi seviniyor sonra...

"Dur, şimdi serinletirim ben seni!.."

Saçlarını tutarak eğiliyor, annesinin gıdısına üflemeye başlıyor...

"A kızım, şurdan yelpazeyi al hiç değilse!.." diyor Beyhan.

Yumruğuyla kafasına bir vuruyor Pınar, diyor ki kendine:

"E, doğru ya!.."

Ve sevinçlerden sevinç çıkarıyor sonra, -yandaki komodinin üstünde, sürahinin biraz arkasında duran yelpazeyi arıyor-muş gibi yaparak...

Onun coşkusuna gülüyor Beyhan, başını iki yana sallıyor hafifçe...

"Gece çok mu korktun?.."

Yelpazeyi -sanki- özenle sallayarak annesini serinletiyor Pınar:

"Yok, çok korkmadım..." diyor. "Biraz, işte... Öyle birden gök gürleyince... Korkmadım ya, anne.. uyuyamadım da... Sonra, bir kalktım ki... Ay, kızma n'olur!.."

"Yok ziyanı..." diyor Beyhan.

"Nasıl uyumuşsam öyle.. duymamışım saati falan..."

Kanepenin üstünde duran çantaya bakıyor Beyhan:

"Ama, çamaşırları getirmişsin..." diyor.

"Getirdim, anne..."

"Yeter yeter, Pınar!.." diyor sonra. "Serinledim, aman!"

Sonra da soracak-ken, tutuyor kendini. "Arayan oldu mu?" demiyor. Sakınıyor Pınar'ı üzmekten. Çünkü, kimin arayıp aramadığını merak etmişliği sanki belli olmayacak mı?..

"Şimdi şu kapıyı iyice kapa da, bir giren falan olmasın!.." diyor. "Annesinin üstünü değiştirmesine yardım etsin Pınar, ha?.."

Çınarcık'a gittiğine bin pişman olmuştu Beyhan.

Oysa arabada giderken, hastalığını onlara nasıl söyleyeceğini düşünmüştü. Şöyle derim, böyle derim diye kurmuştu da. Ama, boşunaydı. Bir şey diyemeden kaçmıştı oradan.

Salim Bey'in ölümünden sonra, birkaç kez, "Nerde bu adam?.." demişti kendine.

Kızgınlıkla demişti bunu. Sonra günler geçince:

"Bu adam ner'de!.." dedi.

Kaygıyla dedi.

Gerçek, kendi sesinde gizliymiş gibi, bir daha dedi sonra:

"Bu adam ner'de!.."

Kulaklarıyla duydu sesini.

Korktu.

Kendini, o zamana kadar -gizlenen bir umutla- hep ertelenmiş derin bir duygusallığa iteliyordu.

"Niçin?.." demiyor.

"Niçin beni buldu?.." demiyor.

"Geldi dert, beni buldu işte!.." diyordu.

Katlanmaya, kendini alıştırmaya çalışıyordu.

Sahi, ne bekliyordu?

Ekrem'i bulmak istiyordu; çünkü...

Niçin?

Çünkü... Üzülmesini mi istiyordu Ekrem'in?.. Ekrem'in nasıl kendini suçladığını gözleriyle görmek mi istiyordu?

Ekrem de, -nerelerde ne yapıyorsa- aramıyordu.

Beyhan'ı telefonla bile aramıyordu!

Beyhan da kendiyle baş başa kaldıkça, eski defterleri karıştırır olmuştu.

Anılar ona acı veriyordu.

Bir şiir vardı, -fotoğraflar arasında duran.

Sararmış bir fotoğraf kartonuna yapıştırılmış, Ekrem'in yazdığı bir şiir. Beyhan'a yazdığı... Evliliklerinin ikinci yıldönümünde armağan ettiği...

Ankara'daydılar. O zamanlar şairdi Ekrem. "Reklam da reklam..." diye tutturmaları sonradan çıkmıştı ortaya.

BEYHAN GAZELİ

Yoktun bilemezsin nice ıssızdı o her an
Beklerdi derinlerde susup aşk ile hüsran

Günler geceler kendi geçer, nerde yaşamak
İnsan eli görmezse şu sevda bile katran

Geldin ki hayalden de derin inceliğin var
Sevdin beni cânım çekilir oldu o zindan

Artık Fırat'ın annesisin gül meleğim gül
Camdan gibisin ince ve ceylanca kırılgan

Bir gün göçerim, söyle de duysun şunu âlem
Ekrem yedi aşk vurgunu, tek çâresi Beyhan!

Sonra bir gün, o pazar günü, değişik bir korkuya kapıldı: Sakın.. sakın Ekrem'e bir şey olmuş olmasındı!..

Güldü kendine.

Güldü ama, karanlıktan korkunca ıslık çalmak gibiydi bu. Yapay değilse de, zorlama bir gülüştü. Gülünce, sesi de ona gülermiş gibi olmuştu. Ve, kapıldığı korku daha da büyümüştü.. -sanki- karanlık, daha da karanlık olmuştu.

Neyse ki, Fırat telefon etmişti...

"Tanrım! Oğlum annesine konuk geliyor!.."

Bir anda değişti sanki.

Sanki kendine geldi.

Hemen bir koşu gidip, Fırat'ın sevdiği küçük pastalardan falan aldı.

Fırat gelince, ilk işi:

"Anne, sen ne yaptın saçlarına öyle!.." demek oldu.

"Beğenmedin mi?.."

"Yok da.. niçin yani?.."

" 'Niçin'miş!.." diye yalandan öfkelendi ona.

Sonra Fırat, evin anahtarlarını -bir şey demeden- ortadaki sehpanın üstüne bıraktı. Masaya geçip otururken, annesine bir baktı: O da bir şey dememişti.

Oturuşundan, Fırat'ın bir sıkıntısı olduğu belliydi.

Yine de, ilişmedi ona Beyhan. Bekledi ki, kendisi anlatsın.

Fırat da, işte on bir gün sonra geldiği o evde değişik dallarda dolaştı: Hayır, Fırat iyiydi. İşyerinde yaz durgunluğu vardı. Evi fena değildi. Telefonda söylemişti ya, amcasından yeni bir haber yoktu. Keşke gitmişken Çınar-

cık'ta bir iki gün kalsaydı annesi. Evet, evin birkaç eksiği vardı daha. Bitsin, annesini bir götürecek. Ama, öyle çok eleştirmek yok! Pınar'ı da alırlar. Yok, yemek yapmaya daha başlamadı. Oya önce kendi öğrensin! Evet, onunla biraz tatsızlar. Tatil? Tatil için bir şey düşünmedi daha.

Susuldu.

Ama şimdi bakınca, kısa saç da gidiyordu annesine. Ama, Pınar da kestirirdi, haa!

Susuldu.

Eh, bir çay daha içer.

Sigara da içer.

Pasta güzel ama çok yedi.

Peki peki, giderken alır anahtarları!

Susuldu.

Sonunda, artık duramaz oldu Fırat:

"Sana bir şey söylemek istiyorum, anne!.." dedi.

"Söyle..." dedi Beyhan.

Ve farkında olmadan "hasta" göğsünün üstüne gitti eli.

Fırat bir sigara daha yaktı:

"Ben, babamın evine girdim!" dedi.

Beyhan'ın alnı çizgilendi:

"Yoksa?.."

Fırat elini uzattı annesine doğru, onu sakinleştirmek istermiş gibi yaparak...

"Yok yok, babam evde değildi!.."

Tuttuğu soluğu sessizden bıraktı Beyhan:

"Nasıl oldu, anlatsana..." dedi.

"Dün, İrfan'la gittik eve. Balkon camını kırıp girdim içeri. On dört gündür evine uğramamış babam. Ben ona

gitmiştim hani... O da nikâha gidiyordu... Bugün on beş oldu. Ev, bizim çıktığımız gibi duruyor öyle. Dolaştım evi iyice, yok babam. Bavul da orda duruyor. Telefonda mesajlar var."

"Telefona çıkmıyor, diye düşünmüştüm ben..." dedi Beyhan. "Peki, nereye gitmiş olabilir?.."

"Bilmiyorum ki... Savcılığa bildirmek gerekirmiş, yarın gidip dilekçe vereyim diyorum..."

Bileğine alnını yaslamıştı Beyhan, hiç ses etmeden.. hıçkırmadan.. hıçkırır gibi olup kendini tutmaya çalışmadan, iplik gibi indirmişti.

Sonra gözlerini silmişti ve öyle sapsarı olmuş bakan Fırat'a:

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var..." demişti.

Sonra durmuştu, Fırat'ın paketinden bir sigara çekmişti. Uzanıp yakmıştı sigarayı Fırat. Eskiden masada Ekrem'in oturduğu yere doğru dumanları üflemişti Beyhan, demişti ki:

"Annen hasta, Fırat!"

"Nesi var annemin?.."

"Bunu almaları gerekiyor!"

"Ne zaman?"

"Artık en geç öteki hafta yatarım hastaneye..."

Altı

"Çocuklar, şimdi beni iyi dinleyin!" diyor Pervin. "Bugün önemli bir görevimiz var..."

Çocuklar sessiz. Bakışları merak dolu.

"Bunu hepinizin seve seve yapacağına ben inanıyorum. Çünkü, konu: Beyhan Hanım."

Çıt yok çocuklarda. En yaramazları Ercan bile, Beyhan adı geçince sanki "pıss!" etmiş, Pervin'in ağzının içine bakıyor.

"Biliyorsunuz, Beyhan Öğretmen, birkaç gündür gelmiyor. Çünkü, hasta. Ve, hastanede yatıyor o."

Ceren diyor ki:

"Bebeği mi olcak?.."

Pervin'de bir yüz: Güler misin.. ağlar mısın?..

Seher'e bakıyor. Kapı ağzında Seher, ağlar falan diye hemen salona dönüyor.

"Yok, öyle değil..." diyor Pervin. "Bu, başka..."

"Çok ağrıyo mu?.." diyor Berkin.

"Hayır. Artık ağrımıyor. Doktorlar bakıyorlar ona."

"İğne yaparlar..." diyor Oğulcan.

Ve eliyle de gösteriyor iğnenin büyüklüğünü...

"Bu kadar!.."

Şamata, bir uğultu olarak kendini göstermeye başlıyor ki, elini iki kez masaya vuruyor Pervin:

"Şimdi, beni dinleyin... Ne yapalım diyorum, biliyor musunuz?.."

Ezgi başını iki yana sallıyor, sarı saç örgüleri de yanlara gidip geliyor. Başka çocuklar da hemen katılıyor Ezgi'ye:

"Ha'yıır!.."

"Ben, öğleden sonra, hepimizin adına ona, 'Geçmiş olsun, Beyhan Hanım!..' demeye gidiyorum. Diyorum ki, bir de armağan götüreyim... Söyleyin bakalım, ona bizlerin adına ne götüreyim?.."

Bakışan çocuklar arasında Didem'in sesi duyuluyor:

"Bir tırtıl!.."

"'Bir tırtıl', ha?.." diye ona dönüyor Pervin. "Niçin?.."

"Çünkü, doğayı sever.. korur o."

"Bizim bahçedeki tırtıldan mı?.."

"Ha'yır! o kocaman..."

"Tamam! Bir tırtıl... Belma, iş sana düştü. Bir tırtıl resmi bul! Güzel bir tırtıl... Renkli.. yeşil..."

Didem'e bakıyor. Başıyla onu onaylıyor Didem.

"Büyüttür... Renkli baskı yaptır... Bu kartonlar kadar olsun!.."

Heyecanlanıyor Belma:

"Tamam.. hemen..." diyor.

Seher'in, giden Belma'yı süzüşünü görmezden geliyor Pervin, ve elindeki kartonları çocuklara dağıtmaya başlıyor:

"Şimdi, hepimiz Beyhan Öğretmen için bir resim yapacağız..." diyor. "Herkes istediği resmi yapabilir..."

İçeriden telefon çalıyor.

"Seher, telefon..." diyor ona.

Çocuklardan gizlermiş gibi elini ağzına tutarak, ekliyor:

"Kadir Bey arıyorsa, ben dışarı çıktım..."

Gidip dilekçeyi nasıl verdiğini, sanki unutmaya yatırdı Pervin. Günleri de saymadı sonra.

Okan'a da hiç anmadı.

Sonraki pazar günü, Seher evin temizliğini bitirip gittiğinde, Pervin, günün o uzun yorgunluğunda evde bir an düşündü. Ve.. her şeyin üstünü hemen örtermiş buldu kendini.

Canım, yorgundu işte!

Serdar, öyle çat kapı "Erguvan Çocuk Yuvası"na geldiğinin haftası, "nesi var, nesi yok" vermiş, ve eşinden boşanmıştı.

"Sessizce uzaklaşmış" Pervin Hanım'ı da arayamamıştı.

Yok, aradı!

İşleri vardı Pervin Hanım'ın. Ama perşembe akşamı belki olabilirdi. Tamam. "Belki" diyordu. Söz vermiyordu.

Dalyan'da oturdukları o akşama doğru:

"Şimdi kuşlar gibi özgürüm!.." demişti Serdar, -çıkarılmış yüzüğün izine bakarak.

"Hiç kaygılanmayın, Serdar Bey!.." demişti Pervin de. "Sizi kafeslemek gibi bir niyetim, hiç yok!"

"Niçin öyle düşüneyim ki, Pervin Hanım?.."

"Ben söyleyim de..."

"Evet, siz buna inanmamakta haklısınız..." demişti Serdar. "Çünkü ben.. eşini karalayan erkeklerden değilim. Ben anlatmayınca, siz de bilemezsiniz onun nasıl bir cendere olduğunu..."

Pervin de gülerek:

"Bana güvenmeyin Serdar Bey, bana güvenmeyin!.." demişti. "Kim söyledi benim size her şeyi anlattığımı?.."

"Anlatmayın Pervin Hanım!.. Anlatmayın efendim!.. Gerekmiyor da. Merak etmiyor muyum, ediyorum ama.. yani, zorunlu değil benim bilmem, -siz anlatmayı istemedikçe."

Oysa, bu sözler Pervin'in ağzından laf almaya az gelirdi.

Susulmuştu.

Çünkü, "öylesine" bir evliliği olduğunu daha söylemiş değildi Serdar'a. Altı yıldır Kadir'den ayrı olduğunu.. kâğıt üstünde -işte, çocuk düşünülerek- süren.. sürdürülen bir evlilik olduğunu... Çünkü, seziyordu: Kadir'le arasındaki buzdağını bilse, onu yedeğine alıp götürmeye kalkacaktı Serdar. Hele, bir de dilekçeyi... Yok, Pervin kimsenin yedeğinde bir yere gitmezdi. İstemiyor muydu?.. İsterdi istemezdi, diye değil! Evet, Okan vardı. Gidemezdi. Sonra, değer miydi? Serdar Bey'miş! Kimbilir ne mundar yanları

vardı!.. Hiç akıllı uslu adam, iki kız çocuklu yuvasını yıkar mıydı? Vardı bir çapanoğlu elbet... Vallahi kin tutardı Okan! Nasıl istesin, annesi, yabancı biriyle... Ha?.. Genç çocuk. Kinlenmez mi?.. Ya, bir de küserse dünyaya?.. Zaten ayaklarının ucunda güç duruyor!.. Bir de hepten sırt çevirirse yaşamaya, ne yapardı Pervin?.. Ha?.. Değer miydi?..

Ama şu da vardı: Serdar Bey. Bunu göz ardı edemezdi. İşte iki hafta önce, biri ona deseydi ki.. ya da Pervin kendi geçirseydi aklından... Bir adamla tanışacaksın. Ve öyle liseli kızlar gibi, yine "pıt pıt" edecek yüreğin... Onu gördü diye... Gördü diye bile değil, ah, görecek diye... İçindeki telaşı duymadı mı? Tamam, sevmek değil bu. Olmasın da... Peki, nedir bu tutuş tutuş olmalar?.. Bu yangın!.. "Ah, zaman geçiyor, Pervin!.." demeler sonra...

"Bu yaz da geçiyor..." demişti Serdar.

Pervin de gülmüştü.

"Niçin güldünüz?.."

"Tam ben de ona benzer bir şey düşünüyordum da..."

Serdar da gülmüştü.

"Bu, güzel!" demişti. "Bu.. gü'zeel!.."

"Çayınızı soğuttunuz..." demişti sonra. "Yenisini söylüyorum..."

Ellerini oğuşturmuştu.

"Bakar mısınız!.." diye seslenmişti.

Gelen garson kıza çay söylemişti.

Sanki bir şey söylemeye.. açıklamaya hazırlanıyormuş gibiydi de, çayların gelmesini -mi- bekliyordu, ve çaylar da -onu bekletmiyor- hemen geliyordu.

Teşekkür ediyor ve kızdan bir gülücük alıyordu. Ve hemen Pervin'e şekerliği tutuyordu:

"Şekeriniz..."

Pervin de hiç ses etmeden, Serdar'ın konuşmasını öylece bekliyordu.

"Cumartesi benim küçük kız geliyor..." demişti sonra da. "Demet. Pazar günü dönecekmiş..."

"A! ne güzel..." demişti Pervin.

"Çok istedi, kıramadım. Belki annesi beni denetlemek için kışkırtmıştır diye de düşündüm ya, 'Varsın gelsin...' dedim sonra..."

"İyi ya... Bir değişiklik olur sizin için..."

"O sever beni. Ablasına benzemez. Buket de sever ya... Ne yaparsın, huy işte... Diyorum ki, o gelince.. sizinle tanıştırayım onu..."

"Hiç olur mu, Serdar Bey!.." demişti Pervin.

Yalnızca gülerek bakmıştı Serdar, bir şey demişti.

"Olmaz. Babası dün boşanıyor.. bugün yabancı bir kadınla tanışacak kız.. hayır!"

Sonra da, her şeyin tadı kaçmış gibi olmuştu. Sanki garson kızın uzaktan bakışları da alaycı anlamlar kazanır olmuştu.

Kalkılmıştı, birlikte biraz yürünmüştü.

Pervin, evde kendisini neyin beklediğini nerden bilsindi?..

Akşam otururlarken Okan:

"Anne?.." dedi. "Ne dersin, ben gereğince büyüdüm mü sence?.."

"Ne demek oluyor o?.." dedi Pervin.

"Yani, artık senin beni düşünmene gerek kalmayacak kadar.. büyüdüm mü ben?.."

"Evet ama..." dedi Pervin şaşırmışlığından kurtulamadan.

Ve sonra buldu aradığı tutunacak dalı:

"Annelerin gözünde çocuklar hep öyle küçük olarak kalır, Okan..." diye ekledi.

"Ben onu demiyorum, anne..."

"Ama, dünyanın her yerinde böyledir bu..."

"Dünyanın.. hem de her yerinde!.."

"Ve, dünya kurulduğundan beri..."

"Hah, iyi. Belki böyle düşünmek hoşuna gidiyordur, ha?.."

"Annelik, Okan... Her anne böyle düşünür..."

"Bak, önce şunda anlaşalım: Evet, annelik duygusu.. özveri.. koruma.. şu bu... Ama, her şey gibi bunun da bir sınırı olmalı, değil mi?"

Durup oğluna şöyle keskin keskin bir baktı Pervin:

"Söyle söyle bakalım..." dedi. "Ne çıkacak altından!.."

"Gerçek."

"Gerçek?.."

Annesine uzun uzun baktı Okan. Sonra sordu:

"Herkesin annelik sınırı hep aynı mıdır dersin?.."

"Yok, herkesinki değişik..."

"Başkalarını bir yana bırak!"

"Ama, temel şeyler değişmez ki..."

"Evet ama... Sanıyorum, senin biraz da kendini düşünme zamanın artık geldi, anne..."

"E, n'apayım istiyorsun?.."

"Benim yüzümden yıllardır bir rahibe gibi yaşadığını bilmiyor muyum sanıyorsun, anne?.."

Korktu Pervin.

Çok korktu.

Kalktı yerinden, pencerenin oraya yürüdü.

"Aman Tanrım!" dedi orada. "Oğlum benimle nasıl konuşuyor!.."

Okan'a arkası dönük olarak dedi.

Sanki mutluydu.. ve mutluluğunu kendinden bile gizlemeye çalışıyormuş gibiydi.

Kesin bir sesle:

"Şunu anlamalısın, anne!.." dedi Okan. "Sen görevini fazlasıyla yaptın!.."

Pervin, Okan'a dönmedi. Bir şey de demedi.

"Ve.. günler geçiyor!" dedi Okan.

"Günler geçiyor, evet..." dedi Pervin.

Kendine diyormuş gibi dedi.

Sonra da sanki iş olsun diye, üzüm tabağını masadan aldı, getirip Okan'dan yana bıraktı.

"Ben kendi başıma her şeyi yapabilecek güçteyim artık!" dedi Okan. "Bunu sen kazandırdın bana, anne! Bundan sonrasını başarabilirim. Kendi başıma..."

"Olsun, üzüm al..." dedi Pervin. "Öyle olmasını ben de isterim elbette. Sonra.. önünde yapman gereken daha bir sürü iş var. Daha liseyi bitireceksin, üniversite var... Belki âşık olursun... Yazarlık sonra... Kolay mı?.. Ben yanında olmayım mı istiyorsun?.."

"Yok, arkamda olsan yeter, anne... Senin arkamda olduğunu bilsem, o bana yeter..."

Kendini alınganlıklara savurmadı Pervin. Ama kırılgın kırılgın baktı Okan'a. Durdu:

"Beni kendinden uzaklaştırıyorsun diye anlamıyorum ben bunu..." dedi yavaşça.

"Öyle anlama!.. Ama.. -gerekiyorsa- senin için iyi olacağına inanırsam, onu da yaparım!.. Uzaklaştırırım seni..."

Onun kararlı, sonra da sertleşmeye varan sesinden hoşlandı Pervin. Sanki, bunu çok gördü kendine:

"Çok şaşırttın beni, Okan..." demekle yetindi.

"Niçin şaşırıyorsun ki?.." dedi Okan. "Benim için kendini harap etmene hep dayanıp gidecek miyim sanıyordun?.."

"Ah! Okan, ben bundan ne zaman yakındım ki?.."

"Anne, söyle bana!.." dedi Okan.

Sonra biraz zorlandı sanki, ama onu da dedi:

"Babamdan ayrılıp kendine yeni bir hayat kurmayı hiç mi düşünmüyorsun?.."

"Babandan ayrılıp, ha?.."

Ona yardımcı oldu Okan:

"Yeni bir evlilik..."

Birden.. büyük bir telaşa kapıldı Pervin. "Bu çocuk" gördü onları diye.. Serdar Bey'e öyle "gülücükler atarken" gördü annesini diye.. sanki utandı, indirdi gözlerini:

"Okan, söyle! Ben ne yaptım seni böyle düşündürecek?.."

"Senin ille de bir şey yapman mı gerekir?.." dedi Okan. "Ben büyüdüm, anne!.. Ben seni düşünmez miyim hiç?.. Sonra.. yıllar sonra, yazıklanırsan... Ben, o zaman kendimi nasıl bağışlarım?.. Bir düşün!.."

Gülmeye sığındı Pervin...

Diretti Okan:

"Hayat, senin!"

Pervin, kıvançla baktı oğluna.

Yedi

O gün Tuğçe, daha çoğunu istiyor değildi.

Güzel bir akşam olmuştu, o bozulmasındı, yeterdi. Evet, kendinden saklamaya kalkışmıyordu: Sanki bir şey vardı Fırat'ta, Tuğçe'yi çeken.. ille onu elde etmek.. -hele hele- elde tutmak isteten... Tamam, bu olabilir. Ama tuhaf! Tuhaf olan şuydu: Daha fazlaydı sanki. E öyle!.. Kırılmış bir dala benziyordu Fırat. Kırığını yerine getirmek, tutturmak.. sarmak.. sıkı sarmak, gerekiyordu. Evet, babasına da bu yüzden benziyordu. Canım, yüzü de benziyordu elbet. Hani ilk görüşte, "Ben nerden tanıyorum bunu?.." demişti ya kendine... Ah, Ekrem Bey de öyleydi. Kırılmıştı. Daha da kırılmayı bekliyordu sanki. Ama, Fırat çok gençti. Belki hazırlıksız yakalanmıştı. Ve kolayca da kırılmıştı. Kim ve ne kırmışsa artık, kırılmış bir dal olarak öyle... Yok, ortalıkta sürünmek değil, kırılmışlığının farkında bile olmadan sanki... Kırık kırık... Sevsinler! Aman bir kendini beğenmişlik!.. Peki, kendini beğenmişlik değil. Dersini almışlık... Coşkulu ve durgun.. evet, ürkek! Öyle.

Evet, bunları Tuğçe uyduruyor. Fırat'ı çizerken, hep istediği adamı.. o istediği Fırat'ı çizmiş oluyor. Birkaç yaş vardır. Eh, sormalı mı? Niçin sorsun?.. Öğrenir. Evet, birkaç yaş büyüktür Fırat'tan... A, n'apsın!.. Küçülemez ya...

Dediği dedik, inatçı bir kız gibi, kaç kez telefonla aramıştı Fırat'ı. Canım, nerden bilsindi cenazesi olduğunu?.. "Bak nasıl da kasılıyor!.." demişti bulamayınca. Eh, Tuğçe de dünyanın bucaklarını bir bir göstermez miydi ona!.. Fırat'ın kendisini yaşlı bulmuş olacağı bile aklından geçmişti. Biraz da kızmıştı. Diretmiş, yeniden yeniden aramıştı. Sonra, o akşam buluşulmuştu işte. Elbette, Ekrem Bey'den söz etmemişti ona. Nasıl etsindi?.. "Ben babanıza bu göğsümü emdirttim, Fırat Bey!" mi desindi adama?..

"Babanız ne iş yapıyor?.." diye sormuştu yine de.

"Reklamcı..." demişti Fırat.

"Ooo..." yapmıştı ona, -sanki bilmiyormuş gibi.

Niçin? Sanki sıkılmış gibi de olmuştu Fırat. Yok, belki de ona öyle gelmişti.

"Tatilde ne yapmayı düşünüyorsunuz, Fırat Bey?.." demişti. "Yoksa izin kullandınız mı?.."

"Hayır, kullanmadım ama.. bilemiyorum..." demişti Fırat. "Yapmam gereken bazı şeyler var..."

"Bodrum'da arkadaşım var... Ben belki ona giderim... Ayşen. En yakın arkadaşım. Ben

'Kanaviçe' derim ona. Tuğçe.. Kanaviçe!.. Güzel, değil mi?.. Ah, dünyanın en iyi insanıdır, görseniz... Sakın ha! O evli..."

Kendi sözüne de gülmüştü.

Fırat da onun gülmesine bakakalmıştı.

Bu çocuğun bakakalmasını da seviyordu Tuğçe.

Yemek yedikleri yer, öyle kıro işi restoranlardan değildi. Yok artık! öyle kendin getir kendin götür bir yer de değildi, ama sanki öyleymiş gibiydi. Ortalıkta gençler kaynıyordu. Daha çok, aceleyle bir şeyler atıştırılıp çıkılıyordu. Ama yemekten sonra kahvesini içip sigarasını tüttüren.. ya da o bir bardak şarabın dibini bir türlü bulamayanlara da bir şey denilmiyordu.

Fırat sustuğu için, kendisi hep konuşuyormuş gibi olmuştu.

Sordu:

"Yemekte çok mu konuşuyorum, Fırat Bey?.."

Hafifçe gülerek baktı Fırat. Doğrusu, buna biraz alındı. İnsan, yalandan bile olsa, "A, yook!.." falan demez mi?..

Fırat, başka bir şey dedi:

"Kalkın, sinemaya gidelim!.."

Çok şaştı buna:

"Fırat Bey?.." dedi. "Siz beni susturmak için mi?.."

Sonra da masaya eğilerek ekledi:

"Ben sinemada da konuşuruum..."

Yok, sinemada konuşmadı elbet. Hiç olur mu, "çıt" etmedi. Fırat da kolları bağlı oturuyordu. Öyle dokunup da, "Çok pardon!" falan da demiyordu. Tuğçe, filmi de anlamadan izledi sanki. Altyazılıydı ve çabuk çabuk geçiyordu. Olsun varsın.. müziği güzeldi. Gözlerini kaparsan daha da güzel oluyordu. Ah, Fırat da uyuyor sanacaktı! Yok, bunu yapmadı, Fırat "Uyukluyor!" der diye değil, filmin renklerine yazık etmiş olmak istemedi. Ne güzel! Aşk vardı. İçinde

aşk olan her şey güzeldir. Değil midir? Bunu Fırat'a sorsun. Şeyi sorsun.. sözlü falan mı?.. Canım, niye sorsun?.. O söylesin, aa!..

Film, sanki sonu belli olmadan bitmişti. Yoksa, kendisi mi anlamamıştı?.. Kahvede konuşurlarken az daha bunu Fırat'a söylüyordu. Kendini tutmuştu sonra. Şimdi Fırat'ın onu "aptal" yerine koymasını istemezdi... Oysa, bundan korkmasına gerek kalmamıştı. Çünkü:

"Sonu da bir garip bitti..." demişti Fırat.

"A, e'veet!.."

Ve sevinçten ellerini çırpmıştı.

Onun ellerine bakmıştı Fırat:

"Yoruma açık..." demişti. "Kadına bir şey oluyor sanki..."

"Kadına mı?.. Sanki, adam..."

"Evet, belirsiz kalıyor..."

"Güzeldi ama..." demişti Tuğçe. "Yarın yine gitsek, sonu başka bitecek gibi..."

"Tam öyle!" demişti Fırat.

Ve ilgiyle bakmıştı Tuğçe'ye. Tuğçe de artık kendini tutmuştu, el falan çırpmamıştı. Sigarası yakılsın diye beklemişti.

Fırat da dalmış mıydı, görmüyor muydu Tuğçe'nin elde sigara öylece durduğunu?..

"Sizin yanınızda daha da sever oldum sigarayı..." demişti Tuğçe.

"Niye, efkâr mı basıyor benim yanımda?.." demişti Fırat, ve sigarayı yakmayı akıl etmişti.

"Yok hayır..." demişti ona. "Bu.. güzel bir şey bu..."

İşte, o sırada düşünmüştü, "Ya Ekrem Bey'e orda rastlarlarsa..." diye... Babasını tanıdığını Fırat anlarsa, diye... Anlarsa anlasındı!.. Ne gizli kalmış ki sanki!.. Kalabilmiş ki...

Kendine de çıkışacak olmuştu... Öyle durduk yerde neşesini kaçırmanın ne gereği vardı?.. Fırat'ın telefonu çalmıştı. Biraz yan dönüp konuşmuştu ya, karşı ses duyuluyordu. Hırçındı.. "çın çın" çınlıyordu. Pınar'mış. Kardeşi... Ekrem Bey'in buzdolabına kedi resimleri yapıştıran kız. Ekrem Bey'in mutfağında... Renkten renge giren bir Ekrem Bey...

Susulmuştu.

O cankurtaran sesini duyunca, içi bir tuhaf olmuştu. Didik didik olmuştu.

Susulmuştu.

Sonra, kendisini eve bırakmasını istemişti Fırat'tan.

Fırat da bir tuhaftı. Arabada tek söz etmemişti. Kendisi de gerektikçe yolu gösteren bir iki şey söylemişti Fırat'a, hepsi bu.

"İsteyen, arasın..." demişti arabadan inerken. "Tamam mı, ölçülü biçili çocuk!.."

Yalnızca gülümsemişti Fırat.

İnip kapıya koşmuştu, ardına falan da bakmamıştı.

Niçin öyle yapmıştı?..

Sonraki pazar günü, pencerenin önünde durmuştu ve karşının gri renginde yine akşamın olmakta olduğunu gö-

rüyor ve düşünüyordu. Ertesi gün işgünüydü.. ve yapacak bir sürü şey varken, yapmak içinden hiç gelmiyordu. Az sonraya erteliyor, ertelemeyi bile ertelemeye hazır.. öylece duruyordu. Bunu başardı diye seviniyordu ki, zil çaldı.

Kim olabilirdi?..

Ramazan da değildi ki, -davulcu olsun!

Buna güldü. Çünkü geçen kış, davulcu gelmişti böyle. Sevinsin diye geri çevirmemişti, biraz para vermişti kapı arasından.. ve bütün davulcular onun zilini çalar olmuştu.

Gidip kapıyı açtı. Zincir takılıydı, aralıktan baktı, karanlıktı. Dış kapının düğmesine bastı, bekledi. Işık yandı. Belki şu karşıya konuk gelenlerdi yine. "Çocuk bastı, ablası..." diyorlardı. Biliyordu canım, kadınlar onu görmek için yapıyorlardı. Eh, çok sık yapmazlarsa, bir kötülük sayılmazdı.

Ama karşısında Fırat'ı görünce öyle, çok şaşırdı ve heyecandan ne yapacağını bilemez oldu. Sonra da kapıyı kapayıp zinciri çıkarmak için telaşlandı.

Kapıyı hemen yeniden açtığında, hafifçe eğilerek selamladı Fırat:

"İyi akşamlar, Tuğçe Hanım..." dedi kibarca.

"Ay! inanmıyorum Fırat Bey, siz..." dedi ona. "Buyrun buyrun..."

Ve Fırat'tan önce koşturdu içeriye. Ortalıktan bir iki şey toplama telaşına kaptırdı kendini hemen, sonra topladıklarını ne yapacak diye şaşırmış olarak kaldı orada bir an, ve masanın uzak kıyısına bıraktı onları.

Fırat, elindeki küçük naylon torbayı uzattı:

"Bu sizin için..." dedi.

"Ah ne kibarsınız, Fırat Bey!.." dedi ona.

Kanepeye oturdu Fırat ve gömlek cebinden hemen sigara çıkardı. Tedirgin gibiydi. Arada bir bakarak, Tuğçe'nin paketi açmasını izliyordu.

"Ben bunu bildim..." dedi Tuğçe, -Fırat'ın karşısındaki koltuğa oturdu. "Bir çerçeve bu..."

"Sayılır..." dedi Fırat.

Paketin kâğıdını falan sehpanın üstüne bırakarak, içinden çıkan kutuyu heyecanla açtı Tuğçe. Evet, bir çerçevenin içinde, gümüş telle sınırlanmış bir kuş vardı. Lacivert kadifeden bir zemin üstündeydi. Gümüşten, yapraklı bir dal üstünde duruyordu. Tüyleri pul pul işlenmişti. Koca gözleri de.

"Ay, çok şirin!.." dedi.

Fırat'sa, başka bir şey anlatıyordu:

"Eskiden olsaydı, dedeme giderdim..." dedi. "O öldü. İrfan var gerçi... Arkadaşım. Bu ara çok dert oldum ona. Ha, daha bir sürü arkadaşım yok mu, ama aramak içimden gelmedi işte. Dolaşırken bu kuşu görünce... Puhukuşu, değil mi?.. Gençler satıyorlardı. Onu görünce, sizi düşündüm..."

Gülmeden edemedi. Sonra da alınmış gibi yaparak:

"Bana 'kuş' demiyorsunuz, umarım..." dedi.

"Yok, hayır! Ama.. bir puhukuşu olmak kötü mü?.." dedi Fırat.

"Ben kuşları çok severim..." dedi ona. "Benim bir kuşum vardı. Şu köşede dururdu kafesi. Ayaklı bir büyük

kafesti. Ne güzel öterdi! Tanırdı beni! Öldü. Ya! Kapıcıdan rica ettim. 'N'olur ben yapamam, şunu gömün bir yere...' dedim. Kafesi de ona verdim. Ama bu iyi. Bu ölüp gitmez öyle..."

Kalkıp sehpayı dolaştı, eğilip yanağına bir öpücük kondurdu Fırat'ın:

"Teşekkür ederim..." dedi.

"Bir şey değil..." dedi Fırat, göğüslerinden kaçırdı gözlerini.

Çerçevenin arkalığını açarak sehpanın üstüne yerleştirdi.

"Ben bunu işyerine götürürüm yarın..." dedi. "Hani benim pencerenin önü var ya, koyarım oraya... Herkes görsün! Bu eve kimse gelmez."

"Yanlış bir şey yaptım ben!"

"Hiç olur mu? Ben de ne diyorum, aptal aptal konuşuyorum Fırat Bey!.. Ben tiyatro mu oynuyorum yani?.. Görmüyor musunuz nasıl sevindiğimi?.."

"Böyle habersiz..."

"Daha iyi ya!.."

"Bilseniz.. öyle bunalmıştım ki, Tuğçe Hanım... Hani, konuşmak.. anlatmak için..."

Parmağını dudaklarına götürerek bir "sus" yaptı ona:

"Bir dakika!.. İçecek bir şeyler getireyim, sonra konuşuruz. Güzel güzel anlatırsınız bana... Sahi, ne getireyim?.."

"Ne olursa..."

"Ben şimdi gidiyorum.. ve hemen geliyorum..."

Paketten kalanları toparlayıp mutfağın yolunu tuttu.

Giderken de sordu:

"Kaç yıl oluyor babanız annenizden ayrılalı?.."

"Ayrılan annemdi..."

"Anlıyorum..." deyip mutfağa yöneldi.

"Daha yeni sayılır..." diye ekledi Fırat.

"Ah öyledir, ayrılık hep yeni sayılır!.." diye seslendi ona.

Mutfakta, su ısıtıcıyı çalıştırdı önce. Tezgâh altının kapağını açıp bir baktı. Neyse, şarap da yarı yatmış, ona baktı. İyi, o duruyordu durduğu yerde... Bakındı bir, tuzlulardan vardı raftaki kavanozda. Bir tepsiye koyup her şeyi, içeri götürdü.

"Belki yine barışırlar canım..." dedi ona.

"Bilmem, annem pek istemez sanıyorum..." dedi Fırat. "Bilmem ki şimdi... Çünkü..."

Durdu Fırat.

Sehpanın üstündeki tepsiye baktı:

"Tamam, ben kahve içerim..." dedi.

"Suyu getiriyorum şimdi..." dedi Tuğçe. "Sonra da sizi dinliyorum Fırat Bey!.."

"Puhukuşu.. Puhukuşu...
Tuğçe'yi sev, Puhukuşu...
Tuğçe deli.. Tuğçe âşık...
Onu anla, Puhukuşu..."

Telefon çalıyor.

Hafifçe sıçrıyor Tuğçe.

Bakışlarını Fırat'ın armağanından alıyor, telefona sarılıyor:

"Ay, Kanaviçe!" diyor coşkuyla.

Onu dinlerken, puhukuşunu gözleriyle okşuyor Tuğçe.

"Hayır, ısrar etme, Kanaviçe!.." diyor. " Gelemem. Ay, anlamıyorsun! Bu halde ben onu nasıl bırakırım?.."

Sekiz

Deniz.

Kocaman. Yeşil.

Sonra derin. Sonra mavi. Sonra uzak.

Deniz de, sanki ne olacağını mı merak ediyordu?

Sessizdi. Çekingendi. Orada, yabancı gibi duruyordu.

Şişgöbek de öyle.

Kıpırtısız.. denize bakıyordu.

Yok, taş da atmıyordu.

Kasaba yolunda jandarma cipi, epeyce yükselmiş yaz güneşinde pırıl pırıl göründüğünde, cesedin yanında birikmiş insanlarda hemen bir heyecan oldu.

"Hah, geliyorlar..." bile denildi.

Şişgöbek, çömeldiği yerden kalktı. Gitti, biraz ötedeki ağabeyi Ünal'ın yanına vardı.

Cip geldi, ve "zınk" diye durdu.

Şişgöbek cipe baktı.

Cipteki antenin sallanması hemen durmadı.

Öndeki çavuş ve arkadaki er atladılar yere.

Yok, sürücü inmedi. Motoru da durdurmadı. Ses azaldı, kesilmedi.

Yandaki aynanın titremesi de kesilmedi.

Çavuş önden yürüdü.

Cesedin çevresindekiler, onların geldiği yanı boşaltarak açıldılar biraz.

Cesede üşüşmüş sinekler, hiç aldırmadı.

Gelenler cesedin yanında durdular.

Er, çavuşa baktı.

Çavuş, başıyla bir işaret yaptı ona.

Er eğildi, kolundan tutup cesedi sırtüstü devirdi. Kalıp gibi devirdi. O zaman uçuştu sinekler. "Aman, ne de çok sinek varmış!.." denilmiş gibi oldu. Ceset, daha da korkunç oldu: Yere gelen yanını kumlar kaplamıştı.

Çavuş yaklaştı, cesedin başucuna çömeldi. Baş, çürümüştü. Onu balıklar yemişti. Yüzünün sağ yanı kum içindeydi. Burnundan bir şey akmış, orada kalmıştı. Hiç bakılmaz olmuştu.

Ceketin iç cebine elini soktu çavuş. Aradığını da hemen buldu. Çekti aldı cüzdanı. Açtı sonra, naylonlu yerinden sürücü belgesini çıkardı, okudu:

"Ekrem Alkın. Ankara, 1948."

Her şeyi yine yerine koydu.

"Savcı Bey gelecek..." dedi.

Cipe gitti, telsizi aldı. Cızırtılardan ne dediği anlaşılmadı.

Oradan:

"Şunun üstüne bir gazete örtmek aklınıza gelmedi mi?.." dedi çavuş.

Kimseye demezmiş gibi dedi.

İnsanlar birbirlerine baktılar. Şişgöbek de başını kaldırdı, Ünal'a baktı.

Bir genç, kıyıdaki çardaklı eve koşarak gitti.

"Sen burda kal!.." dedi ere çavuş, cipe atladı.

Cip, döndü gitti. İnsanların bazıları dağıldı. Bazı başka gelenler oldu. Herkes birbirine bir şey sordu, bir şey anlattı.

Genç, gazeteyi getirdi. Sayfalarını açıp açıp ere verdi, cesedin üstü örtüldü.

"Hadi, dağılın artık!.." dedi er.

Şişgöbek denize doğru gitti, oraya çömeldi.

"Benim bir suçum yok!" diyen denize bakıyordu Şişgöbek.

Dokuz

Kadir, tatilden döneli dört gün oluyordu.

Mağazaya postacının girdiğini görmüştü, ama üzerine hiç de alınmamıştı. Kahvesini içmekteydi ve güler yüzle bakmaktaydı dünyaya. Evet, o küçük.. ama öylesine de görkemli döşenmiş yazıhanesinde, camın ardından mağazanın içine derinlemesine bakmaktaydı. Dükkânda o anda sinek avlanıyor olması da neşesini kaçırmıyordu. Çünkü, "adamlar" yarın geliyordu. İş büyüktü. Tatildeyken, Kıyı Motel'de, balığın büyüğü "Gel beni tut!" demişti ona. Tutabilecek miydi?.. Ne demek! Öte bile geçerdi... Kadir'di onun adı... Hıdır, değil! Başını sallayarak kendine bir "Aferin!" yaptı. Motelin sahibi Sermet Bey'i anımsayınca, biraz daha çoğaldı gülüşü. "Kardeşlik falan hepsi güzel, siz benim payımı unutmayın yeter ki..." diyen Sermet Bey...

Motelin "gazino" bölümünde, bahçedeydi Nimet. Üçtaki masanın gölge yanında oturmakta, bir şeyler atıştırmaktaydı. Sermet Bey'in eşi Berrak Hanım, Nimet'in karşısında, güneşte, krem sürünmekteydi. Bir yandan da

coşkuyla bir şeyler anlatmaktaydı ve Nimet, merakla dinlemekteydi onu. Kadir, şezlongta hafifçe yan dönmüş, aşağıya, onlara bakmakta.. sıkılmaktaydı. Nimet'in "Bir şu tatilim var, onu da burnumdan getirme!.." diyeceğini bilmekteydi, hatta ona acıyarak hak vermekteydi, ve o yüzden, birkaç gün erkenden dönme düşüncesini ertelemekteydi.

İyi.

Sermet Bey de gelmiş, ne diyor?..

"Tavla bilir misiniz?.."

Elini güneşe tutup, ona şaşarak bakmıştı Kadir. Çünkü, kaç yıldır gelir giderler şuraya, bir gün tavla oynamış olsalar, neyse...

Pek bir anlam veremese de, dizine şöyle bir şaplak indirmişti:

"Eh!.." demiş, yerinden doğrulmuştu. "Pul kırarım.. sizi kırmam Sermet Bey..."

Oysa, Sermet Bey'in bildiği başkaymış.

Adamlar üç kişiydiler. "Yosmaları" da denizdeydi. Tavla oynamak için biri gerekiyordu, Kadir katıldı. Gerçi Kadir, sondan birinci olmayı başardı. Ve, şöyle karşılıklı birkaç "el ense"den sonra, yedikleri içtikleri ayrı gitmez oldu. Üç beş gün daha uzattı tatilini Kadir. Nimet de sevindi.

İyi.

İşe aklı yatmıştı Kadir'in.

Ayrılırlarken: "Bana bir kardeşlik yaptınız..." dedi Sermet Bey'e.

Sermet Bey de o zaman açıkça söyledi pay beklediğini.

Ve işte, şimdi geliyordu adamlar.

"Biz İstanbul'u bilmeyiz..." diyorlardı.

Hah, İstanbul'u bilmeyen mi kalmış!.. Bu ne demek?.. "Ağanın eli tutulmaz, gezdir bizi Kadir Ağa!.." demek.

E, Kadir de kaz gelecek yerden tavuk esirgeyecek değil.

Otel hazır. Hele bir gelsinler...

Ufak bir deneme yapacaklar önce. Ortaya çıksın, nerde patlak var?.. Bir görsünler... Çaresine baksınlar... Sonra, büyük... Sonra.. daha büyük... Penye, gömlek, iş tulumu, beyaz gömlek, damat gömleği.. daha?.. Deli gömleği.. deli!..

İyi.

Kadir gülmesin de, kim gülsün?..

Postacı yandaki bölümü geçip kendi kapısına yönelince, -hele elindekini de öyle uzaktan sallayınca- Kadir meraklanmıştı, ama yüzünü asması için bir neden yoktu daha.

Kapıda durup girmeden sordu postacı:

"Kadir Bey, burda mısın.. değil misin?.."

"Ver bir göreyim..." dedi Kadir. "Neymiş bakalım..."

Bakınca da:

"Vay vay vaay!.." yaptı.

İmzayı attı, postacıyı da bir kovmadığı kaldı.

Okudukça şaşırdı. Şaşkınlıktan şaşkınlığa düşer oldu.

"Kiminle dans ettiğini bilmiyor musun sen, Pervin Hanım!.." dedi.

Telefona saldırdı.

"Adam oldun, ha?.." dedi.

Deftere bakarak numarayı hırsla tuşladı.

Pervin yoktu. Dışarı çıkmıştı.

İşte o zaman kızdı Kadir:

"Adam oldun da, demek bu Kadir'i..."

On

Telefonda söylediğinde anlaınamıştı önce:

"Kızım senin burnun falan yapılı gibidir..." demişti ona. "Bu ne ameliyatı!.."

"Ah, abla! benim hastalığım kötü!.." demişti Beyhan.

O anda, elinden telefon düşecek sanmıştı Vildan...

"Peki, ne zaman oluyorsun?.."

"Pazartesi..."

"İyi." demişti ona.

Evet, öyle demişti.

İnsan bilmiyordu ki ne dediğini!..

"Başımda sen durursun, değil mi?.." demişti Beyhan. "Kız yapamaz!.. Nasıl yapsın?.."

"Tamam." demişti. "Yarın ne? Cuma. Yarın biz döneriz..."

Sonra uzun uzadıya özür dilemişti Beyhan. Onlara iş çıkarmış da.. Çınarcık'ta şöyle dinlenemeden daha.. falan...

"Çınarcık kaçmıyor ya..." demişti, -biraz da kızarak.

"Pınar'a sen söylersin, değil mi?.." demişti Beyhan. 'Annenin morali çok iyi...' de ona sen..."

Telefon kapanınca, boğulacak gibi olmuştu Vildan. Sonra da iki elini yüzüne tutmuş, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Evde -bereket- yalnızdı. Oradaki koltuğa bırakmıştı kendini, doya doya ağlamıştı. Biraz durur gibi olmuştu sonra.

"Demek, saçlarını kesmekte bir bildiği varmış..." demişti ve yeniden ağlamaya başlamıştı.

"Ah Beyhan, ah!"

İnsan neler düşünüyor!

Öyle oturmuş, balkondan yana bakmış kalmıştı. Ve çocukkenki evlerini düşünmüştü: Yine yaz. Küçük bir kız. Çıplak ayakla gezmeyi seven bir kız. Taşlığı sulayan.. sularda "şıp şıp" dolaşmayı seven bir kız. Elinde süpürge, boyu kadar var. "Limon!" deyince, yüzünü ekşiten.. "Öyle deme ablaa!.." diyen küçük kız. Sahi, Pınar'a nasıl da benziyor!..

Saate bakmıştı sonra. Yayılıp kalmanın sırası değildi. Gitsin, kahvede Orhan'ı bulsundu...

Hemen aceleyle kalkmıştı.

Akşam Pınar'a:

"Orhan'ın bir işi çıktı..." demişti. "Eşyanı al istersen, belki uzun sürermiş..."

Ertesi sabah, gemide, arka kapalıda erkenden yer tutmuşlardı. Cam yanında oturuyordu Pınar. Orhan da karşılarında...

Gemide, herkeste bir telaş vardı.

Sanki herkesin bir Beyhan'ı vardı.

Hayat ne acımasızdı!

Her yer dolmuştu. Gemi de kalkmak bilmez olmuştu. Yeni gelenler ayakta durmuştu. Çoğu erkekti. Çoğu gençti. Bir bebek ağlaması duyuldu. Pınar'la bakışıldı. Başka zaman olsa, gülünürdü. Gülünmedi. Sonra, uyuyacaklar uyumaya başladı. Koşmaktan yanakları pençe pençe olmuş iki genç geldi. Pınar'ı görecek bir yer seçmiş gibi durdu biri. Kendisine bakılıyormuş gibi oldu Vildan.

Ya! dünya...

"Milenyum bunlar, milenyum!.." dedi çaycı.

Adamın duymasını istermiş gibi:

"Bak, bize her yerden erken geldi milenyum!.." dedi Orhan.

Adam, eleştiriye aldırmadı...

"Milenyum! Burdan isteyen?.."

Orhan, eliyle işaret etti çaycıya, çaylar alındı.

İçildi.

Elindeki bardağı göstererek güldü Orhan:

"Geçende.. sana anlattım mı, Vildan?.." dedi. "Yok, anlatmadım. İşte, acele bir yere yetişecem... Yahu, sanki bir şey unutmuşum.. bizim aşağıdaki dükkânın önünde duruyorum öyle... Ne unuttum, hani... A, biri çekiştiriyor. Baktım, bir çocuk. Gözlüğünün camları da şu çay bardağının altı sanki..."

Bardağı uzattı biraz Orhan, ilgiyi çoğaltmaya çalıştı...

"Aynen! Ne desin bana?.. 'Çantayı ters tutuyorsun!..' dedi. Baktım, doğru. Ters tutuyormuşum. Ha, çantayı ters

tutarsam ne mi olur? Onu da sordum... 'Sınıfta kalırsın akıllım, sınıfta kalırsın...' dedi bana..."

Güldü Orhan.

Güldüğüne de bin pişman olmuş gibi durdu sonra.

"Vuut!.." etti gemi.

Gemi iskeleden ayrılınca:

"Ben bir dolaşayım şöyle..." dedi, kalktı Orhan.

Sağına soluna hiç bakınmadan, arkaya, açığa gitti.

Camdan dışarı bakmayı sürdüren bir Pınar...

"Teyze?.. Babama bir şey mi oldu?.."

Ona kolunu sardı Vildan:

"Yok da.. annen işte.. biraz rahatsız..." dedi.

Gemiyle yarışmaya tutuşan martılar çığlık çığlık göründü camda.

Pınar, onlara baktı durdu.

Vildan:

"Beyhan bizi şimdi Çınarcık'ta sanıyordur..." diyor.

Biraz gülermiş gibi de oluyor.

"Sen ona bakma!.." diyor Orhan. "Kolay mı?.. Gitti.. yarı yoldan geri geldi..."

"Aman ne bakacam, huysuz! Eskiden de öyleydi. Tutturdu mu tuttururdu..."

Kalkmış mutfağa giderken duruyor. Gelip Orhan'ın yanına oturuyor:

"Ben de deli deli konuşur oldum..." diyor.

Sonra, sanki günah çıkarıyor:

"İnsan onun kusuruna mı kalır?.." diyor. "Yarı yoldan döndü.. değil mi, Orhan?.."

Orhan'sa, başka bir makamdan giriyor:

"Şu Ekrem de nerdeyse, çıksa ortaya!.." diyor. "Kadın, orda yatıyor..."

"Hıh!" yapıyor Vildan. "Ekrem'e de dertti ya..."

"Adam nerden bilsin, Vildan?.."

"Aman! Bacanak ya, eski de olsa, koru sen!.."

"Ne koruması, hanım!.."

"Sence sarışın mıdır, esmer mi.. yoksa, kızıla mı boyatmış?.."

"Ne? Kim?.."

Kaşlarını kaldırıyor Vildan...

"Senin Ekrem boş durmuyordur heralde..."

"Yahu, biz kavga mı ediyoruz şimdi?.." diyor Orhan.

Susuluyor.

Ameliyattan sonra gözlerini açınca, solgun bir sesle:

"Ben iyiyim, merak etme!.." demişti Beyhan.

"Ekrem geldi mi?.." demişti sonra da.

"Boş ver Ekrem'i şimdi!" diyordu Vildan az daha, demedi.

Bir şey demesine de gerek kalmadı: Çünkü Beyhan, hemen daldı yeniden.

Dün de tutturmuş:

"Siz yarın dönün artık..."

"A! o niye?.."

" 'Dönün...' dedim, abla!.."

"Tamam. Gece kalmam, sabah yine gelirim..."

"Hayır, gelme efendim..."

Aman bir sinir...

"Pınar var, o yapar..."

"Beyhan, bir şeye mi alındın sen?.."

"Ne alınması canım!.. Sağ ol. Bunca yaptın... Siz yarın dönün Çınarcık'a!.."

"Kızım! Çınarcık'ta beni kim bekliyor?.."

"Olsun olsun.. öyle! Siz dönün yarın!.."

Kızamıyorsun da.

"Bugün de pek sıcak yapacak..." diyor Vildan.

"Yapar. 'Şuraya bir havalandırma takalım...' dedim, istemedin..."

"İstemem istemem..."

"Hava da.. sıcak, yapar!"

"Yapsın yapsın..."

Susuluyor.

"Ben bugün gitmem hastaneye..." diyor Vildan. "Siniri yatışsın biraz. Yarın giderim. Yabancı gibi gider.. gelirim..."

"Kolay değil.. kolay değil..." diyor Orhan.

"Kolay olur mu?.. Bir ameliyatla bitse... Daha..."

Susuluyor.

"Limonlu kek yapayım..." diyor Vildan. "Sen seversin. Limonu çok.. şekeri kıt. Yaz helvası gibi..."

Sonra da diyor ki:

"N'olur, hadi git yaz helvası al şurdan, Orhan!.."

On bir

Pınar'ı özlüyor muydu?..

"Ah, o küçük bir kız, Ernesto!.."

Bu cumartesi aramıştı Pınar:

"Ben döndüm..." demişti. "Dün döndüm. Ama evden arayamadım. Şimdi markete çıkmıştım, onun önünden arıyorum..."

Sonra da:

"Ah, çok kötü, Okan!.." demişti.

Neyin "kötü" olduğunu biliyordu Okan, hiç ses etmemişti Pınar'a.

"Annemde o şeyden varmış..." demişti Pınar. "Pazartesi göğsünü alacaklar. Korkuyorum. Babam da nereye gittiyse, dönmedi daha!.. 'Korktuğunu ona belli etme!' diyor Fırat da. Hep o bilir ya... Annemin gözlerine bakmaya korkar oldum, Okan! O insanların saçları dökülüyor hani, meğerse onun için kestirmiş saçlarını! Beni duyuyor musun? İyi. Dinle, sanki.. ölüme hazırlanıyor annem!"

Bunu söylerken başkalarından sakınıyormuş gibi sesi kısılmıştı.

Sonra da:

"Sen.. sen n'apıyorsun?.." diye sormuştu.

"Seni özledim!.." demişti ona yalnızca.

Bunu demişti.

"O zaman, biraz daha özle bakalım!.." demişti Pınar.

"Olur."

Sonra, Pınar'ı kendisi arayacak olmuştu ama, konuşacak durumda değildi o. Düşünmüştü ki, en iyisi -yine- özlemekti...

Bir de dün gece aramıştı Pınar. Evde yalnızmış. Yok, korkuyor değilmiş. Hayır, Okan gelmesinmiş! Bu havada gelinir miymiş! Sabah erkenden yine hastaneye gidecekmiş. Yatmadıysa, 'İyi geceler..' demek istemiş. Onun için aramış...

Ne güzel!

Demin telefon çaldığında, Pınar'dır diye telaşlanmıştı. Oysa, arayan babasıydı.

"Annen evde mi?.." diyordu.

"Baba, bu saatte annem niye evde olsun ki?.." dedi.

"İyi iyi..." dedi, kapattı babası.

Üzerinde durmadı, kimbilir neye sinirlenmiş olacaktı!..

Peki, babasını özlemiyor muydu?..

Buna güldü.

Yazmayı sürdürdü.

Gönlüvarçiçeği

Çok kimse onu bilmez. Bilen de, bildiğini sanır. Her yerde "gönlüvarçiçeği" denmez ona. Herkes bir başka ad takar. Ama bunlar hep de bir çiçek adıdır.

Niçinse?

Belki de şundandır: Gerçekte, gönlüvarçiçeği bir kelebektir. Uçamayan! Uçamayan bir kelebektir ve sığındığı çiçeğe vermiştir her şeyini. En önemli şeyini de. Umudunu da. Onu örtmüş, renklendirmiş, onu bir çiçek olmaktan çıkarmıştır.

Bir kelebek de yapamamıştır ama.

Sonra da, -diyelim- o devedikeninin bir dalı, olur gönlüvarçiçeği...

E öyle, kelebek ne renkse, çiçek de o renk oluyor. Bu yüzden her şey biraz karışıyor.

Sonra siz dersiniz ki: "A, devedikeni n'olmuş?" Yaa, gönlüvarçiçeği olmuş...

Yok, hemen öyle "Hiç olacak şey mi?" demeyin. Doğada neler var, bir bilseniz...

Sonra ne mi olur?

O yaz da öyle geçer. Bu da az şey değil. Yaz demek, bir ömür demektir.

Neler de uyduruyorsun!

Sen gözünü kendi içine dikmiş adam, neler de görüyorsun!

Sıkılıyorsun. Bunalıyorsun. Sokaklarında dolaşamadığın bu kent, senin mi? Ertelediğin özlemler, kimin? Ama iyi oluyor. Bunalmak iyi geliyor sana...

Niçin duruyorsun, niçin? Hadi, arasana kendi gönlü-varçiçeğini!

Her şey daha da karışmadan...

Gülerek başını sallıyor Okan:

"Burası iyi oldu..." diyor. " 'Her şey daha da karışmadan!' "

Çünkü...

Okuma hevesi.. sevgisi, -tutkuya dönüşen- o merak, kapılıp gidilen sayfalar.. sayfalar.. olaylar, kişiler.. o coşku, onu kapmış götürmüş, işte, nereye getirmişti!

O zamanlar, -çocuk daha- o el fenerini, babasının kalabalığı arasında bulmuştu. Babası evden ayrılmıştı, ve annesinin atmaya hazırlandığı ondan kalan hırdavatın içinden kurtarmıştı feneri. Kalem gibiydi ve cebe takılacak biçimde yapılmıştı. Ampulü, ucu mercekliydi.

Fener, oyuncaklardan bir oyuncak olmuş-ken, bir gün.. başka bir şeye yaramaya başladı.

Çekiyordu yorganı başına, ve onunla okuyordu kitabını.

Okurken, satırların altını çiziyormuşsun gibi oluyordu.

Belleğinde kalıcılık mı kazandırıyordu?

Çocukluk.

Şimdi, masanın üstündeki kalemlikte, kalemler arasında yitmiş.. durur. Çok arada bir, oradan alınır, çalışıp çalışmadığına bakılır, okşanır.. sonra yine yerine konulur, -okuma feneri.

Mutlu bir Okan...

"Her şey daha da karışmadan!"

On iki

Serdar'a niçin kızmadı diye kendine şaşmıyor da değil Pervin. Belki, şunun için kızmamıştır: Onu daha yitirmek istemiyor. İstemiyor, çünkü her şey çok yeni daha. Çünkü onu yeterince tanımıyor bile. Serdar'ı silerse, tüm erkekleri silmiş olacak. Bunu istemiyor. Eğer onu silecekse, bunun Serdar'dan kaynaklanan, belirgin bir nedeni olmalı. Böyle düşünüyor. Yoksa, kolay. Diyelim, "bencillik" olarak adlandırsın Serdar'ın yaptığını, ve Serdar da gözünden düşmüş olsun... Paramparça olsun!.. E, Pervin ne yapsın o zaman?.. "Bu erkek takımı kendinden başkasını düşünmez!.." desin kalsın mı?.. Bunu istemiyor. Diyecekse, şöyle demiş olmalı: "Yok Pervin, bu Serdar yaramaz... Adam bencil!.." Ve bunu söylemek için de çok erken. Öyle değilse de, öyle olmasını istiyor, -sanki.

O pazar günü, Serdar Pervin'i aramıştı. Okan açmıştı telefonu.

"Bir dakika..." demişti.

Sonra da bir şey söylemeden, telefonun annesine olduğunu belli etmişti.

Pervin telefona giderken:

"Kimmiş o?.." diye sormuştu.

Okan hiç ses etmemişti.

Serdar'dı.

Şaşırdı ama ona hiç renk vermedi Pervin. Okan'a da.

Uzun uzun dinledi Serdar'ı.

"Peki, gelir bir çay içerim..." dedi.

Okan'a bakarak ekledi:

"Biraz yürümüş olurum..."

Okan, başıyla onayladı onu uzaktan.

"Yok hayır, şimdi çıkarım..." dedi Pervin.

Onu da onayladı Okan.

Pervin, telefonu kapayınca:

"Mutfak öylece kalıyor, sakın el sürme!.." dedi Okan'a.

Güldü Okan hafifçe.

Yolda giderken Okan'ın gülüşünü anımsadı Pervin. Onun birdenbire nasıl da büyüdüğünü düşündü. Yoksa, Pervin'in bilmediği bir şey mi vardı?.. Okan'ı öylesine yetişkin.. olgun yapan bir şey... Canım, ne olabilirdi ki!..

Keşke olsaydı...

Dün geç yatanlar daha ortalıkta yoktu ve kahve iyice boştu bu yüzden. Uzaktan, Serdar'da gizlenemez bir heyecan gözledi Pervin. Hoşlandı da. Sonra ona doğru yürürken, -çevreye bakınıyormuş gibi yaparak- gözlerini Serdar'dan kaçırdı. Yoksa, ona heyecanını belli etmekten mi sakınmıştı?..

Onu -yine- ayakta karşıladı Serdar. Hiçbir şey olmamış gibi elini uzattı Pervin. Serdar, -gecikmiş bir telaşla- hemen ceketini iliklediönce.

Küçük garson kız, ilgiyle baktı onlara. Onların o buluşmalarını ağır gösterimden izlermiş gibi baktı.. biraz gülermiş gibi de oldu. Bunu Pervin değil, Serdar gördü. Yani, buna da aldıracak hali hiç yoktu Serdar'ın!..

"Böyle hangi baloya çağrıldınız, Serdar Bey?.." dedi Pervin gülerek.

"Anlatırım anlatırım..." dedi Serdar.

Sandalyeyi çekti:

"İsterseniz siz böyle oturun, lütfen..."

İlk kez olarak, onun karşısına değil de yanına oturduğunun farkındaydı Pervin. Kader mi ağlarını örüyordu.. Serdar mı?..

Yüzünden gülücük eksilmeyen bir Pervin olarak durdu...

"Çay, -mı?" dedi Serdar.

"Evet. Öyle söylemiştik telefonda..." dedi Pervin.

Sanki böyle demekle, kurallarını da biraz koyarmış gibi oldu.

"Bize iki çay, lütfen!.." diye seslendi Serdar.

Sesi, sanki biraz fazla yüksek çıkmıştı.

Gülüşüldü.

"Bakın, o naneli çöreklerden de söyledim..." dedi Serdar. "Hani, biraz 'acı' olan..."

Hiç oralı olmadı Pervin...

"Anlatın bakalım, beni niçin çağırdınız?.."

"Şu çaylar gelsin de..."

Çaylar geldi.

"Biliyor musunuz Pervin Hanım, o az önce yaşadığım yirmi üç dakikayı.. o yirmi üç dakikanın güzelliğini.. keşke size anlatabilsem!.."

"Niyeymiş o?.."

"Sizi beklemek..."

"Ah Serdar Bey, yapmayın!.."

Sanki bir tanık aranırmış gibi çevreye bakındı Serdar, boynunu büktü sonra:

"O duygu yoğunluğunu anlatamam ki..." dedi.

"Nerden bileyim saat tuttuğunuzu!.." dedi Pervin. "Bilsem, daha çabuk olmaya çalışırdım..."

"Hayır hayır, böylesi daha iyi..."

"Nedir daha iyi olan?.."

"Sizin doğallığınız, Pervin Hanım..."

Başını dışarıdan yana çevirerek, "Hay Allah!" yaptı Pervin. Sonra döndü yine:

"Ne doğallığı, Serdar Bey! " dedi. "Şu anda bir felaket yaşanıyor olabilirdi benim evimde!.."

Süt dökmüş bir kedi, -Serdar.

Ona, "Bir daha sütü dökme!" demesi gerekiyordur Pervin'in, dedi de:

"Pazar günü, saat bilmem kaç daha.. evli bir kadını arıyorsunuz.. evinden arıyorsunuz..."

"O muydu telefona çıkan?.."

"O. Ya da başkası. Kimse... Ne önemi var?.. Sonra da, 'doğallık' falan... Doğal olan, telefonu sizin yüzünüze kapatmaktı!.."

Serdar gergin. Başıyla Pervin'i onayladı hafifçe, bir şey demedi. "Bir daha süt dökmem!" de demedi. Demiş gibi durdu yalnızca. Duramadı da:

"Çok.. çok özür dilerim..." dedi.

"Sonra da.. ne?.. 'Çevreye verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz!' "

Serdar, kuşkuyla baktı Pervin'e.

"Mor Çatı'ya sığınmak zorunda kalmış olabilirdim şimdi, Serdar Bey!.." diye ekledi Pervin.

Yumrukluyor muydu Serdar'ı.. şaka mı yapıyordu?..

Sonra da sanki kıyamadı ona:

"Gerçekte, kendime şaşıyorum..." dedi Pervin. "Niçin kızamıyorum size?.. Neyse, anlatın bakalım, niye böyle giyindiniz?.."

"Sabahleyin, benim Demet'i gönderdim İzmir'e..." dedi Serdar. "İstedim ki, onu yolcu etmeye değer verdiğim belli olsun. Erkenden kalktım, giyindim böyle özenle..."

"Peki, o anladı mı bunu?.."

"Hem de nasıl! Otobüse binerken, gidiyor artık işte.. şey dedi..."

Sorarmış gibi bakarak bekledi Pervin.

"'Baba, birini bulursanız..' dedi... 'Yanlış seçim olmasın yine...' "

"'Yanlış seçim' mi diyor annesi için?.."

"'Yine yanlış seçim olmasın...' diyor."

"Sonra?.."

"Sonra, gitti o. Ve ben, bir başıma kaldım o kalabalığın içinde. Yalnız kaldım. Yeryüzünde yapayalnızdım sanki.

Sanki eve dönmeye korktum. Korkacak bir şey yok da, ne bileyim, öyle işte... Bindim bir taksiye, buraya geldim. Oturdum durdum. Sizi düşündüm. Hep sizi düşündüm, Pervin Hanım. Çaresizlik, -mi desem?.. Bilmiyorum. Sizin varlığınız, o anda çok önemliydi benim için. Bakın her şeyi söylüyorum açık açık: Tamam, sizi arayışım bir düşüncesizlikti, evet. Hem de uzun uzadıya düşünülerek varılmış bir düşüncesizlik... Hatta, bencillik bile denebilir. Ne demek yani?.. Tanımadığım biri "pat!" diye telefon etseydi benim karıma, ben ona ne derdim?.. Ya da, karım ne derdi bana?.. Neyi açıklamak zorunda kalırdı?.. Olmayan neyi açıklamak zorunda bırakmış olurdum onu?.. Düşünmedim değil, bunların hepsini düşündüm. Yine de, niçin sizi aramadan duramadım?.. 'Çevreye verdiğim rahatsızlık' falan.. hiç olur mu, Pervin Hanım?.."

"Ama, sonuç ona varıyor..."

"Evet, haklısınız. İşte onu anlatamıyorum!.. Niçin yaptım?.. Yani, niçin yapmak zorundaydım?.. 'Alıştım.. tiryakiniz oldum..' Böyle şeyler söylemek istiyor değilim. Onları da söylemek gerekebilir, ama benim söylemek istediğim başka. Biz erkekler, 'Çivi çiviyi söker..' deriz. Öyle değil. Aradığım da o değil. Sonra.. hiç de uygun bir çivi sayılmazsınız, -öyle düşünmek için. Gülüyorsunuz, ama böyle... Ne çok konuştum! Anlatamadım da..."

Susuldu.

Ona, "Ben sizi anlıyorum..." demedi Pervin.

Bakışıldı. Gülermiş gibi yapıldı. Yine çay söylendi. Karıştırılması izlendi. İçildi. Hep susuldu.

"Ben, kendi sorunlarımı anlatmaktan pek kaçınmam gerçekte..." dedi Pervin.

Biraz gülerek durdu...

"Bizim Beyhan, hiç anlatmaz."

"O nasıl oldu?.." dedi Serdar.

"Ameliyat olacak. Yakında... Kocası yok ortalıkta!.. Boşadığı kocası... Söylemiyor ama, onun ortaya çıkmasını bekliyor sanki... Neyse... Ben size sorunlarımı anlatmadığım için, Serdar Bey... Ne diyordum, lafımı da şaşırdım..."

"Anlatın sorunlarınızı. Ben dinlerim sizi..."

"Yok. Şimdi değil. Şunu söylemeye çalışıyorum: Bir başkasının yalnızlığını -da- alacak kadar güçlü değilim ben. Esirgediğimden değil, buna gücüm yok!.."

Gözlerini kocaman kocaman açtı Serdar:

"Aşkolsun!" dedi. "Bana dadılık mı yapmanızı bekliyorum ben sizden?.."

"Alınganlık! E yani, başka bir kadın daha tanıyor olsanız şu İstanbul'da.. bırakın kadını, tavla atacak bir erkek arkadaşınız bile yok sizin... Gelsin Pervin! Çan çan, -yalan mı?.."

"Doğru."

"İyi. O zaman, bir ödülü hak ettiniz. Kalkın, biraz yürüyelim sizinle... Ben de yanımda böyle gran tuvalet giyinmiş biriyle yürümemiştim ne zamandır..."

"Sevmez mi o böyle giyinmeyi?.."

Bir an durdu Pervin.

"Biz onunla altı yıldır yan yana yürümedik bile..." diyecekti, tuttu kendini.

Pervin öyle durunca, Serdar da, "Ne gereği vardı şimdi adamı anmanın?.." diye kendine kızdı.

"Sever sever..." dedi Pervin. "Ben öylesine söyledim..."

Dalyan'dan çıkılınca, bir ara duruldu orada. Sonra Pervin, kendi yolunun tersine, Serdar'ın yolu yönünde, başladı yürümeye. Serdar da onun yanı sıra geldi.

İnsanların yollara dökülme saati artık gelmiş gibiydi.

Şöyle yürümek, o anda "her şey"di. Güzeldi "her şey"

"Bana neler bağışladınız, bir bilseniz..." dedi Serdar.

"Yok durun, bitmedi daha..." dedi Pervin.

Bunun anlamını sormadı Serdar.

Yürüdü.

"Ceketimi koluma alsaydım kızmazdınız, değil mi?.." dedi Serdar.

"Omzunuza atmazsanız, bir diyeceğim yok!.." dedi Pervin.

Gülerek başını iki yana salladı Serdar. Ceketini koluna aldı, boyunbağını gevşetti.

"Siz burdan mı saparsınız, Serdar Bey?.."

"Eve giderken?.."

"Evet."

"Bir sonrakinden..." dedi Serdar. "O yol biraz daha iyi, -bisiklet için."

Yürüdü Pervin.

Öteki sokağın başına gelince durdu.

Orada derin kaygılara düştü Serdar: yoksa, bunu mu tasarlamıştı Pervin?.. Serdar'ı sokağının başına getirmeyi ve o köşede, onu orta yerde bırakmayı mı tasarlamıştı?.. Dersini almasını mı istiyordu?.. "Ödül" dediği, dersini vermek miydi?..

Oysa, Pervin:

"Bu oyunda bir yanlışlık var, Serdar Bey!.." dedi.

Pervin'e belli etmeden kendini silkeledi Serdar...

"Anlamadım.. nasıl yani?.."

"Bir oyunda, bir ebe olur..." dedi Pervin. "Tanrı ona acısın! Bu oyunda, ikimiz de ebeyiz..."

"Yani?.. 'Tanrı bize acısın!..' mı diyorsunuz?.."

Yavaşça güldü Pervin.

Bir şey demedi. Sonra sokağı yürümeye başladı.

Pervin, Serdar'ın evini görünce, önce çok şaşırdı. Çünkü, çağdaş bir insan gibi görünen Serdar, sanki bir eskici dükkânında oturuyordu. Ne çok eşya vardı öyle! Bunca eşyayı İzmir'den mi getirmişti? Karısından mı kaçırmıştı? Nasıl olabilir, yıllardır yerli yerinde duruyormuş gibiydi her şey. Duvarlar kâğıtla kaplıydı. Solmuştu. Kabarmıştı. Yer yer raptiyeyle tutturulmuştu. Bir şey asılı olmayan çiviler vardı. Bir zamanlar orada bir şeyler asılı olduğunu belli eden, çerçeve izleri vardı. Camsız, ampulsüz duvar lambası. Yıllardır el sürülmemiş, iç basan perdeler. Artık döküntü olmuş kanepe.. öyle olmakta eşitliği korumuş koltuklar. Yalnızca iki sandalyesi duran açılır kapanırlı o han-

tal masa. Onun üzerinde sarkan, "Bana çarpmayın!" diyen üç kollu lamba. Büfenin, sanki kâğıt bulunmayan zamanların o uyduruk kâğıdıyla kaplı, sararmış, bomboş rafları. Bir çatlak fincandan bile yoksun bir büfe... Televizyonun kara izi duvarda. Önündeki televizyon küçücük kalıyor yerinde. Sarı'dan dökme bir havan var kapı önünde, -içinde tokmağı olmayan. Kapı çarpmasın diye sanki yıllarca önce bırakılmış ve bırakıldığı gibi de duran... İç bunaltan bir ev.

Yine de, sandalyelerden birine yavaşça ilişti Pervin, bir şey demedi Serdar'a. Masaya kollarını koydu, sonra boş bulunup birden kollarını silermiş gibi yaptı.

Güldü Serdar:

"Yok, öyle tahtakurusu varmış gibi göründüğüne bakmayın..." dedi. "Kiraya vermeden ilaçlamışlar evi..."

Pervin:

"Haa..." dedi yavaşça.

Serdar'ın evi eşyasıyla birlikte tuttuğunu anlayınca, derin bir soluk almış oldu.

"Ben de diyordum ki: 'Ne çok eşya böyle!..' "

"Ah, siz görseniz, birçoğunu kaldırıp yığdım içeri odaya..." dedi Serdar.

Gelip öteki sandalyeye oturdu:

"Bilemezsiniz Pervin Hanım, yangından kaçar gibi sığındım ben buraya..." dedi.

Sonra da gülerek ekledi:

"Eh, otelden iyi, -hiç olmazsa..."

"Yabancılık duygusunu artırmıyor mu bu ev?.." diye sordu Pervin.

Onu başıyla onayladı Serdar:

"Halı falan yoktu elbette..." dedi. "Şu yerdekini ben aldım. Taşınılacakmış gibi bir duyguya kapılıyor insan, -halı olmayınca. O da gerçi, burada küçük kaldı ya..."

Ev, ölen ablasından mirastı ev sahibine. Her şeyi sözleşmeye tek tek yazmıştı adam. Bisikleti de. Evet, erkek bisikleti ama olsun, ablası binermiş. Televizyon Serdar'ındı. İş görüyordu. Evdekinin uzaktan kumandası bile yoktu çünkü, kutusuna koyup içeriye kaldırmıştı onu. Evet, demek ki otuz yıldır, o kutuyu saklarmış kadın...

Evin ölü çıkmışlığını düşünmek Pervin'e yetmişti. Kadının ne zaman öldüğünü, niye öldüğünü sormadı...

"Pencereyi açın isterseniz..." dedi.

"Ah, nasıl da unuttum, Pervin Hanım!.." dedi Serdar. "Heyecandan..."

Onun pencereye koşturmasına baktı Pervin.

Güldü de.

"Taksi geldi!.." diyor Seher.

"Kadir Bey yine ararsa, ben yokum..." diyor Pervin.

Ona da diyor.. Belma'ya da...

"İşlerim var, -sorarsa." diye ekliyor sonra.

Seher ve Belma başlarıyla onaylıyorlar onu.

"Yok eğer kapıya gelirse..." diyor Pervin. "İsterse girip baksın içeri!.."

Gülüyor.

Çıkıyor kapıdan.

On üç

Arabalar çevreyolunda tampon tampona dizilmişti.

Kaç saat sürecek bu!..

Karşı yol iyi kötü akıyor, ve sen onlara imrenerek bakıp, böyle oturuyorsun. Sıkılıyorsun. Radyoyu açıyorsun, gevezelik! Söz birliği etmişler gibi, her yerde gevezelik var. Çekilir mi, bu sıkıntıda.. bu sıcakta, "çat!" kapıyorsun! Öndeki adamdan görüyor da akıl ediyorsun... Arabadan inip, ceketini çıkarıyorsun. Ceketlisin. Çünkü müşteriden geliyorsun.

Hah, gelemiyorsun.

Gül'me! Fırat Bey!..

Arka kapının üzerindeki pimpiriğe asıyorsun ceketi. Yaylanıyorsun bacaklarınla. Yok, bunu öndeki adamdan görmedin.

Çevreyolu ak-mam dii-yor...

Bak, baban beğenirdi bunu. Gözlerini şöyle kısar, bakardı sana. Sen de bir marifet yapmış gibi ona sırıtırdın.

Pınar da hemen söylenirdi...

İyi! Aman aman...

Annen, Meryem'e yakarırmış gibi tutardı ellerini göğüsleri arasında.

Şimdi yapmaz, çünkü göğsünün biri...

Hadi, yak bir sigara!..

Yok, bunu da öndekinden görmedin...

 O senden görsün be!

Çok sigara içilmişti.

"Bu sıkıntılar hep böyle arka arkaya gelir, Fırat Bey..." demişti Tuğçe. "Üzüldüm anneniz için, -genç kadın daha!"

Susulmuştu.

"Düşünüyorum da..." demişti Tuğçe. "İnsanlar, yaşamanın değerini bilemiyorlar. Öğrendiklerinde, bir de bakıyorlar ki.. -sehpanın üstündeki puhukuşunu göstermiştik- kuş gibi uçup gitmiş her şey!.."

Ses etmeden, başıyla onu onaylamıştı Fırat.

Tuğçe de:

"Bugün benim felsefe günüm!.." diye takılmıştı.

Gözlerini onun şakacı bakan gözlerinden kaçırmıştı Fırat:

"Ne iyi dostsunuz!.." demişti.

"Durun bakalım..." diye gülmüştü Tuğçe. "Daha belli olmaz, dost muyum.. düşman mıyım!.."

Başını yanlara sallamıştı Fırat:

"Sizden düşman olmaz!" demişti.

Ona gülümsemekle yetinmişti Tuğçe.

Sonra da kalkmış, pencerenin önüne gitmişti. Orada durmuştu. Fırat'a mı, kendine mi, camın dışına mı.. demişti ki:

"Bir kedim bile yok benim!"*

Sessizlik.

Ne çok derdi olan bir Fırat.. ve bir kedisi bile olmayan Tuğçe!

Akşamın çoğalan karanlığıyla koyulaşan sessizlik.

Bir şey söylemeden her şeyi anlatmaya çalışan sessizlik.

Kalkmıştı Fırat.

"Şarap vardı..." demişti Tuğçe.

Tuğçe'nin elini avuçları arasında tutmuştu Fırat, -sessizce.

Sonra kapıdan çıkmıştı.

Hışımla odaya giriyor Fırat. Çantayı masanın dibine atıyor, ceketi gelişigüzel bırakıyor döner koltuğun üstüne.. ve, kendisine bakanlara:

"Yol mu kaldı İstanbul'da!" diyor.

Mırıltılar dolaşıyor odanın ortasında...

"Beni arayan oldu mu, Mine?.." diye soruyor Fırat.

Kaşlarını kaldırarak:

"Olmaz mı?.." diyor Mine. "Tuğçe Hanım aradı. Yine arayacak."

---

*Selam, Egemen Berköz!

On dört

Gerçekten de, güzel bir tırtıl vardı kapakta. Uyuyor muydu? Sanki öyle gibiydi... Narindi.

Pek gençti. Yaşlı bir tırtılı.. kim görmüş ki!..

Çocukların yaptığı resimlerden oluşan albümü yavaşça kapıyor Beyhan, ve farkında olmadan okşuyor onu... Öyle yapınca da, o hastane odasında -hiç de- coşkun.. taşkın görünmeyen bir sevinç, yüzlerden yüzlere yansıyor.

"Hepsi pek güzel..." diyor Beyhan. "Çok duygulandım... Hele bu tırtıl..."

Yatağın üstünde yarım oturan Pervin'in omzuna "tıp tıp" vuruyor:

"Sağ ol!.." diyor.

Ona gülümseyerek bakıyor Pervin. Sonra sanki utanmış gibi kaçırıyor gözlerini.

Bu kez de Pınar'a yakalanıyor.

Pınar, Pervin'e hayranlıkla bakmakta...

Ona göre, bir incelikler kraliçesi Pervin! Öyle bakmakta...

Gözlerini indiriyor Pervin.

Onunla aralarında duran tırtılı yeniden okşuyor Beyhan:

"Sahi, kim buldu bunu?.." diyor.

"Sabahleyin, çocuklara sana gideceğimi söylemiştim..." diyor Pervin. "Hani, 'Bir armağan olarak... Söyleyin bakalım, ne götüreyim?..' dedim."

Duruyor Pervin bir an. Başıyla onaylıyor onu Beyhan, anlatmayı sürdürsün diye.

Pervin de anlatıyor:

"Bakıştı çocuklar. Bilirsin, hep öyle yaparlar. 'Sıra kimde?' gibi bakışırlar. Öyle. Sonra Didem, 'Bir tırtıl!..' dedi. 'Niçin bir tırtıl?..' diye sordum... Senin için, 'Çünkü, doğayı sever.. korur o.' dedi."

Gülüşüyorlar.

Ve sonra, bir durgunluğa dönüşüyor Beyhan'ın gülmesi:

"Doğa da şu Beyhan'ı korusa ya biraz..." diyor.

"Korudu işte, Beyhan!.." diyor Pervin. "Kurtuldun işte!.. Korudu seni..."

Beyhan:

"Bilmem ki.. göreceğiz..." diyerek albümü Pınar'a uzatıyor.

Pınar özenle alıyor onu, sonra köşedeki masaya götürüyor.

Bir sessizlik oluyor.

Serdar'ın evinde, kendine şaşmaktan yorgun düşmüştü Pervin. Ne istiyordu? Sevilmek mi? Evet, kim istemez

ki!.. İşte kendisi tıpış tıpış gelmişti adamın evine... Bir yabancının!.. E, yabancı elbet. Daha dur, tanıdıkça bakalım ne çıkacaktı ardından?.. Yok, kaygılanmak değildi bu. Aldırmıyordu çünkü... Ya da, öyle olmasını istiyordu. Bir serüven merakı, arkasından onu itiyordu sanki. Serdar'a itiyordu. Niçin Serdar? Çünkü, Serdar var. Yok, öylesine basit de değildi. Tanıdığı kadarıyla onu beğeniyordu bile.

Bastırılmış heyecanlarını yeşerten.. yeniden filizlendiren bu adam değil miydi?.. E yanılmışsa, yanılmış olurdu. Evet, biraz ağır gelirdi ama, en çok da bu olurdu hepsi... Ya, bir de yanılmıyorsa?.. Yani, bu Serdar'ın ardında kötü bir Serdar saklı değilse eğer...

Güldü de.

Serdar da gülerek baktı ona. Sonra da sanki bir şey demiş olmak için:

"Bu evin kötü yanı, şurda bir balkon olmayışı..." dedi.

"Doğru." dedi Pervin biraz daha gülerek. "Tek kötü yanı da o sanki..."

"Yok canım siz evi beğenmediniz..." dedi Serdar. "Tamam, onu görüyorum da, hani diyorum ki, belki şurda bir balkon olsaydı..."

"Çıkar otururduk..."

"Yani, iyi olurdu..."

"Yok balkon, biz de çıkmıyoruz! E, oturuyoruz ya işte Serdar Bey..."

"Ne bileyim.. siz sıkıldınız sanki..."

Az daha "Evet!" diyordu Pervin. Demedi. Ama, demiş gibi de baktı.

"Ben sizin sıkıldığınızı fincanı tutuşunuzdan anlıyorum..." dedi Serdar.

Zorla güldü Pervin.

"Elleriniz, 'Ben sıkıldım!' diyor..."

Bir oyundaymış gibi, biraz yana yatıp ellerine baktı Pervin. Dirsekleri masadaydı. Ve fincanı, fal bakarmış gibi iki eliyle tutuyordu.

"Belki haklısınız..." dedi. "Belki sıkıldım. Sıkılıyorum. Niye üzerinize alıyorsunuz?.. Ben ne yapayım?.. 'Fincanı öyle tutma, Serdar Bey alınır. Yok öyle de tutma, çünkü o zaman da şöyle sanır...' Ha?.."

Sonra, biraz sertçe bıraktı fincanı.

"Bunun da bir anlamı var mı?.." diye sordu.

Ellerini iki yana açarak güldü Serdar:

"Tamam.. tamam!.." dedi.

Kazandığı başarıyla yetinmedi Pervin. Gözlerini hafifçe kıstı.. ve Serdar'ı kuşatmaya geçti...

"Bakın, Serdar Bey!.." dedi. "Evet, orda bir balkon yok. Peki, olsa ne olacaktı?.. Çıkıp oturacaktık. Güzel. Size söyleyim mi, o zaman da, 'Niye deniz görmüyor bu balkon!..' diye tutturursunuz siz..."

Yok, daha fazla kuşatılmaya gelemedi Serdar. Gözlerini açarak sordu:

"Balkon karşı duvara mı bakıyor?.."

Kızdı Pervin de:

"Karşı duvara da baksa, balkon balkondur, Serdar Bey!.."

Başını hafif hafif sallayarak onayladı Serdar:

"Balkon balkondur..."

Ona hiç aldırmadı Pervin, tüm gücünü toparlayıp tuttu.. şimdi ona gösterirdi...

"Peki. Balkon, denize bakıyor. Adamın biri ne diyor?.. 'Uff, bu deniz niye dalgalı!..' "

Güldü Serdar:

" 'Adamın biri' der valla!.."

"Ya da diyor ki: 'Yine kıpırtı yok denizde, insana baygınlık veriyor!..' "

Gülmedi Serdar.

Başarısına sevinçle baktı Pervin.

Duraksadı Serdar:

"Bir balkon olmasını.. ben, sizin için istemiştim..." dedi Serdar.

Pervin, sevinci yarım kalmış bir Pervin oldu. Serdar'dan değilse bile, kendinden utandı.

Susuldu.

Susulamadı.

Kolunu Pervin'e doğru masaya yatırdı Serdar:

"Lütfen, elimi tutunuz, Pervin Hanım..." dedi. "Şimdilik.. hiç bırakmayacakmış gibi tutunuz. Bırakanın gözüne kırmızıbiber kaçacakmış gibi tutunuz. Ve.. bana 'Hayır!' deyiniz..."

Hızla ellerini masanın altına aldı Pervin:

"Ama, anlıyor musunuz, ben bunu şimdi yapamam!.." diye sızlandı.

Masanın üstünde açılmış duran avucuna bakarak dondu kaldı Serdar. Sonra öteki elini uzattı, parmaklarını kapattı, bileğinden büktü elini, ve bir başkasınınmış gibi masadan aldı kolunu. Kalktı, mutfağa gitti.

Öylece, hiç kımıldamadan durdu Pervin. En kötüsü pişmanlık mı olsun?.. Pişmanlık bile duymadan, kıpırtısız durdu öylece.

Suyu yeniden ısıtmış getirdi Serdar, çayları tazelemeye koyuldu.

"Şu dünyada ne tuhaf insanlar var..." dedi.

Ona bakmadı Pervin.

Pervin kendisine bakıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı Serdar:

"İnsan, rastlamazsa.. başına gelmezse, bilmiyor..."

Eli alnında durdu Pervin.

"Bir gün bir adamla tanışıyorsunuz... Ne tanışması! Adam zorla tanıştırıyor kendini size... 'Hadi, kırılmasın...' diyorsunuz. 'O da Allah'ın bir kulu...' diyorsunuz..."

Alnının kırışığını düzeltmeyi bıraktı Pervin, güldü hafifçe.

"İlgi gösteriyorsunuz adama... 'Allahın kulu', durmak bilmiyor.. doymak da bilmiyor, hep daha fazlasını istiyor..."

Çayını karıştırmayı bıraktı Pervin.

"Ölçüsüzlük, adamın ölçüsü olmuş!.." dedi Serdar.

Oturdu yerine:

"Hem de, artan bir ölçüsüzlük..." diye ekledi.

"Ama, Serdar Bey..." diyecek oldu Pervin.

Bitirmek istediğini ellerini kaldırarak belirtti Serdar...

"Ha, diyor ki: 'Yalnızlık..' Efendim, yalnızmış da, falan falan... Siz de avutmaya kalkıyorsunuz adamı.. biraz onu sevindirmek için, tutup evine gidiyorsunuz... Evi de bir görseniz... Balkonu bile yok..."

Başını yanlara sallayarak güldü Pervin.

"Ya! Balkonu bile yok..." dedi Serdar. "Düşünün Pervin Hanım, üçüncü katta.. balkonsuz bir ev..."

Gözlerini kısarak, "Ben size sorarım..." gibi yaptı başıyla Pervin.

"Girişi de sayarsanız, dördüncü katta... Döküntü bir ev! Bisikleti gibi zaten. Göz boyamaya bir halı atmış ortaya... Bir çay ikram etti diye.. daha ikinciyi de ikram etmeden, efendim... A! uzatmış elini.. şöyle de açmış avucunu.. elini tutturmaya kalkıyor! Tuhaf. Bu dünya tuhaf insanlarla dolu, Pervin Hanım!.."

Kaşığı tabağın kıyısına sessizce bıraktı, ve -sanki- sahneden çekildi Serdar.

"Şimdi dinleyin!" demeden, öyle demiş gibi bir bakış attı Pervin. Sahneye biraz gecikmeyle gelmeyi seçti:

"Siz, benim kırdığım fındıkların kabukları çuval çuvaldır sanıyorsunuz belki..." dedi.

Söylediklerinin etkisini gözlemek için de bir baktı.

Serdar'sa, hiç renk vermedi, duvar kâğıdı gibi solgun, durdu.

"Oysa ben..." diye sürdürdü Pervin. "Ben, ilk kez bir erkeğin evine gittim şimdi. Belki siz inanmayabilirsiniz, ama ben genç kızken de olmadı böyle bir şey... Olamazdı da. Amcamın oğluyla evlendim sonra. Başka kimse mi

yoktu?.. Sanki, yoktu. Sonra bir bebeğim oldu. Biliyorsunuz, onun durumunu anlatmıştım size. Birinin evine gideyim.. aklımdan bile geçirmedim. Evet, ben kendim istedim buraya gelmeyi. Ama bu, şey demek değil..."

Durdu.

"Kocama gelince..." diye ekledi.

Sahne sırasını öyle hazır, bekledi Serdar.

"Neyse, bırakalım onu şimdi..." dedi Pervin, yavaşça kalktı.

Yerinden doğrulacak oldu Serdar...

"Hayır, siz kalkmayın!.." dedi ona Pervin.

Serdar, giremedi sahneye, şaşırdı.

Gitti Pervin.

Hep öyle kalacakmış gibi oturdu kaldı Serdar.

Sessizliği Beyhan sona erdiriyor:

"Ben çıkınca..." diyor. "O yeşilden kadife alalım, Pervin!.. İki üç tane öyle tırtıl yapalım Yuva'ya..."

"Tamam." diyor Pervin. "Sen çık da... Veririz bizim Seher'e.. diker, oylum oylum..."

"O nasıl?.."

"Seher, iyi. Söylesem mi?.. Annesi reçel yapmış.. iyi gelirmiş sana..."

"Ah.. ah..." yapıyor Beyhan.

"'Beyhan Hanım çıkınca, kendin verirsin...' dedim ben de."

Gülüyor Beyhan:

"Geçiniyorlar mı?.."

"Belma'yla?.. E, onu biraz kuma gibi görüyor Seher... O okullu ya..."

"Sen Belma'yı sıkıla biraz!.." diyor Beyhan. "Geçinsin onunla..."

"Hiç merak etme..." diyor Pervin.

Susuluyor.

Pınar, kanepede oturmuş, bir ona.. bir ona bakıyor.

"Ağrın var mı?.." diyor Pervin.

Elini göğsüne götürüyor:

"Biraz ağrı oluyor ama, yok ziyanı..." diyor Beyhan.

Sorduğuna bin pişman bir Pervin, Beyhan'a gülmeye çalışarak bakıyor...

Onu kolundan tutarak:

"Senden bir şey rica etsem..." diyor Beyhan.

Sorarak bakıyor Pervin...

"Çocuklar için bir şey götür..." diyor Beyhan. "Benim gönderdiğimi söyle..."

"Elmaşekeri!" diye atılıyor Pınar oradan.

"Sahi..." diyor Beyhan, ve sorarak bakıyor Pervin'e...

Sonra da sanki Pervin'e değil de, kendine soruyor:

"Oluyor mu, var mıdır şimdi?.."

On beş

Bursa Lokantası, anayolun üzerinde.

Az ötede, metronun bitmek bilmeyen yapımı hâlâ sürüyor. Yol, uzun zamandır böyle: Yarı ölü.. yarı yaşıyor. Kentin en gözde alışveriş yerinin ortası, felç! Babası hep söyler: "Esnaf da can çekişiyor..." der. Sonra da güler: "Metro bitsin.. görürsün, parayı nasıl katlıyorlar!.."

Lokantaya bir şey olduğu yok.

Belki bir gün, bu lokantaya girenler, duvarda Okan'ın resmini görecek. "Hemingway burda otururdu" gibi, insanlar o masayı seçecek...

Kendiyle barışık Okan...

Giriyor lokantaya, bakınıyor şöyle.. alt kat tümüyle dolu. Kapıdaki yaşlı adam, gülerek bakıyor ona. Tanıyor onu. Yok, yürüyüşünden tanıyor değil, -bunu biliyor. Çünkü, o adam herkesi tanır. Dün gelen Japon gezgini de tanır.

Eliyle buyur eden bir işaret yapıyor yaşlı adam. Lokantayı boydan boya bölen masalar arasındaki dar geçitten, uğultunun içinden yürüyor, merdivene ulaşıyor. Aşa-

ğıda, mutfağın önünde sergilenen özel yemeklere bakıyormuş gibi yaparak, basamakları ağır ağır çıkıyor.

Basamaklar kıvrılıyor, üst kat.

Burasıysa bomboş. Sanki sessiz bile.

Dipte, pencere kıyısı bir masada görüyor babasını.

Kadir, kalkıp sarılıyor oğluna. Alnından da öpüyor. Sıkılıyor Okan.

"Geç geç, otur karşıma..." diyor Kadir.

Oturuyor Okan.

"Tam zamanında geldin..." diyor Kadir. "Gittiler... Az önce görsen burda, bir gürültü.. bir şamata..."

Anlamadan, gülerek bakıyor ona Okan.

"İnsanın hani sorası geliyor: 'Birader, yani hiç mi derdiniz yok sizin?..' "

"Kim onlar, baba?.."

"Canım, yanda şu reklamcı tayfası var ya.. yemeğe geliyorlar buraya, -şirketten! Kafam şişti yaa... Gittiler."

Kadir, uzun uzun bakıyor Okan'a.

"Hayırsız!" diyor sonra.

Gülerek bakıyor Okan.

"Valla baban çağırmasa, senin çıkıp geleceğin yok be oğlum!.."

"Baba, siz dediniz ya, 'Pazar günü görüşürüz...' diye..."

"Canım ben öyle dersem derim, sen çık gel!.. Adam kaç zamandır yoktu, ne yapıyordur, babamdır.. değil mi ama?.."

"İyi. Öyle olsun..." diyor Okan. "Nasıl geçti tatil?.."

"Ne tatili!.." diyerek, şaşmış gibi yapıyor Kadir. "Telefonda dedim ya... Baban tatil mi yaptı oğlum?.. Yine iş

güç.. yine kafa patlatma... İlişkiler.. dengeler... Evet, ne yiyorsun?.."

Okan, masayı gözden geçiriyor bir...

"Sen bana bakma!.." diyor Kadir. "Ben böyle hafiften gidiyorum... Sen söyle yemeğini!.."

Yavaşça:

"İçiyorsunuz ama..." diyor Okan.

"İçerim!" diyor Kadir, -sert. "Sen de iç!.."

"Bu sıcakta, baba!.."

Onu duymazdan geliyor Kadir, garsona:

"Bakın bakalım, Okan Bey ne istiyor?.." diyor.

Okan peçeteyi seriyor önüne...

"Bana, bir tavuk şiş..." diyor garsona. "Çok pişsin, lütfen..."

"Ne içersiniz?.."

"Su."

Kadir gülüyor:

"Su içer o, su..." diyor. "Oğlum, başka bir şey yesen ya... Osmanlı Mutfağı var burda, Osmanlı... Evde yapılmayan bir şey iste!.."

Garson sayıyor:

"Elbasan tava var, kuzu incikten. İslim kebap var. Beğendili kebap olabilir. Dana rosto olabilir. Macar ulaş.. kalmamış olabilir... Ayrıca, karnıyarık, biber dolma..."

"Yok yok, tavuk şiş olsun..."

"Çattık!" diyor Kadir ve rakısından iyi bir yudum alıyor.

Ona sevecenlikle bakıyor Okan.

Rakısını tazelerken:

"Haa, şeyi soracam sana..." diyor Kadir.

Sanki sormakta güçlük çeken bir Kadir oluyor...

Ve Tuğçe'yi soracak diye Okan'ın aklı gidiyor.

"Annen nasıl, sahi?.." diyor Kadir.

"İyi. Aynı..." diyor Okan.

" 'Aynı'?.."

"Ne olsun ki, baba?.."

Kaşlarını kaldırarak söyleniyor Kadir:

" 'Ne olsun ki'!.."

Susuluyor.

Okan, hep soracak oluyor:

"Baba? bir şey mi var?.."

Erteliyor sormayı.

Susuluyor.

Kadir, rahat değil.

Yüzüne bakılınca, kendiyle konuştuğu belli oluyor.

Gözleri pencereden dışarıda, eli bıyıklarında.. öylece duruyor.

Sanki, unutuyor Okan'ı.

Susuluyor.

Sigarasını ağır ağır yakıyor Kadir, dumanları tutuyor içinde.. bırakıyor.

Dumanların ardında kalıyor yüzü bir an.

Kendisine bakan babasını görüyor Okan.

Daha gerekmeden sigarasını küllüğe sertçe silkeliyor Kadir:

"Sen neler yapıyorsun?.." diye soruyor.

"Ben iyiyim..." diyor Okan. "Bir şeyler yazıyorum..."

Durup şaşarak bakıyor Kadir:

"Ha?.. Bir şeyler.. yazıyorsun!.."

Söyledi diye biraz tedirgin, başıyla onu onaylıyor Okan.

"Yani, edebiyat?.."

"Daha çok başındayım, baba..."

"Valla, iyi..." diyor Kadir. "Buna içilir..."

İçiyor da.

Gülüyor da.

"İyi iyi..." diyor. "Demek, ben biraz daha para yapayım!.."

"O niçin?.." diye soruyor babasına.

"Sana bırakmaya..."

Sonra da dolu dolu gülüyor.

Okan'ın yemeğini getiriyor garson.

Teşekkür ediyor Okan.

Okan'ın tabağını göstererek:

"Aman be Okan!.." diyor Kadir. "Edebiyat karın doyurmaz oğlum!.."

Gülüyor Okan.

"Edebiyatmış!.. Yazar olacaksan, reklamcı ol. Verelim seni bizim Ekrem'in yanına..."

Gülmesi yüzünde çoğalıyor Okan'ın, -çünkü bu tepkiye.. tepkinin böylesine dünden razı...

"Gülme! Adamları demin burda görecektin... Masanın üstüne çıkıp oynamadıkları kaldı... Kah kah.. kih kih!.. Niye?.. Para çok. Gani!.. Sonra, kolay da..."

"Nasıl kolay?.."

Salatanın yanındaki turpu gösteriyor Kadir:

"Şunu mu satacaksın?.." diyor. " 'Almazsanız aklınıza turp sıkayım!..' diyeceksin, bitti..."

"Ah, baba!.." diyor Okan.

"Öyle. Bizde de öyledir... Adam gelmiş, 'Al al, bu sana iyi...' dersin. 'Bu sana çok bile...' dersin diye korkar, alır. Böyle..."

Gülüyor Kadir.

Sonra, birden duruyor:

"Sahi, annen nasıl?.."

"İyi." diyor Okan. "Demin de sordunuz ya..."

Gözlerini kısıp Okan'a bakıyor Kadir:

"Demek, 'iyi'. Yeni bir şey yok, ha?.."

"Nasıl olsun ki, baba?.."

Masaya eğilip tıslıyor Kadir:

"Ben adamın canına okurum!.."

Ürküyor Okan.

Bir şey de demiyor, anlamıyor çünkü...

Pencereye dönüyor Kadir:

"Bulaşık bezi mi atıyorsun, Pervin Hanım?.." diyor. "Ben, amca kızı falan dinlemem..."

Sonra, durup kuşkuyla süzüyor Okan'ı.

"Numara yapmıyorsun, değil mi?.."

Kıvranıyor Okan:

"Ne numarası, baba?.."

"Annen sana bir şey söylemedi mi?.."

"Ne söyleyecekti ki?.."

Bardaktakini dikiyor Kadir, sertçe masaya bırakıyor bardağı.. elinin tersiyle ağzını siliyor, -sinirli.

Ve diyor ki:

"Boşanma davası açmış kadın!"

On altı

Pınar evde. Hastaneden yeni gelmiş. Bantta Aylin'den not var:

"Sen benimle görüşme, kızım!..

Çünkü ben.. kötüyüm...

Tamam! İşte sana bağırıyorum: 'En kötü benim!..'

İyi mi?.. Oldu mu?.. Yeter artık!

Kız, sen hiç beni özlemedin mi?..

Yoksa, Çınarcık'tan dönmedin mi daha?..

Yarın on iki gibi falan, ben *café*deyim!..

Sana bir de sürprizim olacak!

Çınarcık'tan döndüysen, gel de gör!

Bak bakalım kim gelmiş?..

CNN'den hoşça kalıın!..

Hürmetler..."

Aylin'in sesini duymakla, Pınar'ın dudaklarında yarım bir gülücük oluştu. Ve öyle, yarım yarım durdu bir süre. Sanki acılı bir gülücüğe dönüşmeye başladı sonra. Bıçak gibi sertleşiyor, keskinleşiyordu ki.. saçlarını "tak!" attı Pınar, ve bir hırçınlık, gözlerinden yansımaya başladı.

CNN.

CNN eşittir "Cem Nerede N'apıyor" demekti.

Demek, Cem dönmüştü Marmaris'ten...

Sahi, Cem diye bir çocuk.. -vardı!

Gülücük, mutlu sayılabilir bir gülücük olmuştu Pınar'da.

Pınar'la sınıfta konuşmaktan bile çekinen bir Cem...

Durup durup yüzündeki sivilceleri kanatan...

Ona bakınca, içinin nasıl da anlaşılmaz coşkulara kapıldığını unuttu mu Pınar?..

"O eskidendi, Pınar! O eskidendi..."

"Demek böyle mi oluyormuş?.."

Az daha bandı yeniden dinliyordu, birden tuttu kendini.

Hayır. Yarın kahveye gidecek değil.

Peki, okullar açılınca ne olacak?..

Küs dursa, herkes "Niye?" diye düşünmeyecek mi? Sormayacak mı? Aylin de onlara anlatmayacak mı?..

"Kızlar, benim babam var ya..."

"Aman, o da unutulur bee!.."

Evet, Aylin'in babasının yaptıkları bir işe yaramıştı: Pınar'ın -sanki- büyümesine.

Bunu biliyor Pınar.

Gülüyor da.

Sonra, odasına geçip kaplumbağaların yanında duruyor...

"Nasılsınız bakalım, cancıklarım!.."

Çalışma masasının yanına bırakıyor çantasını...

"Birbirinizi üzmediniz, değil mi?.. Aferin size!.."

Duruyor.

Şimdi ne yapsın?..

Okan, babasından ayrılınca eve gelmişti.

Annesini telefonla aramayı düşündü önce, ama hemen caydı bundan. Çünkü, Yuva'da konuşmayı istemezdi annesi. Akşamı beklemek en iyisiydi.

Sonra, babasının Tuğçe'ye ilgili sözleri aklına gelince, güldü kendine.

"Ya, babamda da ne laflar var!.." dedi. 'Gemici' falan..."

Lokantada kalkılmadan önce, Tuğçe Hanım'ı bir daha görüp görmediğini sormuştu babası.

Okan hiç ses etmeyince:

"Gemicinin iyisi ayrıldığı limanı düşünmez!.." demişti.

"Varacağı limanı mı düşünür?.."

"Eh, ille bir şey düşünecekse..."

Gülüşülmüştü.

Okan, kendisinden bile sakladığı bir gerçeği, o anda, günler sonra yeniden anımsamıştı.

Tuğçe'yle yaşadığı o deneyimi.. o fırtınayı.. ulaştığı erişilmezliği niçin unutmak istesin?..

Ama unutmak istediği bir şey vardı. Sonraki pazar günü, Tuğçe'yi arabaya aldıkları o yerde, kentin ortasındaki o büyük alanda, ona belki rastlamak umuduyla dolaşıp durmuştu. Elbette, yoktu Tuğçe.

O gece, ateşler içinde kıvrandı Okan.

Sonra bir söz verdi kendine: Artık bir daha gidip onu oralarda aramayacaktı.

Kendine verdiği o sözü tuttu.

O limana uğramadı bir daha.

"Hemingway gibi konuşuyor adam!" dedi babası için.

Güldü kendine.

Balkonda, tatlı bir esinti -sanki- geldi geçti yüzünden...

Pınar'a telefon etse miydi?..

Hemen aradı.

"O parka gitmek ister misin?.." diye sordu Pınar'a. "Senin 'Ayrılık Çeşmesi' dediğin hani..."

"Çıkamam artık..." dedi Pınar. "Daha yeni geldim ben..."

Sonra da ekledi:

"Sen gelsen ya buraya!.."

"Bendeki senin torbayı getirmeyi unuttum!.." diyor Okan. "Öyle aceleyle çıkınca..."

"Yok ziyanı..." diyor Pınar.

Böyle deyince de...

"Annen gibi konuştun, Pınar..."

O da böyle demez mi hep?..

"Annem, saçlarını önceden kesti Okan, biliyor musun?.."

"Ameliyattan önce, diyorsun..."

"Evet. Çınarcık'a geldi bir gün... A! saçları görsen.. kısacık!.."

Bir şey demiyor Okan.

"Anlasana, salak kız! Yok, anlamaz! Anlarsa, şey olur.. jantiliği bozulur..."

Sonra da başını yanlara sallayarak gülüyor.

Sorarak bakıyor Okan.

Pınar, kendini eleştirmesine gülmüş değil, açıklıyor:

"Dedemi düşündüm de..."

"Onu özlüyorsun, değil mi?.."

"Ben ona alıştım..." diyor Pınar.

Annesinin olan koltuğa bakıyor...

"Annem unutturdu bile onu!.."

Sessiz bir Okan...

Duygulanıyor Pınar:

"Dedem derdi ki..." diyerek kaldığı yere dönüyor. 'Bir şey oldu mu, insan kendine bir -Niçin?- diye sormalı..' Öyle işte! Annemi saçları kesilmiş gördüğümde kendime 'Niçin?' diye sormuş olsaydım, belki onun hasta olduğunu.. hastalığının böyle şey.. kötü, yani.. olduğunu anlayacaktım..."

"Ve?.."

"Kalmazdım Çınarcık'ta. Onunla dönerdim. İyi davranırdım ona. Gönlünü alırdım..."

"Şimdi iyi davran... Şimdi al gönlünü..."

"İstemiyor ki..."

"Ölüm korkusu."

Öfkeleniyor Pınar:

"Sen de her şeyi bilirsin!.."

Elini dizine vuruyor sonra:

"A, evet..." diyor. "Bak, hastaneye yatmadan, 'Sen de bir yere yitme!..' dedim ona. Hani, babam yok ya, -o da nerdeyse!.. Beyhan Hanım, bir kızdı bana... 'Yok, Pınar Hanım..' dedi. 'Benden öyle kolay kurtulmak yok!..' dedi."

Acıyla gülüyor Okan.

"Çekildim bir yere, gizli gizli ağladım..." diyor Pınar. "Şimdi, ilgi falan yasak! Eskisi gibi olmaya çalışıyorum. Annesi hasta olmayan Pınar gibi... Bak, hastaneden kovaladı beni... İstemiyor canım! Hani ne var sanki, başında dursam.. suyunu versem, terini silsem.. yok! İyi.. peki. Ben de döndüm eve geldim..."

"Çünkü, kolay değil!.."

"Evet. Biliyorum, inattan yapmıyor bunu. İnat da vardır ama, kuş yuvadan yavruyu atarmış ya... Uçsun diye... Öyle. Atıyor beni! Bana yalnız olmayı öğretecek. Gitmeden, bunu öğretmeyi istiyor bana, biliyorum."

Susuluyor.

"Ben de bugün bir şey öğrendim..." diyor Okan.

"Ne öğrendin?.."

"Bana sürpriz olmaması gerekirdi belki, ama çok şaşırdım..."

"Ne?.."

"Annem, babamı mahkemeye vermiş!.."

Gözlerini kısarak bir bakıyor Pınar:

"Bu iyi bir şey mi?.." diye soruyor.

"Böyle de iyi değil, Pınar!.." diyor Okan.

"Boşanacaklarsa, niye evleniyorlar!.."

Gülüyor Okan...

"Evlenmeden boşanılamıyor!"

Pınar da sinirleniyor...

"Aman! pek mantıksal!.."

On yedi

Kısa saçlı bir melek olarak yatıyordu annesi.

Pencereden yüzüne akşam güneşi geliyordu. Sessizliği korumaya özen göstererek biraz daha aralıyor kapıyı, giriyor odaya Fırat.

"Gel gel..." diyor Beyhan. "Biraz çek şu perdeyi..."

Fırat, perdeye yöneliyor.

"Çok çekme!.." diyor Beyhan. "Akşam girsin içeri..."

"Böyle iyi mi?.."

"İyi iyi..."

Sağ yanına yüklenerek doğruluyor yatakta.

Gelip ona sarılıyor Fırat...

"Annelerin en güzeli!.."

"Ya ya.. ne demezsin!.."

"Sana kolonya getirdim..."

Komodinin üstüne bırakıyor paketi.

Şöyle sessizce bir "Ya, sabır..." çekermiş gibi yapıyor Beyhan, sonra da diyor ki:

"Peki, kız güzel mi?.."

"Anne, ne kızı?.."

"Kolonyacı kız..."

Fırat saf saf:

"Bilmem, hiç bakmadım valla!.." diyor. "Arabayı kötü yere bırakmıştım, hemen girip eczaneye..."

Duruyor birden, -jeton "tınn!" demiş oluyor...

"Ama anne!.."

Gülüyor Beyhan:

"A oğlum, sana dedim ya 'Kolonya istemez!' diye..."

"Bu Fırat'ta akıl mı kaldı, anne!.." demiyor Fırat.

Tutuyor kendini, şakaya vuruyor sonra:

"Bu son!.." diyor.

Yanağını da hafifçe seviyor annesinin.

Evet, eskiden babası yapardı böyle.

"Babandan bir haber yok, ha?.." diyor Beyhan.

Birden çekiliyor Fırat, -annesine onu düşündürttü diye tedirgin.

"Babamı düşünme anne!.." diyor, yatağın yanına oturuyor. "Sen şimdi..."

Beyhan, sözünü kesiyor onun:

"Amaan, ne düşünecem!.." diyor, sinirlenmiş gibi. "Ben kendi derdime düşmüşüm şu yatakta..."

Sanki suçlu kendisiymiş gibi başını eğiyor Fırat.

"Öyle söylediğime bakma, ben iyiyim..." diyor Beyhan.

Fırat'ın kolunu sıkıp, onu avutmaya çalışıyor...

"Ben iyiyim, Fırat... Gerçekten... Çıkıp şu odaları bir dolaşsan.. neler var daha... Buna da şükür, oğlum!.."

Parmaklarıyla oynayan bir Fırat...

"Vildan'a da kötü davrandım..." diyor Beyhan.

Sorarak bakıyor Fırat.

"Canım, dün ona, 'Artık gelme, git Çınarcık'a!' dedim işte..."

Fırat, belindeki telefona davranıyor:

"İstersen Çınarcık'ı arayım bir..." diyor.

"Yok yok, arama!" diyor Beyhan. "Telefonda olmaz... Çok ayıp ettim... Ben sonra söylerim ona..."

Susuluyor.

"Geçen yıl..." diyor Beyhan.

Pencereden yana bakıyor sonra:

"Geçen yıl bu zamanlar, nasıl da güzeldi her şey! Nasıl da güzelmiş, -meğerse!.."

Başıyla onaylıyor onu Fırat.

Gülmeye.. şakaya vurmaya kalkıyor:

"Benim için pek öyle sayılmazdı..." diyor. "Geçen yıl bu gün, iki günlük askerdim ya!"

"Sen askerdin, evet. O da iyi bir şey. Kötü değil... Ben de baban gibi konuşur oldum... Her şeyi 'iyi' diye, 'kötü' diye ayırır.. adlandırır oldum. Yok ziyanı... Geçen yıl, ya! Seni gönderdikten sonra on gün güneye inmiştik. Dedene de gel demiştik. İstememişti Salim Bey. Keşke gelseymiş... Pınar, bir an önce büyümek derdindeydi. Hadi, büyüsün bakalım şimdi... Bir çocuk vardı, Pınar'ın ardında dolanıp duruyordu. 'Biz yandık, Beyhan, hepten yandık!..' demişti Ekrem. Gülmüştük. Böyle olacağını kim bilsin!.. Kimin aklına gelirdi, böyle.. bir yıl sonra, hepimiz... Hepimiz, böyle..."

Susuluyor.

"Bak, masanın üstünde albüm var..." diyor Beyhan. "Yuva'daki bizim çocukların yaptığı resimler, getirir misin?.."

Kalkıp köşeye gidiyor Fırat, albümü getiriyor.

Sonra ana-oğul birlikte bakıyorlar resimlere. Yer yer gülüyorlar da. Sonlardaki bir resimde duruyor Fırat, çevirmiyor sayfayı...

"Bu.. çok güzel!.."

"Sanki, hani anlasa..." diyor Beyhan. "Kâğıdın beyazını nasıl da kullanmış, değil mi?.."

"Evet ama, ben onu demedim..." diyor Fırat. "Bak, kadın nasıl yatıyor, -bembeyaz.. kolları yanlara açık, ve saçları kırmızı..."

"Evet. Başka?.."

"Terliklerinin ponponları da!.."

"Gözleri kapalı."

"Ölmüş, -mü?.."

"Evet, Seda yapmış. O kız.. annesi ölen..."

Albümü kapatıp ortalıktan kaldırma telaşlarına kapılan Fırat'a sevgiyle bakıyor Beyhan:

"Gel gel.. yanıma otur yine!.." diyor.

Sonra saçlarını seviyor Fırat'ın.

Ona gülerek bakıyor Fırat.

"Bunda da sarışın olsaydı, -hiç değilse..." diyor Beyhan.

"Yine kolonyacı kız!.." diye söylenirmiş gibi yapıyor Fırat.

Bir an, annesine Tuğçe'yi.. onun sarışınlığını.. her şeyi... -hatta, dahasını- anlatma isteğine kapılıyor Fırat, ama kendini tutmayı başarıyor.

"Oya hiç gelmedi hastaneye..." diyor Beyhan.

Susuyor Fırat, sonra da duramıyor:

"Anne, bunun seninle bir ilgisi yok!.." diyor.

"Olsun.. yine de..."

Susuluyor.

"Hadi, sen de git artık, Fırat!.." diyor Beyhan.

"Biraz kalsaydım, anne..." diyor Fırat.

"Akşam yemeği gelir şimdi..."

"Belki yardım ederdim sana..."

Söyleniyor Beyhan...

"Yardım!"

Canı sıkılmış, susuyor Fırat...

Beyhan, diyor ki:

"Şimdi, yarasına dokunmadan öp anneni, ve git..."

On sekiz

Kapıdan çıkacakken, "Fırat!" diye seslenmişti. Dönüp bakmıştı ona. Orada, öyle bırakılmışlığıyla duruyordu annesi.

"Deli deli sürme, ha!.." demişti.

Bir şey söylemeden başıyla onaylamıştı Fırat.

Annesi sonra da:

"Lütfen..." demişti.

Sessizce dışarıya süzülmüştü Fırat.

"Şimdi bir de seninle uğraşmasın annen!.."

Bunu da demiş miydi?.. Peki, kim demişti bunu?.. Fırat, kafasında annesinin uğuldayan sesiyle, kendisi mi yakıştırmıştı?.. Yoksa, babası mıydı söyleyen?.. Sahi, babasının mıydı o uğuldayan ses?.. Niçin onun olsundu?.. Aklına öyle düşünmek gelince, sanki oymuş.. babasıymış gibi oluyordu... "Şimdi bir de seninle uğraşmasın annen!.." Peki, babası bunu niçin diyordu?.. Neyi nerden biliyordu da, öyle diyordu?..

Kendini.. o dalgınlığını.. nasıl da öyle dalgınlığını görmeden çıktı hastaneden.

Bahçede durdu.

Yorgunluk gibi bir duyguydu. Bahçenin girişteki o küçük bölümünde, belirli aralıklarla dizili sıralardan birine oturdu. Bir sigara yaktı.

Yok, çok vardı Tuğçe'yle buluşmaya daha.

Karşıda yaşanan aşka baktı sonra. İki genç, -belki: erkek, tıp öğrencisi.. kız, hemşire adayı- karşıdaki sırada, birbirlerine çok yakın oturuyorlardı. Gelip geçenlere aldırmadan oturuyorlardı...

Askerdeyken, Oya'nın Ankara'ya, kışlaya gelişini.. böyle bir sırada -birbirlerine çok yakın olmadan- oturuşlarını düşündü. Yalnızca o kadarını düşündü. Sonrasını.. sonra niçin böyle olduğunu, düşünmedi.

"Oya birini mi buldu?.."

Bunu da düşünmedi, -mi?..

Geçen hafta, cuma günü Çınarcık'takiler gelmişlerdi. Pınar, kâğıt gibi renksizdi. Annesi pazartesiye ameliyat olacaktı. Ortalıkta ölüm korkusu, -görmezden gelinen, gülmeye çalışılan, unutulmaya itelenen ölüm korkusu, evde, ortalıkta- dolaşıyordu. Babasının yokluğu da ortalıkta duruyordu. Görünür olarak duruyordu.. ve -biraz da- bilmezden geliniyordu. Neyse ki, annesi imdadına yetişmişti. "Teyzeni sen eve götürürsün, değil mi Fırat?.." demişti. Karşı çıkmıştı teyzesi: "Bırak çocuğu Beyhan, taksi var..." Hemen atılmıştı Pınar: "Götürsün teyze, sanki n'olacak!.."

Bakışılmıştı. "Ordan da Oyacığı'yla buluşmaya gider o..." diye eklemişti sonra da. Pınar'ın sözlerine gülünmüştü. Oya'yla değil ama, Tuğçe'yle buluşmuştu Fırat.

Tuğçe'yle, aynı sinemaya gitmişlerdi yine. Çıkıştaki kahvenin girişinde durmuşlardı.

"Burda mı otursak?.." diye sormuştu Fırat.

Tuğçe, kaşlarını kaldırmıştı yalnızca.

Onu arkadaşlarının yanına götürmeye sanki çekiniyordu Fırat. Çünkü, şimdi kafayı bulmuş olurlardı, bakarsın Oya lafı falan edilirdi ve bir çuval incir de...

Fırat'ın niçin öyle ikircikli kaldığını bilemezdi Tuğçe. Bilse, "Ben yeni insanlarla tanışmaya bayılırım..." derdi. Ellerini bile çırpardı. Ama öyle olmamıştı. Çünkü:

"Dondurmayı alsak da sizde mi yesek?.." demişti Tuğçe.

"Peki." demişti Fırat.

Ve sanki, bundan sonraki tüm yaşamı böyle demekle geçecekmiş gibi.. buna can atıyormuş sayılmasa da, bundan hep sevinç duyacakmış gibi, "Peki." demişti.

Perdeleri çok beğenmişti Tuğçe.

Fırat, buna çok şaşmıştı doğrusu... Ne yani, eski evin o eski perdeleriydi işte!.. Yine de, üşenmeyip asmış olduğu için kendini kutlamıştı. Yatağı yerine yerleştirip ortalığa biraz çekidüzen verdiği için de... Salon biraz boş kalmıştı, ama olsundu, daha tam yerleşmemişti ki...

Dondurmalar bitirilince:

"Arkadaşınız yok mu, Fırat Bey?.." diye sormuştu Tuğçe.

Bir sigara rica edip yakılmasını bekledikten sonra, dumanları pencereden dışarıya üfleyerek sormuştu.

"Var-dı..." demişti Fırat.

"Niye öyle 'Var-dı...' oluyor?.."

"Çünkü..."

"Anlatmak istemiyor olabilirsiniz..." demişti Tuğçe. "Belki sormam yanlıştı benim..."

Sonra da dışarıya bakmayı sürdürmüştü yeniden.

"Biliyor musunuz?.." demişti Fırat.

Durmuştu, onun ilgisini beklemişti.

Başarmıştı da: ona ilgiyle bakmıştı Tuğçe.

"Bir arkadaşım vardı..." demişti Fırat. "Sonra, bir şey oldu... Bir akşam, dışarda yiyoruz işte... Arkadaşım, bıldırcın istedi. Bu, son oldu. Onu orda bıraktım bıldırcınlarını öyle çıtır çıtır yerken.. ve, çıktım."

"Çok ilginç!" demişti Tuğçe.

Sonra da, şaşırmışlığını gizlemeye hiç de çalışmadan:

"Peki..." demişti. "Bir daha görüşmediniz mi?.."

"Hayır."

"O da mı aramadı, Fırat Bey!.."

Onu, başını yanlara sallayarak yanıtlamıştı Fırat.

Tuğçe'nin daha da artmıştı şaşırmışlığı...

"Ama bu olamaz!.."

"Oldu." demişti, -sakin.

"Belki de.. ne bileyim.. zaten bitmişti, ha?.."

Sigarasını derinden soluklamıştı Fırat:

"Bitmişe, The End..." demişti. "Yenmişe kuzu!.."

"Doğrusu, şaşırtınız beni, Fırat Bey..." demişti Tuğçe.

Susulmuştu.

Fırat, gülerek:

"Gerçekte, böyle bir şey olmadı..." demişti sonra.

Bir kez daha şaşırmıştı Tuğçe...

"Peki niçin.. niçin böyle bir şey söylediniz bana?.."

"Bilmem. Belki sizi etkilemek istemişimdir..."

"Gerek var mı buna, Fırat Bey!.." diye gülmüştü. "Beni yeterince etkilemiş bulunuyorsunuz..."

"Doğrusu şu..." demişti Fırat. "Arkadaşım, hiç et yemezdi..."

"Ee?.."

"Bıldırcın değil.. koyun bile yemezdi..."

"E, olabilir..."

"'Allah'ın bir koyunu...' derdim ben, çatalın ucuyla bile almazdı..."

"Yok canım, bu yüzden mi bıraktınız onu?.."

Gülerek bakmıştı Fırat.

Tuğçe, kaşlarını kaldırarak:

"Ama birbirinizi aramadığınız gerçek..." diye vurgulamıştı.

"Evet."

Sonra da, bağlasan durmaz olmuştu Tuğçe ve Fırat'ın onu evine götürmesi gerekmişti.

Karşıdaki genç âşıklar gitmiş.

İyice ıssızlaşmış ortalık.

Yavaşça yerinden kalkıyor Fırat.

Tuğçe'yle buluşmaya gidiyor. Kararlı gidiyor.

Onu öpecek!

On dokuz

Akşam yemeği sessiz geçiyor.

Ana-oğul arasında, -sanki gözle görülür- bir tedirginlik var. Biliyorlar, "o konu"ya gelinecek... Bu, kaçınılmaz. İkisi de karşısındakine bırakıyor konuşmayı, ve susuluyor.

Susulunca.. susmak zorunda kalınınca, çoğalıyor tedirginlik.

Sonra, başka derelerden su getirmeyi seçiyor Pervin:

"Bugün Beyhan Teyzene bir uğradım..." diyor.

"Biliyorum..." diyor Okan. "Pınar tırtılı anlattı..."

"Ah, görecektin Okan, nasıl sevindi kadıncağız!.."

Başını yavaş yavaş sallıyor Okan.

"Neyse canım, Pınar anlatmış ya..." diyor Pervin.

"Evet ama..." diyor Okan. "Ona soramadım... Annesi nasıl?.."

"İyi görünüyor. Bilmem ki... Keşke atlatsa! Aklına getirince bile korkuyor insan..."

"İnsan, korkar..." diyor Okan. "Ama yaşaması başkadır... Çok başka!.."

"Yazar oğlum konuştu!" diyor Pervin.

Hafifçe gülüyor Okan, bir şey demiyor.

Yeniden susulmasına izin vermiyor Pervin. Ve bir ucundan "o konu"yu da açmış oluyor:

"Sahi, baban aradı mı?.."

"Aradı."

"E, ne diyor?.."

"Yemeğe çağırdı beni..."

"Güzel. Sonra?.."

"Anne?.."

"Efendim, Okan?.."

"Ağız mı arıyorsun?.."

Gülmeye sığınıyor Pervin:

"Nerden çıkarıyorsun!.." diyor. "Ama haklısın Okan, öyle gibi oldu biraz..."

Buna pek aldırmamış görünmeye çalışıyor Okan:

"İşleri çokmuş..." diyor. "Tatilde bile işlere kafa yormuş... Öyle diyor. Bir şeyler yazdığımı söyledim..."

Atılıyor merakla Pervin:

"Söyledin demek!"

"E, bilsin anne!.."

"Bilsin bilsin..." diyor Pervin. "Ne dedi?.."

'İyi iyi...' dedi. 'Demek, ben biraz daha para yapayım!..' "

"O niçinmiş?.."

"Sordum ben de... 'Sana bırakmaya...' dedi. Edebiyat karın doyurmazmış ya..."

"E, doyurmaz..."

"'Yazar olacaksan, reklamcı ol!' dedi. 'Verelim seni bizim Ekrem'in yanına...' dedi."

Telefon çalıyor.

Okan'a kalkmasın diye işaret ediyor Pervin...

"Ne demişler?.. 'Nokta noktayı an, çomağı hazırla..' "

Ve gülerek telefona gidiyor.

Onun gidişine kaygıyla bakıyor Okan.

Oysa, kararlı bir yüzle alıyor telefonu Pervin...

"Efendim!.. Sen misin Kadir?.. E, oturuyoruz Okan'la. Evet, aradığını söylediler... Beyhan'a gitmiştim, sonra da iş güç... Anlamadım?.. Sen sarhoşsun!.. Evet, verdim. Çünkü, artık yeter! Hayır, sarhoş biriyle konuşamam ben... Kapatıyorum. Pazar günü geleceksin ya, konuşuruz... Tamam tamam, öyle olsun! Terbiyesizlik etme! Evet, güle güle!.."

Telefonu kapatıyor Pervin.

Yok, tedirgin değil. Çünkü, bunları göze aldı o.

Yine de biraz sinirli, geliyor masaya, oturuyor:

"Boşanma davası açtım..." diyor.

"Bana söyleyebilirdin?.." diyor Okan.

"Hayır. Çünkü, seni bu işin dışında tutmak istiyorum."

Susuluyor.

"Biri mi var, anne?.." diyor Okan, -yavaşça.

Diken üstünde zıplıyor Pervin:

"Yok." diyor. "Nasıl olsun ki?.."

Sonra da ne diyor?..

"Ben babana bağlıyım daha!.."

Yirmi

Sabaha doğru, yine ağlamıştı Nimet.

"İyi. Becerdin işte. Devril oraya, sız bakalım!.."

Kadir arkası dönük yatıyordu. Üstlerindeki örtünün püskül püskül ucunu, gözlerinin bir o pınarına.. bir o pınarına tutmuştu Nimet; sessiz, kıpırtısız.. öylece ağlamıştı. En çok bu sağ göğsü ağrıyordu. Tırnaklarını geçirmişti hain! Domuz! Her yerini dişlemişti... Karısı Pervin'e kızmış, öfkesini.. hırsını bu Nimet'ten almıştı. Kuduz köpek! Omzuna dişlerini geçirince, itelemişti onu Nimet. Vay sen misin!.. Basmıştı tokadı! Ellerin kırılsın! Morarmıştır, morarmaz mı? Mosmor olmuştur. "Duvara çarptım..." dersin artık... Duvara öyle çarpılır mı? Kapıya olsun. Kapının şeyine... Kasasına! "Ay, birden başım döndü de..." İnanmayan inanmasın!.. Hem kim soracak?.. Soracak kim var ki?.. Allah'ın bir yalnız kulu değil mi o? Sorsa, annesi sorar... "Ah, bir çocuk veremedin şu adama..." der sonra da. "Ben sana ne deyim kızım, avucunun içine alacaktın ki şimdi... Basacaktı nikâhı... O zaman kıymetli olurdun ancak... Pek

kıymetli olurdun..." der yine. Dese, n'olur ki.. neye yarar ki?.. Yoksa, gidip salonda mı yatsaydı?.. Ya, Kadir de kalkar peşinden gelirseydi?.. Ordan evin sesi duyulurdu, aman! E öyle, yandakilerin kavgası.. çocuklarının ağlaması.. televizyonlarının sesi nasıl geliyorsa, bu evin sesi de öyle gidiyordur oraya... Hele, gecenin bu karanlığında...

"Bu gâvura ben de bir iş işleyim ki..."

"Hah! sen ne yapabilirsin ki?.."

"Dinsizin hakkından imansız gelmez mi!.."

"Katlanacaksın Nimet, katlanacaksın!.."

Sonra da dışarının ağartısı belirmeye başladığında, uyumuştu Nimet. Önce, uykusunda şöyle bir iki sıçrar olmuştu.. sonra, onu da sezmez olmuştu.

Kadir geliyor mutfağa. Nimet'e hiç aldırmadan geçip oturuyor masadaki yerine.

Ona göz ucuyla bakıyor Nimet...

"Tıraşını olmuş. Dünya yıkılsa, tıraşını olur bu! Karı tavlayacak ya..."

Sabahleyin, sessizden sızlana sızlana kalkmıştı Nimet. Olanları unutmuştu sanki. Her yanı öyle kırılmış dökülmüşken, geceyi.. geceleyin Kadir'in ettiklerini, unutmuştu. Buna mecburdu.

Ve biliyordu buna mecbur olduğunu...

Sonra, orasını burasını tuta tuta, giyinmişti. Kadir de uykusunda o yandan o yana dönmüştü. Yüzünü falan hiç sarıp sarmalamadı Nimet. "Domuz", görsündü. İnce askılı sarı

giysiyi geçirmişti başından, askıyı da düşürmüştü şöyle. Saçını tokalamıştı arkadan. İşte, bu omzunu da görsündü.

Hayır!

Unutmamıştı. Ne kusur etmişti ki, unutsun?..

İşte, masanın şurasına yazmıştı!

Sonra üşenmedi, ne zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı: Uzun uzadıya çay demledi.

Fincanda poşet çayı görüp de, "Hah, yine sarkıtma!.." diye söylenmesindi Kadir Bey.

Çayını koyuyor Kadir'in. Bardağı getirip önüne bırakıyor usulca.

Bir şey demiyor Kadir.

"Yavru Kuş" da demiyor.

Bakmıyor da Nimet'e. Çayına şeker atıyor, karıştırıyor.

Kendine çay koyuyor Nimet. Alıp masaya geliyor.

Her zamanki yerine oturmuyor...

"Aman yine parlar falan da..."

Oturuyor Kadir'in uzağına.

Çay bardağını balkona doğru, güneşe tutuyor Kadir, bakıyor.

Bir yudum alıyor sonra.

Sonra, yakıyor sigarasını.

Nimet, ekmek sepetini Kadir'den yana itiyor biraz, -yine de.

Hiçbir şeye el sürmüyor Kadir.

Sigarasını tüttürüyor.. çayını yudumluyor.

Sessizlik uzuyor.

Kadir, Nimet'e bakmaya korkuyor sanki.

Bakarken, Nimet'e yakalanmaktan korkuyor.

Sigarasını soluklarken bir göz atıyor, -ki, perişan bir Nimet...

Üzülüyor mu?

Ona acıyor mu?

Acımıyor mu?

Üstünden buldozer geçmiş o haline Nimet'in hiç yanmıyor mu?

Kadir'in yüreği taş mı?

Evet, ona acıyor. Ama kızmıyor kendine de!

İnat, -mı?

Değil...

"Bu Kadir'e kim acısın ki?.."

"Yüzünü asma! Yüzünü asma!.." desin mi?

Kafasını toplaması gerek.

"Beni yine delirtme!.." desin mi?

Kendini işe.. iş düşünmeye vermesi gerek. Adamlar geliyorlar...

Diyorlar ki:

"Dolar milyoneri yapacaz seni, Kadir Bey... Sen de bizi göreceksin elbet... Ne demişler?.. 'Al gülüm.. hadi, ver gülüm..' Ha?.. Hah hah ha!.."

Sessizlik uzuyor.

Kalkıp balkondan yana gidiyor Nimet. Kapıda uzanıyor, balkon perdesini biraz çekip, Kadir'in yüzüne gelen güneşi kesiyor.

Kadir, yüzüne vurulmuş gibi oluyor bir an.

Sanki yüzü, Nimet'in yüzü gibi olmuş da...

Yine de bir şey demiyor.

Sessizlik uzuyor.

Gelip Kadir'in bardağını alıyor Nimet, çay koyup getiriyor.

Geçip masaya, -yine Kadir'in uzağına- oturuyor.

Ellerini koyuyor masanın üstüne, parmaklarını inceliyor.

Bir sigara yakıyor Kadir.

Çayını karıştırıyor. Kaşığı çıkarmadan bir yudum alıyor çayından, sonra bardağı tabağa bırakınca çıkarıyor kaşığı, tabağın kıyısına bırakıyor.

Sessizliğin uzun sürmüşlüğü yüreklendiriyor Nimet'i:

"Ben insan değil miyim?.." diyor.

Bunu, Kadir'e hiç bakmadan diyor.

Parmaklarını incelemeyi sürdürerek diyor.

Sanki onu duymazdan geliyor Kadir.

"Benle derdin ne senin?.." diyor Nimet. "İşte, şurda eteğine sığınmış kalmışım. Ben kendim ölmüşüm. Yaşamadan solmuşum. Çizgiyi sen çizmişin, ben dışına çıkmamışım. Kul olmuşum. Köle olmuşum. Daha ne istiyosun?.. Vallayi söyle, onu da yapayım..."

Sigarayı bitmeden söndürüyor Kadir, kalkıyor sonra.

Şekerliğin yanına para bırakıyor.

"Bunu annene verirsin..." diyor. "Telefon et, gelsin Servet Hanım. Gece sende kalsın...

Benim işlerim var..."

Çıkıyor.

"Gidişin olsun da dönüşün olmasın inşallah!.." diye söyleniyor Nimet.

Başını elleri arasına alıp öylece duruyor sonra...

"Aman sen ne diyosun Nimet! Ortada kalırsın, anam... Hela kapısında kolonya verdirirler sana!.. Hem de nerenin helasında..."

Yirmi bir

Uyandığında, elini Fırat'ın poposu üstünde bulmuştu Tuğçe. İkisi de yüzükoyun yatıyordu. Üstleri açıktı. Tuğçe'nin kolu, boylamasına Fırat'ın üstündeydi ve eli de onun mayo beyazlığında. Dizi hafif bükülmüş şöyle, onun bacağı üstüne çıkmıştı. Fırat'ın yüzünü göremedi. Çünkü, öteki yana dönüktü. Ama uyuduğu belliydi.

Önce, hiç kımıldamadan öylece kaldı Tuğçe. Biraz daha öyle dursaydı, içinden geldiği gibi, okşayacaktı Fırat'ın serinliğini. Belinin çukurluğundan sırtına kadar dolaştıracaktı parmağını. Fırat da uyanacaktı. Daha tam da uyanamamış öyle, dönüp kolunu Tuğçe'ye saracaktı. Sonra da başını kaldırıp "Kim bu ya!.." diye bir bakacaktı. "Haa, Tuğçe..." olacaktı. Yine üstüne çıkacaktı Tuğçe'nin...

Ekrem Bey'in oğlu.

Gözlerinde biriken yaşları tuttu. Fırat'ı uyandırmadı. Tepiklenmiş örtüyü de çekmedi. Gönlünde kırıklık!.. Durup durup gülen.. deli deli gülen bu Tuğçe, delisiz delisiz ağladı ağlayacak bir Tuğçe oluyordu.

Hayır. Buna gelemezdi.

Buna asla yoktu!

Sessizce kalktı, parmaklarının ucuna basaraktan banyoya gitti.

Su iyi geldi.

Dün, sinemanın önünde buluştuklarında, güneş daha yeni "ben gittim" olmuştu.

Evet, cuma günü o filmi görmüşlerdi ama, buluşmak için yine orasını seçmişlerdi. Fırat, eğilmiş ve dudaklarını Tuğçe'nin yanağına belli belirsiz dokundurmuştu. Sonra da:

"Sizi özlemişim..." demişti.

Pek de inanmadığını belirtmek istermiş gibi, gözlerini kısarak bakmıştı Tuğçe:

"Hani, ne demiştiniz siz?.." diye gülmüştü. " 'Yenmişe The End...' "

Şaşırmıştı Fırat:

"Siz hâlâ orda mısınız?.." diye takılmayı denemişti.

Diretmişti Tuğçe...

"Neydi.. neydi, Fırat Bey?.."

Biraz canı sıkılmış olduğunu hiç de saklamadan:

"Bitmişe, The End.. yenmişe kuzu!.." demişti Fırat.

Sevinerek Fırat'ın koluna girmişti Tuğçe:

"Ne güzel!.." demişti. "Yenmişe, kuzu!.."

Gülerek çekelemişti Fırat'ı.

Biraz yürünmüştü.

Sormuştu Fırat:

"Sahi, ne yapalım istersiniz?.."

"Bilemiyorum, Fırat Bey... Kaldığımız yerden mi başlasak?.."

"İyi ya..." demişti Fırat.

Elbette, kalınan yer, Fırat'ın evi.. o pencerenin önüydü.

Güzel bir gece oluyordu.

Biraz sıcaktı. Tuğçe'ye göre daha da sıcaktı.

Bardağının kıyısında parmağını dolaştırmıştı Tuğçe:

"İsterdim ki..." demişti.

Sonra durmuştu, Fırat'a bakmamıştı...

"Şey.. diyorum..." demişti sonra da. "İnanın Fırat Bey, sizinle hastaneye ben de geleyim isterdim..."

Bir şey demeden bakmıştı Fırat.

"'Geçmiş olsun!..' demeye, -yani..." diye eklemişti Tuğçe. "Ama biliyor musunuz, şu da var Fırat Bey: Hiç tanımıyor beni. Kimbilir ne düşünür kadıncağız, ha?.."

Ona sevgiyle bakmıştı Fırat.

Bir şey demeden, yalnızca bakmıştı.

"Sonra.. şu da var, doğrusu..." demişti Tuğçe. "Ben olsam.. benim göğsümü alsalar öyle.. ben, insanları görmek istemezdim!.."

Anladığını belirtmek istermiş gibi başını hafifçe sallamıştı Fırat, sonra dışarıya bakmıştı:

"Babamın olmayışı çok kötü!.." demişti yavaşça.

Öfkeliymiş gibi demişti bunu.

Sonra da dönüp hafifçe yanağını sevmişti Tuğçe'nin. Açıklamıştı da...

"Akşamleyin böyle yaptım anneme..." demişti. "Farkında olmadan, yanağını okşadım onun... Annem ne dü-

şündü bilmiyorum ama, sonra ben pişman oldum. Çok pişman oldum..."

"A, niye ki?.."

"Çünkü, babam yapardı öyle, -eskiden..."

Gözlerini Fırat'tan hiç ayırmamıştı Tuğçe.

Oysa Fırat, Tuğçe'ye hiç bakmadan bir sigara yakmıştı...

"Eskiden.. çok daha iyiydi..." demişti. "Güzeldi. Zaten biz de çocuktuk... Şimdi.. babam yok, annem öyle, kardeşim.. onu görseniz Tuğçe Hanım, yaprağını dökmüş ağaç, -sanki."

"Yaprağını dökmüş ağaç, ha?.." demişti Tuğçe.

Sonra da Fırat'ın yanağını, öyle sevmişti.

"Çok derdim var, çok..." demişti Fırat.

"Geçecek, Fırat Bey!.. Hepsi geçecek..."

Bardağını getirip Fırat'ın bardağına dokundurmuştu.

Fırat, -nerelere gittiyse- hiç oralı olmamıştı.

Onun kulağına eğilmişti Tuğçe...

"Fırat Bey?.."

Dönüp bakmıştı Fırat, bardağını alıp tepesine dikmişti.

Sonra birden:

"Yarın akşam sizi benim arkadaşlara götüreyim..." demişti coşkuyla.

"A! ne güzel!"

Onun sevinçle ellerini çırpmasına bakmıştı Fırat:

"Poker bilir misiniz?.." diye sormuştu.

"Evet, gençliğim kahvelerde geçti..." demişti Tuğçe.

Ve buna pek gülünmüştü.

İç çekmişti Tuğçe:

"Bilsen ne olacak ki!.." diye söylenmişti. "İyi kâğıt gelince kulakların oynuyorsa..."

Çocuk gibi hemen inanmıştı Fırat:

"Kulaklarınız oynuyor, -mu?.."

Ellerini kulaklarının yanına götürüp nasıl oynadıklarını göstermişti Tuğçe, ve gülmekten kırılır olmuştu.

"Hayret..." demişti Fırat.

Birden durmuştu Tuğçe:

"Aman canım, şaka!.." demişti. "Niçin oynasın benim kulaklarım!.."

"E, olur olur..."

"Ay, yok! Şaka yaptım, Fırat Bey!.."

Sonra da açıklamıştı:

"Kâğıt hiç oynamam ben... Çünkü, kazanırsam, ben başkasının parasını alamam... Ama, başkaları alır benim paramı... Hep ben zararlı çıkarım..."

Fırat da bu sözü pek anlamlı bulmuş gibi bakmıştı.

"İyi ya..." demişti sonra. "Siz de benim yanımda oturur, bana şans getirirsiniz!.."

"Ama ben bunu nasıl garanti ederim?.. Edemem ki..."

Başını yanlara sallamakla yetinmişti Fırat.

Susulmuştu.

"Ay! şarap sıcak yaptı!.." demişti Tuğçe.

"Hiç esmiyor ki..." demişti Fırat.

"Bir gömleğiniz falan yok mu, ben şunları çıkarsam..." demişti Tuğçe.

Yandaki odaya geçilmişti. Fırat gömleği verip çıkmıştı odadan. Tuğçe, üstündekileri soyunmuş, gömleği giyinmişti. Ayaklarındakileri de atmıştı, öyle yalınayak gelmişti masaya.

Onun örtülü çıplaklığına hayretle bakmıştı Fırat.

Çok hoştu Fırat'ın bakışı.

Öyle bakılmak da çok hoştu.

"Şu taksi durağında ben ineyim..." diyor Tuğçe.

"O niye?.. Ben götürüyorum ya..."

"Hiç olur mu?.. Bu üstümdekilerle ben nasıl giderim işe?.."

Dönüp ona bakıyor Fırat.

"Sonra herkes ne demez bana!.."

Fırat. arabayı yanaştırıyor kaldırıma.

İnerken, Fırat'ın yanağına küçük bir öpücük konduruyor Tuğçe:

"Akşama görüşürüz..." diyor. "Kendinize iyi bakın, Fırat Bey!.."

Onun gidişine bakıyor Fırat...

"Yahu, bu kadında ne var, hâlâ 'Fırat Bey'!.."

Yirmi iki

Sahi, ne olmuştu da?..

Evet, Fırat askere gidiyordu... Peki, Fırat ne söylemişti ki?.. Bak, bu çıkmış aklından. Ama, Pınar'ın yine dalına basmıştı, kızdırmıştı onu.

Pınar da:

"Aman, iyi ki bir askere gidiyorsunuz!.." demişti.

Ekrem de gülmüştü. Fırat'a -sözde gizliden- bir göz etmişti, ve:

"Bunlar böyledir, oğlum..." demişti. "Ne anlarlar yurt savunmasından.. öneminden!.."

"Ekrem Bey.. Ekrem Bey!.." demişti Beyhan. "Biz de bu ülkenin yurttaşıyız, izin verirseniz, yani..."

Baba-oğul:

"Ha ha ha!.."

Parmaklarıyla saymıştı Beyhan:

"Çalışıyoruz. Vergi veriyoruz. Oy veriyoruz. Askere gitmiyoruz ama, çocuk doğurarak yapıyoruz biz de askerliğimizi..."

Baba-oğul yine:

"Ha ha ha!.."

Beyhan, sinirlenmiş gibi yapmıştı, şöyle dürtmüştü Pınar'ı:

"Değil mi, kız?.." demişti. "Siz doğurun bebekleri.. biz de askere gidelim..."

Pınar da kıpkırmızı olmuştu. E, doğurmasına doğuracak ya, ne nasıl olacak da çocuk doğuracak ki!..

"Beyhan Hanım.. Beyhan Hanım!.." demişti Ekrem. "Biz de dokuz doğuruyoruz ya... Doğumevinde, kapının önünde..."

Kolundaki saate ikide bir bakıyormuş gibi yapmıştı Fırat:

"Dokuz dokuz.. on sekiz doğurdu benim babam..." demişti.

Yazlık gömleğin kolunu gülerek yukarı sıyırmıştı Ekrem, orada, aşı izinin hemen yanında pişmiş mercimek gibi duran ben'i, herkese göstermişti.

Hemen Fırat da sıvamıştı kolunu, onun da sol kolunda, aynı yerde, aynı ben'den vardı.

Baba-oğul ellerini uzatmışlar, "çak!" yapmışlardı masada.

Beyhan, Fırat'a dönüp gözlerini dikmişti:

"Seni doğuracağıma kız doğuraydım..." demişti.

Fırat da korkmuş.. utanmış -neyse o- öyle, masanın altına saklanırmış gibi etmişti.

Şimdi, iç çeken bir Beyhan oluyor işte...

"Eh, bugün beşinci gün, Beyhan..."

"Dur bakalım, daha beş gün var, -o da bugünü saymazsan!.."

Evet, özlüyor.

Evdeki o masanın çevresinde olmayı özlüyor. Alında buruk bir çizgi: Ekrem. Yaa, aldılar göğsünü. Ve.. Ekrem bunu bilmiyor.

Gülüyor kendine sessizce.

Yitmiş bir Ekrem, -olmuş. Salim Bey -artık- yok olmuş. Peki, Ekrem ne olmuş? Ne olmuş Ekrem'e böyle? Göğsünün teki yok bir Beyhan. Buna da şükür. Bununla kalırsa. Bununla kalmaz ki, ilaç falan. Olsun. Önce, eve bir dönse! Fırat'a söylesin, arabayla bir ilgilensin Fırat.

"Arabanı mı özledin, Beyhan?.."

Evet, ne çok şey özlüyor!

Arabayı da. Yuva'yı da. Seher'i de. Çocukların çığrışmalarını da. 'Erguvan Holding', ya! Evini de. Haa, komşu Süheylanım'ı da. "Annem eve çıkınca gelirsiniz, teyze..." deyip başından savmış Pınar onu. Evet, Ekrem'in o balkonda oturmayı da. Kargalara.. kedilere bakmayı da. Fırat'ın daha hiç gitmediği evini de. Her gün gördüğü Pınar'ı da. Vildan'ı da.

Onun tombul gülüşlerini de.

"Bu yaz da böyle geçecek!.."

"Geçsin geçsin..."

"A! şeyi çıkarmışlar..." diyor Vildan.

"Dren?.. Ya, sabahleyin aldılar, abla..."

"Aman, iyi iyi..."

Ona sevgiyle bakıyor Beyhan.

"Yok mu Pınar?.." diyor Vildan.

"Gelir birazdan..." diyor Beyhan. "Kız çok yıprattı kendini, abla... Görsen..."

Beyhan'ın kısa saçlarını okşayan bir Vildan...

"Kolay mı?.. Annesi hastalanmış, e sonra..."

Onun yarım bıraktığını sürdürüyor Beyhan:

"Babası da yok ortalıkta..."

"E, yani... Sonra.. daha çocuk o, -ne de olsa..."

"Ya ya..."

Bakışılıyor ve bir sessizlik oluyor.

Çünkü Beyhan söylemiyor söyleyeceğini.

Vildan da kaçınıyor ona ne söyleyeceğini sormaktan.

Duramıyor Beyhan yine de:

"Fırat aradı mı seni?.." diye soruyor.

"Yok, o pek aramaz, bilirsin..." diyor Vildan.

"İyi. Sana öyle 'Çınarcık'a dönün..' falan dedim ya hani, sen benim kusuruma bakma!.."

"Ne kusuru! Kusur olur mu?.. Sen benim kardeşimsin... A! Hem biliyor musun, 'Hayır efendim, hastaysa, hastalığını bilsin..' dedim kendime. 'Hep onun istediği olmayacak ya..' dedim. "Kaçıyor mu Çınarcık?..' dedim, gitmedim."

"İyi yaptın..." diyerek hafifçe gülüyor Beyhan.

"Ne o?.. Yoksa, gece beni mi gördün sen?.." diye gülmeye vuruyor Vildan da.

Hemen işe koyulmaya can atıyor sonra...

"Kalkacaksan, kaldırayım seni..."

"Yok abla, şöyle doğrulup oturayım biraz..."

Ona yardım ediyor Vildan, sonra sevinçle gidiyor masaya. Gelince masanın üstüne bıraktığı taşınır buzluktan çıkarıyor büyük cam kâseyi, gösteriyor:

"Sana keşkül yaptım... İster misin, vereyim biraz..."

"Aman, istemem şimdi..." diyor Beyhan.

"Gerçi fıstığı biraz az oldu ama.. istersen..."

"A, istemem abla!.."

"Eh, iyi ya..." diye yelkenleri indiriyor Vildan. "Sonra iste... Orhan düşündü bu buzluğa koymayı. Hemen gidip bir buzluk alıp geliverdi..."

"Sağ olsun..."

Elindekini buzluğa yerleştiriyor yine...

"Burda dursun, isteyince.. soğuk soğuk..."

Pencereden yana dönüyor Beyhan:

"Keşkül, ha?.." diyor.

Anlıyor Vildan bir terslik olduğunu, hemen geliyor Beyhan'ın yanına...

"N'oldu ki şimdi?.."

Pencereye bakmayı sürdüren bir Beyhan...

"Aklında mı?.. Hani.. ben Pınar'ı emzirirken... Sütüm ne çok gelirdi de.. sen, 'Kız, keşkül yapalım bununla...' derdin..."

Yatağın kıyısına oturup, Beyhan'ın elini avuçları içine alıyor Vildan:

"Vallahi.. yeminle!.." diyor. "Ben senin göğsünü falan düşünmedim..."

Dönüp ona gülümsüyor:

"Yok ziyanı..." diyor Beyhan. "Benim lafım sana değil, abla... Ben kendimle dalga geçiyorum..."

Sonra pencereye dönüyor yeniden...

"Dalga geçmeye çalışıyorum..."

Sarılıyor Pınar:

"Seni ya göremezsem diye korktum, anne!.."

"Ah Pınar, keşke öyle kolay olsa!.."

Şaşmışlığı gözlerinde büyüyerek yansıyor Pınar'ın...

" 'Kolay' mı dedin?.."

"E, yani..."

"Öyle değil!.." diyor Pınar. "Bana bir şey olur da seni göremezsem, diye korktum ben..."

"Sakın ha!" diyor Beyhan.

Sanki o anda gerçek oluverecekmiş gibi bir korkuya kapılarak, acıyla kıvranıyor...

"Bir de sana bir şey olursa, ben..."

"Aman, siz ikiniz de saçmalıyorsunuz!.." diyor Vildan.

Gelip teyzesinin omuzlarına kolunu sarıyor Pınar...

"Biz, saçmalarız hep, Vildoş!.."

"Beyhan, hadi elini başına götür de Pınar görsün!.." diyor Vildan.

Sol kolunu yavaşça kaldırıyor Beyhan, elini başının üstüne koyuyor.

"Bu ne demek, annen iyileşiyor demek..." diyor Vildan.

Teyzesini kendine çekip, yanağından öpüyor Pınar.

Yalancıktan öfkeleniyor Beyhan da...

"Aman, yeni bebek gibi el başta yaptırıyosunuz bana!.."

Gülüşülüyor.

En çok da Pınar gülüyor.

Çünkü, bunu Okan'a anlatacak.

Yirmi üç

Tuğçe'yle var olmuş, onunla biçimlenmiş bir geceydi.

Bağırmalardan dönmüş, her yer kararmış, karanlıklarda ışıklar çakmıştı. Kasları, sinirleri koptu kopacak olmuştu. Tutkudan coşkuya.. coşkudan taşkınlığa.. taşkınlıktan acıya varmıştı. Dokunuşlarla, öpüşlerle, incitmeyen ısırmalarla başlamış, hoyratlıklara savrulmuştu. Sonra rahatlamıştı. Tükenmişlik gibi, emilmişlik gibi, derdinden.. zehrinden.. arınmışlık gibi, ulaşılmış.. kazanılmış.. yorgunluğunda, sevincinde erinmiş gibi, inanılmaz gibi, gerçeğin kendisi gibi, dinginlikle gelen rahatlık...

Tuğçe'nin üstünde yatıyordu.

Çünkü, Tuğçe öyle istemişti...

"Durun! Kıpırdamadan durun böyle!.."

Sonra da:

"Lütfen..." demişti.

Sesi ne güzeldi Tuğçe'nin...

"Ben sanki hep sizi mi aradım, Fırat Bey?.."

Onu, güzelim boynundan öpmüştü Fırat.

Kollarını daha da sıkılamıştı Tuğçe:

"Ben sizi bırakmam!" demişti. "Siz beni bırakmazsanız.. beni aldatmazsanız.. ben sizi bırakmam!.."

"Ne geceydi ama!"

Anımsamak, onu sanki yeniden yaşamak oluyordu.

Telefon çalıyordu.

Günlerdir beklediği telefonun geldiğini sanki sezmiş gibi açıyordu.

Niçin?..

Ama, ne ilgisi var?.. Öyle arabayı çılgın gibi sürerken, niçin.. sağa sola bakmaz sürerken öyle, niçin orada.. orada onu bekleyen.. sanki.. niçin Oya oluyordu ki?..

Oya! Niçin?..

Hem de orada! O şey yerde...

Karakoldan hızla çıkıp külüstüre atladığında, el frenini indirdiğinde.. sigarayı bulamadığında.. sinirlenip bulduğunda.. yakıp dumanları içinde tuttuğunda.. aksırıkla tıksırıkla geri vermek zorunda kaldığında.. gözleri yaşararak arabayı gazladığında, bileğine gözünü silmeye kalkışıp alnını sigarayla yakacak olduğunda, orada, o uzak yerde, hemen varmak.. ulaşmak istediği o yerde Fırat'ı bekleyen, niçin Oya olsundu?..

Ne ilgisi vardı?..

Çekip giden ve günlerdir aramayan bir Oya. Kendisinin de aramadığı Oya. Tuğçe'li günlerle üzeri örtülen Oya, niçin orada kendisini bekliyor olsundu ki?..

Okuduğu kitaplardan, izlediği filmlerden kalanla düşleminde beliren bir morg görüntüsü: Mavimsi.. buzlu.. metalik...

Orada bekleyen bir Oya!

Buzlukta bir Oya cesedi biçimleniyor gözleri önünde... Çıplaklığını hiç görmediği Oya, çırılçıplak o şey yerde... Donmuş bir Oya...

Niçin?..

Delirdi mi?.. Deliriyor mu?..

Karakola Oya'yı bildirmedi ki...

Salak mı bu Fırat?..

Peki, niçin böyle saçmalıyor?..

Ekrem Alkın. Günlerdir kendisinden haber alınamamıştı. Babasının cenazesinde bile yoktu. Evi öylece duruyordu. İşinden ayrılmıştı. Reklamcı. Ankara, 1948. Hayır, boşanmıştı. Sakal yok. Vardı, kesmişti. Gözlük yok. Sakatlık yok. Düşmanı yok. Bilmiyor. Niçin olsun, bilmiyor, düşmanı yok!

Karakola Oya için çağırmadılar ki?..

"Gidin, teşhis edin!"

"Nereye?.."

"Morga gidip bakacaksınız, o mu.. değil mi!.."

"Morg'ta?.."

"Bir yanlışlık..."

"Gidip bakın, kardeşim... Üzerinden kimlik çıkmış. Ekrem Alkın."

Gidiyor.

Ve arabayı, Oya orada diye, o buzlukta diye, göğüsleri dipdiri donmuş.. bekliyor diye, böyle delice.. tamam, ölümüne.. sürüyor.

Oya'ya kötü bir şey yapmamıştır o. Hiçbir şey yapmamıştır. Elini tutmuştur yalnızca.

Bir de öpmüştür. Ama Oya da onu öpmüştür...

"Salak! Salak Fırat! Şunu kafana sok! Salak kafana sok!.. Oya falan değil bekleyen!.. Baban! 'Gidin teşhis edin...' denilen, Ekrem Alkın. Ekrem Bey. Morgta olan. Seni bekleyen..."

Biri, deli deli korna çalıyor.

"Patlama be!" diyor Fırat.

Kendi sesini duyuyor: Korkunç.

Yaptığı ilk iş sigarasını yenilemek.

"Olmasın! Ekrem Alkın olmasın! Benzesin. Benziyormuş olsun. Başkasıymış olsun... Kimlik çıkmış üstünden. Biri çalmıştır! Öyle olsun. Kredi kartları için çalmış olsun. Sakallıydı babasının kimlikleri. Bu buna nerden benziyor olsun! Ah, başka biri olsa! Buzluktaki... Buzluktan birini gösterseler... 'Bak bu baban mı?' deseler. Bir cüce çıksa buzluktan... Zavallı bir cüce.. çıksa... Sakalı bile olan, babasının kestiği gibi sakalı olan bir cüce çıksa buzluktan... Ah, bir cüce olsa..."

"Ah ah!.."

"Buzluktan çıkana bakmasa bile. 'Babam cüce değildi...' dese..."

Yirmi dört

Okan, konuşulanları bağlamak istermiş gibi:

"Demek öyle..." diyor.

Pınar'ın yüzündeki durgunluğa bakıyor, ekliyor sonra:

"Kahveye gidip Aylin'i görmek içinden gelmedi demek..."

Başıyla onu onaylıyor Pınar.

"Hep böyle olur..." diyor Okan. "Bir şey.. bir yer gelir, biter... Hem varmış.. hem de hiç olmamış.. gibi olur!.."

Saçlarını hırsla geriye atıyor Pınar...

"Sen hep böyle yazar gibi konuşmak zorunda mısın?.."

Pınar'ın sözünü hiç de beğenmediği, yüzünden okunuyor Okan'ın:

"Benimle dalga geçmek istiyorsun..." diyor.

Güldüğünü saklamıyor Pınar.

"Sana yazarlıktan söz ettim diye beni pişman etme, olur mu?.." diyor Okan.

"Aman iyi! ne dalga geçmesi?.." diyor Pınar. "Sahi, yazarlar alıngan mı olur?.."

"Yok. Öyle değil... Alınganların bazıları yazar olur!.."

"E, o da iyi..."

"Pınar?.."

Yalnızca sorarak bakıyor Pınar.

"Sence..." diyor Okan. "Yani, sen benden daha az mı alıngansın?.."

Sert çıkıyor Pınar...

"Ben ne alınganlık yaptım şimdi?.."

"Yapmıyorsun..." diyor Okan. "Çünkü, alınacağın bir şey yapmıyorum ben. Yapsam... Bak, Aylin'i defterden silmişsin..."

Darda kalmış da, "Hay Allah!" dermiş gibi kıvranıyor Pınar, sonra da öfkeleniyor:

"Sen olanları bilmiyorsun, Okan!.." diyor.

"Yani sen de hem söylüyorsun, hem anlatmıyorsun!.."

Duruyor duruyor:

"Onun babası bir hayvan!" diyor Pınar.

"Babası?.."

"Evet. Tam bir domuz!"

"Ne yaptı?.."

"Anlasana Okan! adam saldırdı bana!.."

"Aylin engel olmadı mı?.."

"O yoktu ki... Kimse yoktu..."

Tedirginliği sesinde titriyor Okan'ın:

"Sonra?.."

Kızıyor Pınar:

"Ne sonrası! daha ne olsun?.." diyor. "Neyse, böyle etekle falan değildim iyi ki..."

Kendini Pınar'ın bacağına bakarken buluyor Okan.

"Kaçmasam, daha neler yapacak!.." diye söyleniyor Pınar.

Pınar'ın bacağına bakmaktan kendini kurtarıyor Okan, kalkıp pencereye gidiyor. Elleri belinde duruyor orada.

"Demek, yaşlı kurt..." diye söyleniyor perdeden dışarıya bakarak.

"İnsan kızının arkadaşına öyle şey yapar mı?.."

Dönüp Pınar'a bakmıyor Okan:

"Yapan, vardır..." diyor.

Hırsından avuçları terlemiş gibi peçeteyi bir o eline.. bir o eline geçirip, topak yapıyor Pınar.

"Peki, bunda Aylin'in suçu ne?.." diye soruyor Okan dışarıya bakmayı sürdürerek.

"E, babasını koruyor ama..."

"Anladım..." dermiş gibi yaparak dönüyor Okan.

Duruyor öylece. Sonra da, sormadan edemiyor sanki:

"Yakışıklı mıydı adam?.."

Elindeki kâğıt topağını hırsla Okan'a fırlatıyor Pınar:

"Sen sersemsin!.." diyor.

Atılandan sakınıyor Okan:

"Tamam tamam, kızma!.." diyor gülerek.

"Çok kötüsün ama, Okan!.." diyor Pınar. "Yakışıklı olsa, ne yani..."

Gelip yerine oturuyor Okan:

"Tamam, sen haklısın..."

Pınar, küskün bir sesle:

"Ben bunu anneme bile anlatmadım..." diyor.

Sonra da dönüp balkondan yana bakarak, dalgınlıklardan dalgınlıklara düşüyor:

"İyi ki söylememişim..." diyor. "Hele o, bir de böyle hastalanınca..."

Ona anlayışla bakıyor Okan:

"İstersen, 'yazar ağzı' de sen yine..." diyor. "Ama Pınar, sana bir şey söylemek istiyorum..."

Dönüp bakıyor Pınar...

"Ne!.."

"Önce şu: Annenin seni itelediği düşüncesini, çıkart aklından!.."

"E, öyle ama..."

Ona katılmadığını başını yanlara sallayarak belli ediyor Okan.

Diretiyor Pınar:

"İşte, daha iki saat önce..." diyor Pınar. "Demin anlattım ya, hastanede el başta yaptırdık falan, iyi. A, yok.. tutturdu, şey... 'Hadi sen git, kızım...' Diyorum ki... 'Ya anne, daha öğle, niye gidiyorum ben?..' Bir de inat! 'Teyzen burda, sen git..' Böyle... Ben de çıktım hastaneden, düşündüm kahveye mi gitsem, ne yapsam.. sonra, işte sana geldim..."

"Sen bunu anlayabilirsin, Pınar!.." diyor Okan kararlı bir sesle.

Pınar, durup Okan'a bakıyor.

"Hani, dün bana ne anlatmıştın?.." diyor Okan. "Bak, kadıncağız hastalıktan kuşkulanmış, söylememiş sana. Ben olsam, ben de söylemem. Her şeyin kesinleşmesini

bekledi, demek ki... Saçlarını kestirmiş geliyor Çınarcık'a... 'E, söylemeye dili varmadı...' diye düşün. Ameliyat zorunlu olmasa, onu da gizleyecekti belki. Olabilir bu. Sonra.. bir şey daha var: Korkarım, daha da kötü günler bekliyor onu... Pınar, buna hazır olmalısın sen!.."

"Beni ağlatacaksın!.." diyor Pınar.

"Yok, seni üzmek istemiyorum... Yani.. bana kızma lütfen! Onu anlamalısın... Seni olanlardan.. olacaklardan uzak tutmaya çalışıyor..."

Gözlerini silip kalkıyor Pınar:

"Ben gideyim artık..." diyor.

"Olmaz Pınar, böyle bırakmam ben seni!.."

Pınar, çantasını alıyor yerden:

"Sende bir paketim vardı ya..." diyor Okan'a bakmadan. "Alayım onu..."

Sinirleniyor Okan:

"Kendin al!" diyor. "Bıraktığın çekmecede duruyor, orda!"

Masaya gidiyor Pınar. Okan'a yan dönüp eğilerek çekmeceyi açıyor, alıyor paketi.

Ona baktıkça içi sızlıyor Okan'ın.

Paketi göğsüne bastırmış, orada öylece duruyor Pınar. Okan'a değil de kendine söylermiş gibi:

"Bu da başıma dert oldu!" diyor. "Babama almıştım bu tişörtü... Kızını unuttuğu aklına gelir, diye düşünmüştüm... Artık bunu ona vermeye de utanırım..."

"Başkasına ver!"

"Kime?.."

"Bana değil, yani..."

"Olmaz zaten, üstünde yazı var..."

"Ne yazıyor?.."

"A, sorma Okan!.."

" 'No problem!' falan mı?.."

"Evet, onlardan... Babamla güleriz, diye..."

"At başından o zaman!.."

Birden heyecanlanıyor Pınar...

"Çöpe, değil mi?.."

Başıyla onaylıyor Okan.

"Evde keseyim ben bunu.. tıkıştırayım çöp torbasına!.."

Yerinden fırlıyor Okan:

"Yakalım onu!" diyor.

İnanamıyor Pınar...

"Gerçekten mi?.."

"Evet."

"Nasıl?.."

"Kolonya var!.."

Hızla içeriye gidiyor Okan. Mutfak tezgâhının altından, eski fırının tepsilerinden birini çıkartıyor. Buzdolabının kapısından kolonya şişesini, ocağın yanından kibriti alıp, odasına dönüyor.

Okan'ın gelişine hayranlıkla bakıyor Pınar.

Gülerek gösteriyor elindekini:

"Tepsi de bugünü bekliyormuş, bir işe yaramak için..." diyor Okan.

Pınar, çantasını bırakıyor aldığı yere, balkon kapısında durup onu izliyor.

Okan: Kararlı bir yüz.

Yaptığı işin önemi var.

İşlem basamakları var: Balkonun boş yanında yere tepsiyi koyuyor. Kolonya şişesini, kibriti bırakıyor yere. Gelip paketi alıyor Pınar'dan. Çömeliyor oraya, naylon torbasından çıkarmadan tepsinin içine bırakıyor paketi. Birkaç yerden parmağıyla deliyor paket kâğıdını. Kapağı-

nı açıyor kolonyanın, yanlarına basarak torbanın içine.. deliklere tutuyor şişeyi, emdiriyor iyice. Sonra ıslatıyor paket kâğıdını. Sonra naylon torbayı. Tamam olunca, koşarak uzaklaştırıyor elindekileri, şişeyi.. kapağını veriyor Pınar'a. Dönüp tepsinin başına, biraz uzak durarak çakıyor kibriti. Küçük bir alev, büyük bir alev oluyor.

Gelip Pınar'ın yanında duruyor Okan. Ateşe bakıyorlar, -birlikte.

Sanki ateşe baygınlar.

"Bir tamtam sesleri eksik..." diyor Pınar.

Okan şişiriyor yanağını, parmaklarıyla vurarak davul sesleri çıkarıyor.

Çocuklar gibi gülüyor Pınar:

"Biraz yer olsa, çevresinde ateş dansı yapardık..." diyor.

"Sen yapardın.. ben bakardım..." diyor Okan.

"Sahi, sen hiç dans etmezsin, değil mi?.." diyor Pınar.

Demiş bulunuyor.

'Değil mi?' " diye Pınar'ın sözünü vurguluyor Okan. "Bayılırım ben... Bayılırım insanları kendime güldürmeye!.."

Elini Okan'ın omzuna koyuyor Pınar:

"Lütfen..." diyor.

Ses etmiyor Okan.

"Ay, bunlar uçuyor!.." diye telaşlanıyor Pınar.

İçeriden hemen bir sürahi su getiriyor Okan. Yavaş yavaş döküyor suyu. Geliyor Pınar'ın yanına, durup eserine uzaktan bir bakıyor:

"Artık uçmazlar..." diyor.

"E, bu n'olacak?.."

"Ben sonra bakarım çaresine..."

"Bir sürü iş çıkardım sana..." diyor Pınar.

Elinde sürahi, gidiyor Okan, -sanki- duymuyor onu.

Kolonyayı sehpanın üstüne bırakıyor Pınar ve aklına gelenle gözleri ışıl ışıl oluyor.

Geçiyor müzik setinin karşısına, uygun müzik arıyor.

Yakaladığı hafif müziği bırakmıyor. Sonra halının ortasına geliyor.. sağ ayağı önde, duruyor.

Müziği dinliyor, Okan'ı bekliyor.

Yirmi beş

Orası, babasının olduğu yerdi.

Fırat oraya yaklaştıkça, kapılmış olduğu telaşın altından, içini yırtan derin bir acı çıkıyordu. Neyse ki, durgun bir çaresizlik, içindeki yırtılmayı ağır ağır örtüyordu. Çaresizlik, sızıltılı.. -yine de bastırılabilen- bir ağlama isteğine yol açıyordu.

Bir de gördü ki, hem de annesinin yattığı hastanenin önünden geçmiyor mu!..

Evet, orada yatıyordu annesi.

Göğsü alınmış yatıyordu.

Ve onun "Ekrem.. Ekrem!.." deyip durduğu adam da, daha ötede, bir buzlukta.. çinkolar içinde...

Oraya gidiyordu Fırat. Oraya...

Korktu.

Peki, bilseydi bunu annesi!..

Yüzünden bir bıçak gibi iz bırakarak geçti korku.

"Mutsuz İnsanlar Müzesi"

Yan bahçe, hiç de bakımlı değildi. Olmadığı da -sanki- daha iyiydi. Mutsuz insanlarla doluydu. Yüzü acıyla kararmış insanlar... Sert kalıplı duruşlarıyla erkekler, bayılmış ve az önce ayıltılmış olan kadınlar ve onların çocukları: anlamadan bakanlar.. anlamış bakanlar...

Demir çubuklarla örgülü gri kapıya gelince, kapıyı aralık tutan genç görevliye:

"Arkadaşım, bir derdim var..." dedi Fırat.

"Söyle kardeş, burda herkes dertli olur!.." dedi genç.

"Karakoldan bana dediler ki..."

Kapı biraz aralandı:

"Sen şuraya geç hele..." dedi genç, eliyle gösterdi.

Girdi içeriye Fırat.

Gösterilen yere gidip orada durdu, bekledi.

Dar, tavanı basık, uzun bir geçit.

Ortadan, önde gidiyor adam, Fırat onu izliyor.

Adamın topuklarının çıkardığı sesleri dinliyor.

Sağdaki duvarın yukarısında, ara ara mazgallar var.

Mazgallar ışıltısız.

Solda, değişen aralıklarla, kapalı duran kapılar geçiliyor.

Ona gidiyor Fırat. Babasına...

"Seni gidi finansal kiralamacı seni!.." diyordu babası.

Gülüyordu babası, sonra da ne diyordu?..

"Ben öldüm, ha!"

Kaşlarını kaldırıyordu babası...

"Sen de adam oldun, beni almaya geldin!.."

Gülüyordu babası yine...

"Vay be!"

Sonra, ardından gittiği adam, bir kapının önünde duruyor. Çekerek açıyor kapıyı, Fırat'ı içerideki kişiye gösterirmiş gibi bir işaret yapıyor. Adamın omzu üzerinden içeriyi görmeye çalışıyor Fırat. Görüyor da. İçerideki adam, gözlüğünün üstünden bakmakla yetiniyor.

Fırat, giriyor kapıdan, duruyor.

Örtülüyor kapı.

"Numarası kaç, numarası?.." diyor adam.

"Bilmem ki..."

"Söylemediler mi gene!... O zaman deftere bakmak gerek önce... Adı neydi, adı?.."

"Ekrem Alkın..."

"Sen nesi olursun?.."

"Oğlu..."

Defter.

"Yirmi numaraymış..." diyor adam.

"Yirmi mi?.."

"N'oldu ki?.."

"Yani bu.. bizim eski evin numarası da..."

"Ee, çok olur böyle şeyler..." diyor adam. "Aldırma..."

Fırat da adamı dinliyor, hiç aldırmıyor numaranın yirmi olmasına.

Ama, şuna aldırıyor: Yirmi numaradakinin bir cüce olmasına...

Yirmi numarayı açmadan önce:

"Pek bakılacak gibi değil..." diyor adam. "Bayılmazsın, he mi?.."

Sesi yalvarıyor Fırat'ın:

"Göreyim, lütfen!.."

"İnşallah, değildir ya..." diyor adam. "Sonra bir de senle uğraşmayalım!.."

"Söz! Bayılmam..."

Adam, çekmeceyi kulpundan tutuyor, bir daha bakıyor Fırat'a.

Kıpırtısız bekliyor Fırat çıkacak cüceyi.

Yaylanarak geliyor çekmece.

İçinden yıkılıyor Fırat: Çekmecede örtünün altındaki.. çünkü belli, cüce değil!

"Gel, yakından bak!.." diyor adam.

Yaklaşıyor Fırat.

Örtüyü biraz açıyor adam.

Bakıyor Fırat.

Perişan!

"Tanıdın mı?.."

Bakıyor Fırat...

"Balıklar!.."

"Evet ama, çürüme de var..."

Kendi omzunu işaret ediyor adama Fırat...

"Şurasına bakayım.. şurasına..."

Cesedin yalnızca orasının görüleceği kadar daha, örtüyü aşağı çekiyor adam.

Görüyor Fırat:

"Babam..." diyor. "Babam!.."

Adam, örtüyü çekiyor cesedin üstüne, itiyor çekmeceyi.

Öylece duruyor Fırat.

Yaylanarak giden çekmeceye bakıyor, -kulaklarında bir uğuldama.

Gözlüğünün üstünden bakarak:

"Köşede musluk var..." diyor adam. "Yüzünü yıkarsan yıka, ha!.."

Kapıda beliren Fırat'ı.. onun orada öyle bembeyaz duruşunu görünce, içinden bir tel çekiliyor Vildan'ın.

Toparlanıyor hemen:

"Ben çay alıp geleyim..." diyor Beyhan'a, -ve kapıya seğirtiyor.

"Çay mı?.." diyor Beyhan. "Var mıdır şimdi?.."

Dönüp, ardından bakıyor Vildan'a, ama bu, Fırat'ı görmesine yetmiyor.

Fırat, teyzesini kolundan tutarak pencerenin önüne çekiyor.

Pencerenin altındaki kalorifer peteğine ilişiyor Vildan...

"Fırat?.. Oğlum, n'oldu?.."

"Çok kötü teyze.. çok kötü!.."

"Tamam tamam, anladım ya... Ne?.."

"Babam..."

"Ee?.."

"Öldü."

"Ay sus, ne diyorsun sen!.."

"İntihar etmiş!"

"Vayy, başımıza geleen!.."

Fırat teyzesine sarılıyor, ağlıyor.

"Sen görünme, git kızı bul!.." diyor Vildan. "Aman, belli etmeyelim Beyhan'a!.."

Yirmi altı

Müziğin farkında olarak geliyor Okan. Ama Pınar'ın, bir ayağı önde, odanın ortasında öyle duruşuna, anlamadan bakıyor.

"Okan, bana sarıl!.." diyor Pınar.

"Ne!"

"Dans etmeyi göstereyim sana..."

Kaçacak delik arayan bir Okan...

"Yok efendim, bana gerekmiyor!.."

Pınar daha nasıl yalvarsın?..

"Lütfen Okan, tut elimi!.."

"Yani, bu da nerden çıktı şimdi, Pınar!.."

"A, ne var bunda?.. Tamam! Rahat bırak kendini... Aferiin uslu çocuk! Böyle söz dinlediğin zaman öyle şirinsin ki..."

"Şirinler'den Şirin beğen!"

"A, öyle ama..."

Okan'ın yüzünde biçimlenen sıkıntıya aldırmıyor Pınar:

"Müziği duy ve kendini bana bırak..." diyor. "Biraz daha sarılabilirsin..."

Pınar'ı biraz daha kendine çekiyor Okan.

Gülüyor Pınar:

"Babam bilse, neler demez!.." diyor.

"Benimle dans ediyorsun diye mi?.."

"Yok hayır, tişörtün başına gelenleri bilse..."

320 Dönüyorlar yavaş yavaş...

"Sana bir şey söyleyim mi, Okan?.."

"Evet?.."

"Sen öyle yakınsın ki... Hani insan..."

Sertleniyor Okan...

"Demin 'sersem' falan diyordun..."

Durup, ayağını "pat!" yere vuruyor Pınar...

"Ben derim! Yine sersemlik yaparsan, yine derim..."

Sonra daha sıkı sarılıyor Okan'a...

"Güzel, değil mi?.."

"Müzik mi?.."

Bir an durup şakalaşıyor Pınar:

"Sersem!" diyor.

Gülüyor Okan:

"Buyrun, işte..." diyor.

"Benimle dans etmek, elbet..." diyor Pınar.

Onu kırmıyor Okan:

"Güzel..." diyor. "Ama başkalarının yanında benden bunu isteme!.."

Gözlerini kapatarak onaylıyor onu Pınar:

"Anlıyorum." diyor.

Bir şey demiyor Okan.

"Başımı omzuna koyabilir miyim?.." diye soruyor Pınar sonra.

Ses etmiyor Okan.

Pınar, başını yaslıyor Okan'ın omzuna, susuluyor.

Dönülüyor.

Onun saçlarını kokluyor -mu- Okan?..

Duvardaki Hemingway resmine uzun uzun bakıyor Pınar:

"Senin bu Ernesto..." diyor. "İntihar etmişti, ha?.."

"Evet. Tüfeğiyle vurdu kendini..."

"İnsan, niçin intihar eder ki?.."

"Bilemiyorum..." diyor Okan.

Ve susulacak-ken, sonra da ekliyor:

"Ben daha oraya gelmedim..."

Dansı öfkeyle kesiyor Pınar:

"Niçin böyle yapıyorsun!.." diye nerdeyse haykırıyor.

Onun öfkesine gülerek bakıyor Okan.

Ve, çantasından Pınar'ın telefonunun çalması, Okan'ın yardımına koşmuş oluyor.

Daha Pınar'ı bırakmamış olarak:

"Telefonun..." diyor Okan. "Aylin'dir belki..."

"O bilmez bu telefonu..." diyerek ondan sıyrılıyor Pınar.

Çantasında telefonu ararken, bir an durup yalvarır gibi Okan'a bakıyor.

Diyor ki:

"Ay keşke, babam annemi arıyor olsa..."

Yirmi yedi

Tuğçe evde.

İşten gelince hemen duşa koşmuş. Duştan çıkmış. Yatak odasında, aynanın karşısında oturmakta. Kendine bakmakta.

Çook var daha Fırat Bey'in gelmesine.

Sanki, hemen gelsin istiyor.

Keşke gelse... Laflarlar biraz... Öpüşürler.

Ah ah!

Biraz heyecanlı mı Tuğçe?

Çok mu?..

Peki, niçin heyecanlı?

Çünkü, ilk kez onun arkadaşlarıyla karşılaşacak.

Ya, babasıyla karşılaşınca?..

Ekrem Bey'in oğlu o!

Ne varmış Ekrem Bey'in oğluysa?..

A! adam babası!.. Bir de derse ki: "Oğlum, sen bu kadının kim olduğunu biliyor musun?.."

Hay, aksi!

Dün gece:

"Sizi tanımak, bir sevinç oldu benim için, Tuğçe Hanım!.." demişti Fırat Bey.

Bak bak bak!

"Beni tanımıyorsunuz, Fırat Bey..." demişti ona. "Bakalım, tanıyınca.. ne diyeceksiniz?.."

Ya!

"Sanki pek karanlık bir geçmişiniz varmış gibi..." diyerek gülmüştü Fırat.

"A, vaar!.." demişti. "Hiç olmaz mı?.."

Avucunun içini öpmüştü o da:

"Geçmişiniz beni ilgilendirmiyor..." demişti.

"Göreceğiz, Fırat Bey..." demişti. "Göreceğiz..."

Bunu, Ekrem Bey'i düşünerek söylemiş değildi o anda. Sanki, unutmuş muydu?..

Unutmak mı istemişti her şeyi?..

"Hadi, kulaklarınızı oynatın, Tuğçe Hanım!.."

"Ay, yapmayın Fırat Bey, 'şaka' dedim ya!..."

Aynadaki o gülüşün öyle yarım kalışı...

Aradığı.. hep arayıp durduğu.. işte sonunda buldum, olduğu o Fırat Bey, ya...

Yok, yaşadıklarından pişmanlık duymayı sevmez.

Bir de öyle eziyet edemez kendine. "Bu son olsun!.." der, -o başka.

Arasa mı?.. Aramasın.

Biraz daha beklesin, o zaman arasın...

Ne giyse?.. Şunu.. yok, şunu...

A, çekiniyor mu o insanlardan?..

Bu da güzel.

Ay, çok sevinçli. Ne güzel bir hafta sonu olacak!

Ne var?

Kaygılanıyor mu?.. Ona kapılıyor diye mi?.. Çok mu bağlanıyor?.. Daha çok bağlanmayı istiyor, evet. Niçin?.. Bilemiyor. Ama, öyle istediğini.. bunu çok istediğini, biliyor. Peki, şunu biliyor mu?.. Neyi?.. Fırat Bey'in ne düşündüğünü?.. Ne düşündüğünü nasıl bilsin, bilemezdi ki... Keşke bilse... Dün gece... O da istiyordu elbet. Hayır, gönül eğlendirmek olmasın! Başkası olsa, neyse... Ama, Fırat Bey öyle olmasın!.. Peki, ya öyleyse?.. Üzülecek. Çok üzülecek, evet. Çünkü... Çünküsü bu: İstiyor ki, yanılmasın. Fırat Bey, o aradığıdır. Bulmuştur onu. Sonunda işte bulmuştur!

Ah, keşke bir yolu olsa... Ekrem Bey, bu Tuğçe'yi unutmuş olsa.

Unutmuş mudur?..

Canım, bu adam bunamadı ya!..

O zaman, aldırmasın. Hiç aldırmazmış olsun... Aldıracak ne var! Anlatmasın oğluna...

Bir de anlatırsa, "Geçmişiniz beni ilgilendirmez..." diyen Fırat Bey, pırrr!..

Ya! Pırrr!..

Neyse ki, aşk diye bir şey var...

Aşk mı?

Yok mu?

Olmaz mı?

Hiç olmaz olur mu, deli eder insanı...

Gül'me!.

Sen onu seversin de, o seni sevmezse ya?..

Canım böyle düşünecek ne yaptı ki çocuk?..

Arasın mı?..

Aramasın. Beş dakika daha beklesin, o zaman arasın!..

Yirmi sekiz

Kulaklarının uğuldaması sürüyordu hâlâ.

Boş. Çaresiz. Ve dertliydi Fırat.

Oysa, Pınar'la telefonda konuşurken, nasıl da öyle şakacı olmuştu! Olabilmişti...

"Hamfendi! ziyaretinize geldik, yoksunuz..." demişti.

Ah, Pınarcık da inanmaya hemen hazırdı.

"Tamam, hamfendi!.." demişti ona. "Çok bekletmezseniz, beklerim sizi..."

Yemek masasında, her zamanki yerine oturmuştu sonra.

Küllüğü önüne çekmişti.

"Hey! Babanı balıklar yemiş!.. Balıklar!.."

"Ah babam, ah! Niye?.."

Bir sigara yakmıştı.

Kulaklarının uğuldaması sürüyordu hâlâ.

Boş. Çaresiz. Ve dertliydi.

Yenilgindi.

Evet, masada oturmayı pek severdi babası. Sözü masada uzatmayı severdi. Gülerdi, "aile sofrası" derdi ona.

Sonra, "Bulaşıklar beni çağırıyor..." der, kalkmak isterdi anneleri. Bırakmazdı onu. Beyhan Hanım'ı hiç bırakır mı?.. "İki dakka sürmez..." derdi. Anlatacak bir şeyleri hep olurdu. Herkesin konuşmasını isterdi. Çocukların da. Sorular yöneltir, onları da katardı konuşmaya...

Bir gün.. neydi, tatil falan mıydı konuşulan?..

"İşin en kötüsü, elindekinin değerini insanın o an bilemeyişidir..." demişti. "Ben gençken..."

Sonra da, şöyle bir durmuştu.

Hemen atılmıştı Pınar...

"A, babam 'Ben gençken...' dedi!.."

"Yaşlanacaksan, beni karıştırma, Ekrem!.." demişti anneleri de.

"Yok, ben karşı kaldırımda kendi başıma yaşlanacağım, sen de uzaktan bakacaksın..."

" 'Uzaktan'?.."

"Çok da uzaktaki değil!.." demişti. "Öteki kaldırımdan..."

"Oo, ben anladım!.." demişti Pınar.

Kendisi de Pınar'a takılmadan edememişti:

"Pınar, anladı!.." demişti gülerek.

Birden bakmıştı babası:

"Fırat, sen ne anladın?.." diye sormuştu.

"Ben bir şey anlamadım..." demeye sığınmıştı. "Pınar anladı..."

Gülmüşlerdi.

Ne güzeldi!

Yüzünde gülücükle bir Fırat...

"Tuğçe'yi arasana!.."

"Üf, sonra.. daha sonra..."

Pınar kapıdan başını uzatıyor:

"Ne çok sigara içmişsin, Fırat!.." diyor.

Bir şey demiyor Fırat. Elindeki sigarayı söndürüyor he-

men. Onun uysallığına şaşıyor Pınar. Söyleniyor yine de:

"Aman! ne bu!.. İnsan pencereyi açar..."

Çantasını bırakıyor oraya, gidip pencereyi açıyor. Dönünce, şöyle bir bakıyor...

"Bu Fırat'ın nesi var?.."

Fırat'ın bir derdi var diye, içi cız ediyor.

"Söylemez ki..."

Ağabeyini hiç böyle görmemiş bir Pınar olarak yaklaşıyor ona. Kolunu onun omuzlarına sarıyor:

"Ben şimdi çay yaparım sana..." diye kulağına fısıldıyor, -sanki bunu bir oyuna dönüştürmeye çalışıyormuş gibi.

Onun omzunu sıkan eline şöyle "tıp tıp" vuruyor Fırat.

Küllüğü alıyor Pınar.

"Sen çay seversin..." diyerek gidiyor mutfağa.

Dönüp bakmadığı için, görmüyor Fırat'ın nasıl ağlamaklı olduğunu.

Yine sigaraya davranıyor Fırat...

"Biz bunu hak edecek ne yaptık, Pınar!.."

Susuluyor.

"Sen bugün biraz tuhaf mısın, yoksa ben mi uyduruyorum?.." diyor Pınar.

Ona bakmadan:

"Uydurmuyorsun..." diyor Fırat.

"Bakalım, ne olduğunu ben bulabilecek miyim?.." diyerek yine oyuna vuruyor Pınar.

Parmaklarını masanın üstünde -sanki bir piyanonun tuşlarında- dolaştırarak, düşünürmüş gibi yapıyor. Sonra da sözcükleri tek tek söyleyerek, diyor ki:

"This is a love story!.."

"Ya! ne demezsin!.." diye acı acı gülüyor Fırat. "This is a love story!.."

Gülüyor Pınar:

"Sen yanmışsın, Fırat!.." diyor. "Sen yanmışsın!.."

Fırat, ona ilişmiyor hiç. İstiyor ki, gülsün güldüğünce...

Pınar'ın gülmesini Fırat'ın cep telefonu kesiyor.

"Alo?.." diyor Fırat. "Ben sizi arayacam, Tuğçe Hanım!.."

Kaşlarını kaldırarak başını anlamlı anlamlı sallıyor Pınar.

"Yok hayır, annem çok iyi..." diyor Fırat. "Ararım ben..."

Telefonu kapatıp masaya, kendilerinden -sanki- uzağa bırakıyor.

Kikirdiyor Pınar...

"This is a Tuğçe Hanım's story!.."

Umutsuzca başını yanlara sallıyor Fırat.

"Fırat Bey?.." diyor Pınar.

Bakıyor Fırat.

"E, ben küçük bir kızım... Siz bana Tuğçe Hanım'ı anlatmak istemezsiniz..."

Kaşlarıyla "hayır" yapıyor Fırat.

"Peki, güzel mi?.."

Başından savmaya çalışıyor Fırat:

"Evet."

"Ooo!.. Şu Oya'dan da güzel mi?.."

"Boş ver şimdi, Pınar..."

Sabrı taşan bir Pınar...

"E yani, derdini söylemeyeceksen.. sen niye telefon ettin.. niye geldin, Fırat?.."

"Haklısın. Haklısın da.. bilmiyorum, nasıl söylemeli?.."

" 'Pat!' diye söyle!"

Sigarayı söndürüyor Fırat:

"Bugün çok kötü bir şey oldu..." diyor.

Bakışlarını kaçırıyor Pınar'dan...

"Babamla ilgili..." diyor, -titriyor sesi.

"E'veet?.." diyor Pınar gerilmiş olarak.

"Hiç böyle bir şey... Böyle bir şey.. aklımdan hiç geçmezdi..."

"Sen! ne diyorsun, Fırat!.."

"Çok kötü, Pınar! Çok kötü..."

"Ağzında gevelemesene, Fırat!.."

Şakakları oynuyor Fırat'ın. Kollarını çaresizlikle açıyor yanlara, diyor ki:

"Babam.. intihar etmiş."

Gözünü de ayırmıyor Pınar'dan.

Öylece bir an kalıyor Pınar önce...

"Yok canım, olur mu öyle şey!.." diyor sonra.

Başını yanlara sallıyor Fırat.

"Kim diyor bunu Fırat?.. Babam niye intihar etsin?.."

Yumruklarını sıkıyor Pınar...

"Yani, benim babam öldü mü şimdi, Fırat?.."

Hiç kıpırdamıyor Fırat.

"Ah! babam kendini öldürdü, ha?.."

Yumruğunu masaya indiriyor Pınar ve fincanların sesi ekleniyor bağırtısına:

"Benim annem bir ka'till!"

Ona şaşarak bakıyor Fırat.

Bir yumruk daha...

"O kadın öldürdü babamı!.."

Bir çığlığa dönüşüyor sesi...

"Ka'tiiill!.."

Atıyor kendini yere, sırtüstü, tepinmeye.. tırnaklarını halıya geçirmeye.. korkunç bir sesle bağırmaya başlıyor...

"Ka'tiiill!.. Sen katilsin... Ka'tiiill!.. Öbür memeni de ben kesecem senin!.. Ka'tiiill!.."

Fırat gelip çömeliyor başına.

İteliyor onu Pınar.

Fırat "şırrak!" diye basıyor tokadı.

Pınar, ellerini yüzüne kapatıyor, başlıyor ağlamaya.

Fırat, kardeşinin başını dizine alıyor, saçlarını seviyor onun.

Yirmi dokuz

Pencerenin kanadını ardına yaslıyor Orhan. Durmuyor orada. Bakmıyor gecenin sessizliğine.

Gelip masadan şişeyi alıyor.

Fırat'a da bakmıyor.

Kapağının çıtırtılı sesini dinleyerek yavaşça açıyor şişeyi...

"Hey aslanım, nasıl da çıtırdıyor!.."

Sonra hafifçe gülerek, diyor ki:

"Baban severdi, biliyor musun?.."

Üzgün, başını yanlara sallıyor Fırat...

"Bayılırdı!.."

"Bak, Fırat!.." diyor Orhan. "Evladım! Ben yaralı bir insanım. Sen.. yetiştin artık! Sen de biliyorsundur bunu... Ver bardağını!.."

Fırat'ın yakınlaştırdığı bardağa içki koyuyor...

"Ha, bak.. on altı yıl geçti!.."

Sonra durup Fırat'a soruyor:

"Bu iyi mi?.."

Fırat, başıyla sessizce onaylayarak alıyor bardağını.

"On altı yıl geçti.. ve geçmedi Osman'ın içimde kalan acısı..." diyor Orhan.

Kendi bardağına içki koyarken de, gülerek ekliyor:

"Hoş, geçmesini isteyen kim!.."

Masaya bırakıyor şişeyi.

"Bak, şişe burda. Buz da orda. Kola var. Ivır zıvır, -işte. İsteyen alır. Sonra, isteyen kıvrılır şuraya bir yere... Sabah erken kalkan, ötekini uyandırır. Tamam mı?.. Yarın çok işimiz var... Vay be! Ekrem be!.."

Küçük bir bakış atıyor Fırat'a...

"Sen bana aldırma, yak sigaranı!.."

Hafiften bir gülücük oluyor Fırat'ın yüzünde, ve hemen sigarasını çıkarıp, yakmaya koyuluyor.

Oturuyor, masanın karşı yanını gösteriyor Orhan...

"Keşke bizim Osman da şurda oturuyor olsaydı da, 'N'aber lan, moruk!' deseydi bana, yaksaydı sigarasını..."

Bardağını masaya vurup Fırat'a doğru kaldırıyor, içiyor Orhan:

"Şimdi, senin yerinde.. o Pınar'ın yerinde olmak.. hiç kolay değil..." diyor sonra. "Değil ama, katlanmaktan başka ne gelir elden?.. Aman, iyi ki bıraktık onları orda! Sen Pınar'ı merak etme! Vildan Teyzen bilir acıyı dindirmesini... İyi bilir..."

Bir yudum alıyor Fırat:

"Sağ olun, enişte..." diyor. "Beni buraya getirdiniz ya, sağ olun..."

"Ben babanı severdim, Fırat..." diyor Orhan. "Adam olarak severdim onu. Bak, bu şişe var ya... Ulan, işe bak

be!.. Sahi, sen askerdeydin o zaman... Annenle baban arasında o tatsızlık olmadan daha.. bize geleceklerdi bir akşam, ben de bunu almıştım... Rus. Bulunmazdı eskiden. Ha, bekliyoruz.. gelen yok. Telefon geldi. Bir işleri çıkmış da... Anlarsın... Sonra da kısmet olmadı ki, Ekrem'le şöyle karşı karşıya geçelim de, açalım şişeyi.. kader. Hepsi, kader. Sen bakma Pınar'ın söylediklerine... Şok geçiriyor o. Bilmiyor ne dediğini. Yoksa, Beyhan bu... Annen, çok iyi bir insandır. Hatta, Vildan'dan bile iyidir. Ama, pek belli etmez. Daha az belli eder. Yoksa, hiç... Bu, senin telefon mu bu?.."

Telefona davranırken hemen söndürüyor sigarayı Fırat:

"Çok haklısınız..." diyor telefona. "Evet ama bir durum var... Ha?.. Anlamadım?.. Canım, ne var yani.. beklediniz-se evinizde beklediniz!.. Tamam, kapatın efendim!.. Nasıl isterseniz efendim..."

Telefonu masaya bırakınca bardağa sarılıyor Fırat.

Ona ilişmiyor Orhan, sormuyor da kimin aradığını.

Bir sessizlik oluyor.

Fırat'ın çakmağının sesi bile yankılanıyor sanki.

Elindeki çakmağa bakıyor bir... Oya'nın çakmağı... "Küt!" diye atıyor masaya:

"İyi de, niçin, enişte?.." diyor Fırat. "Babam bunu niçin yapmış olabilir?.."

"Ah oğlum, onu kimse bilemez artık!.."

İç çekiyor Orhan...

"Bilsen n'olacak?.. Hep öyle denir: 'İnsan bunun için intihar eder mi?..' Oysa, eder! Ediyor... Neyse o?.."

Şişeye uzanıp kendine içki koyuyor Orhan.

"Onu orda.. morgta.. öyle görünce, enişte..."

Bir an duruyor Fırat.

"Elim ayağım kesildi! O öyle.. yüzü gözü şey! Görseniz, ah! Balıklar yemiş yüzünü öyle.. ah!"

Kalkıp Fırat'ın bardağına içki koyuyor Orhan. Kola ekliyor. Kendi bardağını getirip dokunduruyor.

Gözlerini siliyor Fırat, içkiyi dikiyor biraz...

"Öyle.. görseniz bir, enişte... Ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor!.."

Omuzları sarsılarak hıçkırıyor Fırat.

Yerine dönüyor Orhan:

"Ağla!" diyor. "Çekinme! Ağlamak istiyorsan, ağla!.. Bakma, 'Erkek adam ağlamaz!' dediklerine, ben ağlarım!.."

Eli titreyerek sigarasını solukluyor, dumanlara boğuluyor Fırat...

"İşte! Beni yetiştirdi.. büyüttü.. ve ben onun için hiçbir şey yapamıyorum..."

"Dur bakalım!.." diyor Orhan. "Öyle değil. Yapacaksın. Baban için yapacağın çok şey var... Bak, kardeşin var... Pınar!.. Annen dersen, yarın ne olacağı belli mi?.. Kim kol kanat gerecek onlara?.. Ha?.."

Avunmaya hazır bir küçük çocuk olarak iplik gibi indiriyor Fırat.

"Ha?.." diye soruyor Orhan yeniden. "Sen."

Sarsılıyor Fırat.

"Bunu baban için yapacaksın!.." diyor Orhan. "O da rahat uyuyacak yerinde..."

Susuluyor.

Ve pencereden gecenin sessizliği geliyor.

Otuz

Sabah.

Çok kötü bir gece olmuştu Tuğçe için.

"Güvendiğin şu Fırat Bey'e bak sen!.."

Sinirden kendini yemiş bitirmişti.

"E, insan kinleniyor ama..."

Kızıyordu Fırat'a. Coşkuyla dolu geçecek bir hafta sonu beklerken, karşısına çıka çıka ne çıkmıştı öyle?.. Sanki ona ne yapmıştı da hak etmişti bunu?..

"Hem seni bekletiyor.. hem de, 'Ne var!.. Bekledinse, evinde bekledin!..' diyor..."

Tuğçe de telefonu "çat!" diye kapatmıştı.

Evet, "çat!" sesi duyulmamıştır ama, duyulmuş gibi de olmuştur elbet. Hiç değilse buna seviniyor.

"Anlasın, efendim..."

"Suç sende! Çok üstüne düştün ama..."

"Ne yapalım kız, 'Sevelim...' dedik, kötü mü ettik?.."

Kahveyi sehpaya bırakıp, gazeteyi yayıyor kanepeye.

"Ah ya!.. Ardından ne çıktı peki?.."

"Ölçülü biçili çocuk!.."

Telefona dönüp bakıyor.

Kanaviçe'yi hemen aramalı.

Ona dert yanmalı...

Saati görüyor orada.

Sonra aramalı, sonra...

"İyi de.. bunu niçin yapsın sana, ha?.."

"Şimdi gelsin, ayaklarıma kapansın benim!.."

Sinirle vuruyor gazetenin ortasına, öylesine çeviriyor sayfayı.

Kocaman bir başlık:

"Reklamcının ölümü!"

Fotoğrafa bakıyor.

Sakallı biri.

Tutuyor soluğunu...

Bir daha bakıyor.

"Ay! Ekrem Bey bu!.."

Şaşırıyor.

Kendi sesini yanıtlıyor çığlığa dönüşmeye hazır bir sesle...

"Ay, e'veet!.."

Yürek çarpıntıları içinde, hemen haberi okumaya koyuluyor:

"Reklam dünyasının gözde kişilerinden Ekrem Alkın (51), önceki gün ölü bulundu.

"Şile yakınlarında kıyıya vuran cesedin yüzünün balıklarca yendiği ve tanınmaz halde olduğu bildirildi.

"25 gündür kendisinden herhangi bir haber alınamayan Ekrem Alkın'ın, bir kazaya kurban gitmiş olabileceği öne sürülüyor. Bir yandan olayın nasıl gerçekleştiği araştırılırken, öte yandan, intihar olasılığı üzerinde de duruluyor. Ekrem Alkın'ın cesedi morga kaldırıldı ve soruşturma çok yönlü sürdürülüyor.

"Kurucusu olduğu reklam şirketinden geçen ay ayrılan Ekrem Alkın, bir süre önce eşinden boşanmıştı ve iki çocuk babasıydı."

"Ay, felaket!.." diyor Tuğçe.

Kapıyor sayfayı.

Ağlayacak.

Ağlamasın. Ağlamasın.

Bir sigara içsin.

Kahvesini içsin.

"Canım, niye intihar etsin, a!"

Yeniden açıyor gazeteyi.

Ekrem'in gazetede çıkan resminde gözlerinin nasıl da ışıldadığı, ilk bakışta görülüyordu. Gözlerinin niçin öyle ışıl ışıl parıldadığını anlamak için yazının altlarında bulunan küçük resme bakmak gerekiyordu. Ekrem'in -eski- ajansınca dağıtılmış ve gazetede daha küçük olarak kullanılmış olan bu yatay resim, asıl fotoğraftı. Yukarıdaki, ondan alınmış bir ayrıntının büyütülmüşüydü. Gerçekte, Ekrem bir ödül plaketini yaşlı bir adamın elinden almakta, ve duyduğu sevinç, gözlerinden belli olmaktaydı.

Küçük resme doğru dürüst bakmadı bile Tuğçe. Yukarıdaki resme döndü yeniden. Ve Ekrem'in gözlerindeki parıltıya baktı uzun uzun.

Ve birden.. o ışıltının artık sönmüş olduğunu düşündü. Çoktan ve kimbilir hem nasıl da sönmüş olduğunu düşündü.

Ve onun yakında toprak olacağını.. topraktan başka bir şey olmayacağını, düşündü.

"Ay korkunç, Tuğçe!"

Hiç de bilinçli olmadan, gazeteyi resim üste gelecek biçimde katlayıp, oracığa bıraktı.

"Sakal nasıl da yakışıyormuş meğerse..."

Fırat sakal bıraksa tıpkı babası olurdu.

"Bak bak, gözleri aynı!.."

Ellerine bakındı: Önce gidip ellerini yıkayacak, sonra Fırat'ı arayacaktı.

Hemen gidip Fırat'ın yanında olmalıydı.

Onu kimbilir ne halde bulacaktı!..

"Ay, perişan olmuştur çocuk!.."

Fırat'ı bulmalıydı, evet.

"Sen de neler diyordun, dün aramadı diye!.."

Otuz bir

Nasıl da sıcak!

Keşke bir yağmur yağsa...

Yağmaz. Yağmaz ki... Pencereden sanki sıcak doluyor odaya. Nem, bunaltıyor. Kalkıp kapıyı açsa.. biraz esse şöyle...

Yok, sıcak değil canını sıkan.

"A, nerde kaldı bunlar?.."

"Hepsi birlik oldu, sana oyun ediyorlar, Beyhan!.."

"Oyun mu?.. Ne oyunu?.."

" 'Al işte, yalnız kal da gör bakalım!..' diyorlar sana..."

Elini sallıyor şöyle bir:

"Aman canım gelsinler, yetişir artık!.." diyor.

Sonra da kendi sesine gülüyor...

"Nerdeyse öğlen oldu ama..."

Sıkılınca, insanın sıkıntısı artıyor.

Evet, aynen öyle oluyor!

Gülmeye çabalıyor güçlükle...

Yüze kadar sayacak.

Gelen olmazsa, kalkıp kapıyı açacak, biraz kapının önünde duracak.

"Bir.. ki.. üç.. dört..."

"Aman çocuk musun, Beyhan!.."

Doğruluyor yatakta:

"E, yani..." diye söyleniyor.

Çok sıkılıyor.

İçi daralıyor.

Bugün de hiç geçmek bilmiyor.

Hah, açılan kapı!

Gelen: Hemşire...

"Beyhan Hanım, bir iğneniz var..."

"Canım, ne iğnesi!.." diye tepki gösteriyor Beyhan.

"A, Selçuk Bey istedi ama..."

"Kızım, gündüz iğneleri bitmişti ya..."

"Bir iğnenin lafı mı olur, Beyhan Hanım?.. Verin bakalım kolunuzu bana..."

İyice yüzü asılıyor Beyhan'ın.

Damarı bulunca:

"Pire ısırığı gibi bir şey zaten..." diyor hemşire.

Hemen yapıyor iğneyi.

"İşte, oldu bitti!.."

Doktor Selçuk görünüyor kapıda. Çıkarken ona elindeki iğneyi gösteriyor hemşire.

O çıkınca, Fırat giriyor içeriye.

"Fırat? Nerde kaldınız oğlum?.." diyor Beyhan.

Fırat bir şey demiyor, kaçırıyor gözlerini.

"A, girsenize Orhan Ağbi..." diyor Beyhan.

Kapıyı kapayıp, orada duruyor Orhan.

Yatağın kıyısına oturuyor doktor:

"Nasılsınız, Beyhan Hanım?.." diyor.

Doktorun sakalına bakıyor Beyhan, şaşırıyor sanki ne diyeceğini...

"Ben iyiyim.. şey.. n'oluyor?.."

"Üzücü bir şey oldu..." diyor doktor sakin bir sesle. "Sizi üzmek istemeyiz ama, sonra kızmayın diye.. söylemek de gerekiyor..."

Alnı kırış kırış bir Beyhan...

"Pınar'a bir şey mi oldu?.."

Başını yanlara sallıyor doktor.

"Vildan nerde?.." diyor Beyhan.

"Yok, merak etmeyin..." diyor doktor. "Pınar çok iyi. Vildan Hanım da..."

Fırat'a bakıyor Beyhan.

Orhan'a bakıyor sonra...

"Nedir?.. N'oluyor?.. Pınar niye gelmedi?.."

"Ekrem Bey'le ilgili kötü bir haber aldık, Beyhan Hanım..."

Bir an susuyor doktor...

"Fırat! söylesene, n'oldu babana?.." diye atılıyor Beyhan.

Gözleri dolmuş bir Fırat görüyor Beyhan.

Taş gibi kımıltısız bir Orhan...

"Bir kaza olmuş..." diyor doktor. "Denize düşmüş..."

"Yani?.."

"Çok zaman olmuş..."

Donuklaşıyor Beyhan...

"Düşmemiştir o!"

Pencereden yana dönüyor:

"Düşmemiştir!.." diye ekliyor.

Pencereden dışarıya söylüyor sanki...

"Bunu bana yapmayacaktın, Ekrem!"

Dönüp tek tek bakıyor onlara.

"Ben sizi bu durumda dışarıya bırakamam..." diyor doktor. "Yani bu sıcakta..."

Ansızın şu kapıdan çıkıp gelecekmiş gibi olan...

...Beyhan'ı öyle hastanede görünce, renkten renge.. biçimden biçime girecekmiş olan...

...kendini denize atmış olan...

...Ekrem!

Gözlerini kapıyor Beyhan.

"Bunu bana yapmayacaktın, Ekrem!"

Elini olmayan göğsüne götürüyor...

"Hele şimdi yapmayacaktın!.."

Otuz iki

Mezarlığa girdikten sonra, camiye ulaşmak için epeyce bir yol gitmek gerekiyor. Arabayla bile gidilse, bir yerden sonra yürümek zorundasınız. İnce, kıvrımlı, uzun bir yol.

Herkesin derdi kendine, -yolu.

Sağa sola bakarsınız. Sanki bir şey arıyormuş gibi olursunuz. Görkemli aile mezarları.. eskiden görkemli olan aile mezarları.. bakımlı, taze mezarlar.. bakımsız mezarlar.. otlu mezarlar.. otsuz, çorak mezarlar.

Dünya bir mezarlık, -sanki.

Bilinen adlar görürsünüz taşlar üzerinde. Tanıdık.. tanımadık adlar.. birilerini anımsatan adlar... Eski taşlar.. devrik taşlar.. yeni taşlar. Fotoğraflı taşlar. Kısaltmalarla verilen uzun kimlikler taşlarda. Fatiha dilekleri. Kısa seslenişler. Son ders notları. Özdeyişler.. yakıştırılmış özdeyişler... Silinmiş yazılar. Yenilenmiş yazılar.

Kim kime acısın, -taşları.

Hepsi de ancak bir ünlem olan, ve hemen de unutulmak istenen, yine de tarihlerine bakılarak ömürleri hesaplanmadan edilemeyen.. sonuç yazıtları.

Kuş sesleri, çiçekler, -dikkat!- karınca yolları.

Cami yakınlaştıkça hızlanan adımlar.

Mezarlıktan yakayı bir an önce kurtarma dertleri. Durup çevreyi, göğüslerinde Ekrem'in sakallı resminin takılı olduğu insanları bir süzmek.

Herkes kendi yerine.

Evet.

Kadınlar karşıda, camiden en uzakta, yıkama yerinin duvarı yanında, gölgede. Pınar da orada. Gözyaşı kurumuş bir Pınar. Yüreğinin üstünde babasının resmini düzleyen eli. Acemi duran başörtüsü. Pervin'in kolunda. Vildan ile Nermin Hanım, duvara dayalı yeşile boyanmış sırada, birbirlerine sokulmuş oturmakta. Nermin Hanım bir şeyler anlatmakta. Vildan duymamakta.

"Sen Pınar'ın yanından ayrılma!.." demişti Fırat.

"Tamam, sen merak etme..." demişti Okan.

Okan da orada. Pınar'ın yanında. Kadir yok. Çünkü, cep telefonu kapalıydı. Dükkândan, onun İstanbul dışında olduğunu söylemişlerdi Okan'a. Pervin'le koşup Beyhan'ın evine geldiler. Pınar kaskatı olmuştu. Yine de, acı acı şaka yapmıştı:

"Bizim Ernesto da babammış meğer..." demişti.

Ona diyecek bir şey bulamamıştı Okan.

Vildan bir şey anlamamıştı. Ama sormamıştı da.

Camiye gelinen yolun başında, yakalara resim takan iki genç. Az ötede, sol köşede, birkaç yardım kuruluşunun yan yana dizili bağış toplayıcıları. Sıra bekleyenler. Meraklılar. Çocuklar. Yardım bekleyenler. Her gün orada olanlar.

Onun karşısında, gelinen yolun sağ köşesinde, Ekrem'in eski işyerinden arkadaşları. Reklam dünyasından kişiler. Birkaç işadamı. Şoförleri. Bizim çiçek geldi mi telaşları. Halkla ilişkiler. İçinde, Ekrem'in fotoğrafı, işyerindeki fotoğrafı, özgeçmiş bilgilerini veren bir yazı, yaptığı son reklam filimlerinden kareler, basın açıklaması, Aykut'un veda yazısı -"Ekrem Bey, ülkemiz reklamcılığına getirdiği yeni açılımlarla Ekrem Alkın'ın anısını biz arkadaşları yaşatacağız."-, bir de "Kim ne dedi?" yazılarını içeren ajans başlıklı özel zarfın dağıtım görevlisi. Birkaç tiyatro oyuncusu, -kara gözlüklü. Çekim yapan bir iki kamera. Kamera nereye ben oraya meraklıları. Üzüntülerini belirtenler. Ekrem'i övenler. Arkadaşlık derinliğini vurgulayanlar. Ağladığını gizlemeyen Gülşen de orada: "İki yıl önce ağabeyim ölmüştü. Bugün de bir ağabeyimi yitirdim. Onu çok özleyeceğim!.." Gülşen'in koluna girmiş, onun kameranın karşısında durmasına yardım eden Fidan da orada.

Caminin öteki yanında, Ekrem'in tabutunun orada, çelenklerin orada, dua okuyanların orada, eril bir kalabalık. Tuğçe de orada. Fırat'ın yanında. Kovsan gitmez olmuş bir Tuğçe. Karalar giyinmiş, eşarbın tam örtmediği saçlarıyla sarı sarı ışıyan Tuğçe.

Caminin karşısında, bağış toplanan yerden sonraki servinin altında, küçük bir topluluk daha. Fırat'ın arkadaşları. Genç hepsi. Oya da orada.

"İnan Fırat, çok üzüldüm..." demiş Oya.

"Bilmez miyim Oya!.. Geldiğin için sağ ol..." demiş Fırat.

Gençler, İrfan önlerinde, birlikte başsağlığı dilemişler, birlikte geçmişlerdi servinin altında durmaya. Hepsi de Tuğçe'yi merak etmişti. Oya, "Geldi de sanki ne oldu!.." diye, kızmıştı kendine.

Hani, Salim Bey'in cenazesinden sonra, "İnşallah artık düğünde dernekte görüşürüz, evlat..." demiş olan Zeynel Bey, camiye yanında Nermin Hanım'la gelmişti. "Ne düğünü ne derneği.. işte yine cenaze..." demişti Orhan'la Fırat'a. Nermin Hanım, kadınların olduğu yana yönelmişti. Giderken Tuğçe'ye de bir bakmıştı.

Okan, Tuğçe'yi orada görünce, coşkun bir sevinç olmuştu yüzünde. Sonra kulaklarının bile kızardığını duyumsamıştı. Onu tanımazmış gibi bakmıştı Tuğçe de. Okan da çareyi bir şey yokmuş gibi arkasını dönmekte bulmuştu, -Pınar'la ilgilenmişti sözde.

Ortalıkta dolaşan.. yüzlerde asılı duran "Niçin?" sorusu, çok sorulmuştu, hiç silinmemişti.

Sıcak, her yerde.. herkeste bir perişanlık olarak kendini göstermişti.

Ezan duyulunca, kısa süren bir sessizlik olmuştu.

Bir de orada bulunmayan Beyhan'ın varlığı...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir

Beklemişlik omuzları. Yalvarmaya bile yaramamış pantolon dizleri. Gol yemiş koltuk altı. Yanılmışlık altdudağı. Emekli öksüzlüğü, dul yetimliği. Alında tren yolları, hemzemin geçitler. Bilinçsiz tutulan bir soluk. Öfke biçimleri. İçinin kırılganlarını kırmalar. Kendi içine bir pençe daha- atmalar. Islık çalmaya kalkışmalar. Ve.. sesini bir şarkıya çevirme girişimleri... Sesi kötü çıkıyor olmalar. Mikrofon beğenmeyişler. Yerim dar demekten kaçınma ustalıkları. Çalmayan telefon. Çalmayan yanlış numara. Yanılma yutkunmaları. Aynalar.. aynamsılar.. içdikiz aynaları... İri, yırtıcı, öldürücü.. gelen gelen.. ve öylece orada duran. Bakan. Orada, öyle yukarıdan bakan. Bir basamak daha yukarıya çıkan.. ve orada yine duran. Vur-mayan. Hiç de değmezmiş gibi ellerini bir çırpıp uzaklaşan.. ve uzaktan, gözleri kısık bir bakış atan...

...senden usanmış yalnızlık!

"Aman, ben de senden usandım be Serdar!"

Gülüyor da kendine.

Omuzlarına.. kollarının koltuğun yanlarındaki duruşuna bakıyor Serdar. Altdudağını ısırıyor, sessizden iç çekiyor. Pantolonun dizlerini çekiştiriyor. Telefona bakınca kaçırıyor gözlerini. Gözlerini dikiyor karşı duvardaki boş duran çiviye. Biliyor alnının kırıştığını. Gözlerini ayırmıyor çividen. Islık çalmayı da hemen bırakıyor.

"Yok yok, sen bu havaları seversin..."

"Yüzü sivilceli âşıklara döndük: Varsa, Pervin.. yoksa, Pervin!"

İçindeki bolca yalnızlığa, bir tutam yalnızlık daha!

İşte, yine bir yumak sıkıntı...

Durmaz batar.. kanatır o dikenli tel yumağına eklenen yeni birkaç tel diken daha!..

Çarşamba günü, güneş tutulmuştu.

O sırada, işyerindeydi. Herkes gibi o da -daha iyi görmek için- yukarıya koşturmuştu. Terasta, herkesin rengi atmıştı. Ağlamaklı olan bile vardı. Gülenlerin de yalandan güldükleri belliydi. İçi titredi Serdar'ın. Sanki bir felaket olmuştu, ve.. hemen gidip Pervin'i bulmalıydı! Koşarak.. uçarak ona gitmeliydi ve Pervin'i kurtarmalıydı.

Gülüyor şimdi.

Çiviye bakıyor ve.. gülüyor. Çünkü...

Evet, gidememişti Erguvan Çocuk Yuvası'na.

"Ben geldim, Pervin Hanım!.. Sizi kurtarmaya geldim..." diyememişti.

Pervin de gülmemişti Serdar'a.

"Aman benim kurtarılacak neyim var, Serdar Bey?.." de dememişti.

Sonra durup durup da:

"Herkes kendini kurtarsın!.." diye de söylenmemişti, iyi ki.

Güneş iyice tutulduğunda, o serinlik ortalığa çökünce, canı nasıl da sigara istemişti!

Hem de bunca yıl sonra... Yok, başlamamıştı yeniden. Çünkü, kendinden yeterince nefret ediyordu, bir de sigara yüzünden nefret etmeyi kaldıramazdı.

Herkesi orada bıraktı, usulca aşağıya, işine döndü.

Önceki pazar günü, -bu dördüncü pazar oluyordu- Dalyan'daki kahvede oturmuş bekliyordu Serdar. Ve Pervin Hanım da gelmek bilmiyordu. Niçin gelsindi?.. Garson kız da tüm cinliğiyle sanki alaycı alaycı bakıyordu. Niçin gelsindi Pervin Hanım, -o sırada kocasıyla kimbilir neler yapıyordu?..

Sonra, bir adam geldi.

Sanki "o adam"dı. Pervin'in kocasıydı işte... Serdar, adını bile bilmiyordu "o adam"ın. Sormamıştı. Niçin soracaktı efendim?.. Kahveye girip önce çevreye bir bakındı adam. Çok sinirli değilse de, biraz gergin gibiydi. Garson kızı durdurup ona bir şey sordu. Kız, Serdar'a mı baktı bir an?.. Adam da mı baktı?.. Sanki öyle olmuştu ve Serdar'ın yüreği, pek de alışkın olmadığı bir telaşa düşmüştü.

Hemen, onlarla hiç ilgilenmiyormuş gibi yapmayı seçti. Sözde ilgilenmiyordu ya, göz ucuyla bakmadan da edemedi.

Garson kız, başını iki yana sallayarak yanıtladı adamı. Adam da dönüp gitti. Kapıdan geçerken bir an yine baktı mı?.. Serdar'ın yüreği ağzına geldi mi?..

Adam gitti sonra. Hızlı hızlı gitti.

Şu kıza bir sorsa mıydı?.. Bakalım ne sormuştu adam?..

"Herkesi kendine güldürme!" dedi.

Bunu sesli olarak dedi.

Sonra da kendine güldü.

Olsun, başkaları güleceğine, kendisinin gülmesi daha zararsızdı.

"O adam", ha?..

Pervin Hanım ona söz etmişse, kendisinin adı da "o adam"dı belki... Yok canım, niçin anlatacakmış!..

Kalkıp bir telefon etse miydi?..

Hayır.

Arayamazdı.

Hem sonra.. ne diyecekti?..

"Bir adam geldi kahveye, kocanız geldi sandım..." mı diyecekti?..

Böyle, herkesi onun kocası sanmalarla, yani...

Yapacak bir şey yoktu.

Unutmaktan başka çare yoktu.

Niçin mi?..

Bunun niçini de yoktu.

Kalkıp pencereye gidiyor Serdar.

"Balkonu olmayan ev"in penceresini açıyor, durup dışarıya bakıyor.

Hayır, geçmişi özlemiyor. Düşünmüyor da. Kızlarının o anda ne yaptıklarını düşündüğü oluyor arada bir. Aklına küçük kızı gelince, bir gülücük de beliriyor yüzünde. Onu bile fazla düşünmekten sakınıyor sanki. Aman, yanında annesi de belirmesin diye, kısa tutuyor kızını düşünmeyi.

Geleceğinde düşünecek ne var?..

Gelecek, -var mı ki?..

Pervin'i anımsamak, güzel.

Pervin'li bir gelecek düşlemek.. yasak!

Pencere, sokağı görüyor değil. Sokağın alt başını da görmüyor elbet. Görse, oradan sanki Pervin Hanım mı gelecek?..

Yüzünde, kendine acıma izleri...

Bir an, dönüp -yine- telefona bakmış bulunuyor.

Sinir oluyor.

Pencereyi kapıyor hemen.

Gidecek.

Kendini sokaklara vuracak.

Hiç olmadık yerlerde arayacak Pervin'i. Sokak sokak dolaşacak. Alışveriş yerlerine, parklara girecek. Sinema girişlerinde gezinecek. Hiç olmadık yerlerden birinde, işte, rastlayacak ona.

"Nasılsınız, Pervin Hanım?.." diyecek.

Sanki gerçekten bir rastlantıymış gibi, -olacak.

Evet, duramaz evde, gidecek. Hemen gidecek.

Boş veriyor bisikleti almaya.

Tam çıkacak-ken, içinde bir yıkıntıyla duruyor kapıda.

Ya Pervin, kocasıyla çıkarsa karşısına?..

Görmezden gelecek canım, görmezden gelecek!..

"Çarpmasan da ben kapanırdım!" diyor kapı.

İki

Beyhan, evde. Güneş içeriye düşüyor.

Kendiyle bir Beyhan...

"Üzülmekse, sıra sende, Beyhan!.."

Böyle olmuştu.

"Kendini suçlama sırası da sende..."

Ekrem, sonunda yapacağını yapmıştı. Beyhan'a yapabileceğinin en kötüsünü seçmişti, onu yapmaktan da çekinmemişti. Bilmiyordu elbet, ama zamanlaması da eşsizdi. Beyhan'ın en güçsüz, çaresiz, umutsuz olduğu bir zamanda, gitmiş dağın birini bulmuştu, ve atmıştı kendini denize.. yüzünü balıklara yedirmeye!..

Sanki, onu oradan Beyhan itmiş gibi olmuştu.

Yok, Beyhan itmemişti onu!

Belki.. biraz üflemişti yalnızca...

Evet.

O, artık eski Beyhan değil.

Göğsü yok. Saçları dökülmüş. Gönlü kırık. İçi boş, ilaç, içini derinden derine oymuş sanki. Unutulmuş se-

vinçler. Öyle uzakta.. öyle silik duran, hiç yaşanılmamış gibi olmuş sevgiler.

Bir masalmış her şey.

Ekrem, artık yok.

Pınar, düşman.

Bakalım, Fırat'ın derdi neymiş?..

Cenazeden sonra, Fırat hastaneye uğramıştı. Beyhan, gözleri dolu dolu oldu ama ağlamadı. Sarıldı Fırat'a.

"Sen burdan çık, ben seni mezara götürürüm, anne..." dedi Fırat.

"Hiç böyle bir şey akla gelir miydi?.." diyordu Beyhan, kendini tuttu, demedi.

Kendini öyle tutunca da, gözyaşları sessizce boşandı:

"Tamam oğlum, tamam..." dedi. "Gideriz..."

Karşısına oturttu Fırat'ı, saçlarını sevdi onun, sordu sonra:

"Şimdi, söyle bana!.. İntihar, değil mi?.."

Gözlerini kaçırdı Fırat...

"Evet. Rapor öyle. Test yapmışlar: suya düştüğünde sağ daha. Vücudunda yara bere yok. Zehir yok. Boynunda, göğsünde kırıklar var. Çok yüksekten düşmüş. Dümdüz.. düşmüş..."

"Ben biliyordum..." gibisine, sessizce başını salladı Beyhan.

Susuldu.

Sonra, Beyhan sordu:

"Pınar nasıl?.."

"Pınar..." dedi Fırat, durdu.

Kalktı yataktan...

"Pek iyi değil, anne..."

Biraz da, diyeceğini söylemekten sanki kaçınmış gibiydi.

Ve hemen:

"Ha, merak etme!" diye eklemek gereğini duydu. "Geçecek!.. Teyzem ilgileniyor onunla..."

Önce, Pınar'ın üzüntüden gelemediğini düşünüyordu Beyhan. Ama, günler geçip de Pınar hastaneye hiç gelmeyince.. Vildan'ın onunla ilgili anlattığı uydurmaları, yutmuş gibi göründü.

Acı acı gülümseyişlerini Vildan'dan gizledi.

Ve sonra o gün sabahleyin, Beyhan, sesini hastanedeki odasının duvarlarında "çın çın" çınlamış buldu:

"Ben ona, 'Git de intihar et!..' mi dedim, Pınar!.."

Çınlama kesilmedi.

Sesinin kulaklarındaki yankısından ürktü Beyhan.

Hayır.

Ürküntüyle sinip, öyle yatağın içine büzülmedi.

Hırsla fırladı. Diz çöküp yatağın ortasına, inatla, elini dizinin çıplağına vura vura.. kollarını sallaya sallaya...

"Boşanmaksa...

"Herkes boşanıyor!

"Kim kendini denize atıyor?..

"Kimm?..

"Ha?..

"Hangi salak?..

"Hangi salak gidip intihar ediyor!..

"Gel, tut saçlarından Beyhan'ı...

"Saçlarından tut, yerlerde sürü Beyhan'ı!..

"Yapacaksan, bunu yap!

"Ne kendini atıyorsun?..

"Tak koluna birini!..

"Daha iyisini, güzelini.. neyse ne...

"Manyak..."

...diyerek, orada olmayan Pınar'a içini döktü.

O gün öğleyin Vildan gelince, ona:

"Sen bu kızı yarın götür, abla!.." dedi. "Bana bir iyilik yap, bunu sen götür Çınarcık'a. Beni suçluyor. Ondan boşandım diye suçluyor beni. Yarından sonra çıkıyorum ben. Siz, gitmiş olun..."

Vildan, şaşırmıştı ve çaresizdi...

"Beni ağlatacaksın, Beyhan, o nasıl söz?.."

"Biliyorum, o evde bana kızgınlığı daha da artacak. Biraz geçsin arası hele... Kolay mı.. tamam, ölen babası... Zorlamayla olmaz. Kendisi anlasın, -bakalım, ne zaman anlarsa!.."

Karşı çıkmayı denedi Vildan:

"Ama Beyhan..." dedi. "Kız şimdi evi temizliyor. Yerleri siliyor annesi hastaneden çıkacak diye..."

Bir bağırmadığı kalmıştı Beyhan'ın...

"Ben, kimseye muhtaç değilim!"

Sonra bakışlarını pencereden yana çevirdi, uzaklara bakarak ve yelkenler indirilmiş:

"Nerden bileyim?.." dedi.

"Hiç aklımdan geçmedi!.." dedi sonra.

Sertçe döndü Vildan'a:

" 'Ben bu adamı bırakırsam, adam intihar eder...' diye yaşanır mı, abla?.." dedi.

"Nasıl yaşanır?.." dedi.

"Peki." dedi Vildan.

Başını omzuna yatırdı Beyhan...

"Lütfen, abla..."

"Seni ve Pınar'ı düşündüğüm için, peki!.." dedi Vildan. "Biz yarın gideriz!.."

Ertesi gün dikişler alınmış, sargı tümüyle çıkartılmıştı. İçeride, tuvaletin aynasında, yara yerine ilk kez bakmak istedi Beyhan.

Aynaya bakarken eliyle göğsünü kapatıp, onun yokluğunu kendinden saklamış olmak...

Bunu fark edip, bunu fark ettiğini de kendinden saklamış olmak...

"Herkes böyle yapar..." diye kendini kendine karşı savunmak, savunmuş olmak, savunmak zorunda kalmak...

Buna aldırmamayı seçti.

Önce, elini öyle kapalı tuttu oraya. Sonra yavaşça elini biraz indirdi, baktı.

Evet. Hiç değilse.. kaygılandığı kadar korkunç değildi.

Böyle düşünmek, gözlerini biraz buğulandırdı yalnızca.

Çekinerek dokundu oraya.
Altta yatay bir çizgi ve dikiş izleri vardı.
Ve şöyle bakınca, alt tarafın, karnının görünür olması...
Gözlerini kapayıp öylece durdu.
Geçecekti.
Bu da geçecekti.
Sutyenini taktı, boş yana pamuk tıkıştırdı.

Dışarının azgın sıcağından sonra, çarşının girişinde, gölgede kalmış bir serinlik başlıyordu. Yine de bunu duyumsamak için, içeriye doğru, sanki biraz gitmek gerekiyordu.

Çantasını olmayan göğsü üstünde bilmeden tutarak, hızla yürüdü Beyhan. Sonra bir an durdu, serinliği fark etmiş olarak çevresine bakındı, ve o dükkâna doğru ağır ağır yürüdü.

Beyhan kapıdan girince, tezgâhın köşeyi dönen ve alçalan uzantısında, sarışın bir kız ayağa fırladı hemen. Önünde açık bir kitap duruyordu. Küçük kız da derse öğretmen girmiş gibi duruyordu.

"Hoş geldiniz..." dedi kız.

Pınar'ın küçüklüğüne nasıl da benziyordu!

Beyhan, geldi.. ve kızın çenesinin altını sevdi: Bu, "Hoş bulduk..." demekti.

Satıcı kadın, tezgâhın arkasından, çantasını kolunun altına "öyle" kıstırmış Beyhan'a hafiften bir gülümsemeyle bakıyordu.

Beyhan:

"Adın ne senin?.." dedi kıza.

"Sinem."

"Kaça geçtin, Sinem?.."

"Beşe..."

"A! ne güzel..."

Satıcı kadının saygılı bir uzaklık taşıyan gülümseyişini beğendi Beyhan. Kızı bırakıp ona yöneldi:

"Silikon bakmaya gelmiştim..." dedi.

"Geçmiş olsun!.." dedi kadın.

Karşısındaki gözlerini kaçırırmış gibi olunca, arkadaki raflara döndü sonra.

Çorapçı izlenimi veren bir dükkândı. Raflarda üst üste.. yan yana kutular diziliydi. Satıcı, kutulardan ikisini seçip indirdi, tezgâhın üstüne koydu. Birini açarken:

"Bu, 80 B..." dedi. "Sanırım size tam uyacak..."

Biraz yakınlaşıp eliyle şöyle bir dokundu Beyhan.

Sutyeni tezgâha yaydı kadın.

"İçinde cepleri var..." dedi. "Silikonu şöyle soldaki cebe iyice koyuyorsunuz..."

Yandan kızın sesi geldi:

"Çok kolay!.."

Ona dönüp bakmadı Beyhan.

"Bunu çamaşır makinesinde yıkayabilirsiniz..." dedi kadın. "Ama silikonu elle, soğuk suda yıkayacaksınız..."

"İğne falan batmasın!.." dedi kız.

"Yani, delinmesin..." dedi kadın.

Başıyla hafifçe onayladı Beyhan.

Anlamıştı canım! Peki niçin öyle dikilip duruyordu? Bir şey de demiyordu. Yüzlerine de bakmıyordu. Bunu da kendine niçin soruyordu?

Arka duvardaki, tavandan asılı koyu yeşil perdeyi araladı kadın...

"İçerde ayna var... İsterseniz bir prova yapın..."

Başıyla yine onayladı Beyhan.

Alıp içeriye gitti.

Perdeyi de özenle örttü.

Sonra:

"Size yardımcı olayım mı?.." diye sordu kadın.

Beyhan'ın sesi duyuldu:

"Oh, hayır!.. Ben çağırırım sizi..."

Çok geçmeden de Beyhan göründü.

Sanki kızarmış da.. geçmiş, biraz izi kalmış gibiydi.

"Oldu, değil mi?.." dedi.

Sanki küçük kıza sormuş gibi ona bakmış bulundu.

Kız, yalnızca başını salladı.

"Güle güle kullanın!.." dedi kadın.

Beyhan'ın yüzü renk kazandı...

"Teşekkürler..."

"Koşmaktan.. ani hareketlerden sakının!.." dedi kadın. "Yani.. tenis falan..."

Kadına sorarak baktı Beyhan.

"Çünkü..." diye açıkladı kadın. "Bunun takma olduğu anlaşılmaz da, ötekinin canlı olduğu anlaşılır çünkü..."

Sonra da Beyhan'ın elinden eski sutyeni alıp kutuya koydu kadın. Beyhan'a göre arkada duran perukları gösterdi uzaktan:

"Beğenirseniz, peruk da verebiliriz..." dedi.

Dönüp baktı Beyhan...

"Bilmem ki..."

"Bizim işimiz değil ama..." dedi kadın. "Hani insanlar bir de bunu aramasınlar diye bulunduruyoruz..."

Gidip peruklardan biri önünde durdu Beyhan...

"İyi olur aslında..."

"Altındaki kafayı da veririz..." dedi küçük kız.

Kızın annesine baktı Beyhan.

"Yani, geceleyin çıkarınca üstüne koyarsınız..." dedi kadın.

Sonra Beyhan, dükkândan çıkarken bir ses duydu:

"Geçmiş olsun, teyze!.."

Bir an duraksadı ama dönmedi. Dersten çıkmış, öteki sınıfa koşturuyormuş gibi hızlandı.

Ertesi sabah Beyhan'ın ilk işi, kendine:

"Geçmiş olsun, teyze!.." demek oldu.

Hemen kalkıp göğsünü taktı.

Kendine çekidüzen verdi, eşyasını toparladı. Fırat geldiğinde hazırdı bile.

Odanın yeni hastası, o sırada kapıda göründü.

Yakınlarıyla birlikte geldi, kanepeye oturdu.

Ve Pınar.. burnunda tüttü Beyhan'ın!

"Korkma, geçer..." dedi kıza. "Bak ben iyi oldum, gidiyorum..."

Kızın gözleri ışıdı. Utandı sonra, indirdi gözlerini.

"Bu odadan ayağımı sürterek çıkacam..." dedi Beyhan ona. "Uğurlu gelecek, sen de iyi olacaksın!.."

Dediğini de yaptı sonra, ayaklarını sürte sürte çıktı odadan.

Onkoloji, onu bekliyordu.

Beyhan, evde. Güneş içeriye düşüyor.

Kendiyle bir Beyhan...

"Bakalım, Fırat ne anlatacak?.."

Gülüyor.

Peruğundan bir tutam saçı kulağının ardına tıkıyor:

"Yaa, Ekrem Bey!.." diyor. "Demek, bu Beyhan'ı cezalandıracaksın sen!.. Hem de, ömür boyu cezalandıracaksın!.."

Elini vuruyor koltuğun kol konulan yerine...

"Hah! şu dertten yakasını sıyırsın da, gör sen Beyhan'ı!.."

O gün, evi pırıl pırıl yapmıştı Pınar. Ama, beklemediği bir şey olmuştu. Vildan, hastaneden çıkınca kendi evine gitmemiş, ona bir uğramıştı.

"Aferin kızıma!.." falan da dememişti.

Pınar'ın yüzüne bile bakmamıştı.

"Annenin yarım bir canı kalmış, kızım!.." diye söylenmişti sonra. "Bu inat ne böyle?.."

Pınar, hiç ses etmeden öylece durmuştu.

Bir elini beline koymuştu Vildan:

"Bu böyle olmayacak!" demişti.

"İkinizi bu evde bırakamam ben, a!" demişti.

"Tamam, sen benimle geleceksin Çınarcık'a!.." demişti.

Bir buyruk gibi demişti.

"Peki." demişti Pınar yalnızca.

Ve.. Çınarcık'a gelinmişti.

Sonra, umutsuzlukla geçen günler, -hep de umutsuzlukla geçecekmiş gibi olan...

Dün sabaha doğru, düş görüyordu Pınar. Kötü bir düş görüyordu. Ormanda yolunu yitirmişti. "An'nee!.." diye bağırmak istiyordu, ve sesi hiç çıkmıyordu. Bağırıyordu.. bağırıyordu.. sesi duyulmuyordu. Ormanda yolunu yitirince, kör kalmış gibi oluyor insan. Bir o yana.. bir o yana - görmeden gibi- koşturuyor. Yoruluyor. Korkuyor. "An'nee!.." diye bağırmak istiyor.. sesi duyulmaz oluyor. Sonra daha korkuncu oluyor: ağacın birinin ardından Aylin'in babası çıkıyor. Adam, uzatmış kollarını.. eğilmiş, çıkarmış kamburunu.. bükmüş dizlerini öyle, adım adım geliyor. Pınar'ın üstüne geliyor. Tırnakları en önde geliyor. Korkunç yüzüyle.. salyaları aka aka geliyor. Sarılıyor adam. Titriyor Pınar. Pınar'ın memesini ağzına alıyor adam. Kaçamayış. Boşa çırpınmalar. İç yanmalar. Can yanmalar. Kurtuluyor Pınar. Geriye dönüp koşarak kaçmaya başlıyor. Gülerek, hırsla onu kovalıyor adam. Çalıların yanından dolaşıyor Pınar. Çalıların üzerinden atlıyor adam. Çalıların üzerinden atlarken bir köpeğe dönüşüyor adam. İri, kara bir köpek oluyor. Köpek, salyaları akarak kovalıyor Pınar'ı. Kaçıyor Pınar. Kaçamıyor Pınar. Köpek, geliyor ve duruyor Pınar'ın karşısında. Dişlerini gösteriyor. Dişleri korkunç! Atlayacak Pınar'ın üstüne. Isıracak Pınar'ı. Parçalayacak! İşte, tam o sırada, yandaki ağacın ardından çıkıyor Okan. Gelip, Pınar'ı arkasına alıyor, dikili-

yor köpeğin karşısına. Ve birden.. birden atılıyor köpek. Köpek, birden atılıyor Okan'ın üstüne. Dişlerini geçiriyor Okan'a. Çığlık, Pınar'ın boğazında kalıyor. Çıkmayan çığlık.

Yataktan fırlıyor Pınar.

"Korktun mu, Pınar?.."

Titriyor.

"Çok mu korktun?.."

Gidip su içsin.

Gidip balkona çıksın.

Sonra, çıkıp balkona oturuyor Pınar.

Gün yeni ağarıyordu balkonda.

İçinde tir tir titreyen bir şey vardı hâlâ. Ağlamak istiyordu. Kendini tutmayı başarıyordu yine de.

"'An'nee!..' diye bağırdın, Pınar!.."

Dünyaya ilk kez, bir de böyle bakan bir Pınar...

Sabahın serinliğinde, korku kaygıya.. kaygı umuda bırakıyordu yerini. Ağartının artmasıyla, -yine- sıcak bir gün olacağı sezgisi güçleniyordu.

İçeriden telefonu alıp getirmişti. Annesini değil, -o saatte- Okan'ı aramıştı:

"Çınarcık'a gelmek ister misin, Ernesto?.." demişti.

"Sivrisinek var mı?.." demişti Okan da.

Annesi, hani ne demişti?..

"Kadının erkeğine olan ilgisini, adamın gömlekleri gösterir..." demişti. "Adam, hep aynı gömleği giyip de mi çıkıyor insan içine, çekiver evdeki kadının kuyruğunu!.. Ha, dahası

var... Bakarsın, kendisi süslenmiş püslenmiş, sürdüğü koku taa nerden duyuluyor... Yanındaki adamın gömleğine bak bir de!.. Olabilir. Süfli bir adamı bile anlayabilir insan. Sigara külü dökülürmüş üstüne, falan... Ama, gömleğine bak adamın, ver kadının notunu! Acıma.. hiç acıma!.."

Eklemeden de edememişti sanki:

"Bak, şu ağabeyin, günde iki gömlek değiştiriyor. Babasına benziyor, değil mi?.. Sen öyle san! Kim hazır ediyor o gömlekleri?.."

"E, üniversiteye gidiyor..." demişti annesine. "Artık kendi ütülese ya, kendi ütülerini..."

"Yapacak.. yapacak..."

"Ne zaman?.."

"Evlenince!"

"Demek, Fırat'ın sonu kötü!"

"Canım, işin en kötüsü o... Bakarsın, ütüyü seven biri çıkar karşısına, belli mi olur?.."

"Ya, sevmeyen çıkarsa?.."

Gülmüştü annesi:

"Boşayacak mısın?.." demişti. "Sevmez sevmez!.. Ben de düğme dikmeyi sevmem yani..."

"Ah anne, hep söylersin: 'Canım koparmayın! Benim düğmelerim niye kopmuyor?..' "

"Söylerim. Şu koca çarşaflar, sanki hemen buruşmayacak mı, niçin böyle ütülenir?.. Çünkü... Ütü yapmak, aile mutluluğunu gösterir!.."

"Ama, bir düğmeyi de dikmezsin!.."

"Dikmem!"

"Niye?"

"E, inat..." demişti. "Bazen öyle küçük inatlar gerekli. Zorunlu..."

Gülüşmüşlerdi...

"Hem iyi mi olurdu sence, tersi olsaydı?.." demişti annesi. "Düğme diker de, ütü yapmaz bir annen olsaydı..."

"Aman aman!.." demişti Pınar da.

Birini beklemek güzel!

Yoldan hızlı hızlı insanlar geçiyor. Bir şey unutmuş gibi telaşlananlar oluyor. Gemiyi kaçırmaktan korkanlar, gemiyi gözden kaçırmaktan da korkarmış gibi yürüyorlar sanki. Yandaki fırından poğaça sardırıp koşturanlar da var, sonra ısıra ısıra gidenler de. Çoğu erkek. Cumartesi de çalışmaya gidenler onlar. Gemiyi kaçırmaktan korkmayanlar, telaşsız. Durup denize bakan da var, durup denize bakarmış gibi yaparak dinlenen de...

O gün, Pınar da böyle koşturacak. Annesi gibi koşturacak. Arabası olacak belki ama, o zaman da arabaya koşturacak. Durup, anahtarları aranıp koşturacak. Saçını geriye atıp koşturacak. Kim bu? Ekrem, babası. Sakalı var ve o zamanlar sigara da içiyor. Sanki sigara eline hiç de yakışmıyormuş gibi oluyor. Bunu ne zaman gördü Pınar? Yok, anlatıldı ona. Okan da sakal bırakır, -belki. Hemingway'e değil, Ekrem'e benzesin, -benzeyecekse. Durur durur da sigaraya başlarmış! Aman ona ne!..

Ve.. geminin sesi, martıların sesleri arasından yükseliyor:

"Ben gidiyorum, ha!" diyor.
Koşanlar.
"O telaşa çook var, Pınar!"
Evet, iyi ki öyle.
İyi ki, o telaşa çook var daha...
Martı çığlıkları geliyor uzaktan.
"Birini beklemek güzel!"
"Sen ne düşünüyorsun, Pınar?.." diyor Vildan.
"Hangi konuda, teyze?.."
"Haa, demek birden çok konu var düşünecek!.."
"Yok mu sanki, teyze?.." diyor Pınar.
Sonra denize bakıyor...
"Ah, anne! Niye böyle oldu her şey?.."
Aşağıdan bir ses geliyor:
"Pınar Ablaa?.."
Eğilip bakıyor Pınar...
"Haa?.."
"Aşşağ gelcen mi?.."
"Sonra Murat, sonra!.."
"Ne zaman, sonna?.."
"O zaman sonna Murat, o zaman..."

Dört

Pazar günü oldu mu, orada Serdar'ın, Dalyan'daki o kahvede kendisini beklediğini düşünüyordu Pervin.

Böyle düşünmekte, gizli bir güzellik de buluyordu sanki. Evet, suç kendisindeydi. Bunu unutma çabalarına kalkışmadı hiç.

"Ya, gitmeyeceksin adamın evine; ya da gidersen, ürkek tavşan gibi kaçmayacaksın öyle!.." diye söylendiği de oldu.

O gün, Serdar'ın evinden apar topar çıkınca da onu suçlamış değildi. Adamın yaptığında kötü bir şey yoktu. Pervin'den elini tutmasını istemişti ama, "Bana hayır deyiniz..." de demişti. Yok, bunu bir kurnazlık olarak görmek yanlış olurdu. "Hayır" demesi gerektiğini sezdirmek mi istemişti? "Hayır" denilmeyi göze aldığını mı belirtmeye çalışıyordu? Evli kadının -yani Pervin'in- nasıl davranması gerektiğini mi anlatıyordu? Oysa Pervin, elini de tutmadan onun, hepsine.. toptan "hayır" demeyi seçmişti. Kaçmıştı oradan. Olabilecek her şeyden.. başlayan ve hızla gelişen o şeyden korkmuştu. O yakınlaşma geriliminden... Sonra-

dan kendini suçlayacak olmak.. pişmanlık duymak.. bundan korkmuştu. Oysa, işte yine suçlamıştı kendini. Pişman da sayılırdı, -bir bakıma. Yok, öylesi daha derin.. daha yıkıcı.. daha iz bırakan bir suçlama olurdu. Ve taşıyamayacağı bir pişmanlık...

Ekrem'in cenazesi yeterince hırpalamıştı herkesi. Ertesi gün pazardı. Aman neyse ki, Kadir gelememişti. İyi de olmuştu, "Sen ne hakla beni boşamaya kalkarsın!.." diye tutturamamıştı.

Sırtı tutulmuştu Pervin'in. Okan, sırtını ovuyordu onun. Bel çukurundan ovarak boynuna.. omuzlarına çıkıyor, sonra ellerini yanlara silkeliyordu. İyi de gelmişti yine.

"Sağ ol, Okan!.." demişti. "Yeter yeter.. rahatladım ben..."

"Pınar, annesini suçluyor..." demişti Okan.

"Suçlaması kolay!.." demişti ona.

"Bir 'suçlu' olmalı mı?.." diye sormuştu Okan.

Bununla annesine bir şey mi demek istiyordu oğlu?

Ne demek istiyordu?

"Felsefe!.." diye söylenmişti Pervin.

Yalnızca bir an şöyle bakmıştı Okan.

Pervin de, mutfağa gidermiş gibi kaçmakta bulmuştu çareyi.

Beyhan'a, hastaneye gidemedi Pervin. Ona cenazeyi anlatmak zorunda da kalmadı. Bilmez miydi Beyhan'ı, anlatsan bir dert.. anlatmasan bir dert, -olacaktı.

Sonra, onun hastaneden çıktığı gün, Seher'le birlikte evine gitmişlerdi.

"Hiç halim yok, benim işim bitik!.." demişti Beyhan.

Beyhan böyle bir söz söylesin!

O an, korkmuştu Pervin. Hayattan korkmuştu... Ağzını açıp da bir şey diyemez olmuştu.

"Ah ablam, öyle deme!.." demişti Seher.

Belli ki geldiklerinde, salondaki kanepede bir yastık devirmiş, öylece yatıyordu Beyhan. Onlar geldiler diye koltukta oturuyordu, ve koltuğun yanına dirseğini vermiş, alnını avucuna koymuştu:

"Hastanede iyiydim.. çıktım, kötü oldum!.." demişti.

Yine Seher konuşmuştu...

"Vah güzel ablam, vah!.."

"Buna da şükür!.." demişti Beyhan. "Kaç gündür ilk kez yıkandım bugün..."

Kalkıp onun arkasına yastık koymuştu Seher, yaslanmıştı Beyhan:

"Siz bana bakmayın..." demişti. "Geçecek... İlaçtan bu... Şey.. bulantı oluyor ya..."

"Alışacaksın!.." demişti ona. "Alışınca geçer..."

Hah, konuşmuştu işte!

"Evet, geçer..." demişti Beyhan. "Geçmezse de kendi bilir!.."

Sonra da onlara bakıp, solgun solgun gülümsemişti.

"E kızlar, anlatın bakalım!.." diye de şakaya vurmuştu.

Gülüşmüşlerdi.

Sırasıdır diye, çantasından naylon torbaya sarılı reçel kavanozunu çıkartıp sehpaya koymuştu Seher.

Bilmezden gelmişti Beyhan:

"A, o nedir?.."

Yüzü pembe pembe olarak:

"Reçel." demişti Seher. "Annem gönderdi... İyi gelirmiş... Kızarsanız, geri götürürüm..."

"Hiç geri gider mi, Seher?.." diye gülmüştü Beyhan. "Teşekkürlerimi söyle annene!.."

"Her gün üç kaşık..."

"Peki ama, sen şimdi onu mutfağa kaldır!.."

Seher'in uçar gibi gidişine gülerek bakmışlardı.

İç çekmişti Beyhan:

"Pınar'ı Vildan'la gönderdim..." demişti sonra da.

"İyi yapmışsın..." demişti Pervin. "Okan bana söyledi biraz..."

Pencereden yana bakmıştı Beyhan:

"Bilmem artık, iyi mi yaptım!.. Ağırıma giden şu: Niçin dertler peş peşe geliyor?.. Daha biri bitmeden biri geliyor!.."

"Geçecek bunların hepsi, Beyhan..." demişti ona. "Geçecek!.."

İçeriden:

"Bakın ben ne diyorum!.." diyerek gelmişti Seher.

Ona sorarak bakmışlardı.

"Akşamları geleyim ben, ne işin varsa, yapayım!.. Yemek yaparım, temizlik yaparım.. ne alınacaksa dışardan, gider alırım..."

Dönüp Pervin'e bir bakmıştı Beyhan.

"Valla, kız kendi düşündü, Beyhan..." demişti Pervin. "İyi de düşündü yani..."

"Sağ ol, Seher!.." demişti Beyhan. "O öyle olmaz... Gerekirse telefon ederim, gelirsin sen..."

"Sahi mi?.."

Başıyla evetlemişti Beyhan.

Pervin de sormuştu:

"Yemek falan ne istersin şimdi?.."

"Aman yok, istemem!.." demişti. "Her şey var, iştah nerde?.. Karşı komşu da çorba getirdi demin... Görsen, gözümü açıp da bakamadım kadına... Alınmasa keşke..."

"Alınan da alınsın, aman Beyhan!.."

Ortada dikilen Seher'e dönmüştü Beyhan:

"Sen şimdi.. şu odada kaplumbağalar var..." demişti. "Al onu.. götürün çocuklara!.. Bir de onları düşünmeyim ben!.."

Pervin, oradan çıktıklarında fark etmişti ki, Ekrem'in adı hiç geçmemiş...

Sonraki pazar günü, Kadir gelmişti. Bir gün önceden haber de vermişti. Pervin de Seher'e söylemiş, evin temizliğini haftaya ertelemişti.

Kadir, önce biraz surat etmeden duramazmış gibiydi ya, yine de, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Okan'ın odasında oturdular.

Kek yapmıştı Pervin. Her zaman yaptığı şey işte, övdü de övdü Kadir...

"Bu annen var ya, onun gibi kadın bulunmaz!.."

Gülmeden edemedi Pervin.

Çayları almaya mutfağa kendisi gelmişti Okan:

"İçki yok!" dedi annesine yavaşça.

O çayları alıp gidince, onun böyle ince düşünceli oluşuna, oturup mutfakta ağladı Pervin.

Yalnızca buna mı ağladı?..

Sonra da içeriye, onların yanına gitti.

"Ekrem'in ölümüne çok üzüldüm..." dedi Kadir. "Cenazeye de gidemedim..."

"Baba!" dedi Okan.

Durup baktı Kadir.

"Cep telefonunuz kapalıydı..." dedi Okan. "Mağazadan da dediler ki..."

"Benim sana bir lafım yok be oğlum!.." diye onun sözünü kesti Kadir. "Benim dediğim şu: İş güç diye kaptırıyorsun kendini... Sonra da.. arkadaşının cenazesine bile gidemiyorsun!.. Benim dediğim bu..."

Kadir, baktı ki kimse bir yorum yapmıyor, -sigarasını yakmakta ağırdan davranarak- diyeceğini tartarmış gibi biraz durdu, ve sigarasını yakıp, sıkıntısını dışarı atmak istermişçesine dumanları üfledi:

"İnsan, başkasının yaşadığından da ders almalı..." dedi.

Sonra bir ona.. bir ona baktı...

"İşte, bizim Ekrem..." diye ekledi. "Yazık oldu adama!.."

Dilini tutamadı Pervin:

"Kendi yaşadığından ders almayana bakmalı önce..." dedi.

Kavga çıkacak diye de hemen pişman oldu söylediğine.

Okan da başını kaldırıp annesine sertçe bir baktı, bir şey demedi.

Oysa Kadir, güldü yarım yarım:

" 'Sen önce kendine bak!..' demeye getiriyor annen..." dedi Okan'a.

Sonra bununla da yetinmedi, bir ona.. bir ona baktı yine, ve:

"Doğru!" dedi.

Kulaklarına inanamadı Pervin.

Kaşlarını şöyle kaldırılmış tuttu Kadir, sigarayı özenle söndürdü, çayını dikip bitirdi, sonra ellerini "şap!" diye vurdu dizlerine:

"Hadi, giyinin bakalım!.." dedi. "Şöyle.. ailece gidelim bir yerlere... Biraz da biz keyif yapalım, ha?.. Canına yandığımın dünyasında..."

Şaşarak ve anlamaya çalışarak Kadir'e bakıyordu Pervin.

"Yok, baba!.." dedi Okan. "Bir yere gidilecekse, siz ikiniz gidin..."

"Bak görüyor musun?.." dedi Pervin'e Kadir. "Bu oğlan nasıl büyüdü de, bize yol yordam gösteriyor!.."

Sonra Okan'a döndü:

"Sen, büyük yazar olacaksın, oğlum!.." dedi. "O duvardakinden de büyük olacaksın!.."

"Daha neler!.." diye söylendi Okan.

"E'vet!" dedi Kadir. "Seni yurt dışına gönderecem!.."

Başını omzuna yatırdı Pervin, Okan'a kıvançla baktı:

" 'Paris Bir Şenliktir'..." dedi.

"O, nedir o?.." diye sordu Kadir.

Duvardaki Hemingway'i göstererek:

"Onun bir kitabı..." dedi Pervin.

"İyi." dedi Kadir. "Sözüm söz: Üniversiteyi bitir.. git nereye istersen!.."

Gülerek bir ona.. bir ona baktı Okan.

Birden alnı kırıştı Kadir'in, elini bıyıklarında tutarak:

"Ama, Amerika olmasın..." dedi. "Giden gelmiyor be aslanım!.."

Başını belli belirsiz yanlara sallayarak Kadir'e baktı Pervin.

"Hadi, kalk Pervin..." dedi Kadir. "Kırma beni..."

Pervin ayağa kalktı ama, başka şey söyledi:

"A, niye canım!.. İçerde dünya kadar işim var benim..."

Küllüğü alıp içeriye gitti.

"Gördün mü?" gibisine kaşlarıyla bir işaret yaptı Kadir.

Okan, kıpırtısız kaldı.

Pervin'e duyurmak istercesine bağırarak anlatıyordu Kadir. Çok büyük bir iş varmış. Dolarlar içinde yüzdürecekmiş onları... O kimin için böyle çırpınıyormuş ki!..

Yeni bir küllük getirdi Pervin, Kadir'in önüne bıraktı. Sonra da onun hiç yüzüne bakmadan:

"O iş bitti, artık..." dedi. "Sen de o işi, bitmiş say!.."

Sanki Okan'a soruyormuş gibi:

"Yahu, bu moda mıdır, böyle..." dedi Kadir. "Kocayı boşayınca neyi artacak?.."

Pervin gitmedi, kapının orada durdu.

"Kimse kendine öyle güvenmesin!" dedi Kadir. "Ne oldum delisi olanların hali ortada..."

İki adım öne çıktı Pervin:

"Sen, Beyhan'ı diyorsan, ayıp!.." dedi. "Canıyla uğraşıyor o zavallı!.."

" 'O zavallı!' " diye söylendi Kadir.

Sigarasını, çakmağını alıp, sinirli sinirli kalktı. Pervin'in önünden geçerken durup Okan'a döndü:

"Hiç aklına getirmesin!.." dedi. "Baban intihar etmez!.."

Çıkıp gitti.

Dün Kadir'in avukatı aramıştı.

"Böyle ısrar etmenizin bir yararı yok..." demişti adama.

Şimdi Yuva'da, yukarıdaki büyük odada, pencereden dışarıya bakarak duruyor Pervin. Sonra yüzünde bir gülücük...

Evet, Serdar Bey'den hiç ses çıkmıyor.

Yarın Dalyan'a gidip bir görünse mi?..

Kendini bir yaramazlıkta yakalamış gibi oluyor Pervin.

Bakarsın, Serdar Bey artık gitmiyordur oraya.

Üzgün bir Pervin, -oluyor.

Belki.. birini bulmuştur bile...

Kaşlarını kaldıran bir Pervin.

Yarın.

Yok, evine de gidemez!

Hayır! gidemez.

Beş

Dün gece, Nihat'ın evinde toplanılmıştı. Erkekler masada pokerdeydi. Karede olmayanlar da birer sandalye çekmişti, oyunu izliyorlardı. Hanımlar salonun balkona yakın köşesindeydiler, çay içiyorlardı. Bir tek Asuman'dı rakı içen.

Gece çok sıcaktı. Her yer açıktı, yine de sanki hiç esmiyordu.

Oyundan kopuktu Fırat. Aklı başka yerlerde dolaşıyordu sanki. Arada bir, -öyle yandan görünüşüyle- Tuğçe'yi uzaktan süzüyordu. Söze karışmıyordu Tuğçe. Eteğinin önündeki yalancı yırtmacı düzeltiyor, gülerek bakıyordu. Sanki gülmüyordu da, gülermiş gibi ediyordu. Asuman ona eğilip, -sözde gizliden- bir şeyler söyleyince, hafifçe kızarıyordu Tuğçe. Sonra Asuman ötekilere anlatıyordu yine açık saçık neyse söylediği, ve hepsi birden sesli sesli gülüyorlardı.

Asuman da keyiflenmiş olarak, davranıyordu rakı bardağına.

Dönüp şöyle bir Fırat'tan yana bakınıyordu Tuğçe. Sanki, sıkılmıştı. Çok sıkılmıştı... Sigarayı üfleyişi de, "Aman, ben patladım!" diyordu.

Oysa, Tuğçe değil miydi bir şey olsa hemen gülüveren.. sevincini coşkuyla belli eden.. çocuk gibi ellerini çırpan!.. Kimi zaman, "Yahu, bunda bir tahta eksik mi?.." diye kendine soran Fırat değil miydi? Canım, varsın öyle olsundu! Daha iyiydi. Oya'nın her şeyi bilmişliğinden.. sonu gelmez kuşkuculuğundan daha iyiydi... En azından, sokulgandı Tuğçe. Cana yakındı. Daha?.. Daha ne olsundu!..

Bir de durup durup, "Fırat Bey" deyişi vardı. Aralarında onca yaşanılmıştan sonra, "Fırat Bey" demekte -sanki- ısrar ediyordu. Önce biraz yadırgamıştı Fırat. Ama, bunu da güzel buluyordu. Demek ki, öylesini seviyordu. Varsın onun hoşlandığı gibi olsundu! Kendisi de hep "Tuğçe Hanım" diyordu ona. Tuğçe'nin gözlerinde, onun nasıl da sevindiğini görüyordu.

Ya! bir "Tuğçe Hanım"ı vardı Fırat'ın artık, ve o, pek tedirgindi, -niçinse!..

Fırat'ın omzuna, kapı çalarmış gibi "tık tık" yaparak dokundu Cüneyt.

Cüneyt'e, kendisine kulak verdiğini belli ederek, bir durdu Fırat.

"Neyin var, Fırat?.." diye fısıldadı Cüneyt. "Yaktın kâğıdı yine!.."

Fırat, kâğıdını kapayıp masanın orta yerine yüzüstü fırlattı, bir şey demedi.

Ama, her şeyin tadı da iyice kaçmış gibiydi.

Sonra, yeni el dağıtılacakken seslendi Fırat:

"Tuğçe Hanım?.."

Dönüp baktı Tuğçe.

"Ne dersiniz, kalkalım diyordum ben..." dedi Fırat.

Tuğçe, önce inanamıyormuş gibi oldu. Sonra sevgi dolu gözlerle baktı Fırat'a, ve süzülerek kalktı yerinden.

"Tuğğçe Han'ım.. ne dersinizz acabaa?.." dedi Asuman. "Eğer istersenizz, ben kalkalım diyo'dum daa!.."

Bir kahkaha koptu.

Aldırmamış gibi etti Fırat. Yerine oyuna giren Cüneyt'in kulağına eğildi:

"Sen kâğıdı yakma, ha!" dedi.

"Sen Asuman'a bakma!.." dedi Cüneyt.

Çıkıldı.

Dışarıda, onlara "Aferin!" diyen bir hava vardı.

Arabada:

"Siz, benim yüzümden kalktınız oyundan!.." dedi Tuğçe.

Bir şey söylemedi Fırat. Az gidince de, yavaşça kaldırıma sürdü arabayı.. toprak yere indi, ve denize doğru ilerleyip biraz sonra durdurdu.

Motor susunca, biraz ötedeki arabadan gelen müzik duyuldu.

Sigaraları yaktı Fırat:

"Gece, nasıl da karanlık..." dedi.

"Lacivert."

"Öyle..."

"Fırat Bey, bir şey sorabilir miyim size?.."

"Evet?.."

"Sizce.. benim sizden iki buçuk yaş büyük olmam.. çok mu sakıncalı?.."

Direksiyona yumruğunu indirdi Fırat...

"O Asuman karısının dilini koparacam!.."

"Ama, Fırat Bey!.." dedi Tuğçe. "Böyle konuşmak size hiç yakışmıyor..."

Başını iki yana sallayarak, zorla güldü Fırat.

Susuldu.

Başkasının radyosu dinlenildi, kardeş kardeş oturuldu.

Sonra cep telefonunu çıkardı Fırat, aradı:

"Alo, anne?.." dedi.

Dönüp, Fırat'a şaşarak baktı Tuğçe.

"Rahatsız etmedim değil mi, anne?.. Yatmamıştın. İyi. Yok hayır. Hayır, kötü bir şey yok. Şey.. bir şey soracaktım da... Yarın, diyorum, öğleden sonra.. bir arkadaşımla sana gelecektik. Hayır, tanımıyorsun. Evet, öyle. Ne hazırlığı, an'ne!.. Çaya! Hayır efendim, ben her şeyi getiririm. Sen merak etmee!.. Tamam. Yarın kendin görürsün, anne! Saat üçte sende oluruz. Peki, dört diyelim. Senin saçına bakacak biri değil, anne! Annem benim! İyi geceler..."

Telefonu kapattı Fırat, bir şey demedi.

Susuldu.

Sonra yandaki araba gitti.

Müzik de gitti.

Radyoyu açmadı Fırat.

Suskunluk, belirgin olarak kaldı.

Sonra:

"Bunun ne demek olduğunu elbet biliyorum ben!.." dedi Tuğçe.

Kollarını Fırat'a sarıp, başını onun omzuna yatırdı, ağladı.

Evet, sessizce ağladı.

Sabahleyin, Tuğçe daha yeni kalkmıştı. Banyodan çıkınca üstüne Fırat'ın gömleklerinden birini geçirmiş, gidip salondaki pencereyi açmış, orada öylece ıslak ıslak durmuştu.

İçi sevinç dolu bir Tuğçe...

Ve bir coşkuya kapıldı: Masanın üstündekileri toplayıp hemen mutfağa taşıdı. Gelip masayı güneşten beriye çekti, örtüsünü düzeltti güzelce. Sandalyeleri yerleştirdi.

Sonra mutfaktan kahvesini getirdi.

Şimdi bir sigarayı hak etmişti.

Yaktı da.

Oturmadan güldü kendine. Gidip küllüğü getirdi, hemen kaldırılacakmış gibi masanın kıyısına bıraktı. Oturdu, masaya dirseklerini dayadı, sigarasını tüttürmeye başladı.

Berbere gidip saçlarını yaptıracaktı.

Bugün çok şık olmalıydı! Çok şık...

Birden durdu ve.. yüzünden acı veren bir fırtına geçti.

Bu Tuğçe delirmiş miydi?

Neler düşünüyordu öyle!..

Kadıncağızın göğsünü almışlardı.

Saçları dökülmüştü.

Berberde saçlarını yaptırıp da, geçip kadının karşısına kırıtacak mıydı bu Tuğçe?..

Ay, nasıl yapardı öyle bir şey!..

Sonra durdu, yüzü yumuşadı.

Bunu düşünebildi diye kendini sevinçle kutladı.

Sonra da karşıdaki gökyüzüne.. gökyüzünün bulutsuz parlaklığına, uzun uzun baktı.

Tuğçe, Beyhan Hanım'ı şimdiden seviyordu.

Yağlanmış ekmek dilimini Fırat'ın tabağına bırakıyor, sonra orada ikiye bölüyor Tuğçe:

"Anneniz bakalım benim için ne düşünecek?.." diyor.

Hafifçe gülüyor Fırat:

"Annemden değil de..." diyor. "Pınar'dan korkun siz..."

"Sahi mi?.. Sevmez mi beni?.."

"Pek kolay değil öyle!.."

Tuğçe de sanki kendine söylermiş gibi, ne diyor?..

"Ben ona kötü bir şey yapmam ki..."

Altı

Ertesi gün, Orhan, her zamankinden biraz erken çıkmıştı evden, ve çarşının yolunu tutmuştu.

Çünkü önceki gün balkonda otururlarken, güneşlik az daha devrilecek gibi olmuştu, Vildan da demişti ki:

"Şuraya bir güneşlik alaydın Orhan, -hela taşı alacağına!.."

Çocuk, koşuyor.

Son zamanlarda, her gün bu.

Koşuyorsun, karşıda simitçiyi görüyorsun. Simitçinin oradan bakınca da, anayolun karşı köşesindeki dondurmacıyı görüyorsun. Gidiyorsun oraya, bekliyorsun. Orhan Amca geliyor. Sana dondurma alıyor. Sen de yiyorsun.

Dodurmacıya telaşla soruyor çocuk:

"Orhan Amca geçti mi?.."

Palabıyıklı dondurmacı, bakmıyor çocuğa.

"Geçti!.." diyor sonra da.

"Gitti mi!.."

Bakıyor dondurmacı:

"Geçilirse.. gidilir!.." diyor.

"Geçilirse.. gidilir!.." diyor çocuk, -küserek.

"Kahveye bir bak istersen..." diyor dondurmacı.

"Cık!" yapıyor çocuk, söyleniyor kendi kendine.

Dondurmacı duymuyor çocuğun söylediğini.

"Kahveye gidilmez, dilencilik olur..." dediğini.

Görüyor dondurmacı, çocuğun gitmediğini. Belediyenin yeni koyduğu çiçekliğin kıyısına oturduğunu. Oturmuş kaldığını...

Dondurmacıda bedava yoktur!

Orhan, bir elinde sarmalanmış güneşlik, ötekinde güneşliğin altlığı.. eve dönerken, bakıyor ki çocuk orada.

Gülüyor sessizce.

Sonra, dondurmacı da Orhan Bey'in geldiğini görünce, parmağıyla çocuğu gösteriyor sevinçle.

"Gördüm.. gördüm..." yapıyor Orhan.

Dondurmacıya varınca da:

"Yahu, Pala!.." diyor. "Şu çocuk nerde?.. Bana yardım etseydi biraz..."

Çocuğun sesini Çınarcık'ta duymayan var mı?..

"Ben burdayım, amca!.."

Pala'ya göz ediyor Orhan:

"A! demek burdasın, ha?.."

Sonra uzatıyor elindeki altlığı:

"Al bakalım, bunu bizim eve taşı da.. dönüşte ye dondurmanı!.."

Altlığı alınca, güneşliğe de kolunu sarıyor çocuk:

"Bunu da alayım, amca..."

Vermiyor Orhan:

"Olmaz!.." diyor. "Ne demezler adama!.."

Onların gidişlerine, sonra da gökyüzüne bakıyor dondurmacı.

Altlığı su doldurup balkona getirmişti Orhan.

"Senin 'dondurmacı çocuk' muydu o gelen?.." diye sormuştu Vildan.

"Evet..." demişti Orhan.

Sonra da diyeceğini sanki yutmuş gibi olmuştu.

Vildan da demişti ki:

" 'Dur, şeker vereyim sana...' dedim, 'Olmaz, dondurma yeter..' dedi bana. Bir baktım, a, kaçmış bile..."

Vildan'ı başıyla onaylamıştı Orhan:

"O öyledir..." demişti.

Güneşliği kurmuş, bükümlerini açmıştı. Beyaz ve turuncu renkteydi dilimleri.

"Güzel oldu..." demişti Vildan. "Sağ ol! Bir dediğimi ikiletmezsin..."

Suçlu gibi durmuştu Orhan, sonra da diyeceğini demişti:

"Keşke, o çocuğu bize verseler..."

Onun sırtını sıvazlamıştı Vildan:

"Ah, yine açma o defterleri, Orhan!.." demişti. "Hele bu yaştan sonra, biz öyle çocuk falan.. baş edemeyiz..."

Orhan:

"Haklısın..." demişti yalnızca.

Ve çıkıp gitmişti.

Oturmuş kalmıştı balkonda Vildan.

"Ay, eniştem ne kadar da üzgündü öyle..." diyerek gelmişti Pınar.

"Ne sen sor.. ne ben söyleyim!.." demişti Vildan.

Onun yüzündeki üzüncü görmek Pınar'a yetmişti, hiç ses etmemişti.

Orhan'ın yoldaki gidişine bakmışlar, susmuşlardı.

İşte o gün, güneş tutulmuştu.

Yeni alınan güneşliğin altına sanki karanlık çökmüştü.

Gidip balkonun kıyısında durulmuştu. Yoldaki herkes gibi, eller kaşlar üstüne tutulmuş, güneşe bakmaya çalışılmıştı. Her yerde derin ve uzak bir sessizlik olmuştu.

Sessizliğe martılar da katılmıştı.

"Ay! korkunç!.." diyerek aşağıdan seslenmişti Damla.

Yukarı geldiğinde de soluk soluğa kalmıştı.

Karpuz kesmiş getirmişti Vildan.

"Aman, nasıl da serinlik oldu!.." demişlerdi, kimsenin eli karpuza gitmemişti.

Pınar, Okan'ı aramıştı.

Çok da konuşmamıştı:

"Peki efendim, herkes kendi baksın kendi güneşine..." demiş, kapatmıştı.

Sinirlenmiş, sonra da kabuğuna çekilmişti.

Damla'ya bir bakış atmıştı Vildan, şöylesinden omuzlarını kaldırmıştı Damla.

"Teyze..." demişti Pınar. "Annemi bir arar mısın?.."

Az daha, "Elinde telefon!.. Sen kendin arasan ya!.." diyecek olmuştu Vildan, durmuştu.

Sonra da başka şey söylemişti:

"Bu saatte Beyhan aranmaz, Pınar!.. Yatıyordur şimdi..."

Gözleri dolmuştu Pınar'ın, ağlamamıştı.

Susulmuştu.

Güneşin tutulmuş olmasına da yavaş yavaş alışılır olmuştu.

Dün, Deniz Café'de oturuyorlardı.

Ortadaki ağacın gövdesinde, "Top Oynamak Yasaktır" yazıyordu.

Kimse de top oynuyor değildi elbet. Masalarda tavla atan gençler vardı. Tavla oynamaya yüz veren kızlar da oluyordu. Yaşlılar, daha dipte, kahvenin duvarına yakın yerlerde oturuyordu. Duvara tutunmuş bir sarmaşık yukarıya gidiyordu.

Sıcak, bir bezginlik olarak kurmuştu egemenliğini, sanki yaprak kımıldamıyordu.

Bir tansiyoncu geliyor, ve masalar arasında alışkanlıkla dolaşıyordu.

"Bu şarkılar da, bayıyor vallahi..." dedi Damla.

"Bizim eski evde..." dedi Pınar.

Sonra yutkundu.

Damla, ona baktı.. bekledi.

"Ben küçükken..." dedi Pınar. "Yuvadan gelince koşup annemin eteklerine sarılırmışım. Mutfakta kapı vardı. Balkona kuşlar gelirdi. Annem bana kuşları öğretirdi. 'Bu güvercin. Bu kumru. Bak, o karga. Bunlar serçeler...' Sevmek istesen kaçarlardı. 'Yok, kuşlar böyle sessiz sessiz alkışlanır...' "

Anlatacağı bitmemiş gibiydi, sustu Pınar.

"Seni anlamıyorum..." dedi Damla.

Göz ucuyla baktı Pınar.

Biraz çekindi Damla. Sonra da diyeceğini söylemeden duramazmış gibi:

"Annen o haldeyken..." dedi. "Sen, küsüyorsun ona ve..."

Söyletmedi Pınar:

"Bak kızım, dinle!" dedi, -sertçe.

"Konuşuyoruz, Pınar..." diye yakındı Damla.

"Bil de konuş!.." dedi Pınar. "Bak şimdi akşam olacak.. sen gideceksin evine.. babanın omzuna yatıracaksın başını.. 'Ah! Damlacığım..' diyecek baban sana... Ha?.."

Yutkundu Damla.

Yükselen bir öfkeyle sürdürdü Pınar:

"Benim.. bana 'Ulan, eş'şek!..' diyecek.. öyle bile diyecek.. babam yok artık! Kendini sulara attı benim babam! Bilsem, bırakır mıydım?.. Ne annende kalıyorsun, salak! Git, babanda kal! Bilemedim..."

Tırnaklarını inceliyormuş gibi ellerine baktı.. baktı Pınar:

"Bilemedim..." dedi yeniden.

Pınar'ın yerine Damla ağladı.
Bu da yetmezmiş gibi...

OĞLAN - Geçiyordum, bir bakayım dedim, kimler var.. kimler yok!..
PINAR - İyi. Gördün işte. Kimler varmış.. kimler yokmuş!..
OĞLAN - Vaay Pınar Hanım, vaay!..
PINAR Ya! Ne sanmıştın?.. Artık böyle!..
DAMLA - Yersen. Yemezsen köpeklere veririz!..
(Oğlan sırıtır.)
OĞLAN - İyi iyi, verin bakalım... Siz köpeklere verin!..
(Damla kıpkırmızı olur.)
DAMLA - Aptal! Ne diyorsun sen! Kardeşin yapıyor onu... Herkesler sırada, -imiş!..
(Oğlan delirir.)
DAMLA - Ay ay! Bırak saçımı!..
(Pınar fırlar yerinden, iteler oğlanı.)
PINAR - Salak şey! Ay, bıraksana kızı!..
(Oğlan hoşlanmıştır.)
PINAR - Sana diyorum!.. Bırak be kızı!..
(Çevreden "Höt!" sesleri yükselir.)
DAMLA - Ellerin kopsun!..
(Oğlan sırıtır.)
PINAR - Kafası kopsun, kafası!..

Uzaktan görünüyor gemi.

"Geliyor seninki..." diyor Damla.

"Bilmem.. pek de 'benimki' sayılmaz..." diyor Pınar.

"Ama onu bekliyorsun..."

"Evet. Birini beklemek güzel!.."

Sanki bekleyen kendisiymiş gibi, soruyor Damla:

"Kalksak mı?.."

Kahveden çıkıp, iskeleye doğru yürüyorlar.

Bir toz bulutu döne döne hızla geliyor. Pınar ve Damla hemen arkalarını dönüp, kollarını gözlerine tutarak sakınıyorlar.

Orada, yol kıyısında durmuş, onların uçuşan eteklerine bakan gencin gözleri yanıyor.

Yok, buna değiyor.

Yedi

Tamam Pervin Hanım! Sizden bir şey istiyor değilim. Bekliyor da değilim. Yani, öyle gerekiyor. Ne bekleyebilirim ki?.. Ben size ne verebilirim ki, sizden bir şey beklemeye benim de hakkım olsun. Yüzüm olsun. Siz.. daha doğrusu, bu benimki tuhaf bir durum. O "toy gençlik" denilen gibi hani. O çağa geri mi döndüm ben? Siz nerden bileceksiniz! "Aşk" mı, -demeli?.. Güldünüz. Ben de gülüyorum. Gerçekten. Yapıyorum da bunu: Geçiyorum kendimin karşısına, gülüyorum kendime. Ağlamak değil ama! Gülüyorum kendime. Sonra da o adam ağlayacak gibi oluyor. Karşımdaki. Ağlıyor. Bu tehlikeli, -mi? Niçin öyle olsun? Sanki bundan hoşnut o. Evet. Dertlenmekten, yine.. yeniden dertlenmekten hoşnut sanki. Ya da, bana numara yapıyor! Ah keşke, öyle olabilse... Kimi kandırıyorum?.. Kandıramıyorum da. Çünkü, karşımdaki yok. İçimdeki var. Ben, Serdar. Niçini belli. Çünkü, mutsuzum. Yalnızım. Umut yok. Yuvam yıkılmış. Yuvam, de-

dim, çünkü öyleydi. En azından, bir zamanlar öyleydi. Kızlarım yarım yarım, bir tane etmiyor şimdi. İşyerime alışamadım. O da başka dert. Evimin balkonu yok. O ölmüş kadının dökülmüş saçılmış eşyası arasında... Üstelik, bu yaşa da gelmişken. Böyle, umutsuz... Böyle, dert üstüne dert binmiş... Eğilmiş, bükülmüş.. tortop olmuşken. Siz varken, ve yok gibi olmuşken. Niye, öyle değil mi de?.. Bu karanlık. Aramızdaki karanlık. Duvarlar. Aramızdaki duvarlar. Aşılmaz.. geçilmez duvarlar, -aramızdaki. Peki, benimle sizin aranızdaki, diyorum... Ben ne istiyorum? Herkes ne istiyorsa, onu. Mutluluk denilen ne? Onu! Herkes ne istiyorsa, onu istiyorum. Nasıl kazanılır? Bilmiyorum. Ben mutluluk nedir hiç bilmedim ki, Pervin Hanım! Yalnızca küçük sevinçlerim oldu benim. Kısacık. Öyledir, suç bende. Peki, en çok bende, diyeyim... Hayır. Sizi niçin suçlayım ki?.. Yok, ne ilgisi var, bunu nasıl yaparım?.. Bunu size nasıl yaparım, Pervin Hanım?.. Hiç olur mu?.. Niçin sizi de mutsuz edeyim, ben bunu hiç ister miyim?.. Siz mutlu olun! Ben bunu isterim. Bensiz olacaksa bile, ben bunu isterim. Sizin için mutluluklar dileyen bir Serdarınız var. Siz bilmeseniz de... Belki tatile çıktınız. Ne güzel! Şimdi kendisinden bilmem kaç kilometre uzakta olduğunuz bir Serdar, sizin için yanıyor. Ne güzel! Keşke şimdi beni düşünüyor olsanız. Düşünüyor musunuz? Nasıl düşüyorsunuz? Yoksa, "Evliye gönül verme, eve gider unutur!.." mu olduk?..

Beni unuttunuz mu, Pervin Hanım? Beni unutmayın. Beni unutmayın...

Kentin bir bulunmaz yerinde, sokak aralarında, üçgen bir çocuk bahçesi.

Anakentin ya da ilçe belediyesinin bir çalışkanlık göstergesi: Çocuk eli büyüklüğünde bir çocuk bahçesi. Birkaç çocuk. Birkaç bakıcı kadın. Birkaç yaşlı kadın. Plastikten oyuncaklar. Salıncak, kaydırak.. falan... Birkaç eski ağaç, birkaç yeni dikilmiş ağaç. Birkaç öbek çiçek şurda burda. Çakıl taşıyla kaplı yerler. Ve.. yaşlı bir adam. Yoksul ve temiz giyimli. Mezarlık yeşiline boyalı sıralardan birinde oturan o adam. Sanki, herkesten ayrık duran. Gözleri yerlerde.. çakıl taşlarında. Bir pırıltı aramaktan yorgun düşmüş bakışı.. duruşu.

Ve orada.. o yaşlı adamda kendi geleceğini bulmuş bir Serdar.

Olsun.

Yarın, kentin çocuk bahçelerinde yaşlanmış bir Serdar.

"Ha, o mu?.. Şarapçı Dede, o. Bir Pervin Hanım varmış..."

Yüzünde küçük bir gülücük biçimlenen Serdar.

Kendinden hoşnut.

Şarapçı Dede'li gelecekten de.

Sekiz

Uzaktan Yakına

Korsanlar.

Sis içinden, bir gemi seçilir. Dalgaların ardında bir çıkar, bir yiter gemi. Kapkara bir bayrak açar. Korsandır.

Kurukafa.

Korsanların bir bacağı tahtadan olur. Bir elinin yerinde demir kanca takılıdır. Bir gözü kara meşinle örtülüdür. Sert ve zalimdir. İpten ipe, yelkenden yelkene uçar. Denizin üstünde tek ayak, tek göz ve tek bilek olarak durur. Rom içer ve barut sıkar. Sakallı ve pistir. Kumaşı pahalıdır, takısı pahalıdır. Küpelidir ve küpesinde incisi olur.

Yalınkılıç kalsa, yenilmez. Hilesi çoktur.

Gülmez.

Tuz yalamıştır. Gülerse, deli deli güler. "Diş koruma"dan çakmıştır hep, belli olur. Yerken, etleri büyük büyük parçalar. Kadınlar korsan gör-

sün, kaçışırlar. Kaçamazlar. Her korsanın yüreğinde bir başka korsan olur. Daha ünlü, daha zorba, daha korsan.

Kırar. Döker. Ve yakar.

Sol gözünü kapıyor, uzaktaki Çınarcık'a korsan gözüyle bakıyor Okan. Denizi ikiye biçiyor geminin burnu. Şöyle yüksel, pat! Şöyle yüksel, pat! Gidiyor gemi. Burun üstünde Okan. Ipıslak olmuş...

"Bu da güzel!.."

Öyle ıpıslak.. sessiz.. ve coşkun.

Peki, Okan ne istiyor?

Çınarcık'ı mı istiyor?

Gemiyi kanat kanat.. çığlık çığlık karşılayan martılara mı sorsun bunu?

"Pınar. O küçük masal."

"Evet."

"Peki, ne var martılarda Tuğçe'yi anımsatan?.."

"Ne yok?.."

Bunları da yazacak!

Sanki gülüyor da.

Çapkın.

O gün, güneşin tutulmasına kendini kaptırmıştı Okan. Gazetelerden birinin verdiği özel gözlükten edinmişti, kâğıt kalem taşımıştı balkondaki masaya. Mutfakta yine hazır

kahve yapmıştı zihni açıyor diye, ve bir yudum da tadına bakmıştı. Sonra gidip balkondaki yerini almıştı. İzleyecek.. gözleyecek, duygulanımlarını yazacaktı.

Güneş tutulmaya başladıktan az sonra, telefon çalmıştı. Doğrusu, pek de sevinmemişti Okan. Canı sıkılarak gitmişti içeriye.

Arayan Pınar'dı.

Telefonun olduğu yerden de güneş görünmüyordu.

Bunu Pınar'a söylemişti Okan ve:

"Sonra telefonlaşsak..." demişti.

"Peki efendim..." demişti Pınar. "Herkes kendi baksın kendi güneşine..."

Bir şey de yazamamıştı Okan. Çünkü biliyordu: kırılmıştı Pınar.

Dün, Pınar öyle sabahın köründe arayınca, içeriden koşarak geldi annesi telefonun sesine. Durup baktı telefondaki Okan'a.

Arayan'ın Kadir olmadığını anlayınca, içi rahatladı Pervin'in.

"Sen daha hiç yatmadın mı?.." dedi oğluna sonra.

"Geceleri daha iyi çalışılıyor!" dedi Okan.

"Ah ah!.." yaptı Pervin.

Akşamleyin, yemekte Okan dedi ki:

"Bir iki gün Çınarcık'ta kalayım diyorum, anne..."

"A, güzel. Pınar'la konuştun mu?.."

"Önce sana sorayım da..."

"Bence, niçin olmasın!.. Ancak..."

"Ancak?.."

"Onlar ne derler bilmem ki?.."

"Anlamadım. O niye?.."

"Canım, belki küçüktür evleri, falan..."

"Yok, anne!.. Ben bir motelde kalmayı düşünüyorum..."

"E, o zaman... 'Ben de mi gelseydim?..' diyecem ama..."

"Anne! benim yaşımda dünyayı dolaşıyor insanlar..."

Anlayışla güldü Pervin:

"Çınarcık dünyanın öteki ucu ya..."

"Evet."

"İyi."

Hemen Pınar'ı aradı Okan:

"Ben yarın geliyorum, Pınar..."

Pervin dedi ki:

"Öyle ne güzel 'Pınar' diyorsun, Okan!"

Sonra da, sözünü gittiği yerlerden geri çevirmeye çalıştı hemen:

"Sen, bu pazar baban buraya gelmesin diye yapıyorsun bunu..." dedi.

"Yok, o işe de yarayacak, evet." dedi Okan.

Gemi yanaşıyor ve kalabalıktaki telaş çoğalıyor.

Karşılayıcılar, yolcular.. koşması bitmeyen çocuklar.

Kim kimi daha önce görecek?

"Çok eğlenceli..." diyor Damla. "Öyle bir arkadaşım olsun isterdim ben..."

"Dur bakalım, daha görmedin ki..." diyor Pınar.

"Aa, görsem ne var, görmesem ne?.."

Bir şey demiyor Pınar.

"Şu sarı gömlekli olan mı?.." diye soruyor Damla.

"Değil."

Dağılan kalabalığın yoğunluğu seyreliyor biraz.

Sanki Pınar'ın yerine soruyor Damla:

"Gelmedi mi yoksa?.."

Bir şey demiyor Pınar.

Pınar'ın yerine konuşmayı sürdürüyor Damla:

"Canım, öyle bir şey niye yapsın ki?.."

"Biraz sus, Damla!.."

"İyi aman!.."

Filmlerde öyle olur: Kız ve delikanlı, birbirlerine ağır gösterimde yavaş yavaş koşarlar. Yakınlaştıkça, sanki daha da yavaşlarlar, kızın saçları dalgalanır.. kollarını açar genç adam.

Yok, öyle olmuyor.

Çünkü, gerilerden Okan'ın gelişini görünce tutuyor kendini Pınar, hiç renk vermiyor.

Bakıyor Damla...

Evet, eli çantalı genç biri geliyor ama, yürümesinde ne var onun?..

Pınar'ın yalnız olmadığını ve yanındaki kızın kendisinin yürüyüşüne dikkat ettiğini görünce, biraz canı sıkılıyor Okan'ın. Başka yerlere bakıyormuş gibi yapıyor.

Sonra geliyor Okan, elindeki çantayı "pat!" atıyor yere...

"N'aber?.."

Uzanıp Okan'ın yanağına bir öpücük konduruyor Pınar:

"Bu, Damla..." diyor. "Çınarcık'ın en güzel kızı!.."

"Hoppala!.." demiş bulunuyor Damla.

"Bu da, Okan..."

Elini Damla'ya uzatıyor Okan:

"Merhaba, nasılsınız?.."

"Ülkemizin yeni Nobel adayı..." diyerek ekliyor Pınar.

Yavaşça gülüyor Okan:

"Yaramazlık yapıyorsun yine..." diyor Pınar'a.

Ayağını vuruyor yere Pınar...

"Ben sana da yaramazlık yapmazsam, Okan... Senden başka kimim var?.."

"Peki peki..." diyor Okan.

Damla, orada olduğunu anımsatıyor sanki:

"Pınar her şeyi yapabilir!.." diye şakalaşıyor. "Neler yazıyorsunuz siz?.. Roman falan..."

"Yok canım, yazar sayılmam ben!.." diyor Okan.

Sonra da Pınar'a soruyor:

"Hep böyle duracak mıyız?.."

Başını yana yatırıyor Pınar:

"Ne yapmak istersin?.."

Tutmasa kendini, gülecek Damla.

"Önce bir motel..." diyor Okan. "Şu çantadan bir kurtulayım da..."

"Kurtuldun bile!" diyor Pınar.

Ve çantayı yerden alıyor, başıyla "Gel!" yapıyor Okan'a.

Yürüyorlar.

Onun çantayı taşımasına hiç karşı çıkmıyor Okan.

İkisine ilgiyle bakmayı sürdürüyor Damla.

Anlatıyor Pınar:

"Senin gelmene herkes çok sevindi. Orhan Enişte bir yer ayarladı senin için. Yenigün Motel'de... Haa, önceden söyleyim de, motel öyle denize falan bakmıyor. Gül'me! Şimdi gülersin ama, -ben seni bilirim- başıma kakarsın sonra! Teyzemlere çok yakın. Bu iyi, değil mi?.. Damla da bize yakın oturuyor. Bilsen, nasıl heyecan içinde bekledik seni!.. Motele uğrayalım, sonra eve gideriz. Yoksa motelde biraz dinlenmek mi isterdin?.. İyi. İsteme."

Yürüyorlar.

İnsanlar bakıyor.

Okan'ın öyle oluşunu kendisinden Pınar'ın niçin gizlediğini aklından silmeye çalışıyor Damla.

Anayoldan ayrılıp, toz bulutundan da kurtuluyorlar.

İnsanlardan da...

Pınar, duraksıyor bir an, soruyor:

"Okan? hiç annemi gördün mü?.."

Dokuz

O gün, öyle kapı tıklatılınca, karşı Süheylanım'dır sanmıştı Beyhan.

Hastaneden daha yeni dönmüştü. İlaç vermişlerdi yine. Farkında olmadan peruğuna gitti eli. Canı sıkıldı. Komşuluk edecek hali hiç yoktu çünkü. Ortalıktan bir iki şey toparlama telaşına kapıldı. Sonra, kapıda bir çocuk sesi duyunca, topladıklarını bir köşeye olduğu gibi bıraktı:

"Geliyoruum!.." diye seslendi.

Kapıyı açınca, çok şaşırdı.

Çünkü Hatice, kendini içeriye atmıştı...

"Vah bacım! Vah ablam!"

Hatice, şişman şişman sarıldı Beyhan'a.

Ağladı da.

Kapıda bekleyen Ziya ile küçük Erol'a baktı Beyhan:

"Geçin geçin, içeri..." dedi.

Onlar salonda oturacak yer seçerken, Hatice'ye bir bardak su getirdi Beyhan. Ve yanındaki sehpaya bıraktı.

"Bu gurbetlik irezillik..." dedi Hatice. "Neler oluyor da, haberi bile olmuyor insanın..."

Yine hıçkırmaya başlıyordu ki, suyu içmeyi akıl etti.

"Ne zaman geldiniz?.." dedi Beyhan.

Gözlerini Beyhan'dan hiç ayırmadan:

"Üç gün oluyor..." dedi Ziya.

Bardağı tabağına bırakırken, sertçe Ziya'ya dönüp bir baktı Hatice. Belli ki, aralarında kararlaştırmışlardı: Hatice konuşacak, Ziya susacaktı.

Öyle de oldu.

Hatice anlattı, Beyhan dinledi.

Gelince, Salim Baba'nın evine inmişlerdi. Aman bir de kötü oluyordu ki... Ev, dayalı döşeli duruyordu ya, başkasının evi gibi duruyordu. Katlamış katlamış koymuş her bir şeyi. Dokunsan, sanki çıkıp gelecek. Gelecek de, kızacak sana... "Onları ne karıştırıyorsun!.." diyecek. E, dokunmadan da olmuyordu ki, -ev hali...

Almanya'nın adı batsındı. Varıp geliyor da, eli böğründe kalıyordu insan! Bu Ziya, arar ağbisini, arar.. yok. Babasının cenazesinde de böyle yokmuş. Ya! Nerden aklına gelsin? Hiç akla gelir mi? Akla gelmeyen başa gelmez mi? Vah! Ekrem Ağbi.. daha öyle gencecik adam! Kendi canına kıyacak kadar...

Ziya'nın ısrarlı bakışı.. dimdik bakışı, Beyhan'ı kinlendiriyordu. Kendini tutamayacak diye, "şunların" karşısında ağlayacak diye korkuyordu Beyhan...

Şu, Salim Baba'nın arkadaşı Zeynel Amca, demiş ki: "Haber veremedik sana, Ziya! Durum bu merkezde..."

Evet, öyleydi: durum o merkezdeydi. Beyhan, ne desindi? Herkesin başı sağ olsundu! Acısını çeken bilirdi! Bil-

meyen, Beyhan'a sorsundu! Bunu diklenir gibi söylemişti. Ziya da duvarın tavana birleştiği kirişe bakar olmuştu...

Beyhan Abla da yoktu cenazede, he mi? Olsa n'olacak ki?.. Giden gitmiş canım... Ya! Bir de.. şey demiş Zeynel Amca. Allah vermeye! Kötü, demiş. Yani, o da hasta.. gibisine...

Hatice'nin tepeden tırnağa süzen bakışlarını gülümseyerek karşılamıştı Beyhan:

"Yok, ben iyiyim şimdi..." diyerek yerinden kalkmıştı. "Bir çay yapayım size..."

Yemin verdirmişti Hatice, hiçbir şey istemezler diye.

"Peki, öyle olsun..." demişti Beyhan da, üstelememişti.

Çekmeceden şekerliği çıkarmıştı, yakınındaki Ziya'ya tutmuştu önce. Eliyle "İstemez!" yapmıştı Ziya. Hatice de almamıştı çikolatayı. Şekerliği çocuğun önüne bırakmıştı Beyhan. Saçlarını sevmişti oğlanın.

"Ne kadar da büyümüşsün..." demişti.

Erol, kaşlarını kaldırmıştı yalnızca.

"Ya, büyüdüler yengesi..." demişti Hatice. "Onlar büyüdüler mi, biz de yaşlanıyoruz işte..."

Zeynel Amca, öyle deyince, gidip bir yoklayalım, demişlerdi. E, ne de olsa, el sayılmazdı Beyhan Abla. El olsa ne var, insan yine kapısına varmaz mı.. hem başın sağ olsun, hem geçmiş olsun, diyerekten?..

Geldikleri için teşekkür etmişti Beyhan.

"Hani, Pınar yok mu?.." diye sormuştu Hatice.

"Bir iki gün teyzesine gitti o..." demişti Beyhan.

Hiç belli etmemişti.

"Sizin ötekiler nasıl, iyiler mi?.." diye ilgilenmişti sonra da.

"Şükür, iyiler iyiler..." demişti Hatice. "Ellerinden öperler hepisi de..."

Sonra da birden atılmıştı:

"Aman dur! Beni 'nine' yaptılar bu yaşımda!.."

Biraz gülmüştü:

"Ne güzel!.." demişti Beyhan.

Şöyle kasılarak arkasına yaslanmıştı Hatice, sonra dönüp kocasına bir bakmıştı. Söz sırasını Ziya'ya verirmiş gibi olmuştu.

"Bizim burdaki günlerimiz sayılı..." demişti Ziya. "Üç gün sonra bunun anasıgile bir uğrarız, üç beş gün işte, sonra ver elini Almanya!.. Yani, demem o ki... Fazla vakit yok!.. Şimdi ağbimin başına bu iş gelince, onun payı çocuklarına kalıyor. Yani..."

Durmuştu.

Beyhan da bir şey demeden bakmıştı.

"Salim Baba'nın evini diyor..." diye açıklamıştı Hatice.

"Evet, onu söylüyorum..." demişti Ziya. "İsterim, babam malı bölünmesin... Sekiz bin mark vereyim yeğenlerime. Alman Markı! Sekiz bin birine.. sekiz bin birine, bıraksınlar paylarını..."

Ona şaşarak bakmıştı Beyhan.

Şimdi bu Beyhan'dan ne istiyorlardı?.. Mark kaçadır, ev kaçadır, onu mu hesaplasındı?..

Düşünmüyorlar mı, Beyhan ne haldedir?..

Sonra:

"Ah, Ziya!.." demişti. "Ben ne de olsa el sayılırım...

Sen Fırat'la konuşsan bunu!.."

Bakışılmıştı.

Bu, biraz da kapıyı göstermek gibi olmuştu.

Onlar da öyle anlamışlardı ve çok kalmayıp kalkmışlardı.

Çıkarken:

"Taş atıp da kolları yorulmadı ya..." diye söylenmişti Ziya. "On altı bin mark veriyor amcaları!.."

Bekliyor Beyhan.

Fırat'ı ve...

"Bakalım nasıl biriyse?.."

Aklına Pınar düşünce, hafifçe gülüyor sonra. Çünkü, Pınar bu! Didik didik eder Fırat'ı.. ama başkasına da bırakmaz! Gülüyor yine.

"Bilse, meraktan çatlar ya!.."

Ona kızmıyor da.

Pınar, başka kime çekecek ki?.. Kendisi de dik başlının önde gideni değil mi sanki?..

"E öyle, doğruya doğru..."

Evet, yalnızlıktan yakınmıyor.

Peruk yakışıyor da ona.

Hele böyleyken...

Kendini buna inandırıyor bile, -yalnızken.

"Ekrem yedi aşk vurgunu, tek çâresi Beyhan!"

Hayır.

Ekrem'i düşünmek -şimdi- yasak!

Elini vuruyor koltuğun kıyısına:

"E, bunlar da gelsinler ama!.."

Gülüyor kendine...

" 'Saat üçte...' demişti çocuk, ne vardı ona 'Dört olsun...' diyecek?.."

Bak, ilaca ara verdiklerini söylemeyi de unuttu.

Unutmasın, söylesin. Sevinir Fırat...

410 Belki, hemen çocuk bile yaparlar!

Ah, bir de Pınar'ın böyle yetiştiğini görse.. görebilse!..

Hâlâ aklına geldikçe kendine kızar Fırat. O amcası olacağın gidip elini öpecek ne vardı sanki!..

Telefon etmişti Ziya. Haticegil'in oralarda fazla oyalanmayıp, İstanbul'a gelmişlerdi. Cumartesi, geceleyin dönüyorlardı Köln'e. İnsan amcasını arayıp da, "Babamın başına bir iş geldi..." demez miydi?.. Yok, pek kırılmıştı Fırat'a! Bir konu vardı. Annesi söylemiş miydi ona?.. Yarın falan avukata gelsindi, şu iş artık bitsindi...

Ertesi gün öğle tatilinde, gidip avukatın işyerini bulmuştu Fırat.

Ziya, avukatın karşısındaki bir koltukta oturuyordu. Onun elini öpmüştü Fırat. Pencereden yana bakarak, "Vah ağbim, vah!.." demiş, elini dizine vurmuştu Ziya. Onun tavrında, Fırat'ın yüreğine ürküntü salan bir şey gizliydi sanki.

Genç biriydi avukat. Fırat'tan biraz büyüktü. Babası Köln'den Ziya Bey'in arkadaşı oluyordu. Bu yüzden, aile-

den sayıyordu kendini. Ha aklındayken, annesinin sağlığı nasıldı Fırat Bey'in?..

Bir konu mankeni gibi sessizdi Ziya.

Avukata göre, Ziya Bey'in isteği çok mantıklı ve herkesin de çıkarınaydı. Aşağıda noter vardı, Fırat Bey bir imza verirse...

"O ev, su içinde on beş milyar eder!.." demedi Fırat.

"Amcam, birimize düşen payı ikimize bölüyor..." da demedi.

Şunu dedi:

"Bu acele niye?.."

Güldü avukat...

"Demir tavında dövülür!.."

Kalktı yerinden Fırat...

"O, demir..."

Avukatın oradan çıktığında, içi kapkara olmuştu Fırat'ın.

Dışarıda da güneş tutuluyordu.

Asansörün aynasında, eteğinin arkası kırışmış mı diye görmeye çalıştı Tuğçe ve:

"Ay, heyecandan elim ayağım titriyor benim!.." dedi.

Tuğçe'nin taşıdığı çiçeklere bakarak güldü Fırat. Bir şey demedi. Babasının, annesine çiçek almayı hep sevdiğini de söylemedi.

Kapıyı iyice açmış, orada bekliyordu Beyhan. Onları görünce:

"Gelin bakalım, gelin..." dedi.

Tanışıldı.

Yapılacak her şeyi Tuğçe yapmak istiyordu.

Önce, çiçekleri yerleştirsindi.

"Nereden bir vazo alabilirim, Fırat Bey?.." diye sordu.

"Fırat Bey" sözüne kulaklarını dikti Beyhan, sonra gülerek:

"O bilmez..." dedi.

Sonra da birden dönüp Fırat'a sordu:

"Söyle bakalım, büyük vazo nerde?"

Gözlerini tavanda bir dolaştırdı Fırat, sonra...

" 'Vazo' ne demek, öğretmenim?.."

Aman nasıl gülüyordu Tuğçe! Boyaları akmasın diye gözlerini yukarıya tutuyordu. Gidip büfenin altındaki kapaklardan birini açtı Beyhan, vazoyu çıkarttı.

"Hadi, sen sigaranı iç!.." dedi Fırat'a. "Bizim mutfakta biraz işimiz var..."

Mutfağa girmeden durdu Tuğçe bir an, dedi ki:

"Peki.. mutfağın yerini biliyor musunuz, Fırat Bey?.."

Gülüşüldü.

Sonra Tuğçe, Fırat'ın mutfağından söz edince, Beyhan hafifçe gülümsemişti.

Tuğçe de kendini kurtarmaya çalışmıştı:

"Aman canım, ben de ne diyorum!.." demişti. "Nasıl olsa tek kişi! Mutfağı dar olsa n'olacak ki?.."

"Sabahları da kalkmak bilmez..." demişti Beyhan.

Tuğçe, hemen oltaya gelmişti:

"Ya, aman aman..." demişti. "Hele bu sabah, Beyhan Hanım..."

Ve birden sözü yarım kaldı, biraz da kızardı.

Beyhan, içinde bir sevincin küçükten uç vermeye başladığını duyar gibi oluyordu.

Parmağıyla göğsünü göstererek:

"Bunu aldılar." dedi.

"Hiç belli değil, inanın!.." dedi Tuğçe.

Beyhan, başını yanlara salladı:

"O, bakan göze göre değişir biraz..." dedi.

Buna bir şey demeye korkmuştu Tuğçe, çiçekleri içeriye götürmeye sığınmıştı.

Fırat'ın getirdiklerini tabaklara koyuyordu Beyhan, sonra o işi Tuğçe'ye bırakmıştı.

"Bu, peruk..." demişti.

"Biliyorum." demişti Tuğçe.

Ve gözlerini kaçırmıştı.

Sonra da çocuk gibi sevinerek eklemişti:

"Ama yine çıkacaklar!.."

Onun bu sevincine ilgiyle bakmıştı Beyhan.

Tutacağı duvardaki yerine asmış, çayın altını kısmıştı:

"Bunları içeri götürmeye bana yardım edebilirsin..." demişti Tuğçe'ye.

Masaya oturulunca:

"Ay, Fırat Bey!" demişti Tuğçe. "Anneniz ne kadar da genç..."

"İlaca ara verdiler..." demişti Beyhan da. "Perşembe gidecem hastaneye..."

"Güzel!.." demişti Fırat.

Peçetenin ucunu kıvırıp düzelterek soruyor Beyhan:

"Amcanlar bugün mü gidecekti?.."

"Bu gece."

"Amcanız?.." diye ilgileniyor Tuğçe.

"Sonra anlatırım..." diyor Fırat.

Yine susuluyor.

Bir ona.. bir ona bakıyor Beyhan, gülümsüyor onlara. Sonra:

"Siz birbirinize yakışıyorsunuz!.." diyor.

Fırat'a bir bakış atıyor Tuğçe, -sevinememiş.

"Yalnız..." diyor. "Ben ondan iki buçuk yaş büyüğüm..."

Arkasına yaslanıyor Beyhan, duruyor.

Onun ağzının içine bakıyor Tuğçe.

"Aranızdaki tek engel bu mu?.." diyor Beyhan.

Kaşlarını kaldırıyor Tuğçe:

"Şimdilik..." diyor, -sessizce.

Beyhan bir şey demiyor. Yerinden kalkıp içeriye gidiyor. Onun gidişine bakıyorlar, konuşmuyorlar.

Dönünce, avucundakini Tuğçe'nin masadaki elinin yanına bırakıyor Beyhan...

"Bir tak bakalım nasıl duracak!.."

Bir broş.

"Ay Fırat Bey, ben bunu alamam!.." diyor Tuğçe.

Bir şey demeden gülerek bakıyor Fırat.

Tuğçe özenle alıyor broşu, gözlerinin içi ışıyarak bir bakıyor Beyhan'a, göğüslerinin üçgenine takıyor. Ve parmaklarıyla okşuyor sanki. Sonra soruyor Fırat'a:

"Nasıl oldu?.."

"Güzel." diyor Fırat.

"Çok güzel!.." diyor Beyhan.

Tuğçe gelip Beyhan'a sarılıyor. Sonra ardından geçerken Fırat'ın omuzlarında hafifçe dolaşıyor eli. Oturuyor yerine. Gözleri doluyor.

Bir daha boyamayacak gözlerini!

"İçimde bugün tuhaf bir mutluluk var..." diyor Beyhan.

"Beni ağlatmayın, Beyhan Hanım!.." demiyor Tuğçe.

"Bakın aklıma ne geldi!.." diyor Fırat.

İkisi de durup Fırat'a bakıyorlar.

On

Boğaz'daki o küçük ve pahalı lokantanın arkadaki bahçesinde, deniz kıyısı bir masada, yalnız başına oturmuştu Kadir. Denize, martılara ve geçen gemilere bakmıştı.

Pervin'le olan o eski günleri.. o ilk günleri düşündü.

Ayrıntılı olarak düşünmedi. Üst üste vuran birkaç solgun fotoğraf...

Okan'ın doğuşunu.. "öyle" doğuşunu düşündü.

Yüzleri belirsiz doktorlar ve hastane koridorları...

Kader diye bir şeyin varlığını düşündü.

O günler şimdi eskide kalmıştı da n'olmuştu?..

Bunu da düşündü.

Dertlenmişti.

Yine de iki duble rakıyı koklaya koklaya içmişti, aşmamıştı.

Son zamanlarda birkaç kişiyi o masada sürekli ağırlayan bu yeni müşteriyi -onun istediği gibi- rahat bırakmışlar, çağırmadıkça yanına varmamışlardı.

Kadir de kendi keyfince dertlenmişti.

Dertleniyordu, çünkü...

Yoksa, bir doktora mı görünseydi?..

Sessizden acı acı güldü...

"Ulan be! Ekrem'in intihar ettiği kadar da var!.."

Çevreye bakındı.. yok, bir duyan olmamıştı.

Kızıyordu, çünkü...

Sen tut Kadir'i boşamaya kalk!..

Oğlanda da var...

Olmaz mı?..

"Baba ben Çınarcık'tayım, haftaya görüşsek..."

İyi.

Anasını kayırıyor. Bu Kadir sanki hiçbir şey anlamıyor.

"Ulan kelek!"

Neyse...

İstiyordu ki, yarın gidince gönlünü alsındı Pervin'in. Oğlan da tutsundu bir ucundan, inadını kırsınlardı onun. Dilekçesini geri alsındı Pervin. Tamam, uğraşmasındı dilekçeyle falan.. söz versindi, girmesindi duruşmaya!

Bak, ne var sanki, gül gibi geçiniyorlar...

Oğlan da büyüdü...

Şükretmek gerek!

Şükretmesini bilmek gerek!..

Bu Kadir her şeyi yapar onlar için.

Pervin ne dilerse dilesin...

Yeter ki...

Ha, kafasının tasını da attırmasın! Boşanılacaksa, Kadir boşar!

Pervin kim oluyor?..

Kadir olmasa, Pervin bir hiç!

E, öyle...

Seviniyordu, çünkü...

Tezgâh çalışıyor!

Tıkır tıkır dokuyor!

Küçük küçük. Olsun. Büyük de dokur...

Para akacak.. para!

Oysa, insan sevinemiyor...

E ama, yapmasın Pervin de! Tadını kaçırmasın! Bu Kadir de Allah'ın bir kulu...

Ha?..

Yapmasın! Yazık etmesin!

Hesabı istedi. Sigarasını bastıra bastıra söndürdü, kalktı. Yandaki sandalyenin arkasından ceketini aldı.

Sokağa çıkınca, akşamı sanki biraz daha gelmiş olarak buldu.

Sanki derdi de daha mı çoğalmıştı?..

"Ben intihar etmem! Adamın canına okurum ben!"

Hırslandı.

Topuklarını yere vura vura, arabasının olduğu yana doğru yürüdü.

Yanından geçerken hurdacıyı fark etmedi önce. Biraz yürüdü.. durdu. Ne vardı? Öylece durup anımsamaya çalıştı. Dönüp baktı bir. Onların, hurdacının üç tekerlekli arabasının üzerinde, ölgün ölgün parıldadıklarını gördü.

Geldi arabanın yanına Kadir. Hurdacıyı geçti, hiç dokunmadan onlara bir daha baktı. Gençti hurdacı. En

azından, Kadir'den çok daha gençti. Kendisine bakılınca, sanki hemen de hazırol durumunu aldı.

"Bu şamdanlar kaça, kardeşlik?.." dedi Kadir.

Hurdacı, yorgun ve bitkindi.

Sesi de öyleydi:

"Sen daha iyisini bilin, ağbi!.." dedi. "Ver bi şey..."

Kadir, paralarını çıkarttı.

"Akşam pazarı..." diye ekledi hurdacı.

On milyonluklardan ikisini seçti Kadir, şamdanların yanına attı.

Hurdacı, sanki biraz daha yorgun ve bitkindi:

"Onların madeni eder iki onluk!.." dedi.

Kaşlarını kaldırdı Kadir. Bir şey söylemeden elindeki paraları cebine soktu. Sonra şamdanların birini bir eline, ötekini öteki eline aldı. Hurdacının yanından geçerken, ona:

"Akşam pazarı..." dedi, yürüdü.

Arabada, arka koltuğun ayak yerine bıraktı şamdanları.

Ellerini de şöyle bir çırptı.

Sonra öne geçip bindi arabaya, yavaşça sürdü.

İçinde, derinlemesine bir rahatlık duydu.

Şimdi gidecekti. Kapıyı çalacaktı. Bir savaştan yenilgin dönmüş gibi duracaktı kapıda.

"Sana şamdan aldım, Pervin!.." diyecekti.

Aynanın önüne koysundu şamdanları. İsterse birini koysundu oraya, ötekini Okan'ın odasına...

Yol büyük alana çıktığında, caydı.

"Şımartma!" dedi sesli olarak.

Sağdaki anayola girdi.

"Bırak, yeter şımarttığın!.." dedi.

Hızlandı.

"Beyhan'a benzettin zaten, -şımarta şımarta..."

Gülermiş gibi etti...

"Gitsen sana kapıyı da açmaz o!.."

Zili çalıyor Kadir.

Açılıyor kapı.

Şamdanları gösteriyor:

"Sana şamdan aldım, Nimet Sultan!.." diyor Kadir.

Nimet, boynunu büküyor hafifçe. Gülmeden de edemiyor şamdanları Kadir'in elinden alırken. Sonra, kapı ağzından çekiliyor. İçeriye giriyor Kadir.

On bir

İşte, günlerden pazar.. işte, geride kalmış bir sabah.

Koşuyor Pervin.

Sağlıklı yaşam için koşarmış gibi, -değil.

Evet, bir şeye yetişmek için koşuyormuş gibi de değil.

Görülmeyen engelleri olan bir koşu, -kolay değil.

Kaçırılmışı aramaya sanki: ürkeklik taşıyan bir koşu.

İşte, orada Dalyan.

Orada, -kim?

Düşler

Şu külüstür bisikletiyle geliyor karşıdan.

Ne kibar adam!

Sanki görmüyor Pervin'i. Geçti geçecek oluyor yanından, -ki, bir küçük gülücük!

Durup ona bakıyor Pervin. İnsan insana bakmaz mı?.. "Günaydın!" demez mi?..

Duruyor, gülümsüyor.. ve diyor:

"Günaydın, Serdar Bey!"

"Birlikte koşalım mı, Küçük Hanım!.."

Bakışlarını kaçırmıyor ondan Pervin.

"Hah, 'Küçük Hanım'!.." diye de söylenmiyor.

Koşuyor.

Yanında, bisikletini ağır ağır sürerek, ona katılıyor Serdar Bey.

Şort giymiş.

Şort giyen erkeklerden Pervin nefret eder.

Olsun.

Serdar Bey'i seviyor!

Şort giyse de...

Pervin yalnız, -değil. Arkasından koşarak gelenler var. Bağışlanır adımlarıyla -ve elleri öyle kendisinden önde giderek- koşan Okan, Pervin'in hemen ardında. Onun ardından da, arayı titizlikle koruyormuş gibi koşan Kadir geliyor. Tombul tombalak yuvarlanarak yetişmeye çalışan Nimet. Hastaneden kaçmış gibi yavaş yavaş geliyor Beyhan. Ekrem yok, katılmamış. Katılamamış. Pınar, var. Üç adımda bir seksek oynuyor Pınar, koşuyor sonra. Kimsede ses yok. Herkes koşuyor. Yarış da yok, -koşu var. En arkadan, Yuva'nın çocukları ellerinde elmaşekeri, -göle giden ördek yavruları gibi- sırayla gelmekte. Başlarında -elbet

Seher. Seher, yalınayak.

Bir karabasan değil bu.

Gülünç.

Hatta, çok neşeli.

Öyküler

Telefondan yana ürküntüyle bakan bir Pervin'di. Çalsın diye bekliyordu.. ve, sakın çalmasın istiyordu. Aman ha, Serdar Bey de aramasındı. Çünkü, açmayacaktı. Okan aramazdı. Telefonun çalması demek, Kadir'in aramış olması demekti çünkü...

Telefon çalmadı.

Belki de çaldı, ama Pervin evden çıkmıştı.

***

Garson küçük kız, uzaktan Pervin'i görünce gelip kapıyı açar. Gözleri yollarda kalmış gibi heyecanlanır. Pervin yüz vermez. Garson diye değil, yılışmasın diye yüz vermez. Kahve boştur. Bir iki masayı saymazsan boştur. Müzik vardır. Serdar yoktur.

Gelmeyecek midir?

Pervin, şaşırır ne yapacağını: Otursun beklesin mi?.. Yoksa, yitip gitsin mi?..

Niçin bekleyeceği belli, peki niçin yitecek?..

Niçin, yitip gidecek?..

E, insan kendine gülebilir.

On iki

Okan erkenden kalkmıştı, paşa paşa tıraşını olmuştu.

"Ah, Pınar!"

"O küçük fırtına!"

"Evet, o küçük.. koptu kopacak fırtına!.."

Gülerek baktı aynaya.

Gidip Pınar'ı alacaktı, piknik yapacaklardı.

Dün Pınar, annesini sorunca öyle, sessiz kalmakla yetinmişti Okan.

Pınar da bir şey dememişti başka.

Susulmuştu.

Sonra balkonda oturulacakken, Vildan, Pervin'in hatırını sorunca: "Annem iyi..." demişti Okan.

Durmuş, Pınar'a dönmüş:

"Anneni de görüyor..." demişti. "Beyhan Teyze de iyi imiş..."

Pınar'ın yerine Vildan konuşmuştu:

"Aman, atlattı canım o!.." demişti. "Hadi, oturun oturun!.."

Sofra, oturulmayacak gibi değildi.

"Pınar, sen böreği getir!.." dedi Vildan.

Pınar, Okan'a bir an gülerek baktı, ve bir koşu yitti.

Olanları Vildan açıkladı:

"Böreği senin soğuk sevdiğini söyledi Pınar..." dedi Okan'a. "Biz de buzdolabına koyduk!.."

Az daha:

"Çok incesiniz!" diyordu Okan.

Dilini tuttu. Demedi.

Pınar hemen döndü balkona, ona gülümsedi Okan.

"Ay, börek soğuk yenir mi?.." dedi Damla.

"Haklısınız..." dedi Okan. "Hep 'sıcak sıcak' denir. Ama, soğuk da yenir. Daha güzel bile olur..."

"Sıcakken yağı biraz ağır gelebilir..." dedi Vildan. "Hadi, daha fazla soğutmayın!"

Gülüşüldü.

Herkes de çok acıkmıştı.

Damla'ya bakmış da, "Bu kız seni beğenmedi!.." demişti Okan kendine. Ama bunun Okan için çok fazla önemi yoktu. Çünkü o da Damla kendisini beğensin diye gelmemişti. Çıkarcık'a. Haa, Pınar'ı Okan'la onun arasını yapmaya çalışıyor sanmasındı Damla!.. Olabilirdi. Yani, böyle sanmış olabilirdi. İyi de, niçin böyle düşünsündü ki?.. Düşünürse de düşünsündü.. beğenmezse de beğenmesindi...

Güneşliğin turuncusu Okan'ın yüzüne vuruyordu.

"Yüzün sarardı..." demişti Pınar.

Güler gibi yapmıştı Okan...

"İnsanın yüzünün kızarmasından daha iyidir sararması..."

Pınar'a:

"Büyük laf..." demişti Damla.

Pınar da sertlenmişti...

"İyi ya, yüzünü kızartacak bir şey yapma sen de!.."

"Sarı renk, ölü rengi..." demişti Damla.

İlerideki balkonun kapısı kımıldadıkça, ayna tutulmuş gibi ışık çakıyordu oradan.

Bu mu Okan'ı sinirli yapıyordu?

"Ben zaten ölü sayılırım..." dedi.

Bunu sanki Pınar'dan çok Damla'ya demiş gibi oldu.

"A, niçin böyle bir şey söylediniz?.." dedi Damla.

Alacağı yanıtı hiç de umursamazmış gibi, dönüp Okan'a bakmamış, denize bakmayı sürdürmüştü.

"İnsan mambo yapamıyorsa, tango da yapmamalı bence..." dedi Okan.

Boynundaki kolyeyle oynamayı birden bıraktı Damla, süzülerek kalktı yerinden...

"Ben kalkayım artık..."

Vildan gelmişti, balkon kapısında:

"Neler oluyor?.." diye sordu.

"Damla gidiyor..." dedi Pınar.

"A niye?.." dedi Vildan. "Çay bahçesine gidecektik daha..."

"Bilmem annem ne der?.." dedi Damla.

"E, iyi ya..." dedi Vildan. "Annene sor da, istersen gel yine..."

Damla'yı kapıya geçirdi Pınar.

Okan, canının sıkıldığını belli etmemeye çalışarak oturdu öyle.

Pınar dönünce:

"Bu kız bir şeye mi alındı?.." diye sordu Vildan.

"Şimdi de annesi karışır oldu, niyeyse?.." diye söylendi Pınar.

Damla da giderken yukarıya hiç bakmadı.

"O beni sevmedi!.." diyecek oldu Okan.

Ama, demedi.

Bunu Pınar niçin bilsindi ki!..

Tatlı, ılık bir gece olmuştu çay bahçesinde.

Orhan, onlardan uzakta, kıyıda, denize çıkıntılı yerdeki masada oturmuştu. O yaşlardaki erkekler orada bir araya geliyordu. Kadınlar onlar gibi toplanmıyorlardı. Elbet, nargile de içmiyorlardı. Yine de, birbirlerinin masasına zaman zaman katılıyorlardı. Yukarıda televizyon açık duruyordu. İzlenmese de, ona yönelik oturuluyor, masaların o yanı hep boş kalıyordu. İstemezsen, yoldan yana oturuyorsun, insanlara bakıyorsun.

Yol, insan kaynıyordu. Sanki -bilinçli olmadan gerçekleştirilen- bir geçit töreni vardı, sonu gelmiyordu.

O eski günleri.. o eski Çınarcık'ı anlatmıştı Vildan...

"Ne günlerdi... O zamanlar da, hafta sonu şamatası böyle çok olurdu ve hafta içi daha oturulur gibiydi yine. Yaşlılar da yine gençliklerini düşünürlerdi. Çünkü durur durur 'İsmet Paşa Şarkısı' başlardı: 'Biir şaar'kısın seen...' Yaa! 'Turistlere ayıp olur!' denirdi o zamanlar. Bir akşam, biz de böyle dolaşırken, 'Şalsız olanı dövüyorlar mı yok-

sa?..' demişti Beyhan. 'Herkeste bu baksana..' Bizler de daha gençtik elbet... Bir de beyaz boncuktan uyduruk kolye modası vardı eski Çınarcık'ta. Çoluk çocuk boynuna beyaz boncuk takıyordu... Sonradan kışları soba yakıp oturmalar da başladı apartmanda. Yandaki büyük apartmanın kapıcısı haftada bir gelip yerleri siliyor şimdi, -yalandan."

Çekirdek çitlemeye ara vermeden güldü sonra Vildan:

"Aman ne çok konuştum..." dedi. "Bugün üstçenem de düştü benim!.."

Buna da Pınar pek güldü.

Sonra, yarın ne yapılsın diye konuşuldu. Pikniğe gitme önerisi Pınar'dan geldi. Vildan coşkuyla destekledi onu. Çamdere, pek güzel olurdu. Hayır, Vildan gelemezdi. Genç işiydi öyle şeyler... O yokuşlar, falan... Hem, biraz da Orhan'la ilgilenirdi o... Aman Pınar bilmezdi, sonra çocuklar gibi küserdi adam...

Okan, piknik işini -doğrusu- öyle pek beğenmediğini, onlardan gizlemeyi seçti. Ama, Pınar'la birlikte olmaya da sevindi.

Kalkıldı.

Orhan katılmadı onlara. O, "biraz sonra" gelecekti.

"Eniştem küsmüş bile!.." dedi Pınar.

Güldü Vildan, hafif hafif başını salladı. Sanki kocasını tanımak konusunda bir kez daha haklı çıkmaktan mutlu olmuş gibiydi.

Pınar da dedi ki:

"Bu da güzel, Vildoş!.."

Motelin sokağına gelince, bir iki "iyi geceler" sözü falan.. ayrıldılar.

Okan, sokağa girdi, Vildan ve Pınar anayolda yürüdüler.

Sonra birden durdu Pınar:

"Ben bir şey unuttum!.." dedi Vildan'a.

Koşa koşa gitti.

Gözden yitti.

Gidip Okan'a yetişti.

Bir şey söylemeden yanağından öptü onu.

Ve yine bir şey söylemeden, Okan'ın bir şey demesine de kalmadan, dönüp koşarak uzaklaştı.

Gelip Vildan'ın koluna girdi Pınar.

Mutluydu.

Vildan, sevgiyle sıktı Pınar'ın kolunu.

Pınar başını yana eğdi, saçları Vildan'ın yüzüne dokundu.

Yürüdüler.

Bahçe kapısına varınca, Murat'a rastladılar.

"Sen daha yatmadın mı, Maskot!.." dedi Vildan ona.

Murat da dedi ki:

"Çınarcık'ta yatılmaaz!.."

Çınarcık, Çınarcık olalı böyle güzel gün gördü mü?

Odanın ışığını söndürdü Okan. Sokağa bakan pencereden ışık geldi içeriye. Cama ellerini tutarak dışarıya bakındı. Evet, sokak lambasıydı. Direkte değildi. Sokağın ortasında, bir gece lambası gibi asılı duruyordu.

Niçin böyle dalgındı? Demin altından geçmedi mi o lambanın?..

Olsun.

Ne güzeldi!

Sanki karanlığa katlanma gücü veriyordu varlığı.

Umut da veriyordu.

Yarın.. sabahleyin...

Sen şimdi mutlusun diye, için içine sığmıyor diye.. taşıyor diye, sanıyorsun ki herkes mutlu. Sanki kimsenin başı bile ağrıyor değil şu anda.

Böyle düşünmek güzeldi ama!

Böyle olmasa da. Böyle olmadığını biliyor olsa da...

Perdenin örtülü kanadını da açtı. Gitti, yatağa oturdu. Sonra ayakkabılarını çıkartıp, yatağa öylece uzandı. Nasıl olsa yine kalkacaktı. Pencereye sırtını döndü biraz, bakındı.

Duvarda, tavana yakın yerde çatlaklar, haritalar. Gizemli yolculuklar. Kızları görüyorsun. Şen şakrak kızları... Ve işte Pınar. Orada. Erişmek istediğin yerde duruyor. Nasıl da güzel.

Nasıl da tozsuz toprаksız, evet pırıl pırıl, ve...

Uykusuz gecelere alışkın adam, uyuyor musun?

Okan'ın yukarıya çıkmasına gerek kalmadı, çünkü Pınar balkondaydı. Ve Okan'a beklesin diye işaret etti, yitti hemen.

Murat, yavaş yavaş sokulmuş, Okan'ın üç adım ötesinde durmuştu.

Onu görünce.. Murat'ın bakışlarını görünce, başına gelecekleri sezdi Okan. Tedirgin de oldu. Çevreye bir göz gezdirdi, neyse aman, kimse yoktu.

Elinde piknik sepeti, o sırada geldi Pınar.

Okan iki adım attı Pınar'a...

"Pınar Ablaa?.." dedi Murat.

"Ne var yine?.."

"Bu ağbi niye öyle yürüyo?.."

Hışımla döndü Pınar...

"Aman! senin bu çenen de!.."

Çareyi yürüyüp gitmekte buldu Pınar.

Okan, yukarıya baktı, Vildan daha yeni çıkıyordu balkona.

İyi.

"Adı ne onun?.." diye sordu Pınar'a.

"Murat."

Bağırdığı duyuldu Murat'ın...

"An'nee!.."

Sonra da dedi ki Murat:

"Sıkıldıım!.."

Dönüp güldü Pınar. Oradan Vildan'a da el salladılar.

Ve, kırılmışı onarmaya çalışan bir Pınar...

"Çocuk işte!.."

"Bunda saklayacak bir şey yok, Pınar..." dedi Okan. "Ben de böyleyim!.."

Ve Pınar'ın elinden sepeti almak istedi, vermedi Pınar.

Durdu Okan, parmağıyla sepeti gösterdi:

"Sırtında çanta var senin..." dedi.

Sepeti ona uzattı Pınar:

"Bunları teyzem hazırladı..." dedi. "Sen istersen ben hazırladım say!.."

Yürüdüler.

Sonra, Çamdere'de, dereye rastlamadılar ama, her yer çamlarla kaplıydı. Erkenciler yerlerini çoktan almışlardı. Düzlüğü onlara bıraktılar, tepenin aşağı eteklerinde, yolu görecek biçimde, kendilerine yer tuttular. Yaygıyı serdiler, ve Okan hiç karışmadı. Sanki oyuncak mutfak takımıyla evcilik oynayan bir küçük kız gibi, her şeyi Pınar yaptı. Sonra, aman çok acıkmış gibi ettiler. Buna güldüler.

Aşağıdaki yoldan arada bir geçen arabaları, onların camlarında yansıyan görüntüleri...

Işık oyunlarını izliyorlar.

Saçını şöyle bir atıyor Pınar.

"Saçını atma istersen..." diyor Okan. "Nasıl olsa yine düşecek..."

Yine atıyor Pınar, ve gözlerini kısarak bakıyor Okan'a.

Gülüyor Okan.

Gülüşülüyor.

Cep telefonunu Okan'ın yanına bırakıyor Pınar:

"Anneni ara istersen..." diyor.

"Yok, annem açmaz telefonu..." diyor Okan.

"A, o niye?.."

"Babam arıyordur diye..."

"Aman ne iyi!" diyor Pınar.

Telefonu çantasına tıkıştırıyor.

Susuluyor.

Bir helikopter uçuyor. Yanlış yere gelmiş gibi uçuyor. Gidiyor sonra. Öyle ya, niye geldin.. niye gidiyorsun?.. Her şeyde bir giz var sanki. Kız bakmaya geldi, ve annesi çağırdı hemen. Cadı!

"Sen tanıdığım en iyi insansın, Okan!.."

"Yok, bana biraz kötü olma fırsatı da tanı!.."

Susuluyor.

Hafif bir esinti çıkıyor. Yüzünü esintiden yana dönüyor Pınar. Kollarını şöyle hafifçe kaldırarak, koltuk altlarını da bırakıyor esintiye...

"Dizine yatayım mı?.."

Yatıyor.

Susuluyor.

Pınar, diyor ki:

"İnsan, ölmek için doğmaz mı?.."

On üç

Çok bekletmiyor, kapak kalkıyor ve iskeleden süzülerek ayrılıyor arabalı. Daracık basamaklarda art arda dizilerek yukarının yolunu tutuyorlar. Yukarıda, gemi hızlandıkça artacak bir tatlı esinti karşılıyor onları. Önce Beyhan'ı, sonra Tuğçe'yi, sonra Fırat'ı.

Güverteye çıkınca sanki çoğalıyor martı sesleri.

"Anne, sakın üşümeyesin..." diyor Fırat. "İçeri geçelim istersen..."

Birden, kaygılanmış olarak bakıyor Tuğçe de.

"Yok yok, ben iyiyim çocuklar..." diyor Beyhan.

Tuğçe, koluna giriyor Beyhan'ın, boylamasına dizili sıralardan yer beğeniyor. Öteki sıranın uzak başında, kapalı yerin çıkıntısında, kuytuya oturtuyor Beyhan'ı.

"En iyisi burası..." diyor Fırat'a.

Sonra oturuyor yanına, Beyhan'ın peruğunda yer değiştirmiş üç tel saçı alıyor yukarıdan, yana indiriyor.

"Çay içelim mi?.." diyor Fırat.

"İçer misiniz, Beyhan Hanım?.."

"Aman ben istemem!.." diyor Beyhan.

"Teşekkürler, biz içmiyoruz..." diyor Tuğçe. "Sonra şey durumu gerekebilir..."

Gülüyor da.

"Bu kızda ne var, Beyhan?.."

"İnsanlık!"

"Ah, hep böyle olsa.. böyle kalsa!.."

Çakmağı avucunda sakınarak bir sigara yakıyor Fırat. Onda, sanki bir deniz subayını görüyor Beyhan. Gencecik bir denizci... Beyhan, denizcileri hep severdi. Nerede bir denizci görseler, "Seninki geçiyor..." derdi Ekrem.

Gülerlerdi.

"Ah, Ekrem!.."

" 'Ah' ya!.."

"Martılar uzakta kaldı..." diyor Fırat.

Tek başına uçan bir martıyı gösteriyor Beyhan...

"Bak bu da onlara yetişme derdinde..."

"Ay! ne güzel!.." diyor Tuğçe, -el çırpmıyor.

Dün, Fırat bu geziyi önerince:

"Ay! ne güzel!.." diyerek el çırpmıştı Tuğçe.

"Bilmem ki..." demişti Beyhan. "Yol bana iyi gelir mi?.."

"A, Çınarcık neresi ki, şurası..." demişti Tuğçe.

Durmuştu Beyhan, bir şey söylememişti. Burnunda Pınar'ın nasıl tüttüğünü de kendine saklamıştı.

"Hem, yavaş gideriz, hiç sarsılmazsınız..." demişti Tuğçe.

"Değil mi, Fırat Bey?.." diyerek ona da onaylatmıştı.

"Biz akşama döneriz, sen çarşambaya kadar kalırsın, anne..." demişti Fırat.

Kapıldığı coşkuyu dengelemeye çalışmıştı Beyhan. Korkmuştu sanki... Gözünün önünden birçok Pınar resmi geçmişti, ve hangisini seçeceğini bilemez olmuştu.

"Vildan Teyzene bir soralım da, bakalım..." demişti.

Gülmüştü Fırat:

"Sürpriz olmaz ki o zaman..." demişti.

Kaşlarını kaldırmıştı Tuğçe...

"E yani, sürpriz olmaz ki..."

Bir ona.. bir ona bakmıştı Beyhan.

Bir çocuk gibi yalvarır olmuştu Tuğçe...

"Ben Çınarcık'ı hiç görmedim, Beyhan Hanım!.."

"E, gidelim o zaman..." demişti Beyhan da.

Kıyıların görünüyor oluşu, denizin derinliğini azaltmıyor. Böyle bakınca, öyle: Deniz, yine derin. Orada da öyleydi belki. Ekrem'in her şeyi sona erdirdiği o bilinmez noktada, belki karşı kıyı da yoktu. Belki böyle günlük güneşlikti ortalık. Ya da, gecenin karanlığı vurmuştu denize. Yalnızca sesi duyuluyordu belki. Belki kıpırtısız duruyordu her şey. Yağmur vardı belki. Ya da bunaltıyordu sıcak. Belki bir gemi geçiyordu. Martılar hem vardılar, hem yok olmuşlardı. Balıklar bekliyordu aşağıda. "Hadi, at kendini!.." diyordu balıklar. "Çiçeği gönderdin, yapacağın bitti!.." diyorlardı.

Deniz, onu alan deniz.. -oluyor.

"Anne, inelim mi arabaya?.." diyor Fırat.

Korkuluğa kollarını dayamış Beyhan, dönüp bakıyor Fırat'a.

Gözlerinde düştü düşecek iki damla.

Bir şey demiyor. Gözlerini silmiyor da.

On dört

Tren istasyona girmiştir. Son istasyondur. Durur ve buharlarını yorgun argın bırakır. Geceyse ve dışarısı soğuksa, pek güzel olur. Diyelim, Alsancak'ta. Evet, eskiden. Şimdi öyle tren mi kaldı?..

Soluğunu tutuyor.. tutuyor, ve bir eski tren gibi bırakıyor Serdar. Ve coşuyor hemen:

"Dünyanın en mutlu insanı benim şimdi!.."

Serdar'ın bu tepkisi, abartılı bulunabilir, oysa değil.

"Bilemiyorum..." diyor Pervin.

Sonra da gözlerini Serdar'ın gözlerinden ayırmıyor Pervin.

Hafifçe gülümsüyor Serdar, ve Pervin'den kaçırıyor gözlerini:

"Evet, doğru!.." diyor. "Şimdi siz diyorsunuz ki: 'Ne hakla, be adam!.. Dünyanın en mutlu insanı olmayı hak edecek ne yaptın sen?..' "

"Hayır!" diyor Pervin. "Öyle demiyorum..."

Sorarak bakıyor Serdar.

"Mutlu olmayı istemek herkesin hakkı..." diyor Pervin. "Ha, 'dünyanın en mutlu insanı' olmak.. insan, bunu nerden bilecek?.."

"Ama, öyle sanır..."

"Sansın. Böyle kurcalamayacaksa, sansın..."

" 'Kurcalamayacaksa' diye vurguluyor Serdar.

Bir şey demiyor Pervin.

Bakışılmıyor.

Susuluyor.

"Dışarı mı çıkalım?.." diyor Serdar sonra.

"Böyle iyi..." diyor Pervin.

"Evet, böyle iyi..." diyor Serdar da.

Susuluyor.

"Anlatsanıza biraz..." diyor Pervin.

Gülmeye vuruyor Serdar...

"Güneş tutuldu!"

"Ah, evet!.." diyor Pervin. "Ama ondan öncesi var..."

Serdar, anlatmıyor güneşin tutulduğu gün aklından geçenleri. Anlatmayınca, başını yanlara sallamış olarak kalıyor yalnızca. Öyle kalmış olmamak için sonra, bir de plağın öteki yüzünü denemeye kalkışıyor, diyor ki:

"Şu arkadaşınız hani.. ameliyat olacaktı..."

"Beyhan." diyor Pervin.

Lafın değiştirildiği gözünden kaçmış değil.

Yine de, kısaca:

"Oldu..." demekle yetiniyor.

"Şimdi nasıl?.."

"İyi. Nasıl olabilir ki?.."

Söylemeye çekiniyor Serdar:

"Saçları, -mı?.."

"Evet ama, yine çıkacak onlar... Dert, başka..."

"Neymiş 'dert' olan?.."

"Kocası. Eski kocası... İntihar etmiş adam!.."

"Ben öyle bir şey görmüştüm gazetede..." diyor Serdar. "Ama tanıdık biridir diye hiç düşünmedim..."

İç çekiyor Pervin...

"Dünyada neler oluyor Serdar Bey, neler oluyor!.."

Susuluyor.

"Beni hiç aramadınız..." diyor Pervin.

Sesi kırık.

Ona gülerek bakan bir Serdar...

"Siz öyle sanın!.."

Nasıl da sevindiğini gizlemiyor Pervin:

"Sahi mi?.." diyor. "Ne zaman aradınız?.."

"En son, dün!.." diyor Serdar.

"Dün, ha?.."

"Evet. Gündüz ve gece. Bütün İstanbul'u dolaştım!"

Gülüyor Pervin...

"Meyhanelerini?.."

"Hayır. Sokakları.. parkları.. alışveriş yerlerini.. sinemaları, dolaştım. Bulamadım sizi!"

"İyi de, nerden çıkardınız benim oralarda olduğumu?.."

Duruyor Serdar, açıklıyor sonra...

"Gerçek bir rastlantıymış olsun istedim. Öyle olsun diye..."

Onun sözünü şakayla kesiyor Pervin:

"Demek, beni kandıracaktınız?.."

Önce, gülmeye sığınıyor Serdar. Sonra:

"Sizi.. yanınızdakini.. kendimi, evet." diyor.

Susuluyor.

Yeniden susulmasına izin vermiyor Pervin...

"Şey diyorum, biz arkadaş olamaz mıyız?.."

"Siz ne isterseniz, ben o olmaya hazırım, Pervin Hanım!.."

"Telefon etmek gelmedi mi aklınıza?.."

Bir an duraksıyor Serdar, diyor ki:

"Hani, yaptığım o yanlışı bir daha yaşamak istemiyorum artık..."

Başıyla hafifçe onaylıyor Pervin.

"Sizi benden koparacak bir şey yapmaktan korkar oldum..." diyor Serdar.

Elini Serdar'ın eli üstüne koyuyor Pervin, hemen de çekiyor sonra.

"Tatile gitmişsinizdir diye de düşünmüştüm..." diyor Serdar.

"Siz niçin gitmiyorsunuz?.." diyor Pervin.

"Sanmıyorum. Gitmesem de olur..."

Sonra Pervin diyor ki:

"Birlikte mi gitsek?.."

"Pervin Hanım, gerçekten mi söylüyorsunuz siz?.."

"Nereye gidelim isterdiniz?.."

Boşları alan garson kız:

"Küba'ya gidin!.." diyor.

Bakışıyorlar.

"Şimdi Küba moda..." diyor kız, -yüzlerine bakmadan.

Gülüyorlar garson kızın ardından.

"9 Eylül'den sonra, yine konuşalım bunu..." diyor Pervin.

"İyi ama, niçin 9 Eylül'den sonra?.."

Gülerek bakıyor Pervin, bir şey demiyor.

" 'İzmir'in kurtuluşu' diye değil, herhalde!.." diyor Serdar.

Duraksıyor Pervin.

Ve, söyleyeceğini de söylememiş gibi oluyor.

On beş

Çamdere.

Bir film yönetmeni, belki şöyle derdi:

"Çerçeveye yalnızca Pınar'la Okan'ı alınca, dünya güzel görünüyordu."

Aşağıdaki yola bakılıyor, susuluyor.

Artık arabaların geçmesi daha sıklaşmış. Geliyor bir araba. Şimdi daha parlak bir ışık.. daha belirsizleşmiş bir görüntü yansıtıyor, ve geçiyor.

Geçmiş oluyor.

"Dün.. o lafı niye söyledin sen?.." diyor Pınar.

"Dün hangi lafı söyledim ben?.."

"Hani dedin ya... Ne dedin?.. Şöyle: 'İnsan mambo yapamıyorsa, tango da yapmamalı!..' "

Okan, başıyla onaylıyor yalnızca.

Bir şey demiyor.

Şöyle dönüp ona bir daha bakıyor Pınar, üstelemiyor sonra.

Susuluyor.

Başka bir arabanın gelmesi bekleniyor. Çok da beklenmiyor. Geliyor bir araba, geçiyor.. gidiyor.

"Sizin evde de var mı?.." diye soruyor Okan, -yola bakmayı sürdürerek.

Pınar dalgın:

"Ne! var mı?.." diyor.

"Şu aynalardan hani... Gümüş kaplamalı.. gümüşü dışarı asılıyor.. yuvarlak gibi, oval..."

"Evet."

"Zinciri var asmak için..."

"Var. Annemin odasında."

"Görmüşsündür: Bizdeki, salonda asılı. Hem de bir aynanın altında... Büfenin üzerindeki duvarda..."

Dönüp bakıyor Pınar:

"E, n'olacak şimdi?.." diyor.

"Bir şey olmayacak..." diyor Okan. "Düşün! yalnızca duvarı görmeye mahkûm bir ayna!.. Duvarın da, bir parçasını yalnızca... Hep aynı parçasını.. görmeye mahkûm!.."

"Sanırım, anlıyorum Okan!"

Susuluyor.

"Bir şey ister misin?.." diyor Pınar. "İçecek falan..."

Başını yanlara sallayarak, istemediğini belirtiyor Okan.

Okan'a öyle yandan yandan bakıyor Pınar, sonra böğründen gıdıklıyor onu.

İrkiliyor Okan, bir şey demiyor.

Yeniden gıdıklıyor Pınar.

"Yapma şunu!" diyor Okan. "Erkek çocuk gibi..."

"Vay efendim!.." diyor Pınar.

Okan, sonra dönüp bakıyor ki, küsmüş bir Pınar, -olmuş.

Elini tutuyor Pınar'ın, diyor ki:

"Yarın birlikte dönelim mi?.. İster misin?.."

Pınar, kırgın...

"Sen, dönecek misin?.."

Bir şey demiyor Okan.

"Demek döneceksin..."

Onun elini okşuyor Okan...

"Bence.. annenle biraz ilgilen..."

Çekiyor elini Pınar:

"Çocuklara öğütler..." diye söyleniyor.

Sonra elini vuruyor dizine...

"Şunu unutamıyorum, Okan!"

Okan, sorarak bakıyor.

"O adam şimdi yaşıyor olacaktı!.." diyor Pınar.

Ona kolunu sarıyor Okan:

"Bilmiyoruz ki..." diyor. "Belki.. birkaç ay sonra, annen.. yaşamıyor olacak!"

"Sen beni şimdi ağlatmak mı istiyorsun!.."

Okan, usulca saçlarını seviyor Pınar'ın.

Telefon çalıyor.

Telaşla hemen yere uzanıyor Pınar, askısından tutarak kendine çekiyor çantasını, telefonu çıkarıyor.

"Alo, Pınar?.." diyor Fırat. "Nasılsın?.. Yok canım, annem iyi, merak etme!.. Sana bir sürprizim var... Yok, söylenmez!.. Bil bakalım, nerden arıyorum seni!.. Hayır! Bodrum'a gidip de, 'Bir sürprizim var...' diye seni arar mıyım?.. Evet. Yakınlaştın. Çınarcık'tayım. İnanamazsın elbet!.. Çıktım geldim işte... Oturuyoruz teyzemle... Hadi, sen de gel. Hayır, evde değiliz... Bu havada evde oturulur mu?.. Cevizlik var ya!.. Ordayız. Tamam, gel hadi!.."

Telefonu kapatıp, masaya dönüyor Fırat, oturuyor yerine.

Bir şey demiyor.

Tuğçe, masanın denizden yana olan ucunda, Beyhan'ın karşısında. Arada bir onunla göz göze gelince, sanki ona sığınmak istermiş gibi, hafifçe gülümsüyor.

Beyhan da, onu kanatları altına almaya çoktan hazır.

Vildan, Beyhan'ın yanında, ve mutlu. Çünkü, Beyhan onun için çok önemli. Öyle, kurumuş hamurundan kendini yeniden yaratmış saydığı bir Beyhan hele...

Uzanıp elini seviyor Fırat'ın:

"Ne iyi akıl ettin de, geldiniz..." diyor.

Fırat, annesine bakıyor bir an.

Bir şey demiyor Beyhan, tek tek gülümsüyor onlara.

"Fırat Bey!.." diyor Tuğçe. "Ah, aileniz ne kadar iyi!.."

"Sen onları bana sor, banaa!.." diye şakalaşıyor Vildan.

Gülünüyor.

Yemekler geliyor.

Yanda, boylamasına uzanan tenteyi gösteriyor Vildan:

"Bak Beyhan, bu tente ne güzel olmuş..." diyor.

"A evet, eskiden burda oturulmazdı güneşten..." diyor Beyhan.

"Teyze, gidip Orhan Eniştemi bulayım mı?.." diyor Fırat.

"Rahat bırakın adamı!.." diyor Beyhan.

Tuğçe'ye:

"Orhan, benimki..." diyor Vildan.

Derken de aman bir havalar...

Gülünüyor.

"Ay! çok hoş bir gün olacak!.." diyor Tuğçe.

Denize dönüyor Beyhan yine.

Yoldan gelenler basamakları çıkınca görülüyor ancak.

Önde Pınar, arkada Okan. Masalar arasından dolaşarak geliyorlar. Pınar bakıyor ki, annesi orada. Bu kadarı da fazla!.. Okan, kıpkırmızı oluyor Tuğçe'yi görünce. Beyhan, Pınar'ın yüzünde hiç de öyle bir sevinçrengi bulamayınca, -hayır, öfkelenmiyor- gözlerini Vildan'a kaçırıyor yalnızca. Oysa Vildan, onu görmüyor gelenlere bakmaktan. Okan'ın kızarmışlığı utangaçlığına verilecek. Peki, Tuğçe'ye n'oluyor?.. Her yanı buz kesiyor Tuğçe'nin. Neyse ki, Tuğçe'ye bakan yok. Fırat, hemen ayaklanıyor yandaki masayı ekletmek için. Geliyor Pınar, Fırat'ın yanında duruyor. Fırat, kolunu sarıyor kardeşine, diyor ki:

"Pek de güzelleşmişsiniz, bayan!.."

Annesinin de geldiğini gizledi diye, Fırat'ın koluna gerçek bir çimdik basıyor Pınar.

"Dur kız, dur!.." yapıyor Fırat. "Aaa!.."

"Anne, hoş geldin!.." diyor Pınar, -kendini taş gibi tutmayı sürdürerek.

Elindeki sepeti nereye bırakacağını şaşırmış gibi oluyor sonra.

"Sen onu ver bana!.." diyor Vildan.

Okan, bir kanıt göstermesi gerekirmiş gibi uzatıyor ellerini, diyor ki:

"Ben ellerimi bir yıkasaydım..."

"E, iyi ya..." diyor Vildan. "Şu yanda... Bak, o kapıdan giriliyor..."

"Dur ben de geleyim..." diyor Pınar, ve seğirtiyor onun ardından.

Masa ekleniyor.

Zorlanmış bir gülücükle, hepsine sırayla bakıyor Tuğçe. Beyhan'a. Vildan'a. Fırat'a.

Okan'ı kolundan tutuyor:

"Fırat'ın yanındaki o salak şey de kim?.." diye soruyor Pınar. "Yeni arkadaşı mı onun?.."

Okan'dan ses yok.

"Babamın cenazesinde de vardı o, değil mi?.."

Okan, acı çekiyor sanki...

"Bilmiyorum, Pınar! Bilmiyorum..."

Sonra da:

"Hadi sen gir önce!.." diyerek, tuvalete Pınar'ı bir ittirmediği kalıyor.

Pınar gidince, ellerini yüzüne kapatıyor Okan.

Onlar masaya dönünce, Okan'ı Tuğçe'ye tanıtmak is-

tiyor Fırat:

"Okan, bizim aile dostumuz..." diyor.

"Hayır efendim!.." diye atılıyor Pınar.

Hepsi ona bakıyor.

Önce, olmayan eteklerini tutarak, hızla, abartılı bir reverans yapıyor Pınar, sonra diyor ki:

"O benim *boyfriend*'im!.."

Gülüşmeler arasında kıpkırmızı oluyor Okan.

Dayaktan sakınırmış gibi kolunu yüzüne tutuyor Fırat ve Okan'a:

"Gel, yanıma sen otur!.." diyor.

Okan, Tuğçe'nin karşısındaki sırada yer almaktansa, Fırat'ın öteki yanında oturmaktan -sanki- pek mutlu. Tuğçe de -şimdilik- öyle sayılabilir, çünkü daha tanımıyor Pınar'ın gözlerini.

Garson gelip bir görünüyor.

Vildan'ın masadaki elinin üstüne elini koyuyor Pınar, tak! atıyor saçlarını...

"Aman ne çok eğlendik! Di mi, Okaan!.. Sağ ol, Vildoş!"

Gülmeden edemiyor Tuğçe:

" 'Vildoş'?.." diyor. "Ay çok hoş!.."

Tuğçe'ye metelik vermeyen bir Pınar, gerinirmiş gibi yapıyor şöyle...

"Bir şey unutmadın mı, Fırat?.."

"Ne!"

"Bayan kim?.."

"Benim arkadaşım!"

Gözleriyle bir tarıyor Pınar, Fırat'tan Tuğçe'ye gelince...

"Buralı mısınız, efendim?.."

Tuğçe, Fırat'ın eksiğini tamamlamak için, sevecenlikle atılıyor...

"Tuğçe!"

"Buralı mısınız, Tuğçe Hanım?.."

"Hayır, ben ilk kez geliyorum..."

"Pek bir şey yitirmiş sayılmazsınız..."

"Öyle demeyin ama, Pınar Hanım..." diyor Tuğçe. "Çok güzel yer burası!.."

Gözlerini kısıyor Pınar, tetiği çekiyor!

"Çoluk çocuk var mı?.."

Dan!

"Aa, nerden olsun çoluk çocuk!.."

Sırayla herkese bakıyor Tuğçe.

Vildan'ın yanından eğiliyor Beyhan:

"Pı'nar!" diyor.

Pınar, onun yaşını vurgulamış olsa bir şey değil... Okan'ın demin Pınar'a her şeyi.. aralarındaki o geçmişi anlattığı kaygılarına kapılıyor Tuğçe...

"Bir sigara alabilir miyim, Fırat Bey?.."

Pınar bir de görüyor ki, Okan kendisine kötü kötü bakmakta...

"Haklısın, anne!" diyor, Okan'dan gözlerini ayıramadan.

Gülmeye vuruyor Tuğçe:

"A, her zaman olabilir böyle küçük şakalar..." diyor.

Yine gelmiş garsona:

"Biz biraz birbirimizi yiyelim, sonra bunlara bir şeyler söyleriz..." diyor Fırat.

"Ama, Fırat!.." diyor Vildan.

On altı

Sabahleyin Kadir gittiğinden beri, Nimet'in eli işe varmıyor.

Kapatılmış balkonun güneş almayan köşesinde, boş masaya kollarını vermiş, farkında olmadan bilezikleriyle oynaya oynaya öyle, oturuyor. Yüzündeki üzünç, alnının diklemesine çatılmışlığıyla, daha da artıyor. Sıcaklardan bir düğme çözmüş ve o da yetmemiş gibi, bunalıyor. Kalksın şunu yapsın, erteliyor. Yok yok, kalksın da şunu yapsın...

"Aman o da sonra!.."

Camın açıklığından arada bir dışarıya göz atıyor ya, baktığından değil. Bunalmaya. Daha çok.. daha çok bunalmaya...

Dün, Kadir evden hiç çıkmamıştı.

Nasıl olsa, Okan tatile gitmiş de... Öyle diyordu. Günlerdir, karısı Pervin'e iyice sinirlendiği belliydi ya, Nimet'in

aklından nerden geçsin ki!.. Vay be! Öyle. Kadir'in durup durup dediği gibi: "Vay be!"

Düşte görse, inanmasın Nimet!..

Kim derdi ki, Pervin Hanım, dursun dursun da... Hem de bunca yıl dursun da... Kadir'in kanına pek dokunmuştu, belliydi. "Ben intihar etmem!" diye delleniyordu arada bir. "Gider gırtlağını sıkarım ben!" diye öfkeleniyordu. Esmiş üfürmüştü ya, bakma sen, dokunsan ağlayacak olmuştu koca adam... O sert adam... O eli ağır Kadir... Burnundan kıl aldırmayan Kadir Bey!..

"Aman, ağlar da şimdi bu!.." demişti Nimet kendine.

O her zamanki Kadir sanki gitmiş, yerine başka.. bambaşka bir Kadir gelmişti. Oturmuştu buraya, çekmişti ayağının birini.. çay, kahve, sigara... Sigara üstüne sigara... Hadi, bir duble... Ivır zıvır... Nimet de içsin... İçsin içsin... İçer gibi yapsın... Peki, sonra içsin o... Şimdi bundan bir yudumcuk alsın... Bir yudumcuk...

Ağzı da pek tatlanmıştı: Yavru Kuş da Yavru Kuş...

"Ne istiyorsan, söyle!.." diyordu Kadir.

Yavru Kuş ne istesin?..

"Söyle, hemen alayım istediğini!.."

Sonra da ne demişti Kadir?..

"Yirmi kilo ver, sana bir ev daha alayım!.."

Bir de bunu tutturmuştu. Yirmi kilo ver! Hadi, verdim gitti!..

Kolaydı!

Olsun. İçten içe sevinmişti Nimet. Yok, Kadir'e hiç belli etmemişti. Öyle demiş.. böyle demiş, onun ağzından her

bir şeyi tek tek almıştı. Aldıkça, aklında onları yan yana getirmişti. Sorup sorup eksiğini tamamlamıştı. Evet, inanılmazdı!

Düşleri gerçek oluyordu Nimet'in...

Aman, düğün falan istemezdi! Yok yok, yakışık da almazdı... Gülerlerdi. Kim gülecekti ki?.. Gülecek olan kendine gülsündü! Kaç yıldır helalliği değil mi bu adamın?.. Yalan mı?.. Biraz da şöyle Kadir Bey'in hanımı olsa hani, sanki ne var?.. Öyle öyle, bir nikâh yeterdi. Peki, bir de Kıyı Motel'e gitsinler, -üç beş gün... Berrak Hanım da sağa sola desin ki...

"Nimet Hanım. Nikâhlı eşi Kadir Bey'in..." Ne güzel!

Güzel de...

Ayol, Pervin karısı kendisi istiyor boşanmayı!

Herifi boşamayı!..

N'olduysa?.. Nerden bilsin Nimet! Canım ona ne, -ayrıca. İstiyor ya! İstiyor mu, iyi. Hay aklınla bin yaşa, Pervin Hanım!..

Kadir'e:

"İyi ya işte, boşan gitsin sen de..." demişti Nimet.

Bir an durup bakmıştı Kadir. Hadi, şundan bir tane daha getiriversindi Yavru Kuşu... Sahi, bu adam nasıl olmuş da böyle yumuşamıştı?.. Yavru Kuşu da onun isteğini ikiletmemiş, içkisini hemen getirmişti. Kadir bir yudum almıştı, durup tadına varmıştı iyice, peçeteyi bıyıklarına tutmuştu sonra, yakmıştı sigarasını. Sonra da yine uysal uysal:

"Olur olmasına da..." demişti. "Ben boşarsam... O beni boşayamaz... Ben boşanırım!.."

Hiç oralı değilmiş gibilerden:

"Amaan!.." demişti Nimet. "Ne fark eder, ha sen.. ha o!.."

Sessiz sessiz gülmüştü Kadir...

"Yok, dünya daha o kadar değişmedi!"

Geceleyin, sevinçten gözüne uyku girmez olmuştu Nimet'in.

İçeceksen, başka zaman da böyle içsen ya be adam! İçip de erkenden yatsan ya! Yatsan da uykunda böyle titresen ya! Gördün mü Kadir Bey?.. Kaç buçuk köşeliymiş dünya, gördün mü?..

Dur hele, dur aman! Oturup ağlamak.. ağlayıp karalar bağlamak yerine bu sevinmeler de neyin nesi oluyor?.. Pervin tutar adamı boşarsa.. adam, sana nikâh kıyar mı sanırsın?.. Nerden belli?.. Seni başından atmaz mı?.. İçi boşalmış çuval gibi.. işe yaramaz çul gibi atmaz mı seni!.. Gencini.. güzelini bulmaz mı?.. Nikâhtı neydi ona kıymaz mı?.. O da artık verdi mi kucağına bir sıpa!.. Hadi, sevinsen ya, n'oldun?.. Karardın mı?.. Karardın da, geceye mi döndün?.. Geleceğini mi gördün?..

"Bu Nimet saf kuzum, saf..."

Güneş biraz daha yükselmiş oluyor. Balkonda yine oturmuş öyle, şamdanları parlatıyor Nimet. Hani Kadir, Nimet sevinir diye almışmış ya!.. Demin içeride gözüne takıldı da, tarifsiz bir coşkuya kapıldı ya, balkona getirip bir daha.. bir daha ovdu ya...

Birini bitirdi. İşte, bu da bitti sayılır.

"Kader, bu Nimet'e güler mi de?.."

Şamdanı ötekinin yanına masanın üstüne bırakıyor.

"Almaz beni anam, tövbe almaz!.."

Şamdanların parıltısına bakıyor bakıyor, yok sevinemiyor!

Dışarıya dönüyor ve diyor ki:

"Her şeyin bir çaresi var da.. bunun yok mudur?.."

Kendi sesine acı acı gülüyor.

Suç Pervin Hanım'da değil mi?.. Ne vardı bunca yıl sonra delirecek?.. Keşke delirmese! Caysa ne güzel olur aman! Yine eskisi gibi olsa! Aman nikâh da dursun! Gidip şu karıylan bir konuşsun! Ha?.. Kendisi mi gitsin.. yoksa annesini mi göndersin?..

Yok, acele etmesin! Bakalım akşama Kadir ne anlatacak?.. Olmadı mı, sabah erkenden yola koyulur.. arar, sorar, bulur.

Şu işlettiği yuva mıdır nedir, işte oraya varır.

"Ben geldim Pervin Hanım!" der. "Hani şu kadın, Nimet..."

Yıllardır görmedi. Uzaktan bile görmedi. Bakalım tanır mı? Tanımazsa, sorar canım...

"Ah be Nimet, asıl sen onu sor, -bakalım Pervin Hanım, bu Nimet'i tanır mı?.. Sen kendin olsan tanır mısın?.. Dal gibi o Nimet nereye gitti de, yerine bu yaşlı ağacın budanmış kütüğü, Nimet diye kaldı, ha?.."

On yedi

Kıyıdaki, o tek mağara. Öyle fazla göze çarpmayan, önemsenmeyen.. ama yine de pek bilinen bir yermiş gibi duran... Bir mağara da değil gerçekte. Yassı tuğlalarla örülmüş, derinliği olmayan ve yarım bir kümbeti andıran eski bir oyuk...

İçinde, kararmış.. döküntü bir sıra var.

Bacakları demirden olmadığı için hurdacının yolunu öğrenmekten kurtulmuş, orada kamulaştırılmış olarak öylece duran.

Onu taşıyıp oraya koyan kişi bilinmiyor, -adını sıraya kazımamış.

Kazıdıysa da kim olduğunu belirtmemiş.

Çünkü, ne çok ad var üstünde öyle!..

İnsan sanki, -bilinçli olsun.. bilincinde olmadan olsun- gidip gidip de içinin durumlarına yatkın yerleri mi arıyor?..

Burayı Pınar seçti.

Deniz, sessiz.

Pınar da. Okan da.

Birbirlerine de pek bakmıyorlar. Sırada, denize karşı oturuyorlar mağarada, ve aralarında ayrılık oturuyor.

Karşıda, -iyice uzakta- büyük bir tekne var.

Gömlekler.. çamaşırlar fora! Sanki "gemide talim var" gibi duruyor orada. Yok, uçuşan çamaşırların hışırtısı duyulmuyor. Gemide çamaşır günü varmış gibi de görünüyor değil.

Martılar, nerdesiniz?..

Sanki böyleymiş gibi oluyor.

Duramıyor Pınar:

"Dün sen bana çok kızdın!" diyor.

"Hayır, kızmadım..." diyor Okan.

Pınar, ısrarlı:

"Sen dün bana o kadını kordun!" diyor.

Okan ses etmeyince de üsteliyor...

"Bana öyle baktın!.."

"Annen üzülüyor diyeydi, Pınar..."

Pınar'ın hiç de inanmadığı belli...

"O kadının beli görününce ona baktın sen!.."

Tedirginliğe düşmüş bir Okan...

"Ne demek bu?.. Şimdi..."

"Sonra da kaçtın sanki!.."

Aklı dünkü o masaya gitmiş gibi:

"Öyle mi oldu?.." diyor Okan.

Sinirleniyor Pınar:

"Bir de bilmezden geliyor!.."

Susuluyor.

Bakışılınca, onda da.. onda da bir gülücük.

Sonra yine deniz.

Sonra yine karşıdaki tekne.

Sonra?..

"Beni niçin öpmüyorsun, Okan?.."

"Benim seni korumam gerek..."

"Neyden!.."

"Her şeyden, Pınar... Herkesten..."

"Beni, bana sarıl da koru!.."

Sonra, sarsılmış bir Pınar, -yüzü...

"Aptal şey! ağlama şimdi!.."

Kolunu onun omuzlarına sarıyor Okan, diyor ki:

"Ben seni seversem, sana yazık olur, Pınar!.."

Pınar, kolunu iteliyor onun...

"Hayır efendim!.."

Sonra da kalkıyor ayağa, fotoğrafı çekilen bir kedi gibi bakıyor ve:

"Bana sen söyle, Okan!.." diyor.

Okan, yılgın...

"Neyi söyleyim, Pınar?.."

"Sen başka birini mi seviyorsun?.."

"Kim var sevecek, Pı'nar!.."

Başıyla, "Ben bilirim..." yapıyor Pınar, ve çantasını sırtlıyor...

"Seninle arkadaşlığıma son veriyorum!"

Gidiyor.

On sekiz

Evet, 9 Eylül!

Serdar, Dalyan'da dün öyle, " 'İzmir'in kurtuluşu' diye değil, herhalde!.." deyince, az daha Pervin diyordu ki:

" 'Pervin'in kurtuluşu' diye..."

Ama, hemen tutmuştu kendini.

Sonra da, ellerini masanın üstünde kenetlemişti:

"Çok hoşsunuz, Serdar Bey!.." demişti.

Peki, Kadir'i mahkemeye verdiğini niçin söylemedi Serdar'a?..

Ve niçin gizliyordu?..

Hayır, gizlemek değildi bu.

Evet, söylemiyordu da.

Çünkü...

"E, canım niçin söylesin 'elin adamı'na?.."

Çayını almış, odanın kapısında duruyor Pervin:

"Komşuu?.." diyor.

Dönüp gülerek bakıyor Okan...

"Buyrun efendim, buyrun..."

Oğlunun odasına bir konuk gibi geliyor Pervin. Kanepeye, Okan'ın koltuğu yakınına oturuyor, ve çayını uslu uslu karıştırıyor. Sağa sola bakınıyor bir...

"Eee, havalar da pek ısındı..."

"Yaa, ne demezsiniz!.." diyor Okan. "Doğal gaza da zam gelmiş yine..."

"Ağustosun ortasını mı bulmuşlar, -zam yapmaya!.."

"Yaparlar efendim, yaparlar..."

Mutlu bir Pervin yüzü...

"Ah Okan, ah!.."

"Gece de pek güzel, dışarı çıkmak ister miydiniz?.."

Fırsatını kollamış gibi:

"Sahi, hiç anlatmadın..." diyor Pervin. "Neler yaptın Çınarcık'ta?.."

Ellerini yanlara açıyor:

"Pek anlatacak bir şey yok, anne..." diyor Okan.

"A, hiç olmaz mı?.. Beyhan da oradaymış ya..."

"Çattık!" demese de, yine ellerini yanlara açıyor Okan.

"Hadi, sen de içecek bir şey al kendine..." diyor Pervin.

Okan kalkacak-ken, zil çalıyor.

Onu kolundan tutuyor Pervin:

"Açma, babandır!.." diyor. "Gelmiş, kapıya dayanmıştır..."

Zil durmak bilmeden çalıyor.

Ev, sanki sallanıyormuş gibi oluyor.

Sonra bağırtıları geliyor Kadir'in.

Kötü şeyler...

Fırlayıp balkona çıkıyor Okan:

"Baba, polisi çağırtmayın bana!.." diye ona sesleniyor.

Kadir, söylene sallana arabasına gidiyor.

En son, lastiklerin sesi geliyor.

Geceye durup da bakmadan içeriye giriyor Okan:

"Gitti..." diyor, -sinirli. " 'Tavuklar İmamı' gibi, gitti!.."

Pervin, ağlamakta:

"Bıraksın yakamı!.." diye yalvarmakta.

"Anne!" diyor Okan. "Bana güven... Ben onu silerim senin için!.."

Islak gözlerle, -sanki- şaşarak gülümsüyor Pervin...

"Babanı mı?.."

"Babamı bile!" diyor Okan.

Tavuklar İmamı: Sulhi Dölek, *Korugan*.

On dokuz

Gece, pencereden, tül perdenin ardından içeriye süzülmüş, doldurmuş salonu. El ayak çekilmiş ortalıktan. Yandakilerin televizyon sesi biraz duyuluyor. O da çok kısık, ne olduğu anlaşılmıyor.

Merak da etmiyor Nimet. Etse, demin kapamazdı televizyonu. Sıkıldı. Çünkü, kafasının içi arı kovanı gibi vızırdar olmuştu.

Ortadaki masada, pencereye arkasını dönmüş, her zamanki yerinde oturuyor şimdi.

Oturmuş kalmış öyle, kıpırtısız. Kadir yok. Gelmedi. Belki gelmez de artık. Sabahleyin leş gibi döner yine. Belki de hamama bir uğrayıp da döner.

"Canım, arkadaşlar..." der.

Özenle hazırladığı sofrayı kaldırdı biraz önce. Kadir için konulmuş tabağa falan ilişmedi. Dursun. Beklediği belli olsun, -gelirse. Işıkları söndürdü. Geceye.. karanlığa bakmayı sevdi.

Yok, bu böyle sürmeyecek.

Sabah olsun, gidip Pervin'i bulacak. Kadir gelse de.. gelmese de, gidecek Pervin'e.

Kesin.

Sonra, boyundan büyük oğlu var, ona yakışır mı hiç?..

Yalvaracak Pervin'e.

Yalvarmaksa, yalvaracak. Ağzından girecek burnundan çıkacak. Pervin'den kendisi için bir şey istemiyor ki Nimet!.. İstese, ne! Herkesler neler istemiyor kendileri için!.. Pervin Kadir'i boşarsa, Kadir kıymete biner, aman! Dellenir ki artık, yanına varılmaz olur.

Şamdan, ışıldıyor karanlıkta. Onu tutup iki parmak yana çekiyor Nimet. Evet, daha güzel oldu!

Yazık, mumu da bitti, -fukara.

Kadir'i bekleye bekleye bitti.

Öteki şamdan görünmüyor. Uzakta o. Müzik setinin üstünde. Yeri pencereye yan düşüyor, ışıldamıyor. Ama duvardaki lambanın altında asılı duran çerçeve, ışıldıyor. Orada gencecik Nimet. İncecik. Yeni sürgün badem dalı. Görünmüyor şimdi ama, öyle. Kalksın, ışığı açsın. Resmine -yine- bir baksın. Üşeniyor hemen...

"Aman kalsın, şimdi..."

Gülüyor karanlıkta kendine.

Sonra somurtuyor yeniden.

Pervin, niye yapıyor ki bunu?.. Onun şeytanlığına akıl erdiremez Nimet!.. Belki öyle yaparak Kadir'den koparmak istediği bir şeyler vardır...

"Aman Nimet, koparsın!.."

Kapı.

Lambayı açıp sevinçle koşuyor kapıya, -beklemekten iyi.

Bir döküntü gibi giriyor Kadir. Bir makas mı alıyor Nimet'in yanağından, yoksa iteliyor mu onu, anlaşılmıyor.

Arabanın anahtarlarını masaya.. şamdanın yanına atıyor, göğsünden düğme çözüp ufluyor. Çöküyor sandalyeye:

"Bu ge-ce.. be-nim gecem!.."

Yumruk vuruyor masaya, tabak bardak şenleniyor.

"Sus aman! Komşular..."

"Önce bana bir rakı.. sonra biraz tatlı dil!.."

Nimet ona çoktan razı...

"Tamam tamam, bağırma da n'olur!.."

"Bu ge-ce..."

Koşuyor mutfağa.

"Kadir, ne diyorum ben..." diyor Nimet.

Masanın yanıda dikilmiş duruyor öyle.

Sonra da çekinmiyor sormaktan:

"Hani, sakın birisi olmasın!.."

"Kim olabilir? Kimm? Oyarım ben adamı!"

Fırlayıp arkadan omuzlarına sarılıyor Nimet'in. Masaya ensesinden bastırıyor. Direnmeye çalışıyor Nimet. Masaya eğiliyor, kurtulmaya çalışıyor.

"İndir!"

"Kadir perdeler açık!"

"Ulan kimi kandırıyosun, ordan baksa baksa Allah bakar, indir!"

Kafasına vuruyor Kadir. Burnu masaya geliyor Nimet'in.

Nimet, elini çekiyor burnundan, kan.

Uzanıp şamdanı kanlı parmaklarıyla arıyor Nimet.

Buluyor şamdanı.

Kavrıyor.

Nimet'in kulağını ısırıyor Kadir.

Acı, kinlendiriyor onu, bileğine güç veriyor.

Şamdanı savuruyor Nimet, -omzundan yana.. arkaya.

O anda gevşiyor Kadir.

Nimet, delirmiş olarak silkeliyor Kadir'i üstünden.. kaşı patlamış Kadir, sövüyor...

"Kaltak! Ben senin..."

Gözünü kan basmış Kadir, vuruyor yumruğu Nimet'e.

"Seni Allah yaratmadı, Kadir!" diyor Nimet.

Şamdanı indiriyor Kadir'e.

Apartmanın kapısından kendini dışarıya atıyor Kadir. Arkadan hâlâ bağırışları duyuluyor Nimet'in. Bir iki pencerede ışık yanıyor. Bir adam balkona çıkıyor karşıki yapıda. Kaldırımın kıyısında sendeleyen adama bakıyor balkondaki adam.

Bacakları taşımaz oluyor Kadir'i.

Geceden de büyük bir karanlık... Sırtüstü devriliyor Kadir asfalta.

Bir köpek geliyor bir yerlerden, Kadir'i kokluyor.

Gidiyor köpek.

Şimdi koşa koşa gelsin mi Nimet?..

Yirmi

Dün gece Çınarcık'ta, o Yenigün Motel'de, duvarın çatlaklarında kimi bulmuştu Okan?..

Pınar'dan başka. Ondan daha da öne çıkan...

Kendinden nasıl saklayabilir, uykusuz gecenin duvarlarında biçimlenen Tuğçe'li yüzleri?..

Orada, o lokantada otururlarken, bir şey uçmuş gelmiş, Beyhan'ın saçına -peruğuna- konmuştu. Ve Tuğçe, hemen kalkıp onu almak istemişti ki, o güzelim beli nasıl da açılmıştı!.. Okan'ın nasıl da hani sarıldığı.. o sarılmış olduğu, o güzelim incecik beli Tuğçe'nin...

Bakmadan edememişti.

Bakarken yakalanmıştı.

Bir şeyler uydurup onlardan kaçmıştı.

Yine de Çınarcık'tan dönerken, Tuğçe'yi değil, Pınar'ı düşünüyordu Okan.

Niçin?

Arkada onu öyle üzgün bıraktı diye mi?

Ben Sana Yazık Edemem

Üzüntüsü yüzünde solgunluk olan kız!
Tarıyor uzun saçlarını.
Günler geçecek.

Günler geçince ne olacak?
Seni yine görebilecek miyim?
Görebilecek miyim seni? Gördüğüm sen olacak mısın? Sen mi olacaksın? Bir başkası mı olacak? Bir başka Pınar mı olacak?

Gecenin sorusu bu.
Korkusu gecenin...
Sensizlik.

Gece.
Bilgisayar açık.
Birden.. ne oluyor?..
"Yahu, yine mi geldi babam, ev sallanıyor!.."
Kesilen elektrik.
"Pat!" diye giden bilgisayar.
"Yahu, deprem bu!.."
Dışarıya.. balkona koşan Okan.
Koşamayan, savrulan.. duvara dayanmak zorunda kalan Okan.
Karanlık. Ve deprem sesi.
Çevreden duyulan feryatlar...

Sokak.

Sokakta, yerlerde yarıklar.

Koşup gelen Pervin.

"Yerler yarılmış, anne!"

"Gel, dışarı çıkalım, Okan!"

Dönüyorlar içeriye.

"Dur anne!"

Karanlıkta masaya varıyor Okan. Gözlerini kapayınca sanki daha iyi görürmüş gibi oluyor. El yordamıyla buluyor kalemliği. Okuma fenerini...

Yakıyor.

"Gel anne!"

Evet, iş görüyor çocukluğunun feneri.

Komşular.

Kolunu annesine saran Okan.

Bir otomobil ışığı aydınlatıyor yerleri.

Yerlerdeki yarık değil, -asfaltın yarması!

Güler misin kendine?..

Ağlayan bir bebek.

Hiçbir şeyin farkında olmayan, -belki de her şeyin farkında olan.

Kurtarılan kedi.

Yere yakın duran gökyüzü.

Uzaklaşan arabalar.

Bir otomobil radyosu...

"Avcılar.. Yalova.. Çınarcık."

"Çınarcık?"

Okan'da, çıkmayan çığlık.

Sarkan dudak, -ısırması.
Yalvarış.
Çaresiz bir yalvarış.
Çaresiz kalmış olacak olan bir yalvarış...
"Pınar?.. Nerdesin?.."

Bostancı
Nisan 2000 - Kasım 2001

Necati Tosuner

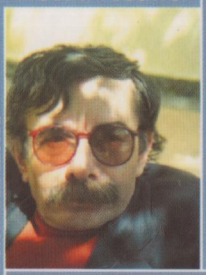

Foto:Kadir İncesu

bana sen söyle

"Dalyan'da, akşam iyice ilerlemişti ve sanki onlardan başka pek kimse de kalmamıştı. Az daha beklerlerse, güneş iyice batmış olacaktı. Uzaklarda bir gemi, çok yavaştan yavaştan uzaklara gidiyordu. Bakınca gidiyordu. Denizden hafif bir esinti geliyordu, ve sanki günün sıcağını unutturmak istiyordu. Ortalık sessizdi. Kıyıdan ayrılan, mavisi solmuş bir teknenin biraz "patapat" etmesi sessizliği bozdu. Ama gücü yetmedi onu yok etmeye, -iki martı oradan oraya uçtu, yeniden egemen kılındı sessizlik.

Böyle olmasa bile, denize bakmak, bunları düşünmeye yetiyordu.

Şunu da düşünmeye yetiyordu: Peki, şimdi ne olacaktı?.."

Birbirinin devamı niteliğinde olan **'Yalnızlıktan Devren Kiralık'** ve **'Bana Sen Söyle'** romanlarını isterseniz yazılış sırasıyla; önce 'Yalnızlıktan Devren Kiralık'ı sonra 'Bana Sen Söyle'yi okuyun. İsterseniz farklı bir okumayla önce 'Bana Sen Söyle' ile başlayın.

Tercihiniz ne olursa olsun sizi farklı bir yolculuk bekliyor.

ISBN 975-2540-19-8

9 789752 540194

yenisayfa on-line alışveriş: .com.tr

www.nedenkitap.com

9 90 YTL.

9900000 TL.